

АН РАЎС

Белушкыте

Т А Д Т О Ф

АН РАЙС

ВЕЩИЦИТЕ: ТАЛТОШ

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Третата книга от хрониката на рода Мейфеър разкрива мистериозната връзка на династията със свещената земя на Гластънбъри, където се ражда още една легенда — историята на необикновена раса същества, живели в мир. Народ на изгубената земя, който поддържа веригата на паметта чрез тайнствено ритуално припомняне, оставил след себе си мистериозни артефакти, доказващи неговото съществуване. Кой са талтошите и защо са изчезнали от лицето на земята? Кой е свети Ашлар и как неговата съдба се преплита с рода Мейфеър, който носи в кръвта си зловеца жилка, отговорна за вещерските им дарби и за раждането на чудовищни отрочета? Каква ще се окаже ролята на наследницата на Мейфеър — Мона?

Омагьосващ и хипнотичен свят, който само въображението на Ан Райс може да сътвори...

ПОСВЕЩАВАМ С ЛЮБОВ НА:

*Стан, Кристофър и Мишел Райс, на Джон Престън и
на Маргарет и Станли Райс старши*

ЕДНО

*„Бях в градината на Любовта
и какво да си мисля, не знам:
върз тревата, добра за покой и
игра,
се издигаше някакъв храм.*

*Този храм бе затворил врати
и изпречил скрижала НЕДЕЙ.
Закопнял за цветя, призовах
Любовта,
ала глас ми изсъска: «Не смей!».*

*И съгледах — в гробове безброй
никнат кръстове вместо цветя.
В черни трънни венци
тъмничари отци
ми обвиха страстта,
радостта...“*

Уилям
Блейк,
„Градините на
любовта“^[1]

През целия ден валя сняг. Щом се спусна мракът — непрогледен и някак набързо — той застана до прозореца и се загледа в миниатюрните фигурки из Сентръл парк. Под всяка лампа върху снега имаше съвършен кръг светлина. Кънкьорите се плъзгаха по замръзналото езеро, но оттук не се виждаха добре. Колите се движеха лениво по тъмните улици.

Отляво и отдясно се издигаха небостъргачите в централната част на града. Но между него и парка не се изпречваше нищо, само джунглата от по-ниски сгради, покриви на градини, големи, черни и трوماви на вид съоръжения и понякога дори заострени стрехи.

Обичаше тази гледка; винаги се изненадваше, когато другите я намираха за необичайна, когато човекът, дошъл да поправи нещо от офис оборудването, възкликваше, че никога не е виждал Ню Йорк такъв. Жалко, че нямаше по една мраморна кула като тази за всеки, че нямаше много кули, в които всички да се качат и да се наслаждават на света отвисоко.

Бележка: Да построи кули, чиято единствена функция е да служат като пристан, като паркове в небето за хората. Ще използва любимия си мрамор. Може да го направи още тази година. Да, много вероятно. И библиотеки. Той искаше да основе доста библиотеки, но това означаваше, че ще трябва да пътува. И все пак ще го направи — и то скоро. Все пак парковете са вече почти завършени, а малките училища бяха открити вече в седем града. На дванайсет места бяха направени въртележки. Е, животните бяха от пластмаса, но всяко от тях бе детайлна и неразрушима репродукция на известна резбована творба от Европа. Хората обичат въртележките. Зимата винаги го караше да мечтае. Това бе времето за зараждане на нови идеи...

През миналия век бе материализирал стотици такива. Тазгодишните му малки постижения също имаха своя чар. Беше създал антична въртележка вътре в тази сграда, с оригинални стари кончета и лъвове и други, създадени по тяхно подобие. Музеят за стари автомобили сега изпълваше едното ниво на мазето. Хората прииждаха да видят модел Т, „Щуц Беъркет“, „Морис Геръдж“^[2] с техните колела със спици.

Разбира се, имаше и музей на куклите — разположен в големи, добре осветени помещения, на два етажа над фойето. Нещо като шоурум на компанията, пълен с куклите, които бе събрал от целия свят. Както и частен музей, който отваряше само понякога и беше изпълнен с най-скъпите за него, най-любимите му кукли.

От време на време слизаше долу да погледа хората, да повърви из тълпата, не незабелязан, но поне непознат.

Същество като него, високо два метра и десет сантиметра, трудно би останало незабелязано. Винаги е било така. Но пък за

последните двеста години се бе случило нещо невероятно — хората също ставаха по-високи! И сега, чудо на чудесата, дори с неговия ръст той не изпъкваше чак толкова много. Хората, разбира се, го заглеждаха, но не се плашеха от него.

Всъщност от време на време в сградата се появяваше по някой човек, който дори бе по-висок от него. Разбира се, хората от персонала винаги му съобщаваха, защото той им бе наредил. Явно смятаха това за поредната му чудатост. Дори им се струваше забавно. Той нямаше нищо против. Обичаше, когато хората се смеят.

— Господин Аш, има един висок човек долу. На камера пет.

Той се обръщаше към малките светещи екрани и бързо намираще въпросния обект. Но винаги беше просто човек. Обикновено разбираше това от пръв поглед. Само веднъж не беше сигурен. Затова слезе долу с тихия скоростен асансьор и се приближи до мъжа, колкото да се увери по някои по-дребни детайли, че наистина е просто човек.

Имаше и други мечти — малки къщи за детски игри, изградени изцяло от модерни пластмаси, но много детайлно и подробно. Виждаше малки катедрали, замъци, свършени копия на по-големите архитектурни шедьоври, но произведени с космическа бързина и на „добра цена“, за да бъдат одобрени от борда. Ще бъдат в различни размери, от къщички за кукли до къщи, в които ще могат да влизат самите деца. И кончета от въртележки за продан, направени от талашит, каквито почти всеки ще може да си позволи. Могат да дарят стотици на училища, болници и други институции. Беше запален и по друго — ще дари истински красиви кукли на бедни деца, кукли, които не могат да се счупят и се почистват съвсем лесно — но по това ще трябва още да се работи, сега, в зората на новия век.

През последните пет години бе произвеждал все по-евтини и по-евтини кукли, които бяха все по-добри от тези преди тях. Кукли от изкуствени материали, издръжливи и красиви; и все пак те се оказваха твърде скъпи за бедните деца. Тази година ще опита нещо съвсем различно... Вече имаше някои заготовки, няколко обещаващи прототипа. Вероятно...

При мисълта за тези проекти в него се разля приятна топлина, защото те щяха да му отнемат стотици години. Много отдавна, в древни времена, както ги наричаха хората, той мечтаеше за монументи. Огромни каменни кръгове, танц на гиганти във високата трева на

равнината. Дори най-скромните кули владееха въображението му с десетилетия. След това се запали по калиграфията на красивите книги и увлечението му продължи няколко века.

Но тези играчки на модерния свят, тези кукли, тези малки изображения на хора, не деца, защото куклите никога не приличат на деца, се бяха превърнали в странна и обсебваща страст.

Монументите бяха за онези, които можеха да пътуват, за да ги видят. Куклите и играчките, които произвеждаше и усъвършенстваше, достигаха до всяка страна по света. Благодарение на машините красивите предмети можеха да достигнат до хора от всички нации, до богати и бедни, до онези, които се нуждаят от утеха, от подкрепа и убежище, до хората, затворени в лудници или санаториуми, откъдето никога няма да излязат.

Компанията беше неговото изкупление; дори най-смелите му и дръзки идеи намираха успешно приложение. Всъщност той не можеше да проумее как така останалите производители на играчки се задоволяват с толкова малко иновации, защо еднотипните и безлични кукли изпълват рафтовете на магазините, защо производителите не създават огромно разнообразие и не търсят оригиналност. За разлика от скучните си колеги, той винаги поемаше огромни рискове и успяваше.

Не че искаше да измести другите от пазара. Не, конкуренцията все още бе нещо, което осъзнаваше единствено на интелектуално ниво. Тайното му убеждение бе, че днес броят на потенциалните купувачи е неограничен. На пазара има място за всички и за всичко. А зад тези стени, в тази висока и опасна кула от метал и стъкло, той се радваше на триумфите си в състояние на чисто блаженство, което обаче не можеше да сподели с никого.

С никого. Само с куклите. Куклите, които стояха зад стъклените витрини в коридора, по стените от цветен мрамор, куклите на поставки в ъглите, куклите, скупчени на широкото дървено бюро. Неговата керамична кукла, неговата принцеса, френската му красавица, на възраст един век; тя беше най-издръжливият му спътник. И ден не минаваше, без да слезе до втория етаж на сградата да я посети — сладураната от неглазиран порцелан със свършени пропорции, три фута висока, с непокътнати къдри от мохер, с майсторски изрисувано

лице, с дървен торс и крака, свършени както в деня преди сто години, когато френската фирма я бе произвела за парижкия пазар.

Точно в това се криеше нейната привлекателност — че е била радост за стотици деца. Тя бе кулминацията на съчетанието между майсторство и масова продукция. Дори фабричните ѝ копринени дрехи си бяха постижение. И то не за един, а за много.

Бяха минали години, откакто я разнасяше със себе си, когато обикаляше света, вадеше я от куфара си само за да погледне стъклените ѝ очи, да ѝ сподели мислите си, чувствата си, мечтите си. Нощем, в мизерните празни стаи, той виждаше искрица светлина в зорките ѝ очи. А сега тя бе във витрина, изложена пред хиляди посетители годишно, както и останалите порцеланови кукли, скупчени около нея. Понякога му се искаше да я отнесе на горния етаж и да я сложи на полицата в спалнята си. На кого щеше да му направи впечатление? Кой щеше да посмее да каже нещо? Богатството винаги е обгърнато от благословено мълчание. Хората първо мислят, преди да кажат нещо. Усещат, че трябва да се държат така. Пак можеше да говори на куклата, ако поиска. В музея срещите им бяха все мълчаливи, разделяше ги стъклото. Тя търпеливо чакаше да бъде повикана, тя — скромното вдъхновение на неговата империя. Разбира се, компанията му, начинанието му, както често го наричаха по вестниците и списанията, бе основано на развитието на индустриална и механична матрица, която съществуваше вече от триста години. Какво друго освен война можеше да го разруши? Куклите и играчките му носеха блажено щастие и той не си представяше бъдещето без тях. Дори и война да пометеше света, той щеше да прави малки фигурки от дърво и глина и да ги боядисва, просто така — за себе си.

Понякога се виждаше съвсем сам сред руините. Виждаше Ню Йорк, както в някой научнофантастичен филм — мъртъв, тих, изпълнен с преобърнати колони, счупени фронтони и разбити стъкла. Виждаше се да седи на порутено каменно стълбище и да прави кукли от клечки и парцали, които тихомълком и с уважение отмъкваше от копринените рокли на мъртвите жени.

Но кой би могъл да си представи, че подобни неща могат да го запленият дотолкова, че докато се скита по ветровитите улици на Париж преди век, той ще се обърне, ще се загледа в стъклените очи на

порцеланова кукла, поставена във витрината на един магазин, и страстно ще се влюби?

Разбира се, неговата раса винаги се е отличавала с обичта си към играта, към веселието и радостта. Вероятно не беше чак толкова изненадващо. И все пак да проучваш расата си, когато си единственият ѝ оцелял представител, е доста коварно, особено за някой, който няма никакво влечение към медицинската философия или терминология, за някой, чиято памет е добра, но далече не свръхестествена, чието усещане за миналото често нарочно отстъпва пред „детинската“ любов към настоящето и като цяло изпитва боязън да мисли в мащабите на векове или ери, на които сам е станал свидетел, които е преживял, през които е оцелял и накрая щастливо забравил заради това начинание, тъй добре пасващо на особените му таланти.

Така или иначе той наистина изучаваше расата си, старателно си водеше подробни бележки за самия себе си. А и не беше много добър в предсказването на бъдещето — или поне така смяташе.

Дочу нещо като тихо жужене. Знаеше, че идва от намотките под мраморния под, които сега полека стопляха стаята. Харесваше му да усеща топлината под обувките си. В тази кула никога не беше твърде студено, нито пък задушаващо горещо. Бобините се грижеха за това. Само да можеше целият свят навън да се радва на подобен комфорт. Де да можеше всички да се наслаждават на изобилна храна и топлина. Неговата компания даряваше милиони в помощ на хората, които живееха в пустините и джунглите отвъд морето, но той никога не беше сигурен кой всъщност получава парите, кой се облагодетелства от тях.

В зората на киното, а по-късно и при появата на телевизията, той бе решил, че войните ще спрат, че гладът ще изчезне. Мислеше, че хората не биха понесли да виждат този ужас на екраните пред тях. Колко глупава мисъл. Войните като че станаха още повече, гладът също се разрасна. На всеки континент всяко племе воюваше със съседното. Милиони гладуваха. Имаше толкова много работа за вършене. Но защо да го прави? Не може ли просто да бездейства?

Снегът отново бе започнал да се сипе, снежинките бяха така ситни, че едва се забелязваха. Те като че се топяха още щом докоснеха мрачните улици долу. Но тези улици бяха отдалечени на цели шейсет етажа от него, така че не можеше да бъде сигурен. Полустопен сняг се трупаше по улиците на съседните покриви. След малко всичко наоколо

щеше да е чистобяло и в тази топла стая щеше да си представя, че целият град е мъртъв и разрушен, сякаш пометен от болест, която не може да срути сградите, но убива всички топлокръвни същества в тях — така, както термитите прояждат дървените стени.

Небето беше черно. Само това не харесваше на снега — небето се изгубваше. А той много обичаше небето над Ню Йорк — безкрайната шир, която хората долу никога няма да видят.

— Кули, ще им построя кули — каза той. — Ще направя голям музей високо в небето, целия опасан с тераси. Ще ги изкачвам горе със стъклени асансьори, към синевата, за да видят...

Кули, създадени за удоволствие, сред всички онези кули, построени единствено за целите на търговията и печалбата.

Внезапно му хрумна една мисъл — стара мисъл всъщност, която често го бе спохождала и го бе карала да се отдава на размисъл, дори да прави догадки. Първите писмени документи на света бяха списъци на продадени и купени стоки. Да, това пишеше на плочките с клиновидно писмо, открити в Йерихон — търговски описи... Същото важеше и за Микена.

Явно тогава никой не е смятал за важно да запише мислите или идеите си. Сградите са били съвсем различни. Най-големи са били храмовете или огромните зикурати^[3], облицовани с варовик, по които хората са се изкачвали, за да принесат жертва на боговете. Каменният кръг в равнината Солсбъри. Сега, седемстотин години по-късно, най-големите сгради бяха търговски. Носеха имената на банки и огромни корпорации или пък на мащабни частни компании като неговата. От прозореца си той виждаше тези груби каменни надписи на фона на снежното небе, на фона на мрака, който всъщност не бе истински мрак.

А храмовете и светилищата вече бяха само реликви или съвсем ги нямаше. Някъде долу се виждаха кубетата на катедралата „Свети Патрик“, но само ако се вгледаш. Само че тя вече бе светилище на миналото, а не оживен център на общ религиозен дух. Изглеждаше съвсем старомодна, посегнала към небето сред високите и безразлични стъклени сгради. Беше величествена, гледана единствено от улицата.

Писарите от Йерихон биха разбрали тази промяна. От друга страна, можеше и да не разберат. Той самият едва я разбираше, макар че нейните възплъщения бяха огромни и по-прекрасни, отколкото хората предполагаха. Тази търговия, това безкрайно размножаване на

красивите и полезни вещи, можеше да спаси света окончателно, ако само... Планираното отпадане от употреба, масовото унищожение на миналогодишни стоки, интересът към старомодни или пък откупени на безбожни цени чужди дизайни, всичко това бе резултат от трагична липса на въображение. За това бяха виновни най-ограничените теории за пазара. Истинската революция се криеше не в цикъла на създаване и разрушаване, а във великата новаторска и безкрайна експанзия. Старата дихотомия трябваше да отпадне. В неговата скъпа порцеланова кукла, в нейните фабрично монтирани части, в джобните калкулатори, които милиони носеха, в светлите красиви линии, оставяни от химикалките с топче на върха, в библиите за по пет долара, в красивите играчки, продавани в дрогериите за стотинки — във всичко това се криеше спасение.

Той можеше да го обхване мислено, да го проумее в дълбочина, да го организира и да създаде най-леснообяснимата теория, ако не друго...

— Господин Аш — чу се тих глас. И това бе достатъчно. Беше ги обучил добре: „Отваряйте безшумно, говорете тихо. Аз ще ви чуя“.

Беше Ремик, внимателен по природа човек, англичанин (с малко келтска кръв, макар че и сам не го знаеше), прислужник, оказал се незаменим през последното десетилетие, макар че щеше да дойде време, когато от съображения за сигурност Ремик трябваше да бъде отпратен.

— Господин Аш, младата жена е тук.

— Благодаря, Ремик — каза той по-тихо дори от него. Ако се загледаше в тъмното стъкло, щеше да види отражението на Ремик — миловиден човек, с малки яркосини очи. Бяха много близо разположени, но лицето му не беше неприятно. Винаги изразяваше спокойна и лишена от драматизъм преданост, която той бе започнал да харесва, харесваше и самия Ремик.

По света имаше много кукли с твърде сближени очи — френските кукли, създадени преди години от Жумо, „Шмит и синове“, Юре и Пети, и Демонтие — с кръгли като месечини лица, блестящи стъклени очи над малките порцеланови нослета, с така миниатюрни усти, че на пръв поглед приличаха на малки цветни пъпки, или пък на ужилено от пчела. Всички обичаха тези кукли. Кралици с малки устички.

Когато обичаш кукли и ги изучаваш, започваш да харесваш и различните хора, защото започваш да цениш изразенията на лицата им, как фино са изваяни чертите, които са създали едно или друго забележително лице. Понякога той се разхождаше из Манхатън и нарочно се вглеждаше в лицата — в тяхната „направа“. Виждаше ги без нос, без уши, без бръчки.

— Тя пие чай, сър. Беше много измръзнала, когато пристигна.

— Нима не изпратихме кола за нея?

— Да, сър, но тя все пак е измръзнала. Навън е много студено.

— Но в музея сигурно е топло. Нали я заведе там?

— Не, сър, тя се качи направо горе. Много е изтощена.

Той се обърна, усмихна се лъчезарно (или поне така се надяваше) и после направи съвсем бегъл жест да се оттегли. Тръгна по пода от карарски мрамор към вратата на съседния офис. Погледна през стаята към следващата, също с мраморен под, каквито бяха всичките му стаи, и видя младата жена да седи сама до бюрото. Виждаше я в профил. Личеше, че е притеснена. Ту вземаше чашата с чай, ту я оставяше. Не знаеше къде да си постави ръцете.

— Сър, косата ви. Ще позволите ли? — Ремик го докосна по ръката.

— Нужно ли е?

— Да, сър, налага се. — Ремик извади малка мека четка, като онези, които мъжете използват, защото не искат да ги виждат с женска четка, и посегна нагоре. Прекара я бързо и решително през косата му, която според него имаше нужда от подстригване, защото се спускаше рошава и непокорна чак до яката.

Ремик отстъпи назад и се залюля на пети.

— Сега изглеждате прекрасно, господин Аш — каза той с вдигнати вежди. — Макар че е малко дълга.

Аш се изсмя тихо и отвърна:

— Да не се притесняваш, че ще я изплаша? — После добави добродушно: — Сигурен съм, че не ти пука особено какво ще си помисли.

— Сър, аз се грижа винаги да изглеждате добре заради вас самия.

— Разбира се — отвърна тихо той. — Затова те обичам.

Тръгна към младата жена и щом се приближи, се прокашля тихичко. Тя бавно обърна глава; погледна нагоре, видя го и, разбира се,

последва неизбежният шок. Той протегна ръце към нея, щом се приближи.

Тя се усмихна, стана и стисна ръцете му. Сърдечно и здраво. Погледна към пръстите и дланите му.

— Изненадвам ли ви, мис Педжит? — попита той, дарявайки я с най-благата си усмивка. — Дори ме сресаха във ваша чест. Нима изглеждам толкова зле?

— Господин Аш, изглеждате прекрасно — отвърна тя бързо. Имаше отривист калифорнийски акцент. — Просто не очаквах, че... Не очаквах, че сте толкова висок. Разбира се, всички казват, че сте...

— А изглеждам ли мил човек, госпожице Педжит? Нали това казват за мен. — Той говореше бавно. Американците често не разбираха неговия „британски“ акцент.

— А, да, господин Аш. Много мил. А косата ви е така красива и дълга. Направо прекрасна.

Това наистина беше доста приятно, много забавно. Той се надяваше, че Ремик слуша. Но щом си богат, хората се въздържат от оценка на поведението ти, търсят винаги доброто в решенията ти, в стила ти. Богатството изважда на показ не раболепието, а по-разумната страна на човека. Поне донякъде...

Тя, разбира се, казваше истината. Оглеждаше го с явно удоволствие и това му харесваше. Той стисна леко ръцете ѝ и после ги пусна.

Заобикаляше бюрото, а тя се настани отново на мястото си, но без да откъсва поглед от него. Лицето ѝ беше тясно и с твърде дълбоки бръчки за толкова млада жена. Очите ѝ бяха синьо-виолетови. Беше красива посвоему — с пепеляворуса коса, разрошена и все пак хубава, и с изящни, но измачкани стари дрехи.

Точно така, не ги изхвърляй, не ги давай в магазин за втора употреба, придай им нов живот само с помощта на няколко шева и ютия; съдбата на фабрично произведените неща се крие в тяхната издръжливост и в промяната на контекста. Смачкана коприна на флуоресцентна светлина, елегантни парцали с пластмасови копчета в цветове, които природата никога не би създавала, с чорапи от толкова здрав найлон, че от него могат да се усучат въжета с невероятна якост, стига хората да не ги разкъсат и да ги изхвърлят в кофите за боклук. Толкова много неща можеха да се направят, толкова много начини

имаше... Ако притежаваше съдържанието на всеки кош за боклук в Манхатън, той можеше да натрупа още един милиард само от онова, което откриеше в тях.

— Възхищавам се на работата ви, госпожице Педжит — каза той. — За мен е удоволствие най-после да се срещнем. — Направи жест към плота на бюрото. По него бяха разпръснати големи цветни фотографии на нейните кукли.

Нима бе възможно да не ги е забелязала? Тя, изглежда, преливаше от удовлетворение, бузите ѝ поруменяха. Вероятно бе малко замаяна от неговия стил и маниер. Той обикновено замайваше леко хората, понякога дори без да иска.

— Господин Аш — каза тя. — Това е един от най-важните дни в моя живот. — Изрече думите, като че се опитваше да ги осмисли, а после внезапно се изчерви, вероятно защото бе казала твърде много.

Той се усмихна още по-лъчезарно, наклони леко глава — навик, който хората харесваха — защото така я погледна от долу на горе, въпреки че беше много по-висок.

— Искам вашите кукли, госпожице Педжит — каза той. — Всичките. Много ми харесва работата ви. Боравите така умело с всички нови материали. Вашите кукли не приличат на никой други. Точно това търся.

Тя се усмихна против волята си. Това винаги беше много вълнуващ момент, за тях и за него. Харесваше му да я прави щастлива!

— Моите адвокати обясниха ли ви всичко? Съгласна ли сте с условията?

— Да, господин Аш. Всичко разбрах. Приемам предложението ви, изцяло. Това е моята мечта.

Тя нежно наблегна на последната дума и този път не заекна, нито поруменя.

— Госпожице Педжит, май имате нужда от човек, който да води преговори вместо вас? — подкачи я той. — Не помня да съм измамил някого, но наистина ще бъда доволен, ако ми напомните какво сме се договорили, за да бъда коректен към вас.

— Аз съм изцяло на ваше разположение, господин Аш — каза тя. Очите ѝ блестяха, но не от сълзи. — Условията са доста щедри. Материалите — невероятни. Методите... — Тя леко поклати глава. — Е, аз не разбирам съвсем методите на масовото производство, но

познавам вашите кукли. Обикаляла съм магазините само за да разгледам всичко, произведено от „Ашлар“. Сигурна съм, че всичко ще бъде прекрасно.

Като мнозина други, тя създаваше куклите си в кухнята, после в работилница в гаража, като изпичаше глината в пещ, която едва можеше да си позволи. Обикаляше всички битпазари, за да намира материали. Получаваше вдъхновение от филмови и литературни герои. Всичките ѝ творби бяха уникални, точно каквито се търсеха в специализираните магазини за кукли и галериите. Беше печелила награди — и големи, и малки.

Но нейните заготовки сега можеха да се използват за нещо съвсем различно — за половин милион красиви близнаци на една кукла и на още една, и на още една, от пластмаса, но така изкусно изработени, че да приличат на порцеланови, с ярки боядисани очи, досущ като стъклени.

— Ами какво ще кажете за имената, госпожице Педжит? Защо не сте давали на куклите си имена?

— За мен те никога не са имали имена, господин Аш — отвърна тя. — Пък и имената, които изберете, ще са хубави.

— Да знаете, че скоро ще сте богата, госпожице Педжит.

— Всички така казват — отвърна тя. Изведнъж започна да изглежда някак уязвима, дори крехка.

— Но вие ще трябва да сте на разположение, трябва да одобрявате всяка стъпка. Няма да отнеме много време...

— О, но това ми харесва. Господин Аш, аз искам да правя...

— А аз искам да видя какво можете да правите, и то веднага. Вие ще ни се обадите.

— Разбира се.

— Но не бъдете толкова сигурна, че работата тук ще ви носи същото удовлетворение. Както сте забелязали, фабричното производство не е същото като занаята и творенето. Е, подобно е, но хората не го виждат в тази светлина. Артистите рядко смятат масовото производство за свой съюзник.

Нямаше нужда да изказва старото си убеждение, че уникалите нямат никакво значение за него, нито пък ограничените серии, че се интересува единствено от кукли, които могат да стигнат до всички. Щеше да купи нейните модели и щеше да произвежда кукли година

след година, да ги променя само когато има основателна причина за това.

Вече всички знаеха, че няма никакъв интерес към елитарността и подобните идеи.

— Някакви въпроси по договора, госпожице Педжит? Моля, не се стеснявайте да се обръщате директно към мен.

— Но, господин Аш, аз вече подписах договора! — Тя отново се изсмя леко, някак безгрижно и с младежка свежест.

— Много се радвам, госпожице Педжит — рече той. — Е, подгответе се за славата. — Вдигна ръце и ги скръсти на бюрото. Естествено, тя веднага се вгледа в тях; учудваше се от големината им.

— Господин Аш, знам, че сте зает човек. Срещата ни трябваше да трае само петнайсет минути.

Той кимна, сякаш искаше да каже: „Няма значение, продължавайте“.

— Може ли да ви попитам нещо? Защо харесвате куклите ми? Имам предвид наистина. Искам да кажа...

Той се замисли за момент.

— Разбира се, има чисто прагматичен отговор на този въпрос — каза той. — И това е самата истина. Вашите кукли са оригинални, както сама казахте. Но онова, което най-много ми харесва в тях, е, че са широко усмихнати. Очите им са присвити от смеха, лицата им са одухотворени. Имат блестящи зъби. Почти можеш да ги чуеш как се смеят.

— Това беше риск, господин Аш. — Тя внезапно се засмя и за миг изглеждаше щастлива като своите творения.

— Зная, госпожице Педжит. Да не вземете сега да създадете няколко много тъжни дечица?

— Не мисля, че съм способна на това.

— Правете каквото смятате за добре. Имате моята подкрепа. Но не и тъжни деца. Твърде много други художници се занимават с това.

Той понечи да се изправи, бавно — знак, че срещата е приключила, и не се изненада, че тя веднага скочи на крака.

— Благодаря ви, господин Аш — каза отново и посегна към огромната му ръка с дълги пръсти. — Не мога да ви опиша колко...

— Не е нужно.

Той ѝ позволи да хване ръката му. Понякога хората не искаха да го докосват за втори път. Понякога разбираха, че не е човек. Никога не се отвърщаваха от лицето му, но често биваха отблъснати от огромните му крайници. Или пък подсъзнателно разбираха, че вратът му е два пъти по-дълъг от човешкия, а ушите — твърде тесни. Хората са умели в разпознаването на собствения си вид, племе, клан, семейство. Голяма част от човешкия мозък е заета само с разпознаване и запаметяване на типовете лица.

Но тя не беше отвратена, беше просто млада, поразена и нетърпелива да посрещне и най-простите промени.

— Между другото, господин Аш, ако нямате нищо против, бих искала да отбележа, че белите кичури в косата ви много ви отиват. Надявам се никога да не ги боядисате. Белите коси винаги са отивали на млади мъже.

— Така ли? И защо, за бога, казахте това?

Тя се изчерви отново, но после избухна в смях.

— Не зная — призна. — Просто косата ви е прошарена, а вие — толкова млад. Не очаквах да сте така млад. Това ме изненада... — Тя замълча, беше станала някак несигурна. Най-добре беше да я отпрати, преди да е започнала да дрънка още глупости.

— Благодаря ви, госпожице Педжит — каза той. — Бяхте много мила. Беше удоволствие да разговарям с вас. — Просто успокоение, безцеремонно и запомнящо се. — Надявам се да се видим отново много скоро. Желая ви щастие.

Ремик се бе появил, за да отведе младата жена. Тя избърбори още нещо набързо — благодарности, декларации за готовността и решителността ѝ да достави радост на целия свят.

Когато се прибере у дома, тя, разбира се, ще извади списанията си. Ще направи някои изчисления лично, или дори с калкулатор. Ще осъзнае, че той не може да е млад, щеше да заключи, че минава четиридесетте и дори приближава петдесетте. Е, нищо, това бе достатъчно безопасно.

Но как щеше да се справи Аш с този проблем в бъдеще? Дългосрочно той винаги бе труден за решаване. Това бе животът, който му харесваше, но трябваше да направи някои промени. О, не искаше да мисли за нещо толкова ужасно точно сега. Ами ако белите коси наистина започнеха да се увеличават? Дали щеше да помогне? Но

какво означаваха те? Какво разкриваха? Засега бе твърде доволен от тях, за да мисли за това. Твърде доволен, за да се поддаде на страха.

Отново се обърна към прозорците и падащия навън сняг. Виждаше Сентръл парк съвсем ясно от офиса си. Сложи ръка на стъклото. Беше много студено.

Пързалката бе пуста. Снегът бе покрил парка и покривите под него. В този миг Аш забеляза нещо любопитно, което винаги го караше да се засмее — басейнът на върха на хотел „Паркър Меридиън“. Снегът се трупаше упорито върху прозрачния покрив, а под него някакъв мъж плуваше напред-назад в ярко осветената зелена вода. И то на около петдесет етажа над улицата.

— Ето това е богатство и власт — рече той на себе си. — Да плуваш в небето по време на буря. — Ще построи басейни в небето, още един добър проект.

— Господин Аш — обади се Ремик.

— Да, кажи, момчето ми — каза той разсеяно, загледан в дълбоките загребвания на плувеца. Вече съвсем ясно се виждаше, че е възрастен и много слаб мъж. В миналото би изглеждал като бедняк, умиращ от глад. Но това бе човек в много добра физическа форма — бизнесмен вероятно, уловен от капана на икономическите обстоятелства в суровата зима на Ню Йорк. Плуваше напред-назад в прекрасната топла и дезинфекцирана вода.

— Търсят ви по телефона, сър.

— Няма да отговоря, Ремик. Уморен съм. Заради снега е. Когато вали сняг, винаги ми се иска да се свия в леглото и да спя. Отивам да си легна. Искам малко горещ шоколад и после само да спя.

— Господин Аш, човекът каза, че ще искате да говорите с него.

— Всички така казват, Ремик — отвърна той.

— Самюъл, сър. Поръча да ви предам това име.

— Самюъл!

Той се извърна от прозореца и погледна спокойното лице на прислужника. По него не се четеше нито упрек, нито мнение. Само преданост и тихо покорство.

— Каза да го свържа направо с вас, господин Аш, винаги така сте правили. Позволих си да...

— Добре си постъпил. Сега ме остави за малко.

Той седна на креслото зад бюрото.

Когато вратата се затвори, вдигна слушалката и натисна малкия червен бутон.

— Самюъл! — прошепна той.

— Ашлар — чу се отсреща така ясно, сякаш приятелят му наистина бе до него. — Накара ме да чакам цели петнайсет минути. Много важен си станал.

— Самюъл, къде си? В Ню Йорк ли?

— Разбира се, че не — отвърна гласът отсреща. — В Донелайт съм, Аш. В странноприемницата.

— Нима в долината има телефони — промърмори тихо Ашлар. Гласът прелиташе до него чак от Шотландия... от долината.

— Да, стари приятелю, в долината има телефони и много други неща. Тук дойде един талтош, Аш. Видях го. Истински талтош.

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш...

— Да, точно това казвам. Но недей се вълнува толкова. Той е мъртъв. Беше още дете, много непохватен. Дълга история. Един циганин е замесен в нея, много умен циганин на име Юри, от Таламаска. Ако не бях аз, вече щеше да е мъртъв.

— Сигурен ли си, че талтошът е мъртъв?

— Циганинът ми каза. Аш, в Таламаска са настъпили мрачни времена. Нещо трагично се е случило в ордена. Вероятно скоро ще убият циганина, но той е решен да се върне в метрополията. Трябва да дойдеш възможно най-скоро.

— Самюъл, ще се срещнем утре в Единбург.

— Не, в Лондон. Иди направо в Лондон. Обещах на циганина. Но ела бързо, Аш. Ако братята му от Лондон го видят, ще го убият.

— Самюъл, това не може да е вярно. Таламаска не се замесва в подобни неща, камо ли да убие някой от своите. Сигурен ли си, че този циганин ти е казал истината?

— Има нещо общо с онзи талтош. Можеш ли да тръгнеш веднага?

— Да.

— Нали няма да ме провалиш?

— Не.

— Тогава има още нещо, което трябва да знаеш още сега. Ще го прочетеш в лондонските вестници, щом пристигнеш. Те копаят тук, в Донелайт, в руините на катедралата.

— Знам, Самюъл. Вече говорихме по въпроса.

— Но разкопават гроба на Свети Ашлар. Името му е било гравирано на каменната плоча. Ще прочетеш за това във всички вестници. Учените са от Единбург. Аш, в тази история са замесени вещици. Но циганинът ще ти разкаже всичко. Наблюдават ме. Трябва да тръгвам.

— Самюъл, теб хората винаги те наблюдават, чакай...

— Косата ти, Аш. Видях те в едно списание. Наистина ли се е прошарила? Нищо, няма значение.

— Да, косата ми побелява. Но процесът тече доста бавно. Иначе не съм остарял. Няма да видиш нищо необичайно, освен косата.

— Ти ще живееш до края на света, Аш, и ще си онзи, който ще го разруши.

— Не!

— Хотел „Кларидж“ в Лондон. Ние тръгваме още сега. Това е хотел, където човек може да си стъкне хубав огън в камината и да спи на огромна стара спалня, покрита с басма и горскозелено кадифе. Ще те чакам там. И, Аш, ще платиш хотела, нали? Кисна в тази долина от две години.

И Самюъл затвори.

— Пълна лудост — прошепна Ашлар и остави слушалката. Дълго се взира в бронзовите врати.

Не мигна, нито съсредоточи погледа си, когато се отвориха. Едва забеляза размазаната фигура на човека, който влезе в стаята. Не мислеше за нищо, просто си повтаряше наум думите „талтош“ и „Таламаска“.

Когато най-сетне вдигна поглед, видя Ремик, който му наливаше горещ шоколад в красива порцеланова чаша от малка тежка сребърна каничка. Парата се издигаше към търпеливото и леко угрижено лице на прислужника. „Сива коса, ето това е сива коса. Моята не е чак толкова побеляла“, помисли си Ашлар.

Всъщност той имаше само два кичура на слепоочията и леко прошарени бакенбарди, както ги наричаха. О, да, и мъничко, съвсем мъничко бяло по черните косми на гърдите. Боязливо сведе поглед към китката си. И там имаше бели косми, заплетени в гъстите черни, които покриваха ръката му от толкова много години.

Талтош! Таламаска. Светът ще бъде разрушен...

— Всичко наред ли е с телефонния разговор, сър? — попита Ремик със своя прекрасен, едва доловим британски шепот, който неговият работодател обожаваше. Повечето хора биха го нарекли мърморене.

Така, значи отиваме в Англия, връщаме се при онези любезни, внимателни хора... Англия, земята на суровия студ, която се вижда от брега на изгубената земя, мистерия на зимните гори и планините със снежни шапки.

— Да, Ремик, всичко е наред. Винаги ме свързвай директно със Самюъл. Сега трябва да замина за Лондон.

— Тогава ще се наложи да побързате, сър. През целия ден летище „Ла Гуардия“ е затворено. Ще е много трудно да...

— Побързай тогава, не казвай нищо повече.

Отпи от шоколада. Най-любимият му вкус — нямаше нищо по-сладко и по-приятно от шоколада. Освен прясното мляко.

— Друг талтош — прошепна той и остави чашата. — Мрачни времена в Таламаска. — Направо не му се вярваше.

Ремик беше излязъл. Вратите бяха затворени, красивият бронз сияеше като нажежен. По мраморния под се прокрадваше сноп светлина от лампата на тавана — като лунна пътечка по морето.

— Още един талтош, и то мъж.

Хиляди мисли препускаха из ума му, обзеха го хиляди емоции! За миг му се стори, че ще избухне в сълзи. Но не. Чувстваше гняв. Гняв, че отново се е поддал на раздразнението от тези новини, че сърцето му бие лудо, че ще прелети морето, за да научи повече за друг талтош, за вече мъртвия мъжки талтош.

Значи в Таламаска били настъпили мрачни времена. Нима? Е, не беше ли неизбежно? А и какво трябва да направи сега? Да се замеси ли във всичко това отново? Преди векове беше почукал на тяхната врата. Но кой от тях сега знаеше за него?

Познаваше някои членове на ордена, но само защото се страхуваше от тях достатъчно, за да продължава да ги следи. През годините те така и не престанаха да ходят в долината... Някой знаеше нещо, но нищо не се бе променило.

Защо ли му се струваше, че сега им дължи помощ, че е длъжен да ги защити? Защото навремето бяха отворили вратите си за него, бяха го изслушали и го бяха молили да остане — не се бяха изсмели на

историята му, обещаха да пазят тайната му. А и Таламаска беше стара също като него. Стара като дърветата във великата гора.

Преди колко време беше? Преди да я има метрополията в Лондон, много преди това — когато старият палат в Рим още се осветяваше от свещи. Никакви записи, така му обещаха. Никакви записи в замяна на онова, което им бе разказал... което трябваше да остане анонимно — нещо като легенда и факти, късчета и парченца знание от миналите векове. Изтощен, той бе спал под техния покрив; те го бяха успокоили. Но в крайна сметка бяха просто обикновени хора, обладани от доста необичаен интерес, но все пак обикновени хора — с кратък живот, изпълнени с благоговение пред него, учени, алхимици, събирачи на знание.

Каквито и да бяха, не беше добре, че са изпаднали в подобни мрачни времена, ако трябваше да използва израза на Самюъл — не и при тяхното знание и архиви. Не, не беше добре. И по някаква странна причина той се почувства съпричастен към участта на онзи циганин в долината. Любопитството го изгаряше също тъй силно като страха — както винаги, когато станеше дума за талтош и за вещици.

Господи боже, мисълта за вещици само...

Ремик се върна с коженото му палто.

— Това е подходящо за студа навън, сър — рече той и го наметна на раменете му. — А и вече изглеждате измръзнал.

— Няма проблем — отвърна той. — Не слизай долу с мен. Трябва да свършиш нещо друго. Изпрати пари в хотел „Кларидж“ в Лондон. На името на Самюъл. Не вярвам управата да се затрудни да го открие. Той е джудже и е гърбав. С червена коса е и лицето му е доста сбръчкано. Трябва да уредиш нещата така, че да получи всичко, което поиска. Има и още един човек с него. Циганин. Нямам идея какво означава това.

— Добре, сър. А как е презимето му?

— Не го зная, Ремик — отвърна той и се изправи да тръгва. Придърпа обшитата с кожа яка на пелерината към врата си. — Винаги съм го знаел само като Самюъл.

Вече бе в асансьора, когато осъзна, че последните му думи са абсурдни. Напоследък казваше твърде много абсурдни неща. Един ден Ремик бе отбелязал колко много господарят му обича мрамора и той

отвърна: „Да, обичам мрамора още от първия миг, в който го видях“. А това звучеше абсурдно.

Вятърът виеше в асансьорната шахта, докато кабината се спускаше с шеметна скорост. Този звук можеше да бъде чул единствено през зимата и много плашеше Ремик, макар че Аш го харесваше, или поне го смяташе за забавен.

Когато слезе в подземния гараж, колата вече го чакаше, бучеше и бълваше бял дим. Куфарите му бяха натоварени. Пилотът му за нощни полети, Джейкъб, беше на мястото си, заедно с непознат втори пилот. Тук бе и бледият млад шофьор, който винаги бе на смяна в този час — човек, който почти не говореше.

— Сигурен ли сте, че искате да пътувате точно тази нощ, сър? — попита Джейкъб.

— Защо, никой ли не пътува? — учуди се Аш и вдигна вежди. Откъм колата долиташе топъл полъх.

— Не, сър, пътуват.

— Значи и ние ще пътуваме, Джейкъб. Ако те е страх, не е нужно да идваш.

— Щом вие тръгвате, и аз тръгвам, сър.

— Благодаря ти, Джейкъб. Веднъж ме увери, че ще летим безопасно без значение от времето и доста по-сигурно от пътническите самолети.

— Да, и си изпълних обещанието, нали, сър?

Той седна на черната кожена седалка, протегна дългите си крака и ги опря на отсрещната седалка — нещо, което никой човек не би могъл да направи в тази дълга лимузина. Шофьорът бе удобно изолиран зад стъклото, а другите ги следваха с кола. Охраната караше отпред.

Голямата лимузина се спусна по рампата с опасна, но вълнуваща бързина, а после излетя от зейналата паст на гаража към омагьосващата бяла буря. Слава богу, че скитниците бяха прибрани от улиците. Но той бе забравил да попита какво е станало с тях. Вероятно някои бяха във фойето на неговата сграда, където бяха получили походни легла и пиеха топли напитки.

Прекошиха Пето авеню и продължиха към реката. Бурята вилнееше безшумно — вихър от красиви миниатюрни снежинки, които се топяха още щом докоснеха тъмните прозорци и мокрите тротоари.

Летяха между мрачните безлични сгради като в дълбок планински проход.

Талтош.

За миг радостта напусна света му — радостта от постиженията му, от мечтите. Видя красивата млада жена от Калифорния, която правеше кукли и носеше смачкана виолетова копринена рокля. Видя я мъртва на легло, потънала в кръв, от която роклята ѝ е станала тъмна.

Разбира се, това нямаше да се случи. Той нямаше да позволи да се случи отново. Беше минало толкова време, че вече почти не помнеше какво е да прегърнеш меко женско тяло, да вкусиш мляко от гърдите на майка.

Но мислеше за леглото, за кръвта, за мъртвото вкочанено момиче с посинели клепачи — сини като ноктите ѝ, сини като лицето. Представи си това, защото ако не го направеше, щеше да си представи много други неща. Този образ беше неговият остен, неговата усмирителна риза.

„Но какво значи това? Мъжки талтош. Мъртъв.“

Едва сега осъзна, че ще се види със Самюъл! Щяха да са заедно. Ето тази мисъл вече го изпълни с щастие, или поне щеше, ако ѝ позволи. А той бе станал майстор в допускането на приливите на щастие до сърцето си.

Не беше виждал Самюъл от пет години — или повече? Трябваше да си помисли. Разбира се, бяха разговаряли по телефона. Откакто комуникациите се развиха, разговаряха по-често. Но всъщност не го бе виждал.

Навремето имаше в косата си съвсем малко бели косми. Господи, нима се увеличават толкова бързо? Но, разбира се, Самюъл ги бе забелязал и бе побързал да ги спомене. А Аш му отвърна: „И това ще отmine“.

За миг завесата се вдигна, огромният щит, който така често го спасяваше от непоносимата болка.

Той видя долината, от нея се издигаше дим; чу ужасния звън и тътен от сблъсъка на мечове, видя фигури да се втурват към гората. Димът се вдигаше от шишове за печене на месо... Не, беше невъзможно!

Оръжията се бяха променили, правилата — също. Но касапниците бяха навсякъде едни и същи. Бе живял на този континент

около седемдесет и пет години, винаги се завръщаше след месец-два отсъствие по много причини — най-вече защото не искаше да е близо до пламъците, до дима, до агонията и ужасните разрушения на войната.

Споменът за долината не го напускаше. Останалите спомени бяха свързани със зелени поля, диви цветя, стотици малки сини диви цветя. Как пътува по реката с малка дървена лодка, а войниците стоят по високите бойници. О, какво ли не правеха тези създания — трупаха камък върху камък, за да строят свои високи планини! Но не бяха ли такива и неговите монументи, огромните грамади, които стотици влачеха през равнината, за да създадат каменния кръг?

Пещерата, видя я отново, сякаш десетки ярки фотографии започнаха да се нижат пред очите му: в един момент тичаше надолу по склона, пързеляше се, почти падаше, а в другия — Самюъл стоеше там и казваше:

— Да се махнем оттук, Аш. Защо дойде? Какво можем да видим или научим тук?

Видя талтоша с бялата коса.

Мъдрите, добрите, знаещите — така ги наричаха. Не ги наричаха „стари“. В онези времена изобщо не използваха тази дума, когато изворите на острова още бяха горещи, а плодовете падаха от дърветата. Дори когато дойдоха в долината, никога не изричаха думата „стар“, но всички знаеха, че те са живели най-дълго. Онези с белите коси разказваха най-дългите истории...

„Ела горе и чуй историята.“

На острова можеше да си избереш някой белокос, защото те самите нямаше да те изберат, и да седнеш при избрания, да го слушаш как пее, как разказва или говори в рими най-потайните неща, които може да си спомни. Имаше и белокоса жена, която пееше с висок, сладък глас, зареяла поглед към морето. Той много обичаше да я слуша.

Колко ли време щеше да мине, преди неговата коса да побелее напълно?

Можеше да стане и съвсем скоро, кой знае. Тогава времето не означаваше нищо. А белокосите жени бяха толкова малко, защото губеха сили заради ражданията и си отиваха рано. Никой не говореше за това, но всички го знаеха.

Белокосите мъже бяха енергични, страстни, ненаситни към храната и винаги готови да направят по някое предсказание. Но белокосите жени бяха слаби и крехки. Беше ужасно да си спомни всичко това така внезапно и ясно. Може би имаше някаква друга магическа тайна в бялата коса? Може би те караше да си спомняш нещата от самото начало? Не, не беше това. През всичките тези години той си бе представял, че ще посрещне смъртта с отворени обятия, но сега вече не мислеше така.

Колата бе пресякла реката и сега продължаваше към летището. Беше голяма и тежка и не поднасяше по хлъзгавия асфалт. Държеше се стабилно срещу силния вихър.

Той още бе потънал в спомени. Бе вече стар, когато ездачите връхлетяха в равнината. Беше стар, когато видя римляните на бойниците на стената на Антоний, когато видя от вратата на килията на Свети Колумба високите скали на остров Айона^[4].

Войни. Защо никога не се изличават от паметта му, а дремят там в целия си блясък, заедно с милите спомени за онези, които е обичал, за танците в долината, за музиката? Ездачите се спуснаха в равнината, черна маса, която се разливаше като мастило по идилична картина, а после ниският рев достигна до слуха им и облаците прах не спираха да се кълбят под копитата на конете им. Събуди се със сепване.

Малкият телефон звънеше. Той го грабна и го свали от черната кука.

— Господин Аш?

— Да, Ремик?

— Реших, че ще искате да знаете, сър. В хотел „Кларидж“ познават вашия приятел Самюъл. Пригответе са обичайния му апартамент — втори етаж, в ъгъла, има и камина. Очакват и вас. А, господин Аш, те също не знаят презимето му. Явно той не го използва.

— Благодаря ти, Ремик. Помоли се за нас. Времето е доста свирепо и опасно, струва ми се.

Затвори, преди Ремик да започне с обичайните препоръки да се пази. „Не бива да се говорят такива неща“, помисли си той.

Но наистина беше невероятно, че в хотела познаваха Самюъл. Да не повярваш. Явно често го виждаха. Последния път, когато той самият го видя, червената му коса беше сплъстена и рошава, лицето му — много сбръчкано, дотолкова, че чак очите му не се виждаха изцяло, но

все пак проблясваха от време на време, като късове кехлибар сред меката, изпъстрена с петна плът. В онези дни Самюъл се обличаше в дрипи и носеше пистолет на колана си, досущ като някой малък пират, а щом го видеха, хората минаваха на другия тротоар.

„Всички се страхуват от мен, не мога да остана тук. Виж ги само, сега се страхуват дори повече, отколкото навремето.“

А ето че в „Кларидж“ го познаваха! Може би той вече шиеше костюмите си на „Савил Роу“? Нима мръсните му кожени обувца вече нямаха дупки? Нима се бе отказал от пистолета?

Колата спря и той се опита да отвори вратата, но шофьорът се втурна да му помогне. Снегът, понесен от вятъра, веднага се втурна срещу него.

И все пак снегът беше много красив — така чист, преди да кацне на земята. Аш се изправи и за миг се почувства доста скован. Вдигна ръка, за да предпази очите си от меките влажни снежинки.

— Не е чак толкова зле, сър — каза Джейкъб. — Ще се измъкнем оттук за по-малко от час. Но ще ви помоля незабавно да се качите на борда.

— Да, благодаря, Джейкъб — отвърна той и спря. Снегът падаше по черното му палто, топеше се в косата му. Аш посегна към джоба си, напипа малката играчка — люлеещо се конче — и я извади.

— Това е за сина ти, Джейкъб — рече той. — Бях му обещал.

— Господин Аш, как си спомнихте за нещо подобно в нощ като тази.

— Глупости, Джейкъб. Обзалагам се, че синът ти помни.

Играчката бе смущаващо незначителна; сега му се прииска да бе взел нещо много по-хубаво. Щеше да си отбележи да избере нещо друго за сина на Джейкъб.

Тръгна с широки крачки и шофьорът едва го следваше. И без това бе твърде висок, за да може младежът да го крие с чадъра. Беше важен жестът и мъжът тичаше до него с чадър в ръка, за да може той да го поеме, ако реши, но всъщност никога не го правеше.

Качи се в топлия и винаги плашещ реактивен самолет.

— Ще пусна вашата музика, господин Аш.

Познаваше тази млада жена, но не можеше да си спомни името ѝ. Беше една от най-добрите нощни асистентки. Придружаваше го при

последното му пътуване до Бразилия. Трябваше да я запомни. Дори го досрамя, че е забравил името ѝ.

— Иви, нали? — попита той с извинителна усмивка и леко смръщване.

— Не, сър, Лесли — отвърна тя и веднага му прости.

Ако беше кукла, щеше да е от порцелан, без съмнение.

С мека розовина на бузите и устните, с нарочно малки очи, но тъмни и съсредоточени. Тя чакаше кротко.

Той седна в специално изработеното за него кожено кресло, по-дълго от останалите, и тя веднага му подаде програма с релефен шрифт.

Тук бяха обичайните неща — Бетовен, Брамс, Шостакович. О, имаше я и композицията, която бе поискал — „Реквием“ на Верди. Но сега нямаше как да го слуша. Ако потънеше в тези мрачни звуци и печални гласове, спомените щяха да се върнат.

Спусна седалката назад, без да поглежда към спектакъла на зимата, който се разиграваше зад малкото прозорче.

— Заспивай, глупако — рече той, без да помръдва устни.

Но знаеше, че няма да може. Щеше да мисли за Самюъл и за онова, което му беше казал. Щеше да го превърта отново и отново в ума си, докато не се видят. Щеше да си спомни миризмата в къщата на Таламаска, учените, които много приличаха на духовници, и човешката ръка, която държи паче перо и изписва големи закръглени букви. „Анонимно. Легенди за изгубената земя. За Стоунхендж.“

— Не искате ли музика, сър? — попита младата Лесли.

— Искам. Шостакович, Пета симфония. От нея сигурно ще се разплача, но не ми обръщайте внимание. Гладен съм. Искам сирене и мляко.

— Разбира се, сър, всичко е готово. — Тя започна да изрежда видовете сирена, онези хубави кремообразни сиренца, които поръчваха от Франция, Италия и Господ знае откъде другаде. Той кимна и зачака прилива на музиката с божествено чист звук, която щеше да го накара да забрави за снега отвън и за факта, че скоро ще са над големия океан, напредвайки към Англия, към долината, към Донелайт и към скръбта.

[1] Превод Спас Николов, „Западноевропейски поети романтици. Антология“, издателство „Отечество“, 1988 г. — Бел.прев. ↑

[2] Модели ретро автомобили. — Бел.ред. ↑

[3] Зикурат — древен шумерски храм с форма на стъпаловидна пирамида. — Бел.ред. ↑

[4] През 563 г. на остров Айона пристигнал мисионерът Колумба заедно с 12 свои сподвижници, за да избави местното население от идолопоклонничеството и да го обърне към християнството. — Бел.ред. ↑

ДВЕ

След първия ден Роуан вече не проговори. Прекарваше времето си навън, под дъба, в бял люлеещ се стол, с подпреди на възглавница или просто отпуснати на тревата крака. Взираше се в небето, очите ѝ се движеха, сякаш проследяваше процесията на облаците, въпреки че небето беше кристалносиньо, само с малки пухчета бяло, които тихо плуваха през него.

Тя гледаше ту стената, ту цветята или тисовете. Никога не поглеждаше към земята.

Вероятно бе забравила, че двойният гроб е точно под краката ѝ. Тревата вече беше покрила пръстта бързо и диво, както винаги през пролетта в Луизиана. Дъждовете доста ѝ помогнаха. Понякога валеше дори и в слънчев ден.

Роуан се хранеше — изяждаше от четвърт до половин порция от това, което ѝ носеха. Или поне Майкъл твърдеше така. Не изглеждаше гладна. Но все още беше бледа, а ръцете ѝ трепереха, когато ги движеше.

Цялото семейство идваше да я види. Вървяха на групички през моравата, но не се приближаваха много, сякаш за да не я наранят. Поздравяваха я, питаха я как се чувства. Казваха ѝ, че е красива. И това беше истина. Накрая се отказваха и си тръгваха. Мона само гледаше.

Майкъл твърдеше, че през нощта Роуан спи, сякаш е много изтощена, сякаш е работила цял ден. Къпеше се сама, макар че това доста го плашеше. Но тя винаги заключваше банята и ако той се опиташе да влезе с нея, просто сядаше на стола и гледаше, без да прави нищо. Не ставаше, докато той не си тръгне. После я чуваше как превърта ключа.

Тя слушаше, когато ѝ говорят, или поне в началото. А от време на време, когато Майкъл я умоляваше да каже нещо, го докосваше по ръката, сякаш за да го успокои или да го помоли да бъде търпелив. Беше тъжна гледка.

Докосваше единствено Майкъл и като че само него разпознаваше, макар че често това леко докосване минаваше без никаква промяна в отсъстващото ѝ изражение, дори без движение на сивите ѝ очи.

Косата ѝ отново се бе сгъстила. Дори леко бе изсветляла от слънцето. Докато беше в кома, косата ѝ бе добила цвета на плавей, какъвто можеш да видиш по тинестите брегове на реките. Сега изглеждаше съживена, макар че ако Мона добре си спомняше, косата по принцип е мъртва, нали така? Мъртва до момента, в който не започнеш да я решиш, къдриш и въобще да ѝ правиш разни манипулации.

Всяка сутрин Роуан ставаше сама. Слизаше бавно по стълбите, като се държеше за лявото перило и се подпираше с бастун, който местеше уверено на всяко стъпало. Като че не я интересуваше дали Майкъл ще ѝ помогне. Ако Мона я хванеше за ръката, дори не забелязваше.

От време на време спираше пред тоалетката, преди да слезе долу, и си слагаше малко червило.

Мона винаги забелязваше това. Понякога дори чакаше Роуан в коридора, за да я види как го прави. Това беше важно.

Майкъл също го забелязваше. Роуан носеше нощници и пенъоари, в зависимост от времето. Леля Беа постоянно ѝ купуваше нови, а Майкъл ги переше, защото Роуан обличаше нови дрехи само ако са изпрани, или поне той така си спомняше. После ги слагаше на леглото ѝ.

„Не, това не беше кататоничен ступор“, мислеше си Мона. И лекарите казаха, че не могат да обяснят какво ѝ е точно. Веднъж един от тях — един идиот според Майкъл, забил игла в ръката ѝ и Роуан тихо я отдръпнала и я покрила с другата. Майкъл направо побеснял, но Роуан не погледнала към лекаря и не казала нито дума.

— Ще ми се и аз да бях там — каза Мона.

Тя, разбира се, знаеше, че той казва истината. Дай им на лекарите да си фантазират и да забиват игли в ръцете на хората. Може би когато се връщат в болницата, забиват игли във вуду куклата на Роуан, като за акупунктура. Никак нямаше да е изненадана.

Какво ли чувстваше Роуан? Какво помнеше? Никой вече не беше сигурен. Разчитаха само на уверенията на Майкъл, че се е събудила от комата в пълно съзнание, че е говорила с него с часове, че е знаела какво се е случило, че е чувала и разбирала всичко. Нещо ужасно станало в деня на събуждането ѝ — появил се още един талтош. И двамата били погребани под дъба.

— Не биваше да ѝ позволявам да го прави — каза Майкъл на Мона поне стотици пъти. — Миризмата, която идваше от дупката, гледката на останките му... Трябваше сам да се погрижа за всичко.

Мона често го разпитваше за подробности — как е изглеждал другият талтош, кой го е занесъл долу и въобще всичко за Роуан.

— Измих калта от ръцете ѝ — бе казал Майкъл на Аарън и Мона. — А тя продължаваше да ги гледа. Предположих, че един лекар не иска да вижда ръцете си мръсни. Помислете само колко често един хирург си мие ръцете. Тя ме попита как съм, искаше да... — И тук той се задави и двата пъти, когато разказваше тази история. — Искаше да ми провери пулса. Притесняваше се за мен.

На Мона ѝ се щеше да види какво точно бяха погребали! Искаше ѝ се Роуан да поговори с нея!

Но най-странното бе да си богата наследница на тринайсет, да имаш шофьор и кола (кола бе доста меко казано, ставаше дума за лъскава черна лимузина с компактдискове, касетофони, цветен телевизор и много място за лед и диетична кола). Да имаш джобни постоянно, и то по двайсетдоларови банкноти, не по-малко, купища нови дрехи. Бяха започнали да закърпват и старата къща на Сейнт Чарлз авеню и Амелия стрийт, като постоянно ѝ носеха мостри от „сурова коприна“ и ръчно боядисани тапети.

И все пак тя искаше да знае, да бъде част от тайната, да разбере тайните на тази жена и този мъж, на тази къща, която един ден щеше да бъде нейна. Под дървото имаше мъртъв призрак. Под пролетните дъждове лежеше легенда. А в обятията му *още един*. Това бе като да се откажеш от сигурния ярък блясък на златото заради тъмните дребни украшения на необяснимата потайна мощ. Това бе истинска магия. Дори смъртта на собствената ѝ майка не ѝ бе повлияла така силно.

Мона говореше много на Роуан.

Влизаше в къщата със собствения си ключ, нали беше наследница. Пък и Майкъл ѝ беше позволил. Той вече не гледаше на

нея с копнеж, почти я беше осиновил.

Тя отиваше в дъното на задния двор, прекосяваше моравата, като заобикаляше гроба, когато си спомнеше за него, после сядаше до масата от раката и казваше:

— Добро утро, Роуан.

А после говореше, говореше, говореше.

Разказваше на Роуан за развитието на медицинския център „Мейфеър“. Вече бяха избрали терена, както и огромна геотермална система за отопление и климатизация. Дори плановете бяха готови.

— Твоята мечта вече се превръща в реалност — каза тя на Роуан. — Семейство Мейфеър познава този град както никой друг. Няма нужда да правим допълнителни проучвания. Ще изградим болницата, както ти я искаше.

Роуан не отговаряше. Дали все още се интересуваше от медицинския комплекс, който щеше да направи революция в отношенията с пациентите и роднините, грижещи се за тях, в които медицински работници щяха да обслужват дори анонимни пациенти?

— Открих записките ти — каза Мона. — Не бяха заключени. И не изглеждаха нещо тайно.

Пак никакъв отговор. Огромните черни клони на дъба се помръднаха съвсем мъничко. Листата на банановото дърво брулеха тухлената ограда.

— Аз самата поседях малко пред амбулатория „Туро“ и разпитвах хората как си представят идеалната болница.

Пак нищо.

— Моята баба Евелин също е в „Туро“ — каза тихо Мона. — Получи удар. Трябваше да я върнат у дома, но не мисля, че за нея вече има значение. — Мона щеше да заплаче. Плачеше й се и когато говореше за Юри. Но не го направи. Не спомена, че Юри нито е писал, нито се е обаждал от цели три седмици. Не каза и че тя, Мона, е влюбена в този мургав, очарователен и мистериозен мъж с британски маниери, който бе повече от два пъти по-възрастен от нея.

Преди няколко дни бе обяснила на Роуан, че Юри е дошъл от Лондон да помогне на Аарън Лайтнър. Каза й, че е циганин и разбира нещата, които вълнуват и нея. Дори описа срещата им в спалнята й в нощта, преди той да замине.

— Постоянно се притеснявам за него — каза тя.

Роуан никога не я поглеждаше.

Какво можеше да ѝ каже сега? Че предната нощ е сънувала ужасен сън за Юри, който не може да си спомни.

— Разбира се, той е възрастен мъж — каза тя. — Минава трийсетте и знае да се грижи за себе си, но мисълта, че някой в Таламаска може да го нарани...

Не, стига!

Може би не биваше да го прави. Не биваше да говори постоянно на човек, който не може или не иска да отговори.

Но Мона можеше да се закълне, че Роуан не дава признаци, че усеща присъствието ѝ. Ако, разбира се, това, че не показваше раздразнение, не беше някакъв признак.

Мона не усещаше неодобрение от нейна страна.

Очите ѝ вечно бродеха по лицето на Роуан. То винаги имаше сериозно изражение. Сигурно разсъждаваше. Та тя изглеждаше двайсет милиона пъти по-добре, отколкото когато бе в кома. И дори бе закопчала нощницата си. Майкъл се кълнеше, че не го е направил той. Беше закопчала цели три копчета. Вчера беше само едно.

Но Мона знаеше, че отчаянието може така да превземе съзнанието на човек, че опитът да прочете мислите му е равносилен на опита да четеш през гъст дим. Дали отчаянието бе завладяло Роуан?

Мери Джейн Мейфеър бе дошла миналата седмица едно откачено провинциално момиче от Фонтевро. Скитница, авантюристка, пророчица, гений. Отчасти възрастна дама, отчасти любвеобилно момиче на преклонната възраст деветнайсет и половина. Страховита, могъща вещица, както сама описваше себе си.

— Роуан е съвсем добре — обяви Мери Джейн, след като се взира примижала известно време в нея. После свали каубойската шапка от главата си и я килна на врата си. — Аха, съвсем си е наред. Просто си почива, но е напълно наясно какво се случва около нея.

— Коя е тази откачалка? — бе попитала Мона, въпреки че изпита голямо състрадание към това дете, нищо, че то бе цели шест години по-голямо от самата нея. Защото беше едно истинско диваче, издокарано с дънкова пола от „Уол-Март“, която стигаше едва до средата на бедрата ѝ, и евтина бяла блузка, твърде впита в колосалните ѝ гърди и дори лишена от едно критично копче.

Разбира се, Мона знаеше коя е Мери Джейн. Мери Джейн Мейфеър на практика живееше в руините на плантацията Фонтевро. Това бе легендарната територия на браконьерите, които убиваха красиви чапли с бели шици само заради месото им, и на алигаторите, които могат да обърнат лодката ти и да изядат детето ти. Но бе територия и на откачените Мейфеър, които никога не се бяха преселили в Ню Орлиънс и не бяха изкачвали дървените стъпала на прочутата крепост на Мейфеър от Фонтевро в града — къщата на Сейнт Чарлз и Амелия стрийт.

Мона изгаряше от желание да види Фонтевро — с шест паднали и шест здрави колони, макар че първият етаж бе потънал под три стъпки вода. Да видиш легендарната Мери Джейн беше следващото най-вълнуващо нещо, братовчедката наскоро се бе завърнала от „далече“, завързала бе лодката си за централната колона и бе прецапала през басейна, пълен със застояла вода, за да се качи на пикапа, с който отиваше в града за провизии.

Всички говореха за Мери Джейн Мейфеър. И защото Мона вече бе наследница, единствената свързана със завещанието, готова да обръща внимание на хората и да разговаря с тях, те смятаха, че за нея би било интересно да поговори за младата си братовчедка от провинцията, която е толкова „умна“, притежава „сили“ и броди също като нея самата.

На деветнайсет и половина. Преди да я види с очите си, Мона не бе смятала, че някой на деветнайсет години все още може да минава за тийнейджър.

Мери Джейн беше най-интересната находка, изскочила при генетичното проучване на цялото семейство Мейфеър. Нямахме начин да не се случи и това — да бъде открит подобен индивид с атавистични признаци^[1] като Мери Джейн. Мона се чудеше какво ли още ще изпълзи от блатата.

Като си представеше как само старата плантация в стил Гръцко възраждане постепенно потъва в плевели, как гипсовите украси падат с плясък в мътните води, а рибите плуват между балюстрадите на стълбището.

— Ами ако къщата падне на главата ѝ? — беше се поинтересувала Беа. — Ами че тя цялата е във вода. Момичето не може да остане там. Трябва да я доведем в Ню Орлиънс.

— Това е блато, Беа — бе казала Силия. — Блато, не забравяй. Не е езеро или пък Гълфстрийм. Пък и ако това дете няма достатъчно ум да се махне оттам и да заведе старицата на по-сигурно място...

Старицата.

Мона добре си спомняше този разговор, провел се миналия уикенд, когато Мери Джейн връхлетя на пожар сред малката тълпа, заобиколила Роуан.

— Амчи аз ви зная всичките — бе обявила Мери Джейн. Думите ѝ се отнасяха и за Майкъл, който стоеше до стола на Роуан, сякаш позираше за елегантен семеен портрет. Как само я бе погледнал той тогава.

— Идвала съм няколко пъти и съм ви виждала — добави Мери Джейн. — Аха, тъй е. Идвах в деня на сватбата. Нали се сещаш, когато се ожени за нея? — Тя посочи Майкъл, после Роуан. — Стоях ей там, от другата страна на улицата, и ви гледах партито.

Произнасяше изреченията винаги с въпросителна интонация, въпреки че не бяха въпроси. Сякаш очакваше кимване или пък знак за потвърждение.

— Трябваше да влезеш вътре — каза Майкъл любезно, като попиваше всяка сричка, излитаща от устата ѝ. Проблемът му бе, че имаше слабост към момичета, току-що навлезли в зрелостта. Неговият сблъсък с Мона съвсем не бе някакво залитане или пък продукт на вещерство. А Мери Джейн Мейфеър беше същата вкусна блатна патица, каквато бе и Мона. Въпреки че връзваше светлорусата си коса на плитка чак на темето си и носеше мръсни кожени обувки с връзки като малко дете, а кожата ѝ с цвят на маслина, вероятно почерняла от слънцето, караше момичето да прилича на кафяво жребче с бяла грива.

— Какво показаха тестовете за теб? — попита я Мона. — Нали затова си дошла? Да те изследват?

— Ами не знам — отвърна геният, мощната блатна вещица. — Всичко е толкова заплетено, че се чудя как се оправят. Първо ме наричаха Флорънс Мейфеър, а после Дъки Мейфеър, и накрая им казах: „Вижте какво, аз съм Мери Джейн Мейфеър, амчи гледайте кой стои пред вас, де“.

— Е, това не е било много любезно — промърмори Силия.

— Ама казаха да си ходя у дома. Щели да ми се обадят, ако нещо не ми било наред. Аз съм сигурна, че имам толкоз вещерски гени, че

ще ме изтипосат на върха на таблицата си. О, боже, никога не съм виждала толкова много Мейфеър, както в онази сграда.

— Тя е наша — каза Мона.

— И да ви кажа, разпознах всички. Никога не греша. Имаше обаче един чужд човек, или по-скоро смесен. Аз винаги познавам кой е Мейфеър. Щото има цяла сюррия, дето нямат брадички, а имат хубави носове, изкривени малко надясно ей тук, и очи, дръпнати настрани. А има и други, дето приличат на теб — обърна се тя към Майкъл, — аха, точно като теб, истински ирландци с гъсти вежди и къдрави коси, с големи откачени ирландски очи.

— Но, скъпа, аз не съм Мейфеър — запротестира Майкъл.

— ... има и с червени коси като нея, само дето тя е най-хубавата. Сигурно си Мона. Имаш излъчването и блясъка на човек, който току-що се е сдобил с тонове мангизи.

— Мери Джейн, скъпа — каза Силия, но не успя да добави някакъв интелигентен аргумент или поне незначителен въпрос.

— Е, как е да си адски богата? — попита Мери Джейн, а големите ѝ игриви очи се бяха приковали в Мона. — Имам предвид какво чувстваш тук. — И тя се удари с юмрук по евтината, зейнала на гърдите блузка, присви отново очи и се наведе напред, така че цепката между гърдите ѝ се видя съвсем ясно, поне за нисък човек като Мона. — Няма значение. Знаем, че не бива да питам такива работи. Дойдох да видя нея, нали се сещаш, защото Пейдж и Беатрис ми казаха да го направя.

— И защо? — попита Мона.

— Тихо, скъпа — обади се Беатрис. — Мери Джейн е Мейфеър. Мила Мери Джейн, трябва да доведеш тук баба си, и то незабавно. Говоря сериозно, дете. Искаме да дойдете тук. Имаме цял списък с подходящи адреси — и временни, и постоянни.

— Знаем кого има предвид — обади се Силия. Тя седеше до Роуан и единствена събра достатъчно смелост да попива лицето ѝ от време на време с бялата си носна кърпичка. — Искам да кажа, че зная кои са Мейфеър без брадичките. Поли, например, има имплант. Тя се роди без брадичка.

— Е, ако има имплант, значи има брадичка, нали така? — обяви Беатрис.

— Да, но пък има дръпнати очи и остър нос — намеси се Мери Джейн.

— Точно така — одобри Силия.

— Вие се страхувате от допълнителните гени, а? — попита Мери Джейн, а гласът ѝ се извиси така, сякаш го бе метнала като ласо, за да привлече вниманието на всички. — Мона, ти страхуваш ли се?

— Не зная — отвърна Мона, но всъщност не се страхуваше.

— Разбира се, нищо такова няма да се случи! — рече Беа. — Гени! Та това си е само теоретично. Трябва ли да говорим за него? — Тя хвърли многозначителен поглед към Роуан.

А Роуан се взираше както винаги в стената, може би в отблясъка на слънцето по тухлите, кой знае? Мери Джейн приближи напред.

— Мисля, че в това семейство вече няма да се случи нищо толкова вълнуващо. Мисля си за момента, в който този вид вещерство е отминал, а другата ера на нов вид вещерство...

— Скъпа, ние всъщност не вземаме това особено на сериозно — намеси се Беа.

— Знаеш ли семейната история? — попита Силия.

— Дали я знам? Та аз знам неща, които вие не знаете. Знам неща, които баба ми е разказвала, а тя ги е чула от стария Тобиас. Знам неща, написани на стените на тази къща. Когато бях малка, седях на коленете на Древната Евелин. Тя ми разказа всичко. И то само за един следобед.

— А чела ли си досието за нашето семейство, досието на Таламаска... — настояваше Силия. — Дадоха ли ти го в клиниката?

— О, да, Беа и Пейдж ми го донесоха — отвърна Мери Джейн. — Вижте. — И тя посочи към лепенките на ръката и на коляното си. — Ей тук ме убодоха! Взеха толкова много кръв, че спокойно могат да направят жертвоприношение на дявола. Наясно съм с цялата ситуация. Някои от нас имат цял набор от допълнителни гени. Като се женят твърде близки роднини е двойна доза от двойната спирала, и ето ви — хоп! — ражда се талтош. Може би! Може би! Но все пак толкова много братовчеди са се изпоженили помежду си и никога не се е случило, поне досега де... Вижте, наистина не бива да говорим за това пред нея.

Майкъл се усмихна уморено в знак на благодарност.

Мери Джейн отново хвърли поглед към Роуан. После направи голям син балон с дъвката си, всмукна го и го спуска.

Мона се засмя.

— О, хубав номер. Аз не мога да го правя.

— И слава богу! — обади се Беа.

— Та значи си чела досието — настояваше Силия. — Много е важно да научиш всичко.

— О, да, прочетох го до последната дума — призна Мери Джейн. — Дори и тези, които не разбирах. — Тя се плесна по стройното загоряло бедро и започна да се смее. — Вие що постоянно ме питате какво съм прочела? Та помогнете ми да се образовам малко, единствено това ще ми свърши работа. Знаете ли, най-лошото, което ми се случи, е, че мама ме спря от училище. Разбира се, тогава не ми се и ходеше. По ми беше интересно в градската библиотека, но...

— Мисля, че си права за допълнителните гени — каза Мона. — Както и за нуждата от образование.

Много хора от семейството имаха тези допълнителни гени, които могат да създадат чудовища, но досега не се бе родило нито едно такова, поне преди да настъпят тези ужасни дни.

А що за призрак е било това чудовище толкова много години, фантом, който е подлудявал младите жени и е карал къщата на Първа улица да тъне в облак от тръни и сумрак? Имаше нещо поетично в тези странни тела, които лежах там под дъба, точно под краката на Мери Джейн, с нейната дънкова пола и лепенка на малкото коляно. Сложила бе ръце на слабите хълбоци, а мръсните ѝ бели кожени обувки се кривяха на една страна, при което се покриваха с прясна кал. Мръсният ѝ чорап се бе смъкнал чак до глезена.

„Може би вещиците от Залива са просто тъпи“, помисли си Мона. „Могат да стоят над гроба на чудовища и да не се усетят изобщо. Разбира се, останалите вещици от това семейство също не се бяха усетили. Само жената, която не искаше да говори, и Майкъл — едрият чаровен келт, застанал до нея.“

— Ние с теб сме втори братовчедки — каза Мери Джейн на Мона и отново пристъпи напред. — Супер, а? Ти не си била родена, когато съм идвала при Древната Евелин и съм яла от домашния ѝ сладолед.

— Не помня тя да е правила домашен сладолед.

— Скъпа, тя правеше най-хубавия домашен сладолед, който съм яла. Майка ми ме водеше в Ню Орлиънс при...

— Ти нещо бъркаш — рече Мона. Може би това момиче беше някаква самозванка. Може би дори не беше Мейфеър. Не, де такъв

късмет. Пък и в очите ѝ имаше нещо, което малко напомняше за Древната Евелин.

— Не, не бъркам — настоя Мери Джейн. — Но сега не става дума за домашния сладолед. Дай да ти видя ръцете. Твоите са нормални.

— И какво?

— Мона, бъди любезна, скъпа — намеси се Беатрис. — Братовчедка ти просто е твърде пряма.

— Е, виждаш ли моите ръце? — каза Мери Джейн. — Имах шести пръст, когато бях малка. И на двете ръце. Не истински, ами просто съвсем мъничък. Затова мама ме заведе при Древната Евелин — защото тя също имаше шести пръст.

— Мислиш, че не знам ли? — попита Мона. — Та нали тя ме отгледа.

— Знам, че те е отгледала. Знам всичко за теб. По-спокойно, скъпа. Не искам да те обиждам, просто и аз съм Мейфеър, също като теб, и съм готова да сравня моите гени с твоите.

— И кой ти каза за мен? — попита Мона.

— Мона — прошепна Майкъл.

— Как така не съм те виждала досега? — настоя Мона. — Аз съм от Мейфеър от Фонтевро. Ти си ми втора братовчедка, нали така? И защо говориш като човек от Мисисипи, когато казваш, че през цялото време си живяла в Калифорния?

— О, това е дълга история — отвърна Мери Джейн. — Аз поживях и в Мисисипи, можеш да ми вярваш. И беше доста по-зле, отколкото ако ме бяха затворили в „Парчман Фарм“^[2]. — Беше невъзможно да извадиш това дете от равновесие. Тя сви рамене. — Да имате малко студен чай?

— Разбира се, скъпа, извини ме — обади се Беатрис и веднага стана да го донесе. Силия клатеше глава от срам. Дори Мона се почувства зле, а Майкъл побърза да се извини.

— Не, аз сама ще си го взема, само кажете къде е — извика Мери Джейн.

Но Беа вече беше изчезнала в къщата. Мери Джейн отново направи балон с дъвката си и после цяла серия по-малки.

— Невероятно — обади се Мона.

— Както казах, историята е дълга. Мога да ви разкажа доста ужасни неща за времето, прекарано във Флорида. Да, и там съм била, и за малко в Алабама. Може да се каже, че положих доста усилия да се върна тук.

— Не думай — обади се Мона.

— Мона, не бъди саркастична.

— Аз съм те виждала преди — каза Мери Джейн, сякаш нищо не се беше случило. — Помня, когато с Джифорд Мейфеър дойдохте в Ел Ей, на път за Хавайските острови. Тогава за сефте видях летище. Ти спеше направо до масата, излегната на два стола, завита с палтото на Джифорд, а тя ни купи най-хубавата храна.

„Само не я описвай“, помисли си Мона. Но всъщност имаше смътен спомен за това пътуване, как се събуди със схванат врат на летището в Лос Анджелис със странното име „ЛАКС“. Помнеше и как Джифорд казва на Алисия, че трябва да отведат „Мери Джейн“ у дома някой ден.

Само дето Мона не си спомняше с тях да е имало и друго малко момиче. Та значи това е била Мери Джейн. И ето я отново у дома. Джифорд вероятно правеше чудеса от небесата.

Беа се бе върнала със студения чай.

— Ето го, скъпа, с много лимон и захар, както го обичаш, нали?

— Не помня да съм те виждала на сватбата на Майкъл и Роуан — каза Мона.

— Ами защото не влязох вътре — отвърна Мери Джейн, пое чашата студен чай от Беа и веднага я изпразни наполовина. Изсърба я шумно и накрая обърса брадичка с опакото на ръката си. Ноктите ѝ бяха изпочупени, но пък лакирани в невероятно виолетово.

— Аз ти казах да дойдеш — каза Беа. — Обадох ти се. Три пъти ти оставях съобщения в дрогерията.

— Да, знам, лельо Беатрис, и никой не може да те упрекне, че не направи всичко възможно да ни поканиш на тази сватба. Но аз нямах обувки! Нямах и рокля! Нямах шапка! Вижте ми обувките! Намерих ги. Първите кожени обувки, които нося от десет години насам! Освен това виждах много добре от отсрещния тротоар. Чувах и музиката. Беше прекрасна, Майкъл Къри. Сигурен ли си, че не си Мейфеър? Много ми приличаш на такъв; различавам поне седем характерни белега.

— Благодаря, скъпа, но не съм Мейфеър.

— О, такъв си в сърцето си — обади се Силия.

— Е, разбира се — каза Майкъл. Не сваляше очи от момичето, без значение кой му говореше. Пък и какво друго да направи един мъж, когато видеше нещо толкова очарователно пред себе си?

— Знаете ли, когато бях малка — продължи Мери Джейн, — няхахме абсолютно нищо, само една газена лампа, хладилник с малко лед и много мрежи против комари, повесени над портата. А баба палеше лампата всяка вечер и...

— Не сте имали електричество? — попита Майкъл. — Кога е било това? Колко отдавна може да е било?

— Майкъл, ти никога не си ходил в онзи край — каза Силия, а Беа кимна разбиращо.

— Майкъл Къри, ние бяхме незаконно обитаващи — каза Мери Джейн. — Просто се криехме във Фонтевро. Леля Беатрис може да ти каже. Шерифът редовно идваше да ни гони. Ние си събирахме нещата и той ни водеше в Наполеонвил, а после ние се връщахме обратно и той ни оставяше на мира за известно време, докато някой гад или пазач не му докладваше отново за нас. Имахме дори пчели, развъждахме ги на верандата. Можехме да си ловим риба направо от задното стълбище. Имахме и плодни дръвчета около площадката, преди глицинията да ги погълне изцяло като гигантска боа. Имахме и боровинки. Така че си имахме всичко. Сега имаме дори електричество! Сама го прекарах от магистралата, както и кабелна телевизия.

— Наистина ли? — изуми се Мона.

— Но, скъпа, това е престъпление — каза Беа.

— Направих го и още как. Моят живот е твърде интересен, за да имам нужда да измислям лъжи за него. Освен това куражът ми е доста повече от въображението. — Тя допи студения чай с още едно шумно сърбане, като разсипа доста. — О, боже, това е вкусно. Толкова е сладко. С изкуствен подсладител ли е?

— Да, опасявам се — каза Беа, взирайки се в нея със смесица от ужас и объркване, защото си спомняше, че сама бе споменала за „захар“. Пък и мразеше хора, които се хранят и пият така немарливо.

— Виж ти — продължи Мери Джейн, като обърса уста с опакото на ръката си, а самата си ръка — в дънковата пола. — Това беше поне

петдесет пъти по-сладко от всичко, което съм опитвала досега. Ето защо и купих акции на компания за изкуствени подсладители.

— Какво си купила? — попита Мона.

— О, да. Имам си брокер, скъпа, работи с големи отстъпки, но тези са най-добрите, защото се ориентирам много добре и сама. Той е в Батън Руж. Вложила съм двайсет и пет хиляди долара на стоковия пазар. И когато стана богата, ще пресуша и възстановя Фонтевро. Ще върна всичко на мястото му — всяка дъска, всеки пирон. Само почакайте и ще видите. Пред вас стои бъдещ член на клуба „Петстотинте най-богати в света“.

„Може пък и да има нещо в тази идиотка“, помисли си Мона.

— И как намери двайсет и пет хиляди долара?

— Електричеството можеше да те убие — отбеляза Силия.

— Спечелила съм всяко пени от тези пари по пътя към дома — отне ми година и не ме питайте как съм го направила. Още си нося последствията. Но това е друга история.

— Можеше да те удари ток — продължаваше Силия. — Можеше да увиснеш на жиците.

— Скъпа, не си на свидетелската скамейка — каза разтревожена Беатрис.

— Виж, Мери Джейн — намеси се и Майкъл, — ако имаш нужда от нещо подобно, ще дойда и ще го направя вместо теб. Наистина. Само ми кажи кога и ще дойда.

Двайсет и пет хиляди долара?

Мона обърна очи към Роуан. Тя се беше смръщила леко, загледана в цветята, сякаш те ѝ говореха нещо тихо и потайно.

В това време Мери Джейн описваше доста красноречиво как се е катерила по блатните кипариси, за да разбере коя точно жица може да докосне, и то със специални ръкавици и ботуши. Може пък това момиче наистина да беше някакъв гений.

— Какви други акции притежаваш? — попита Мона.

— Какво ти пука на теб за акции, още си малка — отвърна Мери Джейн доста грубо.

— Господи, Мери Джейн — ядоса се Мона, но се опитваше да звучи спокойно като Беатрис. — Винаги съм се интересувала от стоковия пазар. За мен бизнесът е изкуство. Всички знаят това.

Възнамерявам някой ден да открия собствен взаимен инвестиционен фонд. Предполагам знаеш какво означава това.

— Да, разбира се — каза Мери Джейн и се засмя сърдечно.

— Вече почти съм разработила собствения си портфейл — каза Мона и замълча. Почувства се глупаво, задето се бе хванала на въдицата на човек, който вероятно дори не я слушаше. Да ти се присмеят от „Мейфеър и Мейфеър“ бе едно, но това момиче бе нещо съвсем различно.

Мери Джейн обаче наистина я гледаше и като че се опитваше да схване бързите ѝ думи.

— Така ли? — учуди се тя след малко. — Добре, искам да те питам нещо тогава. Какво ще кажеш за онзи телевизионен канал, чрез който се продават разни стоки? Аз реших, че ще има голям успех. Вложих десет хиляди в него. И знаеш ли какво стана?

— Акциите ти почти са удвоили цената си за последните четири месеца — каза Мона.

— Абсолютно, точно така, но как позна? Ти май си доста странно дете. А аз те мислех просто за богата глезла с панделка в косата. Нали винаги носеше панделка, когато ходеше в „Светото сърце“? Мислех, че дори не би разговаряла с мен.

В този миг лека болка жегна Мона, болка и жалост към това момиче, към всички, които се чувстват пренебрегвани от околните. Тя никога не бе страдала от подобна липса на увереност. А това момиче беше много интересно, само бе постигнало всичко, и то с много по-малко усилия от нея самата.

— Чакайте малко, момичета, нека не говорим за Уол стрийт — намеси се Беатрис. — Мери Джейн, как е баба ти? Не казваш и дума за нея. Пък вече е четири часът, трябва да потегляш скоро, ако ще караш по целия път обратно до...

— О, баба е добре, лельо Беатрис — каза Мери Джейн, без да отделя очи от Мона. — Знаеш ли какво се случи с нея, след като мама дойде и ме отведе в Лос Анджелис? Тогава бях на шест. Чувала ли си тази история?

— Да — отвърна Мона.

Всички знаеха историята. Беатрис още се тормозеше за това. Силия се взираше в момичето, сякаш то беше някакъв гигантски комар. Само Майкъл изглеждаше в неведение.

Беше се случило следното: бабата на Мери Джейн, Доли Джейн Мейфеър, бе попаднала в приют за старци, след като дъщеря ѝ заминала с шестгодишната Мери Джейн. Миналата година бяха сметнали Доли Джейн за мъртва и тя дори била погребана в семейната гробница. Самото погребение било пищно, както се полага при смъртта на някой Мейфеър. И то защото се бяха обадили в Ню Орлиънс и всички Мейфеър пристигнаха в Наполеонвил, за да демонстрират каква скръб и тъга ги е обзела, задето са оставили горката старица да умре в приют. Повечето от тях дори не бяха чували за нея.

Всъщност никой не я познаваше в истинския смисъл на думата. Или поне не и на стари години. Лоурън и Силия я бяха виждали много пъти като деца, разбира се.

Древната Евелин познаваше Доли Джейн, но тя никога не напускаше къщата на Амелия стрийт, за да иде на погребение в провинцията, и никой не се сети да я накара да го стори.

Е, когато Мери Джейн се върна в града преди година и чу, че баба ѝ е умряла и е погребана, тя започна да се залива от смях, и то в лицето на Беа.

— Но баба не е мъртва — каза тя. — Тя ми се яви насън и ми каза: „Мери Джейн, ела да ме вземеш. Искам да си ида у дома“. И ето, аз се връщам в Наполеонвил и ще трябва да ми кажете къде е този приют.

Заради Майкъл тя сега разказа отново цялата история и почудата, изписана на лицето му, бе почти комична.

— А как така Доли Джейн не ти е казала в съня къде е този приют? — попита Мона.

Беатрис веднага я стрелна с укорителен поглед.

— Е, не ми каза, какво да се прави. Пък и си има причина за това. Изградила съм теория относно привиденията и защо са така объркани.

— Да, и ние си имаме теории — отвърна Мона.

— Мона, моля те, мери си приказките — намеси се Майкъл.

„Сякаш наистина съм му дъщеря“, помисли си тя с негодувание. Той все така не сваляше поглед от Мери Джейн. Е, наистина, забележката му бе изречена с доста сърдечен тон.

— И какво стана, скъпа? — настоя Майкъл.

— Ами нали ги знаете старите жени, тя не бе наясно къде точно се намира, дори и в съня, но пък знаеше откъде е! Точно така и се оказа. Аз влязох в онзи дом за стари хора и се изправих в средата на стаята им за почивка, или както там я наричат. А там беше баба ми, погледна ме и след всички тези години ме позна и каза: „Къде беше, Мери Джейн? Отведи ме у дома, уморих се да те чакам“. Те погребали друга жена от този дом.

Истинската Доли Джейн Мейфеър беше жива и всеки месец бе приемала чека от социалните, без да забележи, че на него е написано друго име. Беше се наложило да ходят по мъките, докато докажат това. После баба Мейфеър и Мери Джейн Мейфеър се върнаха да живеят сред руините на къщата в старата плантация, а цял отряд Мейфеър се нае да ги снабди с най-необходимото. Мери Джейн стреляше с пистолета си по бутилки от безалкохолно и казваше, че си имат всичко и могат да се грижат за себе си. Била спечелила малко пари по пътя към дома, била нещо като маниак на тема „направи си сам“, така че им благодари най-любезно.

— Значи са оставили старата дама да живее с теб в наводнената къща? — попита Майкъл съвсем невинно.

— Скъпи, след онова, което ѝ бяха причинили в приюта — да я объркат с друга жена и да ѝ закачат чуждо име — какво право имаха да ми забраняват да живея с нея? А братовчедът Райън от „Мейфеър и Мейфеър“, нали го знаеш, той дойде в града и направо ги разпердушени!

— О, да, сигурен съм — рече Майкъл.

— Ние сме виновни за всичко — каза Силия. — Трябваше да поддържаме връзка с тези хора.

— Сигурна ли си, че не си отраснала в Мисисипи или в Тексас? — попита Мона. — Говорът ти е истинска амалгама от южняшки наречия.

— Какво е „амалгама“? Ето, това е твоето предимство. Ти си образована. А аз съм самоука. Ние сме от различни светове. Има думи, които не смея дори да произнеса и не мога да прочета в речника.

— Искаш ли да ходиш на училище, Мери Джейн? — Майкъл изглеждаше все по-увлечен от нея, замайващо невинните му сини очи я оглеждаха от глава до пети на всеки пет секунди. Беше твърде умен, за да задържи поглед върху гърдите или бедрата ѝ, дори на малката

главица — не че беше твърде малка, а просто много нежна. Точно така изглеждаше тя — арогантна, луда, умна, раздърпана и някак нежна.

— Да, искам — отвърна Мери Джейн. — Когато забогатеея, ще си наема частен учител, какъвто Мона ще има сега, защото вече е наследница. Някой много умен пич, който ще знае имената на всяко дърво и всеки проход, както и кой е бил президент десет години след Гражданската война. И колко точно индианци е имало при Бул Рън, както и какво представлява Теорията на относителността на Айнщайн.

— На колко години си? — попита Майкъл.

— На деветнайсет и половина, пич — обяви Мери Джейн, захапа долната си устна с блестящо белите си зъби, а после повдигна едната си вежда и му намигна.

— Тази история за баба ти истина ли е? Ти си взела баба си и...

— Скъпи, случи се точно както казва момичето — обади се Силия. — Мисля, че трябва да влезем вътре. Струва ми се, че разстройваме Роуан.

— Не зная — каза Майкъл. — Може би не слуша. Не ми се иска да се отделям от нея. Мери Джейн, а можеш ли да се грижиш сама за тази стара дама?

Беатрис и Силия като че веднага се притесниха. Ако Джифорд беше още жива и тя щеше да се притесни. „Да оставят онази старица там!“, неведнъж се бе възмущавала Силия.

Бяха обещали на Джифорд, че ще се погрижат за това. Мона добре си спомняше как Джифорд бе изпаднала в един от пристъпите си на отчаяние и тревога относно роднините надлъж и нашир, а Силия ѝ каза: „Ще ида да видя как е, не се безпокой“.

— Да, сър, господин Къри, всичко се случи точно така. Аз отведох баба у дома и знаете ли — спалнята на горния етаж си беше точно както я оставихме? Все пак бяха минали цели тринайсет години, а радиото си беше там, както и мрежата за комари и хладилникът.

— В блатата? — учуди се Мона. — Стига бе!

— Така е, скъпа, точно така.

— Вярно е — призна Беатрис мрачно. — Разбира се, занесохме им нови завивки и други неща. Искрахме да ги настаним в хотел или къща...

— Е, естествено — обади се и Силия. — Страхувам се, че тази история може да стигне и до вестниците. Скъпа, в момента баба ти

сама ли е там?

— Не, мадам, тя е с Бенджи. Бенджи е от траперите. Те са доста смахнати, знаете ли? Живеят в колиби от ламарина с прозорци от найлони или талашит. Плащам му по-малко от минималната заплата да наглежда баба и да отговаря на телефоните, но пък не му правя никакви удръжки.

— Така ли? — обади се Мона. — Значи той е независим подизпълнител.

— Наистина си умна — каза Мери Джейн. — Не мисли, че не го виждам. Направо хапя устни, като гледам такава малка умница пред себе си. Но Бенджи, Бог да го благослови, вече е открил как да направи малко лесни пари във Френския квартал. Търгува само с това, което Господ му е дал.

— Боже мили! — възмути се Силия.

Майкъл се засмя.

— На колко години е Бенджи? — попита той.

— Ще стане на дванайсет този септември — каза Мери Джейн. — Но той си е добре. Голямата му мечта е да стане наркодильър в Ню Йорк, а моята голяма мечта за него е да иде в „Тюлейн“^[3] и да стане лекар.

— Какво имаш предвид, като каза, че отговаря на телефоните? — попита Мона. — Колко телефона имаш? И какво точно вършиш там?

— Е, наистина харча доста пари за телефони, но те са ми абсолютно необходими, защото често се обаждам на брокера си. На кого другото? Освен това баба си има отделна линия, за да говори с мама, нали знаете, че тя никога не излиза от онази болница в Мексико.

— Каква болница в Мексико? — попита Беа напълно втрещена. — Мери Джейн, преди две седмици ми каза, че майка ти е умряла в Калифорния.

— Опитвах се да бъда любезна, нищо повече, да ви спестя неприятностите.

— Ами погребението? — Майкъл се премести по-близо, вероятно за да може да хвърля по някой поглед в отворената полиестерна блузка на Мери Джейн. — Погребението на старицата. Кого всъщност са погребали?

— Скъпи, това е най-лошото. Така и не се разбра! — каза Мери Джейн. — Не се притеснявай за мама, лельо Беа, тя мисли, че вече се

намира в астрална орбита. Поне на мен така ми се струва. Пък и бъбреците ѝ отказват.

— Е, това за погребаната жена не е съвсем вярно — каза Силия.
— Смята се, че е била...

— Смята се? — учуди се Майкъл.

„Може би големите гърди са маркер на сила“, помисли си Мона, докато гледаше момичето, което се бе превило почти на две, смееше се и сочеше Майкъл с пръст.

— Виж, тази история за жената в чужд гроб е доста тъжна — каза Беатрис. — Но, Мери Джейн, ти задължително трябва да ми кажеш как да се свържа с майка ти!

— Хей, ти нямаш шести пръст — каза Мона.

— Вече не, сладурано — отвърна Мери Джейн. — Мама накара един лекар в Лос Анджелис да го отреже. Тъкмо това се опитвах да ти кажа. Направили са същото и с...

— Стига толкова приказки — отсече Силия. — Много се притеснявам за Роуан!

— О, не знаех — рече Мери Джейн. — Искам да кажа...

— Направили са същото и с кого? — попита Мона.

— Ето, значи се казва с „кого“, а не с „кой“?

— Не мисля, че сега е моментът да ти обяснявам — отвърна Мона. — Има много по-важни въпроси...

— Стига толкова, дами и господа! — обяви Беа. — Мери Джейн, ще се обадя на майка ти.

— О, много ще съжаляваш за това, лелю Беа. Знаете ли какъв лекар ми отрязва пръста в Ел Ей? Беше вуду лечител от Хаити и го направи на кухненската маса.

— Но не могат ли да изкопаят тялото на онази жена и да разберат веднъж завинаги коя е? — попита Майкъл.

— Е, почти сигурни са, че... — започна Силия.

— Какво? — настоя Майкъл.

— Ами има нещо общо с чековете от социалните — обяви Беатрис, — пък и не е наша работа. Майкъл, моля те, забрави за тази мъртва жена!

Беше ли възможно Роуан да не слуша тези приказки! Пък и той вече наричаше Мери Джейн по име и просто я изяждаше с поглед. Ако

това не бе в състояние да развълнува Роуан, и торнадо нямаше да може.

— Е, Майкъл Къри, оказа се, че са наричали мъртвата жена Доли Джейн известно време преди да се спомине. Ако питаш мен, в тоя приют всички не са наред с главата. Мисля, че просто една нощ са настанили баба ми в грешно легло, а старата дама в нейното е умряла и ето ти объркването. Погребали са някоя бедна непозната в гробницата на Мейфеър!

В този момент Мери Джейн хвърли бърз поглед към Роуан и извика:

— Тя ни слуша! Заклевам се. Слуша ни.

Ако това бе вярно, то никой друг не го бе забелязал. Роуан изглеждаше все така несъпричастна. Майкъл се изчерви, сякаш бе обиден от изблика на момичето. А Силия се вгледа в Роуан с мрачно изражение на лицето, пропито със съмнение.

— Нищо ѝ няма — обяви Мери Джейн. — Тя непременно ще се освести, казвам ви. Просто е от хората, които говорят само когато искат. И аз съм такава.

На Мона ѝ се прииска да каже: „Ами защо не млъкнеш тогава?“. Но всъщност ѝ се искаше да вярва, че Мери Джейн е права. Това момиче наистина можеше да е могъща вещица. Ако не беше, рано или късно пак щеше да постигне своето.

— А вие не се притеснявайте за баба — каза Мери Джейн, сякаш се канеше да тръгва. Усмихна се и се плесна по тъмното бедро. — Според мен всичко може да се обърне към добро.

— Господи, и как така? — попита Беа.

— Ами през всичките години в онзи дом тя почти не е говорила, само си е мърморила под нос и е разговаряла с хора, които не са там и тем подобни. И какво се оказва? Сега тя говори с мен, гледа сериали и никога не пропуска „Риск“ или „Колелото на късмета“. Мисля, че за нея е било важно да се върне пак във Фонтевро и да открие нещата си на място. Знаете ли, че дори успя да изкачи стълбите? Тя е добре, не се притеснявайте за нея, аз ѝ нося сирене и бисквити и като се прибера, ще гледаме късното шоу или пък някой уестърн, тя много ги харесва. „Разбито сърце“ и тем подобни. Дори пее тези песни. Няма да повярвате. Страхотна е.

— Скъпа, но...

Мона беше започнала да я харесва малко през последните пет минути — дете, което се грижи за една старица и всеки ден се оправя с електрически жици и тем подобни.

Дори стана и я изпрати до портата. Изгледа я как скочи в пикапа си, от чиято шофьорска седалка стърчаха пружини, а ауспухът му бълваше синкав дим.

— Ще трябва да се погрижим за нея — каза Беа. — Ще трябва да седнем и да обсъдим проблема с това дете много скоро.

Да, Мона беше напълно съгласна. „Проблемът с Мери Джейн“ беше доста добро определение.

Макар че не бе показало никакви забележими сили пред тях, това момиче бе някак интригуващо.

Мери Джейн беше куражлийка и имаше нещо неустойимо в идеята да я обсипят с парите на Мейфеър и да се опитат да я опитомят. Защо да не идва да учи с учителя, който щеше да отърве Мона от скуката на обикновеното училище? Беатрис настояваше да ѝ купят нормални дрехи, преди да напусне града, както и да ѝ изпратят няколко хубави вещи.

Имаше и една друга, тайна причина, поради която Мона хареса Мери Джейн — причина, която никой друг не би разбрал. Мери Джейн носеше каубойска шапка. Беше малка и сламена и тя все я оставяше да падне на раменете ѝ, увиснала на връзките. Но отново я сложи на главата си, преди да издърпа силно лоста на стария пикап и да потегли, махайки на всички за довиждане.

Каубойска шапка. Мона винаги бе мечтала да има каубойска шапка, особено когато забогатее, поеме контрола над нещата и започне да лети насам-натам със собствения си самолет. От години си се представяше като истински могул с каубойска шапка... влиза във фабрики и банки и... Е, Мери Джейн Мейфеър вече носеше такава шапка. А вързаната на върха на главата ѝ коса, тясната дънкова пола и всичко останало в очите на Мона си изглеждаше съвсем наред. Освен всичко друго, тя притежаваше някакъв правилен, успешен стил. Дори изпочупените ѝ виолетови нокти бяха част от този стил, придаваха ѝ земна привлекателност.

Е, нямаше да е трудно да се провери това, нали?

— А и очите ѝ, Мона — каза Беатрис, когато вървяха обратно към градината. — Това дете е прекрасно! Огледа ли я добре? Не зная

как съм могла да... А майка й, майка й... тя винаги е била луда, не биваше да й позволяват да отведе детето. Но между нас и Мейфеър от Фонтевро има толкова стари вражди.

— Не можеш да се погрижиш за всички, Беа — успокой я Мона. — Джифорд също не можеше. — Но щяха да го направят, разбира се. Ако Силия и Беатрис не го стореха, тя щеше да го направи. Това бе едно от най-ярките й прозрения този следобед — че е станала част от отбора. Щеше да помогне на това дете да изпълни мечтите си, каквото и да й струваше.

— Тя е доста сладка посвоему — призна Силия.

— Да, и с тази лепенка на коляното — промърмори Майкъл под нос, някак неволно. — Какво момиче само! Вярвам в онова, което каза за Роуан.

— Аз също — каза Беатрис. — Само че...

— Само че какво? — попита Майкъл някак отчаяно.

— Само че какво ще стане, ако Роуан реши да не проговори?!

— Беатрис, засрами се — възмути се Силия и хвърли боязлив поглед към Майкъл.

— Смяташ онази лепенка за секси, нали, Майкъл? — попита Мона.

— Е, ами да, всъщност да. Всичко в Мери Джейн е секси. Но какво общо има това с мен? — Изглеждаше напълно искрен и съвсем изтощен. Искаше да се върне при Роуан. Щеше да седне до нея и да й чете книга, когато всички си отидат.

За известно време след този следобед Роуан изглеждаше някак различна, Мона можеше да се закълне в това. Очите й се присвиваха от време на време, сякаш размишляваше по някакъв въпрос. Може би словесните изблици на Мери Джейн й се бяха отразили добре. Може би трябваше да помолят Мери Джейн да се върне или пък тя сама щеше да го направи. Мона се усети, че почти очаква този момент. Защо да не помоли новия си шофьор да запали чудовищната лимузина, да я зареди с напитки и да потегли към онази наводнена къща? Все пак колата беше нейна, можеше да си го позволи. За бога, още не беше свикнала с тази мисъл.

Следващите два-три дни Роуан изглеждаше по-добре, от време на време леко се смръщваше, а това все пак беше някакво изражение.

Но сега, в този тих, самотен, слънчев следобед?

Мона видя, че лека-полека Роуан потъва в предишното си състояние. Дори жегата като че не я засягаше. Седеше на влажния въздух, а по челото ѝ се появяваха капчици пот, които Силия смело избърсваше, защото тя самата не понечваше да го направи.

— Моля те, Роуан, поговори с нас — каза Мона със своя искрен и почти рязък момичешки глас. — Не искам да бъда наследница на завещанието! Не искам да бъда наследница, ако ти не одобряваш това. — Тя се облегна на лакът, червената ѝ коса се спусна като було между нея и желязната порта на предната градина. — Хайде, Роуан. Ти чу какво каза Мери Джейн. Ти си тук. Хайде. Мери Джейн каза, че можеш да ни чуеш.

Мона вдигна ръка към панделката в косата си, за да я намести и да почеше главата си под нея. Но панделка нямаше. Не беше слагала панделка от смъртта на майка си. Сега носеше малка, обсипана с перли шнола, която силно пристягаше един кичур от косата ѝ. Свали я и остави косата си да пада свободно.

— Виж, Роуан, ако искаш да си отида, само ми дай знак. Нали се сещаш, просто направи нещо и аз ще изчезна веднага.

Роуан се взираше в тухлената стена. Взираше се в лантаната, диворастящ храст с малки кафяви и оранжеви цветенца. Или може би гледаше самите тухли.

Мона въздъхна точно като разглезено и капризно дете. Вече бе опитала всичко, освен да се развика. Може би трябваше да пробват и този подход. „Само че няма да го сторя аз“, помисли си тя.

Стана и тръгна към стената, откъсна две стръкчета лантана и ги сложи пред Роуан като жертвоприношение пред богиня, която седи под дъба и слуша хорските молитви.

— Обичам те, Роуан — каза тя. — Имам нужда от теб.

За миг очите ѝ се премрежиха. Зеленото на градината като че бе обгърнато от огромен воал. Главата ѝ запулсира леко и тя почувства как нещо стяга гърлото ѝ, а после дойде облекчението — нещо пострашно от ридание, някакво мрачно и ужасно осъзнаване на всичко случило се.

Тази жена бе наранена, вероятно неизлечимо. И тя, Мона, беше наследницата, която сега трябва да роди дете и наистина трябва да опита да го направи заради огромното наследство на Мейфеър. Боже,

какво ще прави тази жена сега? Вече не можеше да е лекар, това бе почти сигурно; като че не се интересуваше от нищо и от никого.

Внезапно Мона се почувства неловко, необичана и нежелана, както не се бе чувствала през целия си живот. Трябваше да се махне оттук. Беше срамота, че толкова дни стоеше до тази маса и молеше за прошка, задето бе прелъстила Майкъл, задето бе млада, богатата и способна някой ден да има деца, задето бе оцеляла, когато майка ѝ и леля ѝ, двете жени, които бе обичала и мразила едновременно, вече бяха мъртви.

Егоцентрична! Да, тя беше егоцентрична!

— Не исках да направя това с Майкъл — каза тя на глас. — Не, няма да говоря повече за това!

Никаква промяна. Погледът на Роуан бе съсредоточен напред. Ръцете ѝ лежах в скута по най-естествения начин. Брачната ѝ халка бе съвсем фина и семпла и ръцете ѝ приличаха на ръце на монахиня.

Мона искаше да посегне, да хване ръката ѝ, но не смееше. Едно бе да говори половин час, но съвсем друго — да докосне Роуан. Не смееше дори да вдигне ръката ѝ и да я сложи над лантаната. Това бе твърде интимен жест.

— Е, няма да те докосна. Няма да взема ръката ти, за да се опитам да почувствам нещо чрез нея. И няма да те целуна, защото ако бях на твое място, щеше да ми е неприятно някоя луничава, червенокоса хлапачка да се върти наоколо и да ме целува.

Червена коса, лунички, какво общо имаха те... Трябваше да каже: „Да, аз спях с мъжа ти, но ти си загадъчна, могъща, жената, която той обича и винаги ще обича. Аз бях нищо. Аз бях просто дете, което го примами в леглото. Онази нощ не бях достатъчно внимателна. Наистина не бях. Но не се тревожи, по принцип не ми идва редовно. А и той ме гледа така, както гледаше онзи ден Мери Джейн. С похот и нищо повече. Цикълът ми някой ден ще дойде, както винаги, и докторът ще ми изчете поредното конско“.

Мона събра малките стръкчета лантана на масата, до порцелановата чаша, и си тръгна.

Когато погледна нагоре и видя, че облаците се движат над комините на голямата къща, тя си помисли, че денят е наистина красив.

Майкъл беше в кухнята, приготвяше сок или „забъркваше коктейл“, както наричаха смесцията от сок от папая, кокос, грейпфрут и портокал. Навсякъде около него имаше пръски и парченца с неопределен произход.

В този миг ѝ хрумна, че с всеки изминал ден той изглежда все по-здрав и по-красив. Беше работил на горния етаж. Лекарите го окуражаваха. Сигурно бе качил килограми, откакто Роуан се бе събудила и бе станала от леглото.

— Тя *много* го обича — каза той, сякаш досега бяха обсъждали коктейла, който приготвяше. — Сигурен съм. Беа каза, че бил твърде кисел, но на мен ми се струва, че Роуан не го намира за такъв. — Сви рамене. — Не зная.

— Аз мисля, че тя е спряла да говори заради мен — каза Мона. Вгледа се в него и очите ѝ се напълниха със сълзи. Уплаши се, не искаше да рухва сега. Не искаше да се показва слаба. Но беше толкова нещастна. Какво, за бога, искаше от Роуан? Та тя едва я познаваше. Държеше се така, сякаш жадуваше да получи майчинско внимание от някаква чужда жена — от законната наследница на завещанието, която вече не бе в състояние да изпълнява задълженията си.

— Не, слънчице, ти нямаш нищо общо. — Усмивката на Майкъл беше сърдечна и окуражаваща.

— Това е, защото ѝ казах за нас — отвърна тя. — Не исках да го правя. Казах ѝ го още първата сутрин. Много ме беше страх да ти кажа. Мислех, че тя е приела всичко спокойно. Не исках... Тя тогава замълча, нали? Така ли е, Майкъл? Тя спря да говори, след като аз дойдох.

— Скъпа, не се измъчвай така — каза той и избърса някаква лепкава маса от плота. Беше търпелив, искаше да я успокои, но и той бе изморен от всичко това, а Мона изгаряше от срам. — Тя спря да говори предния ден, Мона. Нали вече ти казах. Моля те, да го запомниш. — Усмихна ѝ се. — Просто тогава още не бях осъзнал, че е спряла да говори. — Отново разбърка сока. — Е, сега е време за голямото решение — с яйце или без яйце.

— Яйце ли!? Как така ще слагаш яйце в плодов сок?

— Ами така. Скъпа, ти никога не си живяла в Северна Калифорния, нали? Там това е първокласен здравословен специалитет. А и тя има нужда от протеини. Но пък от сурово яйце може да се

заразиш със салмонела. Старата дилема. Семейството е раздвоено по въпроса за суровите яйца. Трябваше да попитам и Мери Джейн за мнението ѝ в събота.

— Мери Джейн! — Мона поклати глава. — Проклето семейство!

— Просто не мога да реша — рече Майкъл. — Беатрис смята, че суровите яйца са опасни, и има право. От друга страна, когато бях в гимназията и играех футбол, всяка сутрин изпивах един млечен шейк със сурово яйце. Силия обаче казва...

— Господи, дай ми сили — изпъшка Мона, като съвършено имитираше Силия. — Какво знае леля Силия за суровите яйца?

Вече ѝ бяха втръснали до смърт семейните пререкания относно това какво обича Роуан, как е кръвната ѝ картина, бледа ли е. Ако още веднъж чуеше такава безсмислена, безмозъчна и отегчителна дискусия, сигурно щеше да се разкрещи.

Може би просто ѝ бе дошло в повече от деня, в който ѝ казаха, че тя е наследницата. Всички започнаха да ѝ дават съвети, да се грижат за нея, сякаш бе инвалид. Дори бе написала няколко саркастични заглавия на компютъра си: „Момиче си разбива главата в цяла планина с пари“ или „Безпризорно дете наследява милиарди за ужас на адвокатите“.

Не, не можеш да използваш думата „безпризорен“ в днешните заглавия. Но пък тя си я харесваше.

Изведнъж се почувства ужасно, както си стоеше насред кухнята. От очите ѝ рукнаха сълзи, а раменете ѝ се разтресоха.

— Виж, скъпа, тя наистина спря да говори предния ден, нали ти казах — рече ѝ той. — Дори мога да ти кажа какви бяха последните ѝ думи. Стояхме точно тук, на тази маса. Тя пиеше кафе. Каза, че умира за чашка нюорлиънско кафе. И аз ѝ направих цяла кана. Бяха минали около двацет и два часа, откакто се събуди, а оттогава не бе спала изобщо. Може би това беше проблемът. Постоянно говорехме. Тя имаше нужда от почивка. Каза ми: „Майкъл, искам да изляза навън. Не, ти остани. Искам да бъда сама за малко“.

— Сигурен ли си, че това бяха последните ѝ думи? — попита Мона.

— Абсолютно. Искан да се обадя на всички, да им кажа, че вече е добре. Може би съм я изплашил! Предложих ѝ го и след това я разведох наоколо, а тя не казваше нищо. Оттогава е така.

Той взе едно сурово яйце. Удари го рязко в ръба на пластмасовия блендер и раздели черупката, за да изсипе вътре белтъка и жълтъка.

— Не мисля, че ти си успяла да я нараниш, Мона. Наистина се съмнявам. Ще ми се да не ѝ беше казвала. Ако държиш да знаеш, щях да се чувствам много по-добре, ако не ѝ беше казвала, че съм извършил подсъден акт на дивана в дневната с нейната братовчедка. — Той сви рамене. — Но жените винаги така правят. Винаги си признават. — Той я погледна укорително, слънцето блесна в очите му. — Ние не можем да си признаем, но те могат. Работата е там обаче, че се съмнявам, че изобщо те е чула. Не мисля... че ѝ пука. — И той млъкна.

Сместа в чашата беше пенлива и малко отблъскваща на вид.

— Съжалявам, Майкъл.

— Недей, скъпа...

— Не, искам да кажа, че всичко с мен е наред, но не и с нея. Искаш ли да ѝ занеса това нещо? О, доста е гъстичко. И изглежда гадно!

Мона гледаше пяната, която имаше неопределим цвят.

— Трябва да го разбия — каза той. Сложи квадратния гумен капак на контейнера и натисна бутона. После се чу зловещият звук на остриетата, които се завъртяха в течността.

Може би бе по-добре да не знаеш, че вътре има яйце.

— Хм — обади се Майкъл. — Май прекалих със сока от броколи този път.

— О, господи, тя няма да го изпие. Сок от броколи! Да не се опитваш да я убиеш!

— Ами, ще го изпие. Тя винаги го пие. Пие всичко, което ѝ предложи. Само аз си знам какво има вътре. Виж сега, ако те е слушала, когато си правила своето признание, не съм много сигурен, че е било изненада за нея. През цялото време, докато беше в кома, тя е чувала всичко. Каза ми го. Чувала е какво говорят хората, когато мен ме е нямало. Разбира се, никой не знае за теб и мен и нашата малка мръсна тайна.

— За бога, Майкъл, ако подобно действие е подсъдно в този щат, що не си наемеш адвокат да ти изясни нещата? Тук братовчедите започват да си лягат заедно още на десет, а няма да се учудя, ако има специален закон за Мейфеър, според който тази възраст пада на осем.

— О, не се шегувай, скъпа — каза той, като клатеше глава с неодобрение. — Просто искам да кажа, че е чула думите ни, докато бяхме до леглото ѝ. Ние говорихме за вещици, Мона. — Той като че потъна в мислите си, зареял поглед нанякъде. Изглеждаше още по-хубав, някак чувствителен.

— Знаеш ли, Мона, това няма нищо общо. — Той вдигна очи към нея. Беше тъжен, а когато мъж на неговата възраст стане тъжен, всичко изглежда много сериозно. — Тя е така заради онова, което се случи с нея... вероятно последното, което...

Мона кимна. Опитваше се да си го представи отново — както ѝ го бе описал той. Пистолетът, изстрелът, как пада тялото. Ужасната тайна за млякото.

— Нали не си казала на никого? — прошепна той много сериозно.

„Господ да ми е на помощ, ако кажа“, помисли си тя. Имаше чувството, че той ще я убие на минутата.

— Не съм и никога няма да кажа — отвърна тя. — Зная кога да си затварям устата, но...

Той поклати глава и продължи:

— Тя не ми позволи да докосна тялото. Настояваше да го свали долу сама, а едва ходеше. Докато съм жив, няма да мога да прогоня тази гледка от ума си. За останалото не знам. Но като си представя само — майка влачи тялото на собствената си дъщеря...

— Така ли мислиш за това същество, като за нейна дъщеря?

Той не отговори. Просто продължи да гледа нанякъде, лека-полека болката и тъгата се оттеглиха от лицето му, той захапа долната си устна за секунда и почти се усмихна.

— Не казвай на никого за това — прошепна. — Никога, никога, никога. Никой не бива да знае. Но някой ден, вероятно, тя самата може да реши да проговори. Мисля, че най-вече заради това мълчи сега.

— Изобщо не се тревожи дали ще кажа на някого — каза Мона. — Не съм дете, Майкъл!

— Знам, скъпа, повярвай ми, знам — каза той много сърдечно.

После отново се отнесе нанякъде, забрави за нея, за всички, дори за огромната чаша с отвратителната смес, и се втренчи в пространството. За секунда изглеждаше така, сякаш е изгубил всяка

надежда, сякаш е изпаднал в пълно отчаяние, недосегаем за останалите, може би дори повече от Роуан.

— Майкъл, моля те, успокой се, тя ще се оправи.

Той не отговори веднага.

— Тя стои точно там, не върху самия гроб, но точно до него — промърмори той. Гласът му бе надебелял.

Щеше да заплаче, а Мона нямаше да го понесе. С цялото си сърце искаше да иде при него и да го прегърне. Но това щеше да донесе облекчение на нея, не на него.

Внезапно осъзна, че ѝ се усмихва, за да я успокои, разбира се. Дори философски сви рамене.

— Твоят живот ще бъде изпълнен само с щастие, защото демоните вече ги няма — каза той. — И ти ще наследиш Рая. — Усмивката му стана по-широка и искрено мила. — А ние с нея ще отнесем в гроба вината за онова, което направихме и което не направихме, или което трябваше да направим, а не сме успели да направим един за друг.

Въздъхна и облегна лакти на плота. Вгледа се в слънчевата светлина навън, в изпълнения с трепкащи зелени листенца пролетен двор.

Като че бе стигнал до някакъв естествен финал.

Отново си беше същият, философски настроен, но непобеден.

Накрая се изправи и взе чашата, избърса я с една стара бяла салфетка.

— Е, това е — рече накрая. — Направо е страхотно да си богат.

— Какво?

— Ами имаш ленени салфетки — каза той, — винаги са ти подръка. И имаш ленени носни кърпички. Силия и Беа винаги имат ленени носни кърпички. Моят баща никога не използваше дори хартиени. Хм. Не бях мислил за това от доста време.

Той ѝ намигна. Тя не устоя и се усмихна. Глупчо. Но пък кой друг на този свят можеше да ѝ намига така. Никой.

— Не си се чувала с Юри, нали? — попита я той.

— Не, иначе щях да ти кажа — отвърна тя мрачно. За нея бе истинска агония да чува името на Юри.

— Каза ли на Аарън, че не се е обаждал?

— Поне стотина пъти, само тази сутрин — три пъти. Аарън също не знае нищо. Много се тревожи. Но няма да се върне в Европа, каквото и да се случи. Ще живее до края на живота си с нас, тук. Все ми казва да не забравям, че Юри е невероятно умен, като всички разследващи от Таламаска.

— Ти мислиш ли, че нещо се е случило?

— Не зная — отвърна тя унило. — Може просто да ме е забравил.

Дори самата мисъл за това беше ужасна. Не, не можеше да е вярно. Но пък трябваше да приеме нещата каквито са, нали? А и Юри беше гражданин на света.

Майкъл погледна към напитката. Може би все пак бе решил да пробва дали става за пиене. Той обаче само взе лъжица и започна да я разбърква.

— Знаеш ли, Майкъл, май точно това ще я шокира така, че ще я извади от транса — рече Мона. — Просто докато я пие, ѝ кажи какво си сложил вътре.

Той се изкиска гърлено. Взе каната с гадната смес и наля цяла чаша от нея.

— Хайде, ела навън. Ела да я видиш.

Мона се поколеба.

— Не искам да ни вижда заедно, нали се сещаш.

— Ами възползвай се от вещерските си сили, Мона. Тя знае, че съм неин роб до гроб.

Изречението му отново се промени, много бавно. Гледаше я някак кротко, но много студено. И тя отново почувства каква ужасна загуба преживява той самият.

— Да, загуба — отвърна Майкъл и усмивката му стана някак зловеща. Не каза нищо повече. Взе чашата и тръгна към вратата.

— Да идем да поговорим с дамата — рече през рамо. — Да прочетем мислите ѝ заедно. Две глави мислят по-добре от една, нали знаеш. Може пък и да го направим отново, а, Мона, там на тревата, за да я събудим най-сетне.

Мона беше шокирана. Наистина ли го мислеше? Не, не в това бе въпросът. Въпросът беше как изобщо можа да го каже?

Тя не отговори, но знаеше какво изпитва той. Или поне си мислеше, че знае. На някакво ниво осъзнаваше, че няма как да знае, че

мъж на неговата възраст преживява по различен начин нещата. Да, нямаше как да знае, въпреки че много хора се опитваха да ѝ го обяснят. Не беше въпрос на смирение, а на логика.

Тя го последва навън по плочите, покрай басейна и после през портите на задния двор. Джинсите на Майкъл бяха много тесни и тя едва се сдържаше. Естествената му походка беше много прелъстителна. *Е, хубава работа, не мисли за секс! В никакъв случай!* Но и полото му бе доста прилепнало. Обичаше да гледа как се движат раменете му.

Просто не можеше да спре да мисли за това. Прииска ѝ се той да не се бе пошегувал така неподходящо. Да го направят на тревата! Веднага я обзе ужасен копнеж. Мъжете все се оплакват как им действат сексапилните жени. Е, при нея думите вършеха много по-добра работа от образите.

Роуан седеше до масата, както и преди; лантаната все още беше там, клонките бяха малко разпилени, сякаш вятърът ги бе пръснал.

Роуан леко се мръщеше, като че премисляше нещо. „Това винаги беше добър знак, помисли си Мона, но щеше да вдъхне напразни надежди на Майкъл, ако му кажеше.“ Роуан не забеляза присъствието им. Все още гледаше в далечните цветя, в стената.

Майкъл се наведе да я целуне по бузата и остави чашата на масата. У Роуан не настъпи никаква промяна, освен че бризът развя леко няколко кичура от косата ѝ.

Майкъл хвана дясната ѝ ръка и нагласи пръстите ѝ около чашата.

— Изпий го, скъпа — рече той. Говореше ѝ така, както бе говорил на Мона — леко дрезгаво и сърдечно. Той наричаше „скъпа“ и Мона, и Роуан, и Мери Джейн, и вероятно всяка жена.

Дали би нарекъл „скъпа“ и онова мъртво същество, което лежеше заровено в земята до баща си? Господи, само да можеше да ги види, за една секунда! Всяка жена Мейфеър, видяла онзи тайнствен мъж и изпитала страстта му, бе заплатила за това с живота си... Освен Роуан...

Ей! Роуан вдигна чашата. Мона наблюдаваше с боязливо въодушевление как тя пие, без дори да откъсва очи от далечните цветя. Мигаше леко, докато преглъщаше, но това беше всичко. А смръщването си остана. Леко. Някак замислено.

Майкъл също я гледаше, стоеше прав с ръце в джобовете. И тогава направи нещо изненадващо. Започна да говори за нея на Мона, сякаш Роуан не можеше да го чуе. Правеше го за първи път.

— Когато докторът ѝ каза, че трябва да влезе вътре, за да ѝ направи изследвания, тя просто стана и си тръгна. Също както жена, седнала за малко на пейка в парка в голям град, става, щом до нея седне някой. Опитва да се изолира, да остане сама.

Той взе чашата. Празна изглеждаше дори още по-противна. Но Роуан наистина изглеждаше така, сякаш би изпила всичко, което той сложи в ръката ѝ.

Лицето ѝ не изразяваше нищо.

— Разбира се, бих могъл да я заведа в болницата да ѝ направят изследвания. Може и да дойде. Тя прави всичко, стига аз да я помоля.

— Ами защо не я заведеш тогава? — попита Мона.

— Защото, когато стане сутрин, си облича нощницата и пеньоара. Аз ѝ приготвям други дрехи, но тя не ги докосва. Това ми показва, че иска да си стои с нощницата, че иска да си бъде у дома.

Изведнъж той се ядоса. Бузите му поруменияха, устните му се изкривиха леко, когато продължи:

— Пък и изследванията няма да ѝ помогнат. Всички тези витамини, лечението. Изследванията само ще покажат състоянието ѝ. Може пък да не е наша работа да го научаваме. Моите напитки ѝ помагат.

Гласът му някак се задави. Той се ядосваше все повече и повече, докато гледаше Роуан.

Наведе се внезапно и остави чашата. После опря ръце на масата и се опита да погледне Роуан право в очите.

Приблужи се до лицето ѝ, но у нея не настъпи никаква промяна.

— Роуан, моля те — прошепна той. — Върни се!

— Майкъл, недей!

— Защо, Мона? Роуан, имам нужда от теб. Имам нужда! — И той удари силно по масата. Роуан трепна, но само толкова. — Роуан! — извика той и посегна към нея, сякаш да я хване за раменете и да я разтърси. Но не го стори.

Грабна чашата, обърна се и тръгна в обратна посока.

Мона стоеше като вкаменена и чакаше. Беше твърде шокирана, за да проговори. Но той винаги постъпваше така. За него това може би

беше добра постъпка. Отстрани обаче изглеждаше груба, жестока и някак ужасна.

Мона не си тръгна веднага. Седна на стола до масата, срещу Роуан, където бе седяла и по-рано този ден.

Малко по малко започна да се успокоява. Не знаеше защо стои тук, освен че ѝ се струваше редно да прояви лоялност. Вероятно не искаше да се показва съюзник на Майкъл. Вината я тормозеше постоянно тези дни.

Роуан наистина беше красива, ако не мислиш за факта, че не иска да говори. Косата ѝ беше пораснала почти до раменете. Красива и безразлична.

— Е, какво да ти кажа — продума Мона. — Вероятно ще продължа да идвам, докато не ми дадеш знак. Знам, че няма да ми простиш, нито ще се превърна в нещо друго, освен в напаст за един стресиран и мълчалив човек. Но ти мълчиш постоянно и така принуждаваш хората да вършат разни неща, да се решават на разни постъпки. Искам да кажа, че просто не могат да те оставят на мира. Не е възможно. Някак не е редно.

Тя въздъхна дълбоко и почувства, че ѝ олеква.

— Твърде малка съм, за да зная някои неща, нямам намерение да ти говоря, че разбирам какво си преживяла. Това би било пълна глупост. — Погледна Роуан; очите ѝ сега изглеждаха зелени, сякаш бяха уловили цвета на пролетната морава.

— Но аз... аз винаги се тревожа за това, което се случва с хората. Е, почти с всички хора. Знам някои неща. Знам повече от всички, с изключение на Майкъл и Аарън. Помниш ли Аарън?

Това беше тъп въпрос. Разбира се, че помнеше Аарън, ако изобщо помнеше нещо.

— Е, просто исках да ти кажа за Юри. Вече ти говорих за него. Но мисля, че не го познаваш. Всъщност, сигурна съм, че не го познаваш. Е, той замина, няма го и аз се притеснявам. Аарън също се притеснява. Като че всичко е в застои — ти стоиш тук в градината и... не, нещата никога не са в застои...

Тя млъкна. Този подход беше по-лош от останалите. Нямахме как да разбере дали тази жена страда. Въздъхна и реши да не говори повече по темата. Облегна се на лакти на масата и бавно вдигна очи.

Можеше да се закълне, че Роуан я гледаше и точно преди секунда бе извърнала очи.

— Роуан, не е свършило — прошепна тя отново. После се извърна и погледна към желязната порта, отвъд басейна и надолу към предната морава. Миртата вече започваше да цъфти. Когато Юри си тръгна, още не се бе разделенила съвсем.

Двамата бяха стояли там и си шепнеха.

— Виж, каквото и да стане в Европа, аз ще се върна при теб — бе казал той.

Роуан я гледаше. Роуан се вираше в очите ѝ. Мона бе твърде изумена, за да може да помръдне или проговори. Беше и изплашена, че Роуан може отново да отвърне поглед. Искеше да вярва, че това е добър знак, че е получила изкупление. Беше привлякла вниманието на Роуан, нищо, че бе безнадеждна хлапачка.

Постепенно ангажираното изражение на Роуан като че избледня, докато Мона се вираше в нея, и скоро стана пак безразлично и безсъмнено тъжно.

— Какво има, Роуан? — прошепна Мона.

Роуан издаде лек звук, като че се прокашляше.

— Не е Юри — прошепна тя. После гърлото ѝ като че се стегна и очите ѝ потъмняха, погледът ѝ отново се зарея.

— Какво има, Роуан? — попита Мона. — Какво каза за Юри?

Роуан сякаш мислеше, че още говори на Мона, но не осъзнава, че от устата ѝ не излизат думи.

— Роуан — прошепна Мона. — Кажи ми. Роуан... — И замълча. Изведнъж изгуби кураж да говори.

Очите на Роуан все още бяха приковани в нея. Тя вдигна дясната си ръка и прекара пръсти през пепелявата си коса. Естествено, нормално, но погледът ѝ не беше нормален. В очите ѝ имаше напрежение...

Чуха се гласове, Майкъл разговаряше с някого.

А после внезапно се чу и женски смях, или пък плач. В първия миг Мона не можа да разпознае гласа.

Обърна се и се вгледа през портата, отвъд сияещия басейн. Леля ѝ Беатрис вървеше към нея, почти тичаше по плочите покрай водата. Едната ѝ ръка бе на устата, а другата размахваше така, сякаш всеки миг щеше да падне напред по очи. Да, точно тя беше изплакала и все

още плачеше. Косата ѝ се бе разпиляла, нямаше го вечният красив кок на тила ѝ. Копринената ѝ рокля беше мокра и покрита с петна.

Майкъл и някакъв мъж със страховити черни дрехи вървяха бързо след нея и разговаряха.

Беатрис плачеше, от гърлото ѝ излизаха задавени стонове. Токчетата ѝ потъваха по меката морава, но тя продължаваше напред.

— Беа, какво има? — извика Мона и се изправи. Роуан също стана, взираше се в приближаващата Беатрис, която както тичаше по тревата, изкълчи глезена си, но бързо се окопити и продължи напред. Като че бързаше именно към Роуан.

— Те го сториха, Роуан — изплака Беа, останала без дъх. — Убиха го. Една кола профуча по тротоара и го уби. Видях го с очите си!

Мона посегна да задържи Беатрис и внезапно леля ѝ я прегърна с лявата си ръка и почти я събори от целувки, докато с другата ръка посегна към Роуан. Роуан я хвана и я стисна.

— Беа, кого са убили? — изкрещя Мона. — Не е Аарън, нали?

— Аарън — отвърна Беа, като кимаше яростно, гласът ѝ беше сух и едва доловим. Тя продължи да кима, а Мона и Роуан се приближиха още до нея. — Аарън — повтори тя. — Убиха го. Видях ги. Колата профуча по тротоара на Сейнт Чарлз авеню. Казах му, че ще го откарам дотук. Но той отказа, искал да се разходи. Прегазиха го нарочно, видях ги. Минаха през него три пъти!

Майкъл също я прегърна и тя се свлече на земята, сякаш припадна. Той я вдигна, тя се отпусна в ръцете му и заплака, заровила глава в гърдите му. Косата ѝ падаше в очите, а ръцете ѝ все още посягаха напред, треперещи като птици, които не могат да полетят.

Човекът със страховитите дрехи беше полицай — Мона видя пистолета и кобура на рамото му — беше китаец с нежно и емоционално лице.

— Много съжалявам — каза той с отчетлив нюорлиънски акцент. Мона никога не беше чувала китаец да говори с такъв акцент.

— Те са го убили? — прошепна тя, като местеше поглед от полицая към Майкъл и обратно. Майкъл целуваше Беа, за да я успокои, и нежно я галеше по главата. Мона никога не беше виждала Беа да плаче така и за миг в ума ѝ изникнаха две мисли: „Сигурно Юри вече е мъртъв; а щом Аарън е убит, значи всички са в опасност“. А това беше ужасно, необозримо ужасно, най-вече за Беа.

Роуан заговори спокойно на полицая, макар че гласът ѝ бе дрезгав и слаб от объркване и ужас.

— Искам да видя тялото — каза тя. — Ще ме заведете ли? Аз съм лекар. Трябва да го видя. Само минутка да се облека.

Сега бе ред на Майкъл да застине от изумление, а Мона беше направо стъписана. Но защо бяха толкова изненадани. Ужасната Мери Джейн им беше казала, че тя чува всичко и ще проговори, когато е готова.

И слава на Бога, че точно в този миг не остана безучастна и мълчалива! Слава на Бога, че беше с тях сега.

Нищо, че изглеждаше толкова крехка и гласът ѝ бе дрезгав и неестествен. Очите ѝ бяха ясни, когато погледна към Мона, без да обръща внимание на загрижения отговор на полицая, че вероятно за нея е по-добре да не вижда тялото.

— Беа има нужда от Майкъл — каза Роуан и хвана Мона за китката. Ръката ѝ бе студена и силна. — А аз имам нужда от теб сега. Ще дойдеш ли с мен?

— Да — отвърна Мона. — Разбира се.

[1] Атавизъм — поява на белези в потомството, отсъстващи у близките, но съществували у по-далечните прадеди. — Бел.ред. ↑

[2] Най-старият затвор в щата Мисисипи. — Бел.прев. ↑

[3] Университет в Ню Орлиънс, Луизиана. — Бел.ред. ↑

ТРИ

Беше обещал на малкия човек, че ще влезе в хотела малко по-късно.

— Ако влезеш с мен — бе казал Самюъл, — всички ще те видят. Не си сваляй слънчевите очила.

Юри кимна. Нямаше нищо против да остане в колата още малко и да погледа хората, които минаваха през елегантната врата на хотел „Кларидж“. Откакто бе напуснал долината на Донелайт, нищо не му действаше така успокояващо, както Лондон.

Дори дългото пътуване на юг със Самюъл по нощните магистрала, които приличаха на всички магистрала по света, не бе успяло да го извади извън нерви.

А долината беше съвсем жива в спомените му, съвсем ужасяваща. Как така бе решил, че е добре да иде там сам — да намери истината за малките хора и талтошите? Разбира се, беше открил точно каквото търсеше. И бе прострелян в рамото с куршум трийсет и осми калибър.

Това го потресе из основи. За първи път го раняваха така. Но най-ужасяващото откритие бяха малките хора.

Прегърбен на задната седалка на ролс-ройса, той отново си спомни онази нощ, с тежките кълбовидни облаци и призрачна луна. Планинската пътека бе силно обрасла с трева, чуваше се зловецът на барабани, към скалите се издигаше вой на рогове.

Чак когато видя малките хора, наредени в кръг, той осъзна, че те пеят. Чак тогава чу припяването им — думите бяха напълно непонятни за него.

Не беше сигурен дали изобщо съществуват, до този момент...

Гърбави същества, те се въртяха в кръг, вдигаха високо колене, люлееха се напред-назад и припяваха ритмично. Някои пиеха от чаши, други направо от бутилките. Носеха кобури през рамо. Стреляха с pistolетите си в черната ветровита нощ, и то с настървението на диваци. Pistolетите им не бяха шумни — по-скоро звучаха като

избухването на малки бомбички. Много по-зловещи бяха барабаните с техния ужасен тътен и няколкото гайди, които виеха страховито.

Когато куршумът го уцели, той си помисли, че го е изстрелял някой от техните часови. Но грешеше.

Три седмици минаха, преди да напусне долината.

Сега щеше да бъде в „Кларидж“. Най-после щеше да има шанс да се обади в Ню Орлиънс, да говори с Аарън, да говори с Мона, да им обясни защо толкова време не се е свързал с тях.

Въпреки рисковете, които се криеха в Лондон заради близостта на метрополията на Таламаска, тук той се чувстваше неизразимо по-сигурен, отколкото в долината само миг преди куршумът да го повали.

Време беше да се качи по стълбите. Да види мистериозния приятел на Самюъл, който вече бе пристигнал и за когото той не знаеше абсолютно нищо. Щеше да направи каквото иска малкият човек, защото той му бе спасил живота, беше се погрижил за него и искаше да го срещне със свой приятел, който явно имаше изключително важна роля в цялата тази драма.

Юри излезе от колата и портиерът веднага се втурна да му помогне.

Болката в рамото беше силна и остра. Кога ли щеше да свикне да не използва дясната си ръка! Беше влудяващо.

За секунда студът стана особено свиреп. Юри тръгна право към огромното и топло фоайе на хотела. Пое по голямото извито стълбище вдясно.

От близкия бар се носеше мелодията на струнен квартет. Хотелът му действаше успокояващо, караше го да се чувства сигурен. Дори щастлив.

А и всички тези възпитани англичани — портиерът, пиколата, любезните джентълмени, които се разминаваха с него по стълбището, без да обръщат внимание на мръсния му пуловер и панталоните с лекета.

Тръгна по коридора на втория етаж и спря пред вратата на ъгловия апартамент, както му бе казал Самюъл. Тя беше отворена и той влезе в малко уютно преддверие, като в богаташките къщи, което гледаше към огромен салон, старомоден, но изискан, точно както му бе казал малкият човек.

Джуджето бе коленичило пред камината и стъкваше огън. Беше свалило сакото си от туид и сега бялата му риза се опъваше мъчително по гърбицата му.

— Ела, ела, Юри — каза той, без да вдига поглед от дървата.

Юри пристъпи през прага и видя, че в салона има още един човек.

Той бе не по-малко странен на вид от джуджето — но по напълно противоположен начин. Беше изумително висок, с бяла кожа и тъмна, естествена на вид коса. Тя беше дълга, падаше свободно и съвсем не се връзваше с черния му вълнен костюм и матовия блясък на скъпата бяла риза и тъмночервената вратовръзка. Определено изглеждаше доста романтично. Но какво означаваше всичко това? Юри не знаеше и все пак една дума веднага изникна в съзнанието му. Мъжът не изглеждаше особено атлетичен — не беше от онези спортисти гиганти по баскетболните игрища. Не, определено изглеждаше романтично.

Юри срещна погледа му без проблем. В този необикновен и доста официален мъж не се чувстваше никаква заплаха. Лицето му бе гладко и младо, красиво, с дълги гъсти мигли и пълни, красиво оформени устни. Никак не изглеждаше страховито. Само бялото в косата му вдъхваше някакъв респект, но беше очевидно, че мъжът рядко проявява властност. Очите му бяха лешникови и доста големи и гледаха Юри с интерес. Да, цялата фигура на непознатия беше много внушителна, с изключение на ръцете. Те бяха твърде големи, а пръстите изглеждаха неестествено, макар че Юри не можа да определи защо. Може би защото бяха изключително тънки.

— Ти си циганин — каза мъжът с нисък, приятен глас, може би дори леко чувствен и съвсем различен от хапливия баритон на джуджето.

— Влизай и сядай — рече джуджето нетърпеливо. Вече бе запалило огъня и го раздухваше с меха. — Поръчах нещо за ядене, но искам да влезеш в спалнята, когато го донесат, не бива да те виждат.

— Благодаря ти — каза тихо Юри. Внезапно осъзна, че не е свалил тъмните си очила. Колко ярка се оказа стаята, дори с тези тапицирани с тъмнозелено кадифе мебели и старомодните пердета на цветя. Приятна стая, личеше си почеркът на хората.

„Кларидж“. Познаваше хотелите по света, но никога не бе виждал този. Не бе отсядал в Лондон другаде, освен в метрополията,

където сега обаче не можеше да отиде.

— Ти си ранен, моят приятел ми каза — рече високият мъж, приближи се до него и го погледна отгоре толкова мило, че страховитият му ръст не породил никакъв страх. Подобните на пипала на паяк ръце се вдигнаха и протегнаха, сякаш, за да види лицето на Юри, мъжът искаше да го хване с ръце.

— Добре съм. Улучи ме куршум, но твоят приятел го извади. Щях да бъда мъртъв, ако не беше той.

— Да, той ми каза. Знаеш ли кой съм аз?

— Не, не зная.

— Знаеш ли какво е талтош? Аз съм такъв.

Юри не отговори. Това бе не по-малка изненада за него от съществуването на малките хора. Талтош означаваше Лашър — убиец, чудовище, заплаха. Беше твърде шокиран, за да може да проговори. Взираше се в лицето на мъжа и си мислеше, че ако не бяха ръцете, той щеше да прилича на човек, на много висок човек.

— За бога, Аш — обади се джуджето и си изгупа панталоните. — Престани.

Огънят вече бе буен и разкошен. Джуджето седна в едно меко и леко безформено кресло, което изглеждаше изключително удобно. Краката му не стигаха до земята.

Беше невъзможно да прочетеш нещо по силно сбръчканото му лице. Наистина ли беше толкова ядосан? Гънките на плътта унищожаваша всяко изражение. Всъщност само гласът му изразяваше всичко и ярките очи, които се разширяваха само от време на време, когато говореше. Червената му коса много подходеше на нетърпеливия му нрав. Той забарабани с късите си пръстчета по облегалките на креслото.

Юри тръгна към дивана и седна сковано в самия му край. Високият мъж отиде до камината и се загледа в огъня. Юри се съдържаше да не се втренчи в него.

— Талтош значи — прошепна той. Гласът му звучеше съвсем спокойно. — Талтош. И защо искаш да говориш с мен? Защо искаш да ми помогнеш? Кой си ти и защо дойде тук?

— Ти видя ли другия? — попита високият мъж, като се обърна и погледна Юри почти срамежливо, с широко отворени очи. Щеше да е

почти поразително красив, ако не бяха ръцете. Кокалчетата на пръстите му приличаха на възли.

— Не, не съм го виждал — каза Юри.

— Но знаеш със сигурност, че е мъртъв?

— Да, знам го със сигурност — отвърна Юри.

Джудже и гигант. Не му беше смешно от това положение, но изведнъж му се стори ужасно забавно. Уродливостта на това същество го караше да изглежда някак дори по-приятно. А уродливостта на малкия човек му придаваше опасен и злобен вид. Нима и двамата бяха дело на природата? Тук имаше нещо далече надхвърлящо струпването на случайности и съвпаденията.

— А този талтош имаше ли приятелка? — попита високият. — Имам предвид друг талтош, женски.

— Не, той имаше връзка с жена на име Роуан Мейфеър. Казах на приятеля ти за нея. Тя е негова майка и любовница. В Таламаска такива като нея ги наричаме вещици.

— Аха — обади се джуджето, — и ние така ги наричаме. В тази история са замесени много могъщи вещици, Ашлар. Цял род. Остави човека да ти разкаже всичко.

— Ашлар, така ли е името ти? — попита Юри. Това беше удар за него.

Четири часа преди да напусне Ню Орлиънс, Аарън му бе разказал историята на Лашър, демона от долината. Свети Ашлар — името се повтаряше отново и отново.

— Да — каза високият. — Но Аш е едносричната му версия, която искрено предпочитам. Не искам да бъда нелюбезен, но го предпочитам толкова много, че често не отговарям, когато ме нарекат Ашлар. — Това бе казано доста категорично, макар и любезно.

Джуджето се засмя.

— Наричам го с пълното му име, за да го накарам да ме слуша по-внимателно — рече то.

Високият не отговори. Топлеше ръцете си на огъня; така разперени, пръстите му изглеждаха поразени от болест.

— Боли ви, нали? — попита мъжът и се извърна от огъня.

— Да, извинете ме, че ми е проличало. Раната е в рамото ми и всяко движение ми причинява болка. Ще позволите ли да се изтегна на

дивана? Не мислете, че ми се спи. Съвсем бодър съм. Ще ми кажете ли кой сте всъщност?

— Нали ви казах? — учуди се високият. — По-добре говорете вие. Какво се случи с вас?

— Юри, нали ти казах — обади се джуджето нетърпеливо, но все пак добродушно, — това е най-старият ми приятел на този свят. Казах ти, че той познава Таламаска. Знае повече за нея от всяко друго живо същество. Моля те, довери му се. Кажи му каквото иска да знае.

— Вярвам ти — каза Юри. — Но защо да му разказвам за преживелиците си? Какво ще стори, ако е наясно с тях?

— Ще ти помогна, разбира се — бавно каза високият и леко кимна. — Самюъл ми каза, че хората от Таламаска са се опитали да те убият. Много ми е трудно да го повярвам. Винаги съм обичал този орден по свой си начин. Пазех се от него, както от всичко, което би могло да ме откъсне от света. Но хората от Таламаска рядко са били мои врагове... или поне не за дълго. Кой се опита да те нарани? Сигурен ли си, че са били от ордена?

— Не, не съм — отвърна Юри. — Ето какво се случи, накратко. Аз бях сираче и Таламаска ме прие. Аарън Лайтнър ме въведе в ордена. Самюъл знае за кого говоря.

— Аз също — рече високият.

— Цял живот съм служил на ордена, най-вече пътувах, изпълнявах задачи, които сам не разбирах напълно. Неусетно клетвата ми за вярност към ордена се превърна в клетва за вярност към Аарън Лайтнър. Когато той замина за Ню Орлиънс да разследва семейство вещици, всичко изведнъж тръгна на зле. Семейството се нарича Мейфеър, потомствени вещици. Прочетох историята им в старите досиета на ордена, преди да ми бъде отказан достъп до тях. Именно Роуан Мейфеър роди талтоша.

— А кой или какво е бащата? — попита високият.

— Бащата е човек.

— Смъртен човек? Сигурен ли си?

— Абсолютно, но има и други подробности. От много, много поколения това семейство е в общение с един дух — и добър, и зъл. Този дух се всели в детето в утробата на Роуан Мейфеър и така предизвика неестественото му раждане. Талтошът се появил напълно развит от утробата на жената, но с душата на онзи дух. В семейството

наричаха това същество Лашър. Не знам да е имал друго име. Сега то е мъртво, както вече ви казах.

Високият изглеждаше искрено смаян. Той кимна леко и тръгна към близкия фотьойл. Седна и се извърна вежливо към Юри, кръстоса дългите си крака също като него. Стоеше много изправен, сякаш изобщо не се смущаваше от ръста си.

— От две вещици! — каза високият шепнешком.

— Абсолютно — отвърна Юри.

— Как така абсолютно. Какво имате предвид?

— Има генетични доказателства, много доказателства. Таламаска също разполага с тях. Това семейство вещици носи необичаен набор от гени в множеството разклонения на рода. Гени на талтош, които при обичайни обстоятелства никога не са били отключвани, но в този случай — чрез вещерство или обсебване — те явно са проработили и се е родил талтош.

Високият се усмихна. Това изненада Юри, защото тази усмивка озари лицето му с някаква благодат и чисто удоволствие.

— И вие говорите като хората от Таламаска — рече високият. — Като свещеника в Рим. Говорите, сякаш не сте рожба на нова епоха.

— Е, обучавал съм се по латински документи, написани предимно от тях — отвърна Юри. — Тяхната история на това същество започва още в шестнайсети век. Прочетох я цялата, заедно с историята на семейството — то е натрупало голямо богатство и мощ, благодарение именно на този дух Лашър. Чел съм стотици подобни досиета.

— Нима?

— Е, не истории за талтоши — отвърна Юри, — ако за това питате. Дори не бях чувал тази дума, преди да ида в Ню Орлиънс — и преди двама членове на ордена да бъдат убити там, докато се опитваха да освободят този талтош, този Лашър от човека, който искаше да го убие. Но за това не мога да разкажа.

— Защо? Искам да знам кой го уби.

— Когато ви опозная по-добре, когато отвърнете на откровеността ми с откровеност.

— И какво мога да ви кажа? Аз съм Ашлар. Талтош. Минаха векове, откакто не съм виждал представител на своя вид. О, сигурно има такива. Чувал съм за тях, дори ги търсех и в някои случаи почти ги

откривах. Забележете — почти. Но от векове не съм докосвал същество от моята кръв, както обичат да се изразяват хората. Никога, през цялото това време.

— Вие сте много стар, това ли искате да ми кажете? Нашият живот е мимолетен в сравнение с вашия.

— Е, не ми личи много — отвърна мъжът. — Но съм стар. Дори вече имам бели коси. Но пък откъде да знам колко съм стар всъщност, не зная на колко човешки години се равнява моята възраст. Когато живееш щастливо сред своите, бях твърде млад, за да науча онова, от което се нуждаех по време на дългото си и самотно пътуване. А и Господ не ме е дарил със свръхестествена памет. Като всеки човек, и аз помня само някои неща с удивителна яснота, а други напълно съм забравил.

— От Таламаска знаят ли за вас? — попита Юри. — За мен е изключително важно. Таламаска беше моето призвание.

— И как се промени това?

— Както ви казах, Аарън Лайтнър отиде в Ню Орлиънс. Той е експерт по вещниците. Ние ги изучаваме.

— Това го разбрахме — обади се джуджето. — Давай нататък.

— Тихо, Самюъл, дръж се прилично — каза високият тихо, но много сериозно.

— Не ставай смешен, Аш, този циганин и без това вече е влюбен в теб!

Талтошът бе шокиран и вбесен. Гневът му се разбуни някак красиво. Той тръсна глава и скръсти ръце, сякаш знаеше как да се справи с него.

Колкото до Юри, той бе като зашеметен. Сякаш целият свят му предлагаше само зашеметяващи изненади и разкрития. Беше замаян и наранен, защото изпитваше огромна симпатия към това същество, много по-силна, отколкото към джуджето. Симпатията, която хранеше към Самюъл, бе по-скоро интелектуална.

Извърна се настрани притеснен. Сега нямаше време да разказва историята на собствения си живот — как бе попаднал изцяло под влиянието на Аарън Лайтнър и как му действа силата и властта на подобни мъже. Искаше му се да каже, че в това няма нищо еротично. Но не беше така, имаше еротика, както във всяко друго нещо на света.

Талтошът се взираше студено в джуджето.

Юри продължи разказа си:

— Аарън Лайтнър отиде да помогне на вещиците Мейфеър в тяхната безкрайна битка с този дух Лашър. Той не знаеше откъде идва Лашър, нито какво точно представлява. Знаеше само, че една вещица го е призовала в Донелайт през 1665 година. Чак след като това същество е станало от плът и кръв и е причинило смъртта на много вещици, Аарън Лайтнър го видя и научи от собствената му уста, че е талтош и е живял в плът и преди, по времето на крал Хенри, и че е срещнал смъртта си в Донелайт, в долината, където витаел, докато вещицата не го призовала.

Тази информация не присъства в нито едно досие на Таламаска, поне доколкото ми е известно. Минаха едва три седмици, откакто това създание бе убито, но вероятно новината вече е в някое секретно досие. Щом от Таламаска разбраха, че Лашър се е преродил, ако така може да се каже, те тръгнаха да го търсят за собствените си цели. Вероятно дори най-хладнокръвно са отнели няколко човешки живота. Не съм сигурен. Знаем, че Аарън няма никакво участие в техните планове и се чувства предаден от ордена. Затова те питам дали знаят за теб. Има ли информация за теб в техните досиета, защото ако е така, значи са посветени в тайно окултно знание.

— И да, и не — каза високият. — Но ти не лъжеш, нали?

— Аш, опитай се да не говориш небивалици — изръмжа джуджето. То също се бе облегнало назад и късите му дебели крака стърчаха напред от креслото. Беше сплело пръсти върху жилетката от туид, а ризата му бе отворена на врата. Тесните му очички леко просветваха.

— Просто го отбелязвам, Самюъл. Прояви малко търпение. — Високият въздъхна. — Помъчи се сам да не говориш безсмислици. — Погледна раздразнен към дребосъка и после отново се обърна към Юри.

— Нека отговоря на въпроса ти, Юри — изрече името някак много естествено и сърдечно. — Вероятно днес хората в Таламаска не знаят нищо за мен. Нужно е невероятно усилие да се изкопаят историите за нас в архива на ордена, ако такива все още съществуват. Аз самият никога не съм разбирал статуса, нито пък значението на това знание — иначе казано, на досиетата на ордена. Чел съм това-онова преди векове и доста съм се смял на написаното. Но по онова

време всяко писмено слово ми изглеждаше наивно и трогателно. Някои ми се струват такива и днес.

Юри беше поразен. Джуджето се оказа право — той наистина бе очарован от това същество, беше изгубил здравословния си скептицизъм и недоверие, но пък нали в това бе тайната на всяко очарование? Да бъдеш лишен така всепоглъщащо от обичайното отчуждение и недоверие, че последващото възприемане бе нещо като интелектуален оргазъм.

— А какво писмено слово не те размива? — попита Юри.

— Съвременният жаргон — отвърна високият. — Реализмът в литературата и журналистическата реч, изпълнена с разговорни думи. В тях наивизмът често липсва почти напълно. Те са чужди на всякакъв формализъм и са крайно сбити. Начинът, по който хората пишат днес, е като писък на свирка в сравнение с песните, които се пееха навремето.

Юри се засмя.

— Мисля, че си прав — рече той. — Но това не се отнася до досиетата на Таламаска.

— Така е. Както вече казах, те са мелодични и забавни.

— Е, има документи и документи. Та значи ти смяташ, че не знаят за теб.

— Почти съм сигурен и докато слушах разказа ти, ставах все по-уверен, че вероятността да знаят за мен е нищожна. Но продължавай. Какво се случи с този талтош?

— Опитаха се да го отведат и умряха заради това. Мъжът, който уби талтоша, уби и двамата от Таламаска. Преди това обаче те се опитаха да вземат Лашър под своя опека, ако може така да се каже, загатнаха, че имат женски талтош и от векове търсят мъжки, за да ги съберат. Загатнаха и че това е главната цел на ордена. Тайна и окултна цел. Това действа особено зле на Аарън Лайтнър.

— Разбирам защо.

Юри продължи:

— Талтошът, Лашър, като че не беше изненадан от всичко това; сякаш го знаеше. Дори в предното му възплъщение Таламаска се бе опитала да го отведе от Донелайт, вероятно за да го чифтосат с женска. Но той не им повярвал и не тръгнал с тях. Тогава е бил свещеник. Дори се е смятал за светец.

— Свети Ашлар — каза джуджето много сериозно, гласът му като че извираше не от сбръчканото му лице, а от набития му торс. — Свети Ашлар, който винаги се завръща.

Високият сведе леко глава, но дълбоките му лешникови очи зашаваха напред-назад по килима, сякаш се опитваше да разчете заплетените ориенталски шарки. Вдигна поглед към Юри, все така със сведена глава, и тъмните му вежди засенчиха очите.

— Свети Ашлар — каза той тъжно.

— Вие ли сте този Ашлар?

— Аз не съм светец, Юри. Имаш ли нещо против да те наричам по име? Да не говорим за светци, ако обичаш...

— Но, разбира се, наричайте ме Юри. А аз мога ли да ви наричам Аш? Но аз попитах всъщност вие ли сте този Ашлар? Онзи, когото наричат светец? Нали казвате, че сте преживели векове! Сега седите в този салон, огънят пращи, а сервитьорът чука на вратата, за да ни донесе напитките. Трябва да ми кажете. Не мога да се предпазя от собствените си събрата от Таламаска, ако не ми кажете и не ми помогнете да разбере какво всъщност става.

Самюъл се смъкна от креслото и тръгна към нишата.

— Юри, иди в спалнята, моля те. Не бива да те виждат — рече той и мина наперено покрай него.

Юри стана и рамото го заболя много силно. Влезе в спалнята и затвори вратата. Озова се в мрачна тишина — меките, богато надиплени завеси приглушаваха утринната светлина. Той вдигна слушалката на телефона; бързо се включи в директната линия и набра кода на САЩ.

После се поколеба, чувстваше се напълно неспособен да изговори успокоителните лъжи, които трябваше да каже на Мона. Нямахше търпение да се чуе с Аарън и да му съобщи какво е научил. Пък и почти се страхуваше, че някой може да му попречи и да не успее да се свърже.

По пътя от Шотландия на няколко пъти намираше обществени телефони и пак го завладяваше същата дилема, но джуджето му нареждаше да се качи веднага в колата.

Какво да каже на малката си любима? Каква част от информацията да каже на Аарън за краткото време, в което успееше да разговаря с него?

Бързо набра кода на Ню Орлиънс и номера на къщата на Мейфеър на Сейнт Чарлз и Амелия. Зачака леко притеснен, че в Америка сега вероятно е посред нощ, и в следващия миг осъзна, че наистина е така.

Груба и ужасна грешка, каквито и да бяха обстоятелствата. Но някой вдигна слушалката. Гласът беше познат, но Юри не можа да го свърже с определен човек.

— Обаждам се от Англия. Много съжалявам. Трябва да говоря с Мона Мейфеър — каза той. — Надявам се, че не съм събудил цялата къща.

— Юри, ти ли си? — попита жената.

— Да! — призна той, без да се изненада, че тя разпозна гласа му.

— Юри, Аарън Лайтнър е мъртъв — каза жената. — Аз съм Силия, братовчедката на Беатрис. И на Мона. На всички съм братовчедка. Аарън беше убит.

Последва много дълго мълчание. Не знаеше какво да каже. Изведнъж се скова от смразяващ, ужасен страх — страх от значението на тези думи — че никога, никога вече няма да види Аарън, че никога вече няма да говори с него, че Аарън вече го няма.

Опита се да раздвижи устни, но не можа. Направи някакъв безсмислен, нелеп жест с ръка и сграбчи кабела на телефона.

— Съжалявам, Юри. Много се тревожихме за теб. Мона много се притесни. Къде си? Можеш ли да се обадиш на Майкъл Къри? Ще ти дам номера му.

— Добре съм — отвърна тихо Юри. — Имам номера му.

— Мона сега е там. В другата къща. Те ще искат да разберат къде си, как си и как да се свържат с теб.

— Но Аарън... — започна той умоляващо, неспособен да довърши. Гласът му бе съвсем слаб, заглушаван от смазващите емоции, които замъгляваха зрението му и го лишиха от понятие дори за самия себе си. — Аарън...

— Беше прегазен нарочно. Беше тръгнал от хотел „Пончартрейн“, където оставил Беатрис и Мери Джейн Мейфеър. Настанили Мери Джейн там. Беатрис тъкмо влизала във фойето на хотела, когато чула шума. Двете с Мери Джейн видели всичко. Аарън бил прегазен от колата няколко пъти.

— Значи е убийство — рече Юри.

— Абсолютно. Хванаха онзи, който го е извършил. Някакъв безделник. Наели са го, но не знае кой. Дали му пет хиляди в брой да убие Аарън. Опитвал се от цяла седмица. Вече бил похарчил половината пари.

Юри искаше да затвори. Струваше му се напълно невъзможно да продължи този разговор. Облиза горната си устна и се насили да заговори:

— Силия, моля те, кажи на Мона Мейфеър и на Майкъл Къри, че съм в Англия и съм в безопасност. Скоро ще се свържа с тях. Трябва много да внимавам. Предай съболезнованията ми на Беатрис Мейфеър. Изпращам ѝ цялата си обич.

— Ще им кажа.

Той затвори телефона. И да бе казала още нещо, не я чу. Потъна в тишината. Меките пастелни цветове на спалнята като че успяха да го успокоят за миг. Светлината озаряваше красиво огледалото. Стаята миришеше на чисто.

Отчуждение, липса на вяра както в щастието, така и в останалите. Рим. Аарън идва. Аарън е изличен от живота — не от миналото, а от настоящето и от бъдещето. Напълно.

Не знаеше колко дълго стоя така.

Струваше му се, че е стоял като вкоренен до тоалетката много, много дълго. Усети, че Аш, високият мъж, влезе, но не за да му попречи да говори по телефона.

Топлият му съчувствен глас внезапно успя да се докосне до дълбоката ужасна скръб, която изпълваше Юри.

— Защо плачеш, Юри?

Този въпрос бе изречен с чистотата на дете.

— Аарън Лайтнър е мъртъв — отвърна Юри. — Така и не му се обадох да му кажа, че се опитаха да ме убият. Трябваше да му кажа. Трябваше да го предупредя...

Откъм вратата се чу леко дрезгавият глас на Самюъл:

— Той е знаел, Юри. Знаел е. Нали ми каза как те е предупреждавал да не се връщаш тук, че могат да дойдат за него всеки момент.

— Да, но...

— Не се обвинявай, млади приятелю — рече Аш.

Юри усети как големите паяковидни ръце лягат нежно на раменете му.

— Аарън... Аарън беше мой баща — рече Юри някак монотонно. — Аарън беше мой брат. Аарън ми беше приятел. — Мъката и вината кипяха в него и ужасният страх от смъртта почти го скова. Не можеше да повярва, че този човек вече го няма, че не съществува, но мисълта лека-полека ставаше все по-възможна, по-реална и по-необратима.

Сякаш отново беше дете с майка си, в онова селце в Югославия. Стоеше до трупа ѝ на леглото. Тогава бе познал толкова силна болка; непоносима болка. Стисна зъби, защото се страхуваше, че ще завие нечовешки.

— От Таламаска са го убили — рече той. — Кой друг може да е? Лашър е мъртъв. Не го е сторил той. Те са виновни за всички убийства. Талтошът уби жените, но не и мъжете. Таламаска са го сторили.

— Аарън ли уби талтоша? — попита Аш. — Той ли бе баща му?

— Не. Но той се влюби в една жена и сега и нейният живот е напълно разбит.

Искаше да се заключи в банята. Всъщност не беше наясно какво иска да направи. Да седне на мраморния под със свити колене и да плаче.

Но тези две странни същества нямаше да го пуснат. Загрижени и уплашени, те го завлякоха в дневната и го настаниха на дивана. Високият много внимаваше да не нарани рамото му, а джуджето хукна да приготви чай. Донесе им кекс и бисквити на една табла. Скромна, но пък изкусителна храна.

На Юри му се струваше, че огънят гори твърде бързо. Пулсът му се бе ускорил. Чувстваше, че се облива в пот. Свали дебелия си пуловер, като го издърпа грубо през главата и това събуди силната болка в рамото. Чак тогава се усети, че отдолу няма нищо, седеше гол до кръста с пуловера в ръце. Облегна се назад и прегърна пуловера, чувстваше се неловко от голотата си.

Дочу нещо. Малкият му бе донесъл бяла риза, все още опакована в картон от пералнята. Юри я взе, отвори картоната, разкопча я и я навлече. Беше му много голяма. Сигурно беше на Аш. Но той нави ръкавите, закопча няколко копчета и почувства облекчение, че вече не

е гол. Ризата беше удобна — като огромна пижама. Пуловерът падна на килима. По него още имаше полепнали трева и пръст.

— А аз се мислех за много благороден — заговори отново, — като не му се обаждам. Да не го притеснявам. Мислех си, първо да зарасне раната и да се пооправя, тогава ще говоря с него, ще му кажа, че съм добре.

— Но защо Таламаска ще убива Аарън Лайтнър? — попита Аш. Той се бе върнал в креслото си и седеше, склучил ръце между коленете си. Отново бе изправен като бастун, странен и много красив.

Юри като че беше изпаднал в безсъзнание и виждаше този момент за първи път. Видя простата черна каишка на часовника на китката на Аш и самия златен дигитален часовник. Видя и червенокосия гърбушко до прозореца, който сега бе леко открехнат, защото огънят гореше много буйно. Почувства как леденото острие на вятъра нахлува в стаята. Видя как огънят кърши снага и съска.

— Защо, Юри? — попита отново Аш.

— Не зная. Надявах се да грешим, че те не са замесени дотолкова във всичко това, че не са убили невинни хора, че става дума за някаква ужасна лъжа или нещо подобно. Не можех да повярвам, че имат женски талтош. Беше немислимо да са били движени от подобна жалка цел. О, не исках да те обидя...

— ... разбира се.

— Искам да кажа, че вярвах, че техните цели са възвишени, че цялата им история е изключително чиста — орден учени, които записват и изучават, но никога не се намесват заради егоистични причини; изследователи на свръхестественото. Бил съм глупак! Те убиха Аарън, защото той знаеше всичко. Затова искат да убият и мен. Те трябва да дадат възможност на ордена отново да се занимава с обичайните си дела, да не се тревожи за всичко това. Те ще наблюдават метрополията. Ще ми попречат да проникна там с всякакви средства. Сигурно подслушват телефоните. Не мога да се обадя там или в Амстердам и Рим, дори и да искам. Прихващат всеки факс, който изпратя. Никога няма да свалят гарда, няма да спрат да ме търсят, докато не ме видят мъртъв.

Тогава кой ще им се противопостави? Кой ще разкаже на останалите? Кой ще разкрие ужасната тайна на братята и сестрите — че орденът е зло... че старата максима на католическата църква

вероятно е истина. Всичко свръхестествено, което не е от Бога, е зло. Да откриеш мъжки талтош! Да го събереш с женска...

Той вдигна глава. Аш изглеждаше тъжен. Самюъл се бе облегал на вече затворения прозорец и сбръчканото му лице също изглеждаше тъжно и притеснено. „Успокой се, помисли си Юри, подбирай си думите. Не изпадай в истерия.“

— Ти говориш за векове, Аш — продължи той. — Така, както останалите говорят за години. Тогава и този женски талтош в Таламаска може да е живял векове. Може това да е била единствената им цел. Още от мрачните времена се простира зловеща мрежа, която носи толкова зло, че съвременните хора дори не могат да я разберат! Твърде просто е — всички тези глупави мъже и жени търсят просто едно същество — талтош, създание, което да може да се чифтоса с партньорката си така бързо и успешно, че неговият вид бързо да завладее целия свят. Чудя се какво прави онези невидими и тайнствени Старши така сигурни в себе си...

Той замълча. Това никога не му бе хрумвало. Но, разбира се. Та досега никога не се бе озовавал в една стая със същество, което не е човек. Ето, сега беше с него и кой можеше да каже колко такива същества живеят необезпокоявани в нашия малък свят. Колко от тях ходят сред нас, минават за хора и работят за постигането на собствените си цели. Талтоши. Вампири. Джуджета на хиляда години, злобни, всезнаещи...

Двамата му събеседници се бяха умълчали. Дали не се бяха споразумели безмълвно да го оставят да бълнува колкото си ще?

— Знаете ли какво ми се иска да направя сега? — рече Юри.

— Какво? — попита Аш.

— Ще ида в метрополията в Амстердам и ще ги избия, ще избия Старшите. Само че не знам дали ще мога да ги открия. Не мисля, че са в метрополията там или че някога са били. Не зная кои са, нито какво точно представляват. Самюъл, искам да взема колата. Трябва да ида в метрополията тук, в Лондон. Трябва да се видя с братята и сестрите си.

— Не — отвърна Самюъл. — Ще те убият.

— Не може всички да са замесени. Това е последната ми надежда; те са просто неволни оръдия в ръцете на малцина. Моля те, искам да взема колата и да ида извън Лондон, в метрополията. Трябва да действам сега, преди някой да се усети и да промие мозъците на

всички. Разбери, налага се! Трябва да ги предупредя. Та Аарън е мъртъв!

Той замълча. Осъзна, че плаши своите странни приятели. Дребосъкът отново скръсти ръце, някак гротескно, защото бяха твърде къси, а гърдите му — много широки. Набръчканото му чело бе смръщено. Аш просто го гледаше — видимо необезпокоен.

— Какво ви пука на вас! — извика Юри внезапно. — Ти ми спаси живота в планината, но никой не те е молил за това. Защо? Какво съм аз за вас?

Самюъл изсумтя, сякаш искаше да покаже, че не си струва да отговаря. Аш обаче отговори, и то с много нежен глас:

— Може пък и ние да сме цигани, Юри.

Юри не отвърна нищо, но не вярваше, че го правят само от съчувствие. Вече не вярваше на нищо, освен на факта, че Аарън е мъртъв. Представи си Мона, малката червенокоса вещица. Видя красивото ѝ лице и дългата червена коса. Видя очите ѝ. Но не почувства нищо. От все сърце искаше сега да е при него.

— Нищо, аз нямам нищо — прошепна той.

— Юри — обади се Аш. — Моля те, помни какво ти казах. Таламаска не е основана, за да търси талтоши. Можеш да ми вярваш. И макар днес да не знам нищо за Старшите на ордена, в миналото ги познавах. Те не бяха талтоши тогава и не ми се вярва да са такива сега. Какви са според теб сега, Юри — женски от нашия вид?

Говореше бавно и внимателно, но твърдо и убедително.

— Женските талтоши са също така невъздържани и подобни на деца, като мъжките — продължи Аш. — Един женски талтош би отишъл веднага при онзи Лашър. Нищо не би могло да я спре. Защо ще изпращат смъртни мъже да им водят плячката? О, знам, че не изглеждам страховит, но може доста да се учудиш на някои от историите ми. Сега се успокой. Твоите братя и сестри не са оръдия на ордена. Но вярвам, че сам ще се натъкнеш на истината. Не Старшите покваряват целта на Таламаска, не те са искали да хванат това създание, Лашър. Става дума за малка групичка членове на ордена, които са открили тайните на тази древна раса.

Аш замълча и като че секна някаква музика. Той не откъсваше своя търпелив и пряк поглед от Юри.

— Сигурно си прав — рече тихо Юри. — Не бих могъл да го понеса, ако не си.

— Ние ще открием истината — каза Аш. — Ние, тримата. И честно да ти кажа, още щом те видях, изпитах към теб само топли чувства и бих ти помогнал и само заради теб самия, и защото съм добър и щедър по душа. Но ще ти помогна и по друга причина. Помня времето, когато Таламаска още не съществуваше, когато имаше само един човек. Помня времето, когато катакомбите, в които се помещава тяхната библиотека, не бяха по-големи от тази стая. Помня и времето, когато имаше само двама членове, а после трима, после петима — после десетима. Помня всичко това, помня и онези, които основаха ордена, аз ги обичах. И разбира се, моята собствена тайна, моята собствена история, е скрита някъде в техните досиета, които вече са преведени на съвременни езици и съхранявани в електронен вид.

— Той иска да каже — обади се Самюъл рязко, но бавно, въпреки че бе доста раздразнен, — че ние не искаме Таламаска да бъде покварена. Не искаме нейната същност да бъде променена. Таламаска знае твърде много за нас, за да позволим подобно нещо. Те знаят много за много неща. За мен това не е толкова въпрос на лоялност, а на желание да бъдем оставени на мира.

— Аз обаче говоря точно за лоялност — рече Аш. — Говоря за любов и благодарност. Говоря за много неща.

— Да, вече го разбирам — каза Юри. Чувстваше се все по-уморен — естествен резултат от силните вълнения, неизбежното спасение — оловна, тежка умора, жажда за сън.

— Ако те знаят за мен — тихо рече Аш, — тогава тази малка група ще ме потърси, както е търсила и Лашър. — Направи лек успокоителен жест. — Хората са го правили и преди. Всяка огромна сбирка от знание е опасна. Защото всяко скрито знание може да бъде откраднато.

Юри бе започнал да плаче. Безмълвно. Сълзи така и не потекоха. Очите му обаче бяха пълни с тях. Взираше се в чашата с чай. Така и не бе отпил и чаят вече бе студен. Взе ленената салфетка, разгърна я и избърса очите си. Тя беше доста груба, но не му пукаше. Беше гладен, сладкишите на таблата изглеждаха апетитни, но не искаше да ги яде. Някак бе неуместно да яде след подобна новина.

Аш продължи:

— Не искам да бъда ангел-хранител на Таламаска. Никога не съм го искал. Но в миналото имаше моменти, когато орденът беше в опасност. Доколкото зависи от мен, никога не искам да го видя покварен или разрушен.

— Има много причини — обади се Самюъл — онази група изменници от ордена да търси Лашър. Помисли си що за трофей би бил той за тях. Вероятно са хора, които искат да заловят талтош по съвсем непонятна за нас причина. Не заради наука, магия или религия. Те не са дори изследователи. Просто може да искат да притежават това рядко и неописуемо същество; може да искат да го разгледат, да поговорят с него, да го изучат, да го разберат и да го накарат да се чифтосва под техния надзор, разбира се.

— Може да искат да го нарежат на парченца — рече Аш. — Може и да искат да го бодат с игли, за да видят дали ще вика.

— Да, в това има смисъл — каза Юри. — Някакъв външен заговор. Ренегати и аутсайдери. Но аз съм уморен. Искам да поспя в легло. Изобщо не зная защо ви наговорих толкова ужасни неща.

— А аз знам — каза джуджето. — Приятелят ти е мъртъв. А аз не бях там, за да го *спася*.

— Ти ли уби онзи, който се е опитал да те убие? — обърна се Аш към Юри.

Отговори Самюъл:

— Не, аз го убих. Не нарочно, наистина. Блъснах го от скалата, защото иначе щеше да стреля още веднъж по циганина. Трябва да призная, че не съм наясно защо го направих, та тогава с Юри не се познавахме. Просто видях човек да се цели в друг човек. Тялото на онзи е още в долината. Искаш ли да го намериш? Твърде възможно е малките хора да не са го преместили оттам.

— Да, възможно е — рече Аш.

Юри не каза нищо. Знаеше, че е трябвало да открие трупа на нападателя си. Трябваше да го огледа, да потърси документи, да установи самоличността му. Но тогава това просто не беше възможно, той бе ранен, а теренът бе ужасен. Тялото сигурно бе изгубено завинаги в пустошта на Донелайт, а малките хора нямаше да си направят труда да го погребат.

Малките хора.

Дори след като падна, той не откъсна очи от малките мъже в малката тревиста долчинка под него — те танцуваха като сбирщина уродливи съвременни румпелцилскиновци^[1]. Последното, което видя, преди да загуби съзнание, бяха факлите им.

Щом отвори очи, видя Самюъл, своя спасител, с кобур и пистолет, с така мършаво и старо лице, че приличаше на плетеница от дървесни клони. Тогава си помисли, че джуджето ще го убие. Прииска му се да се обади на Аарън. Малките хора. Той ги беше видял...

— Да, групата е извън средите на Таламаска — каза Аш, откъсна го от нежеланото видение и го върна в салона. — Не е вътрешна работа.

„Талтош, помисли си Юри, аз виждам талтош. Стоя в стая с това същество, което е талтош.“

Ако честта на ордена не бе опетнена, ако болката в рамото не му напомняше всеки миг за насилието и предателството, объркало живота му, колко ли невероятно щеше да е това събитие — да види талтош. Но пък каква цена бе платил за това. Аарън му беше казал, че винаги има цена. А сега той вече никога, никога нямаше да може да разговаря за това с него.

Самюъл заговори малко кисело:

— Откъде знаеш, че не е вътрешна работа?

Сега изглеждаше съвсем различен от онази нощ, когато седеше до огъня, облечен с къс кожен елек и бричове и приличаше на крастава жаба, докато броеше патроните си и ги зареждаше в патрондаша, пиеше уиски и постоянно предлагаше от него на Юри. Юри никога не се бе напивал. Но все пак алкохолът помагаше, нали?

— Румпелцилскин — бе казал той, а джуджето отвърна:

— Можеш да ме наричаш както си искаш. Наричали са ме и с по-лоши имена. Иначе името ми е Самюъл.

— На какъв език пеят? — „Кога щяха да престанат с това пеене и с барабаните!“

— На нашия. Млъквай, защото броя.

Сега обаче малкият човек се бе настанил удобно в креслото. Беше облечен в цивилизовани дрехи и се взираше с нетърпение в невероятния гигант, Аш, който не бързаше да отговори.

— Да — обади се Юри, само колкото да се изтръгне от спомена. — Какво те кара да мислиш, че тази група не е от Таламаска? —

Забрави студа, мрака, барабаните и ужасяващата болка.

— Твърде непохватно е извършено — рече Аш. — С пушка. Кола, която прегазва Аарън Лайтнър на тротоара. Има много начини да убиеш някого, без другите изобщо да се усетят. Те знаят това; научили са го от изследванията на вещиците, магьосниците и другите принцове на злото. Не. Не биха отишли в долината, за да преследват човек като на лов. Това е невъзможно.

— Аш, днес в долината всички имат пушки — каза Самюъл. — Защо онези магьосници да нямат?

— Пушките са играчки на малките хора от долината — отвърна Аш спокойно. — И ти знаеш това. Онези от Таламаска не са чудовища, преследвани и шпионирани, и не трябва да се крият в пустошта, когато ги забележат, защото ужасяват човешките сърца. Тази заплаха не е дело на Старшите от Таламаска. Според мен става дума за малка група отвън, хора, които някак са се добрали до определена информация и са решили да ѝ повярват. Книги, компютърни дискове. Кой знае? Възможно е дори тайните да са им били продадени от прислужници...

— В такъв случай ние сигурно им изглеждаме като деца — каза Юри. — Като монаси и монахини, които въвеждат в компютрите своите записи, досиетата си, събират стари тайни в информационни банки.

— Кой е баща на талтоша? Кой го уби? — внезапно настоя Аш. — Ти обеща да ми кажеш, ако и аз ти кажа каквото знам. Какво друго искаш да знаеш? Бях повече от отзивчив. Кой стана баща на талтоша?

— Казва се Майкъл Къри — рече Юри. — Те вероятно ще се опитат да убият и него.

— Не, не биха го направили — отвърна Аш. — Напротив, ще се опитат да предизвикат ново зачеване. Вещицата Роуан...

— Тя вече не може да има деца — каза Юри. — Но има и други вещици в това семейство, а една е особено силна...

И в този миг главата му натеза. Той притисна челото си с дясната си ръка. Ръката му беше много гореща. От навеждането напред му прилоша. Бавно се отпусна назад, като се опитваше да не си мърда рамото. После затвори очи. Посегна към джоба на панталоните си, извади малкото си портмоне и го отвори.

Извади малка училищна снимка на Мона, много ярка и цветна; милото му момиче бе усмихнато, виждаха се равните ѝ бели зъби, а

най-ярка бе гъстата красива червена коса. Дете-вещица, любима вещица, но все пак вещица.

Юри изтри отново очите и устните си. Ръката му трепереше така силно, че обичното лице на Мона се размаза пред погледа му.

Видя как дългите тънки пръсти на Аш докосват крайчеца на фотографията. Талтошът стоеше над него, едната му ръка бе зад Юри, прегърнала облегалката на дивана, а другата поддържаше снимката, която Аш мълчаливо разглеждаше.

— Тя от същата родова линия ли е като майката? — попита тихо Аш.

Внезапно Юри дръпна снимката и я притисна към гърдите си. Наведе се напред, отново му прилоша, а болката в рамото внезапно го парализира.

Аш се отдръпна вежливо и тръгна към камината. Огънят вече догаряше. Аш застана пред него и опря ръце на полицата. Гърбът му беше много прав, а държанието му почти военно. Дългата му черна коса се къдреше по яката и напълно скриваше врата му. От мястото си Юри не виждаше белите кичури.

— Значи те ще се опитат да се доберат до нея — рече Аш, без да помръдва. — Или до нея, или до друга вещица от същото семейство.

— Да — каза Юри. Беше замаян, почти обезумял. Как можа да си помисли, че не я обича? Как се бе оказала така далече от него? — Те ще се опитат да я хванат. Господи, ние им дадохме такова преимущество — каза той, едва сега осъзнал цялата картина. — Господи, та ние сме играчки в ръцете им! Компютри! Досиета! Ето какво се е случило с ордена.

Той се изправи. Рамото му пулсираше, но на него не му пукаше. Все още притискаше снимката към ризата си.

— Как така играчки в ръцете им? — попита Аш, като се обърна. Пламъците заиграха по лицето му така, че очите му за миг изглеждаха също толкова зелени, колкото и тези на Мона, а вратовръзката му приличаше на голямо петно кръв.

— Генетичните изследвания! — каза Юри. — Цялото семейство бе изследвано, за да не се съберат отново две вещици и да се роди талтош. Не разбираш ли? Бе събрана огромна информация — генетична, генеалогична, медицинска. В тези досиета е написано кои са силните вещици. Господи боже, така те ще знаят кого да изберат. Те

знаят това по-добре от онзи глупав талтош! С това знание имат оръжие, каквото той никога не е притежавал. Лашър се опита да се чифтоса с много от жените и така ги уби. Всяка от тях умря, без да го дари с онова, което желае — женско дете. Но...

— Може ли да видя отново малката червенокоса вещица? — попита Аш плахо.

— Не — отвърна Юри. — Не може.

Кръвта пулсираше в слепоочията му. Почувства влага по рамото си. Беше отворил раната. Имаше треска.

— Не, не може — повтори той, като се взираше в Аш.

Талтошът не каза нищо.

— Моля те, не настоявай — рече Юри. — Имам нужда от теб, имам нужда от помощта ти, но не ме моли да ти покажа лицето ѝ, не сега.

Двамата се гледаха известно време, преди Аш да кимне.

— Добре тогава — рече талтошът. — Разбира се, няма да настоявам. Но да обичаш толкова силно една вещица е опасна работа. Знаеш го, нали?

Юри не отговори. За миг осъзна всичко — че Аарън е мъртъв, че Мона може скоро да пострада, че почти всички, които някога е обичал. Могат да му бъдат отнети, почти всички. Че му е останала съвсем малко надежда за щастие или радост, че е така слаб и уморен, така наранен, че вече не може да мисли, че трябва да си легне в съседната стая, към която дори не бе поглеждал. Че трябва да легне в първото легло, което вижда, откакто куршумът го улучи и едва не го уби. Знаеше, че никога, никога няма да покаже снимката на Мона на това същество, което сега го гледа с измамна нежност и безкрайно търпение. Знаеше, че той самият може да падне в несвяст всеки момент.

— Ела, Юри — каза Самюъл с мрачна нежност и тръгна към него с обичайната си наперена походка. Посегна с дебелия си изкривена ръка към него. — Искам сега да си легнеш. Поспи. Ние ще бъдем тук, а когато се събудиш, ще те чака топла храна.

Юри се остави да го заведе до вратата. И все пак нещо го спря, нещо го накара да се противопостави на джуджето, което обаче бе силно като всеки голям мъж, когото Юри познаваше. Озърна се назад към високия до камината.

После влезе в спалнята, сам изненадан от себе си, и се свлече на леглото. Дребният мъж му свали обувките.

— Съжалявам — каза Юри.

— Не се тревожи — рече джуджето. — Да те завия ли?

— Не, тук е топло.

Чу вратата да се затваря, но не отвори очи. Вече се унасяше някъде надалече, далече от всичко, но на границата на съня, реалността го сграбчи отново и го събуди. Той видя Мона да седи на леглото си и да го вика при нея. Интимните косми между краката ѝ също бяха червени, но по-тъмни от косата ѝ.

Той отвори очи. За миг виждаше само тъмнина, тревожната липса на светлина. После постепенно осъзна, че Аш стои до него и го гледа. Испита инстинктивен страх и отвращение, но продължи да лежи неподвижно, приковал поглед в дългото вълнено палто на талтоша.

— Няма да взема снимката, докато спиш — прошепна Аш. — Не се тревожи. Дойдох да ти кажа, че трябва да замина на север тази нощ и да посетя долината. Ще се върна утре и трябва да те намеря.

— Голям съм глупак, нали? — попита Юри. — Показах ти снимката ѝ. Голям съм глупак.

Все още се взираше във вълненото палто. После видя точно пред лицето си белите пръсти на Аш. Обърна се бавно и погледна нагоре, близостта на огромното лице на мъжа го ужаси, но отново не издаде и звук. Просто се взираше в очите, приковани в неговите с някак стъклено любопитство, после погледна похотливата уста.

— Мисля, че полудявам — каза Юри.

— Не, не полудяваш — отвърна Аш, — но наистина трябва да започнеш да действаш по-умно. Заспивай. Не се страхувай от мен. Ще бъдеш на сигурно място тук със Самюъл, докато се върна.

[1] Румпелщилскин — приказен герой, джудже, което преде злато от слама. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИ

Моргата беше малка и мръсна. Състоеше се от няколко помещения с облицовани с бели плочки стени и под, ръждясали отточни тръби и разнебитени метални маси.

„Това е възможно само в Ню Орлиънс, помисли си тя. Само тук биха позволили на едно тринайсетгодишно дете да пристъпи до трупа, да го види и да се разплаче.“

— Излез навън, Мона — каза тя. — Остави ме да огледам Аарън.

Краката ѝ трепереха, а ръцете — още повече. Беше досущ като в стария виц: седиш си целият разтреперан и разкривен и някой те пита: „Какво работите?“, а ти отговаряш: „Аз съм мо-мо-мо-зъчен хирург!“.

Тя се опита да се успокои и вдигна кървавия чаршаф. Колата не бе премазала лицето; това бе Аарън.

Не беше тук мястото да му поднесе почитанията си, да си припомни невероятната му вежливост и напразните опити да ѝ помогне. Един образ обаче се разгоря достатъчно ярко, за да заличи мръсотията, вонята и ужасния вид на останките на някогашната достойна личност.

Аарън Лайтнър на погребението на майка ѝ; Аарън Лайтнър я хваща за ръката и ѝ помага да мине през тълпата от непознати роднини, за да се приближи до ковчега на майка си. Аарън знаеше, че тя иска да направи точно това — да погледне красиво гримираното и парфюмирано тяло на Деидре Мейфеър.

Този труп обаче не бе гримиран. Мъртвецът лежеше пред нея напълно безразличен към света; бялата му коса блестеше както винаги — символ на мъдрост и едновременно с това на неукротима жизненост. Светлите му очи бяха отворени и напълно мъртви. Устата му бе отпусната в своята позната и сърдечна форма — остатък от живот, изживян с изумително малко горчивина, гняв и черен хумор.

Тя положи ръка на челото му и наклони леко глава на една страна, после на другата. Реши, че смъртта е настъпила поне преди два часа.

Гръдният кош беше раздробен. Кръвта се бе просмукала в ризата и сакото. Без съмнение дробовете бяха отказали мигновено, а сърцето бе разкъсано.

Тя докосна нежно устните му, раздели ги като любовница, която се кани да го целуне. Очите ѝ бяха влажни, тъгата ѝ внезапно стана така дълбока, че отново усети миризмата от погребението на Деидре — всепоглъщащият аромат на бели цветя. Устата му беше пълна с кръв.

Погледна и очите му, които обаче не я погледнаха в отговор. Наведе се още по-ниско. Да, смъртта бе настъпила мигновено. Сърцето бе спряло, не бе от мозъка. Тя леко затвори клепачите му и задържа пръстите си върху тях.

Кой ли щеше да направи аутопсията както трябва тук? Та виж само петната по стените. Миризмата от каналите.

Тя свали още малко чаршафа и го отхвърли настрани, непохватно или нетърпеливо, не бе сигурна. Десният крак беше раздробен. Очевидно долната част бе откъсната и после прибрана във вълнения крачол. Дясната му ръка имаше само три пръста. Другите два бяха брутално отрязани. Нима някой колекционираше пръсти?

Чу се някакво стържене. Идваше младият китаец, полицаят. Краката му жвакаха противно в мръсотията по пода.

— Добре ли сте, докторе?

— Да — отвърна тя. — Почти приключвам. — Мина от другата страна на масата. Положи ръка на главата на Аарън, на врата му, и постоя така мълчалива, замислена, заслушана.

Беше убит от кола, жестоко, брутално. Ако бе страдал, то по нищо не личеше. Ако се бе борил за живота си, никога нямаше да разберат. Беатрис го бе видяла да се опитва да избегне колата, или поне така си мислеше. Мери Джейн каза, че той понечил да се отмести, но просто не могъл да избегне удара.

Накрая се отдръпна. Трябваше да си измие ръцете, но къде? Отиде до мивката и завъртя допотопното кранче. Водата се стече по пръстите ѝ. Спря водата и прибра ръце в джобовете на памучното си палто. Мина покрай полицаия и се върна в малкото преддверие, където бяха отделенията с непотърсените трупове.

Майкъл я чакаше там с цигара в ръка и отворена яка. Изглеждаше съсипан от мъка и от усилията да успокоява другите.

— Искаш ли да го видиш? — попита тя. Гърлото още я болеше, но това нямаше значение. — Лицето му не е смазано. Не поглеждай надолу.

— Не, не искам — отвърна той. — Никога не съм преживявал подобно нещо. Щом казваш, че е мъртъв и някаква кола го е смазала, какво друго има да знам. Не искам да го виждам.

— Разбирам.

— Гади ми се от миризмата. На Мона също.

— Навремето бях свикнала с нея — каза Роуан.

Той се приближи до нея, хвана я за врата с голямата си загрубяла ръка и я целуна непохватно, съвсем различно от нежните извинителни целувки, с които я бе обсипвал през седмиците на мълчание. Целият потрепери и тя отвори устни, отвърна на целувката му и го прегърна, или поне се опита.

— Трябва да изляза оттук — каза той.

Тя се отдръпна на крачка и погледна към другата стая — към кървавата купчина. Полицаят бе завил отново трупа, вероятно от уважение, или пък съгласно процедурите.

Майкъл се взираше в хладилните отделения на отсрещната стена. Телата в тях излъчваха отвратителна миризма. Тя също погледна натам. Едното отделение бе частично отворено, вероятно защото не можеше да се затвори напълно. В него имаше две тела — една кестенява глава лежеше с лицето нагоре, а върху нея имаше нечий друг разлагащ се розов крак. По лицето имаше зелена плесен. Но не тя бе най-ужасното; най-ужасното беше, че два трупа бяха натъпкани в едно отделение. Непотърсени мъртъвци, притиснати интимно като любовници.

— Ох, не мога... — рече Майкъл.

— Знам, хайде — отвърна тя.

Когато се качиха в колата, Мона вече бе спряла да плаче. Седеше и се взираше през прозореца, потънала в мисли, без да чува и без да вижда нищо. От време на време се обръщаше и поглеждаше към Роуан. Тя срещаше погледа ѝ и чувстваше силата и топлината му. През тези три седмици бе слушала как това дете излива сърцето си — потоп от поезия, която често бе единственото, което достигаше до нея в полусънното ѝ, почти сомнамбулистично състояние. И Роуан бе обикнала Мона дълбоко.

Наследница, онази, която щеше да роди дете и да получи завещанието. Дете с утроба и страст на жена. Дете, което бе държало Майкъл в прегръдките си и в своята жизненост и невинност изобщо не се бе уплашило за разбитото му сърце или че той може да умре в мига на върховната страст. Но той не бе умрял. Бе се отървал от инвалидността си и се бе подготвил за завръщането на жена си! А сега вината лежеше върху плещите на Мона, отровна вина, която тя трябваше да преглъща на огромни дози.

Никой не проговори, докато колата се движеше.

Роуан седна до Майкъл и се сви; бореше се със съня, с желанието да потъне обратно в потока от мисли, който я заливаше. Мисли, като онези, които я бяха заливали със седмици, мисли, през които думите и делата се разбиваха така бавно, че не достигаха до нея. Чуваше гласовете на другите като приглушени от водопад.

Знаеше какво трябва да стори. Това щеше да е още един ужасен удар за Майкъл.

Откриха къщата пълна с народ. Навсякъде имаше охрана. Това не бе изненада за никого. Пък и Роуан нямаше нужда от обяснения. Никой не знаеше кой е наел убиеца на Лайтнър.

Силия бе дошла и бе поела грижата за Беа, оставила я бе да се „наплаче“ в стаята на Аарън на втория етаж. Райън Мейфеър беше на поста си, винаги готов за съда или църквата със своя костюм и вратовръзка, винаги наясно какво трябва да бъде направено.

Всички гледаха Роуан, разбира се. Беше виждала тези лица до леглото си. Беше ги виждала да минават пред нея по време на дългите часове в градината.

Чувстваше се неудобно в роклята, която Мона ѝ бе помогнала да избере, защото не помнеше да я е виждала преди. Но това нямаше чак толкова значение. Беше адски гладна, а вече бяха подредили обичайния асортимент на масата в кухнята.

Майкъл напълни една чиния за нея, преди останалите да успеят да ѝ предложат. Тя седна начело на масата и започна да яде, гледаше ги как вървят насам-натам на малки групички. Изпи жадно чаша ледена вода. Явно искаха да я оставят сама, дали от уважение, или от безпомощност. Какво да ѝ кажат? Та нали повечето от тях знаеха съвсем малка част от случилото се. Никога нямаше да разберат нейното „отвлечане“, както го наричаха, пленничеството ѝ и мъките,

които ѝ бяха причинени. Бяха добри хора. Искрено се тревожеха за нея, но сега не можеха да сторят нищо друго, освен да я оставят на мира.

Мона седеше до нея. Наведе се и я целуна по бузата, направи го много бавно, както винаги, за да може Роуан да я спре, ако пожелае. Но Роуан не го направи. Напротив, тя хвана Мона за китката, придърпа я към себе си и я целуна в отговор. Обожаваше детската ѝ кожа и за миг през ума ѝ прелетя мисълта как ли се е наслаждавал Майкъл на тази кожа.

— Ще се качвам да си лягам — каза Мона. — Ще бъда там, ако имаш нужда от мен.

— Имам нужда от теб — отвърна Роуан, но така тихо, че Майкъл вероятно не я чу. Той беше вдясно от нея и опустошаваше чиния с храна и кутийка студена бира.

— Да, добре — каза Мона. — Само ще легна, няма да спя. — На лицето ѝ бяха изписани ужас, умора, тъга и пак ужас.

— Сега имаме нужда една от друга — рече Роуан, но възможно най-тихо. Очите на детето бяха приковани в нея.

Мона кимна, после излезе, без дори да помахна на Майкъл за довиждане.

„Да, неудобството на вината“, помисли си Роуан.

Внезапно някой в предната стая се засмя. Като че ли каквото и да ставаше, Мейфеър винаги се смееха. Когато тя умираше на горния етаж и Майкъл плачеше до леглото ѝ, в тази къща пак имаше хора, които се смееха. Спомняше си, че бе мислила за това — че чува плач и смях, приемаше ги някак отделно, без раздразнение, без да отвърне. Истината е, че смехът винаги звучи по-съвършено от риданието. Смехът се носи с някакъв яростен порив и притежава естествена мелодия. Риданието често е трудно, задавено, потиснато или пък примесено с унижение.

Майкъл приключи с печеното, ориза и соса. Допи си бирата. Някой веднага сложи друга до чинията му, той я взе и на мига я изпи до половината.

— Това добре ли е за сърцето ти? — прошепна тя, но той не отговори.

Тя погледна чинията си. Също бе изяла порцията си. Абсолютна лакомия. Ориз и сос. Нюорлиънска храна. Изведнъж ѝ хрумна да му

каже, че за нея е било голямо удоволствие през тези няколко седмици той да ѝ носи храната. Но каква полза да му го казва?

Любовта му към нея бе също такава чудо като всичко останало, което ѝ се бе случило, като всичко, което се бе случвало на всеки в тази къща. Роуан имаше чувството, че е пуснала корени тук, че е свързана с това място както с никое друго, дори със „Сладката Кристин“, докато смело минаваше през Голдън Гейт. Чувстваше някаква непоклатима увереност, че тук е нейният дом и че винаги ще бъде така. Сега, докато се вираше в чинията си, тя си спомни деня, в който с Майкъл обикаляха къщата, когато отвориха бюфета и откриха стария китайски порцелан и среброто.

И все пак всичко това можеше да изчезне, да бъде заличено от света, от горещия дъх на ада. Какво ѝ бе казала преди няколко часа нейната нова приятелка Мона Мейфеър? „Роуан, още нищо не е свършило.“

Не, не е свършило. А Аарън? Дали изобщо се бяха обадили в метрополията, за да съобщят на старите му приятели за случилото се, или щеше да бъде погребан тук от новите си приятели и новите си роднини?

Лампите над камината блеснаха ярко. Навън обаче още не бе мръкнало. През клоните на лавровишната се виждаше небето — приказно пурпурно. Стенописите озаряваха с успокояващите си багри сумрачната стая, а във величествените дъбове, които можеха да те успокоят така, както нито едно човешко същество, запяха цикади. Топлата пролет нахлу в стаята през отворените прозорци. Отворени бяха и прозорците на салона, вероятно и тези от другата страна — към неизползвания вече басейн, и онези към градината гробище, където лежеше тялото на единственото ѝ дете.

Майкъл изпи остатъка от втората си бира и смачка кутийката както винаги. После я постави внимателно на масата, сякаш масивната тежка мебел изискваше подобно уважение. Още не поглеждаше към Роуан. Взираше се навън към клоните на лавровишната, които брулеха колоните на портика и стъклата на горните прозорци. Може би гледаше пурпурното небе. Може би слушаше хора на скорците, които в този час се спускаха на големи ята, за да погълнат цикадите. Това бе танц на смъртта — цикадите се щураха от дърво на дърво, а птиците

криволичеха из нощното небе. Танц на смъртта, в който един вид изяждаше друг.

— Да, всичко се свежда до това, скъпа моя — бе казала в деня на пробуждането си, нощницата ѝ бе покрита с кал, ръцете ѝ — също. Стоеше боса до току-що изкопания гроб. — Това е всичко, Емалет. Всичко е въпрос на оцеляване, дъще.

Част от нея искаше да се върне при гробовете в градината, при желязната масичка под дървото, при *страховития танц* на крилатите създания високо в небето, които караха ярката виолетова нощ да ехти от техните спорадични и красиви песни. Част от нея обаче не смееше да го стори. Ако отидеше там и седнеше до масата, може би щеше да отвори очи и да види, че нощта си е отишла, а после още една... И тогава сигурно щеше да трябва да се случи нещо толкова грозно и ужасно като смъртта на Аарън, за да я върне към действителността. Някой пак да ѝ каже: „Събуди се, те се нуждаят от теб. Ти знаеш какво трябва да се направи“. Дали самият Аарън се бе появил за част от секундата, безплътен и благ, за да прошепне това в ухото ѝ? Не, не бе нищо толкова лично или пък така ясно.

Тя погледна към съпруга си. Той се бе отпуснал в стола, мачкаше безпомощната кутия от бира и я превръщаше в нещо кръгло и почти плоско. Очите му все още не се откъсваха от прозорците.

За нея той бе едновременно страховит и неописуемо привлекателен. А ужасната, срамна истина бе, че огорчението и страданията го бяха направили дори още по-привлекателен; бяха го патинирали великолепно. Вече не изглеждаше невинен, така несъответстващ на мъжа, който се криеше в него. Не, вътрешността се бе просмукала през хубавата кожа и го бе променила напълно. Беше придала някаква свирепост на лицето му, както и множество меки и вечноменящи се полусенки.

Печални цветове. Той веднъж ѝ бе споменал нещо за печалните цветове в онова блажено време в началото, преди да разберат, че детето им ще бъде чудовище. Беше ѝ казал, че когато във Викторианската епоха са боядисвали къщите, те са използвали „печални“ цветове. По някакъв начин са потъмнявали цветовете; „печални“ означаваше мрачни, приглушени, комплексни. Викторианските къщи из цяла Америка били боядисвани така. И това му харесваше — кафеникавочервеното, сиво-зеленото и металносивото. За пепелявия

сумрак обаче трябваше да се измисли някакво друго име, за наситенозеления мрак също, за сенките, които витаеха около виолетовата къща с нейните ярки капаци на прозорците.

Сега тя си мислеше дали той е печален. Това ли се бе случило с него? Или пък трябва да се намери друга дума за този по-мрачен и все пак някак по-дързък поглед в очите му, за начина, по който лицето му се бе отпуснало леко, и все пак нито за момент не изглеждаше злобно или грозно.

Той я погледна и очите му я озариха със светлината си. Тъгата и усмивката се сляха.

Направи го отново, помисли си тя, когато той погледна встрани. Погледни ме пак така. Нека видя очите ти — големи, сини и зашеметяващи. Нима бе нормално да има такива очи?

Тя посегна към наболата му брада. Плъзна пръсти по врата му и докосна нежната черна коса и новите, по-груби сиви косми. После зарови ръка в къдриците му.

Той се втренчи пред себе си, сякаш беше шокиран, сетне много плахо извърна очи, без да завърта глава, и я погледна.

Тя отдръпна ръката си, стана и той се изправи до нея.

Ръката му почти пулсираше, когато хвана нейната. Когато отдръпна стола назад, за да ѝ направи път, тя нарочно се отърка в тялото му.

Тръгнаха тихо нагоре по стълбите.

Спалнята беше такава, каквато винаги е била — много ведра и доста топла. Леглото бе оправено, но завивката бе запретната, за да може тя да легне, когато пожелае.

Тя затвори и заключи вратата. Той вече сваляше сакото си. Тя разкопча блузата си, съблече я и я пусна на пода.

— Ами операцията — рече той. — Мислех, че...

— Не, вече съм здрава. Искам да го направя.

Той тръгна към нея и я целуна по бузата, като леко извърна главата ѝ. Тя почувства парещата грапавина на брадата му, задебелите му ръце, които дърпаха малко силно косата ѝ, за да наведе главата ѝ назад. Тя посегна и дръпна ризата му.

— Свали я — прошепна.

Разкопча полата си и тя веднага се свлече в краката ѝ. Толкова беше отслабнала. Но не я беше грижа за това, не искаше дори да се

поглежда. Искаше да гледа него. Той вече беше гол и твърд. Тя посегна към черните косми по гърдите му и ощипа зърната му.

— О, заболя ме — прошепна той. Привлече я към себе си и допря гърдите ѝ към своите. Тя смъкна ръка между краката му и установи, че е готов.

Придърпа го към себе си, изпълзя по леглото, отпусна се на хладния памучен чаршаф и почувства как тежестта му се отпуска лека-полека отгоре ѝ. Господи, тези едри кости щяха да я смажат отново, тези гърди ще натежат върху нейните, ароматът на сладка плът и стар парфюм, този натиск, тази прекрасна грубост.

— Направи го, направи го бързо — каза тя. — Ще забавим втория път. Хайде, изпълни ме!

Той нямаше нужда от подкана.

— Хайде, давай! — прошепна тя през зъби.

Членът му влезе в нея и размерът му я шокира, заболя я. Болката обаче беше прекрасна, изкусителна, съвършена. Тя притисна члена му доколкото можа, мускулите ѝ още бяха слаби, боляха я и не я слушаха — изтормозеното ѝ тяло я предаваше.

Но това нямаше значение. Той я заблъска силно и тя свърши, без да извика или дори да въздъхне. Не можеше да мисли, цялата зачервена, с разперени ръце. После се стегна около него колкото можа, до болка, и той продължи с тласъците, докато не свърши с мощни спазми, които като че я откъснаха от него. Свлече се в прегръдките ѝ, целият потен, близък, обичан, отчаяно обичан. Майкъл.

Извъртя се до нея. Нямаше да може да го повтори твърде скоро. Това бе нормално. Лицето му бе потно, косата лепнеше по челото му. Тя лежеше неподвижна, отвита, загледана в бавното движение на вентилатора на тавана.

Да, въртеше се твърде бавно. Хипнотично. Спокойно, рече тя на тялото си, на слабините си, на утробата си. В полусън отново преживя страха от миговете в прегръдките на Лашър, и осъзна, че го желае. Този жесток, похотлив бог. Да можеше и да изглежда такъв, но той беше мъж, брутален мъж с огромно и любящо сърце. Той бе така божествено груб, така божествено жесток, така ослепителен.

Майкъл стана от леглото. Беше сигурна, че е заспал, макар да знаеше, че тя няма да може.

Той обаче стана и се облече. Извади чисти дрехи от дрешника в банята. Беше с гръб към нея и когато се обърна, светлината от банята озаряваше лицето му.

— Защо го направи? — попита той. — Защо замина с него? — Думите му излязоха като рев от гърлото.

— Шшшт! — Тя седна и притисна пръст към устните си. — Недей, че всички ще дойдат. Мрази ме, щом искаш...

— Да те мразя ли? Господи, как можа да го кажеш? Всеки божи ден ти повтарях, че те обичам! — Той тръгна към леглото и стисна здраво таблата. Изглеждаше невероятно красив в гнева си. — Как можа да ме изоставиш така? — прошепна той. — Как?

Отиде до нея и внезапно я сграбчи за голите ръце. Пръстите му се впиха в плътта ѝ.

— Не, недей! — изпищя тя, като направи опит да потисне гласа си. Знаеше колко грозно звучи, колко е изпълнен със страх. — Не ме удрай, предупреждавам те. Той го правеше постоянно, постоянно. Ще те убия, ако ме удариш!

Тя се отскубна от него и се обърна настрани, изпълзя по леглото и тръгна към банята, където студеният мрамор по пода изгори краката ѝ.

Да го убие! Боже, ако не се спре, ако не успее да се въздържи, наистина ще го убие със силата на ума си. Ще убие Майкъл!

Колко пъти се бе опитвала да убие така Лашър, да изстреля към него цялата си омраза, да го убие, да го убие, а той само се смееше. Е, този мъж обаче щеше да умре, ако запратеше невидимия си гняв към него. Щеше да умре както останалите, които бе убила — да, защото това бяха гнусни, истински убийства. Те бяха съсипали живота ѝ, те я бяха довели в тази къща.

Завладя я ужас. В стаята беше съвсем тихо. Тя се обърна бавно и погледна през вратата. Той седеше на леглото и я гледаше.

— Трябва да се страхувам от теб, но не се страхувам — каза Майкъл. — Страхувам се само от едно — че ти не ме обичаш.

— О, но аз те обичам — каза тя. — Винаги съм те обичала. Винаги.

Раменете му увиснаха за миг, но само за миг, после той се извърна настрани. Болеше го, но никога вече нямаше да е така уязвим, никога. Никога вече нямаше да излъчва такава чиста нежност.

„А аз ще те нараня отново“, помисли си тя.

Прииска ѝ се да иде при него, да поговорят, да го прегърне отново. Да поговорят като в първия ден, когато се събуди и погребва собствената си дъщеря — единствената дъщеря, която щеше да има — под дъба. Искеше ѝ се отново да му открие огромната си любов, безрезервно, изцяло, без никакъв страх.

Но това сега ѝ изглеждаше така невъзможно, както ѝ бе невъзможно да проговори след онзи ден.

Вдигна ръце и ги прокара грубо през косата си. После посегна към кранчетата на душа почти механично.

Щом водата рукна, тя отново можеше да мисли трезво. Шумът бе приятен, а топлината прелестна.

Имаше невероятно много дрехи и не можеше да избере. Изобилието в гардеробите бе направо объркващо. Накрая откри старите си меки вълнени панталони от Сан Франциско и ги обу, облече и един свободен и тежък на вид памучен пуловер.

Пролетната нощ бе доста хладна. Пък и беше приятно да облече отново дрехите, които бе обичала. Кой ли бе купил всички останали красиви неща?

Среса косата си и затвори очи. Помисли си: „На път си да го изгубиш, и то с основание, ако не поговориш с него сега, ако не му обясниш, ако не се пребориш с инстинктивния си страх от думите, ако не отидеш при него“.

Остави четката. Той стоеше на прага. Така и не бе затворила вратата на банята. Погледна го — беше спокоен и това ѝ донесе огромно облекчение. За малко да заплаче. Но това щеше да е крайно егоистично.

— Обичам те, Майкъл — рече тя. — Мога да изкрещя това от покрива. Никога не съм преставала да те обичам. Всичко стана заради суетата и високомерието ми; а мълчанието ми, мълчанието ми беше неуспешен опит да излекувам душата си, да я укрепя или може би просто необходимост да се откъснеш от всичко, каквото душата изпитва, сякаш е някакъв жив егоистичен организъм. — Той я слушаше напрегнато, леко смръщен, лицето му бе спокойно, но вече не така невинно както преди. Очите му бяха огромни и блестящи, но твърди и премрежени от мъка.

— Не знам как мога да те наранявам точно сега, Роуан — каза той. — Не знам, наистина.

— Майкъл...

— Не, остави ме да довърша. Знам какво ти се е случило. Знам какво е направил той. И не мога да повярвам, че те обвинявам, че ти се ядосвам, че те наранявам така. Не знам как мога да го правя!

— Недей, Майкъл, недей или ще ме разплачеш.

— Роуан, аз го убих — рече той шепнешком, както повечето хора говорят за смъртта. — Убих го и все пак това не е достатъчно! Аз... аз...

— Не, не казвай нищо повече. Прости ми, Майкъл, прости ми заради себе си и заради мен. Прости ми. — Тя се наведе напред и го целуна. Остави го без дъх нарочно, за да не може да говори. И този път, когато той я прегърна, тя усети старата нежност, старата сгриваща топлина, огромната сладост, която я караше да се чувства защитена, както когато правиха любов за първи път.

Сигурно имаше нещо по-хубаво от това да потъне в прегръдките му сега, от това да бъде близо до него. Сигурно имаше, но тя не можеше да си представи какво е — със сигурност не беше силата на страстта. Нея също я имаше, за да ѝ се наслаждават отново и отново, но това, което изпитваше сега, не бе познала с никое друго същество на тази земя!

Накрая той се отдръпна, събра ръцете ѝ в своите, целуна ги и я озари с момчешката си усмивка — една от онези усмивки, които тя смяташе, че няма да види отново. После примигна и каза с пресекващ глас:

— Ти наистина още ме обичаш, нали, скъпа?

— Да — отвърна тя. — Явно съм се научила как става и ще ме държи до гроб. Ела с мен навън, под дъба. Искам да постоя при тях за малко. Не знам защо. Ние с теб сме единствените, които знаем, че те са там заедно.

Измъкнаха се през задното стълбище и минаха през кухнята. Охранителят при басейна само им кимна. В двора бе тъмно. Спряха до металната масичка и Роуан се притисна към Майкъл, сякаш за да намери опора. „Да, сега е така, но после ще ме намразиш отново — помисли си тя. — Да, ще ме намразиш.“

Целуна го по косата, по бузата, потърка чело в наболата му брада. Чувстваше дъха му, дълбок и мощен.

„Ще ме намразиш — помисли си отново. — Но кой друг би могъл да открие убийците на Аарън?“

ПЕТ

Самолетът се приземи на летището в Единбург в 11 вечерта. Аш дремеше, долепил лице до прозореца. Видя фаровете на колите, които се приближаваха към тях — все черни немски лимузини, които щяха да го отведат заедно с малкия му антураж по тесните пътища към Донелайт. Вече никой не яздеше дотам и Аш бе доволен от това, не защото не обичаше ездата през опасните планини, а защото искаше да стигне там възможно най-бързо.

Съвременният живот го бе направил нетърпелив. Колко пъти досега бе тръгвал към Донелайт, решен да види отново мястото на най-трагичните си загуби и да преосмисли съдбата си отново? Понякога пътят до Англия и оттам за Шотландия му отнемаше години. Друг път стигаше само за няколко месеца.

Сега този преход бе въпрос на часове. И той бе доволен от това. Защото не пътуването бе трудната и пречистваща част, а самото посещение.

Изправи се, щом грижовното момиче Лесли, което го придружаваше още от Америка, донесе палтото му, едно сгънато одеяло и дори възглавница.

— Спи ли ти се, скъпа? — попита той нежно. Прислужниците в Америка го озадачаваха. Понякога вършеха странни неща. Нямах да се учуди и ако се бе преоблякла с пижама.

— За вас са, господин Аш. Пътуването ще трае почти два часа. Помислих си, че ще имате нужда от това.

Той ѝ се усмихна, когато се размина с нея. Какво ли значеше всичко това за нея? Тези нощни пътешествия към далечни земи? Шотландия сигурно ѝ се струваше просто едно от местата, които той посещаваше заедно с нея или друг от колегите ѝ. Никой не се досещаше какво означава всъщност тази страна за него.

Щом стъпи на металната стълба, вятърът го изненада. Тук беше по-студено, отколкото в Лондон. Пътуването му го отвеждаше от един леден цикъл в друг. С детско нетърпение и леко съжаление той

тъгуваше за топлината на лондонския хотел. Мислеше си за циганина, който спеше красиво на възглавницата — строен, слаб, смугъл, с ярка уста и катраненочерни вежди и мигли, извити нагоре като на дете.

Закри очите си с ръка и забърза по металната стълба към колата.

Защо децата имаха такива дълги мигли? И защо по-късно ги губеха? Дали имаха нужда от допълнителна защита? Така ли беше и при талтошите? Не можеше да си спомни нищо от онова, което бе знаел навремето, от детството си. Все пак и талтошите имаха детство.

— Изгубено знание. — Тези думи го спохождаха толкова често; не помнеше време, в което да не ги е знаел.

Това завръщане си беше агония, отказът му да продължи напред, без да проведе горчива консултация със своята препълнена душа.

Душа. Ти нямаш душа, или поне така твърдяха тогава.

Видя през затъмненото стъкло как младата Лесли се настанява на седалката пред него. Беше доволен, че е сам в задната част на колата. Сега щеше да е непоносимо за него да стои до човек, да слуша човешки говор, да усеща мириса на човешка жена — така хубава и млада.

Шотландия. Уханието на горите, на морето и на вятъра.

Колата потегли плавно. Шофьорът беше опитен. И слава богу. Нямаше да понесе да се клатушка насам-натам чак до Донелайт. За миг видя яркото отражение на фаровете на втората кола — в нея бяха охранителите му, както винаги.

Внезапно го обзе ужасно предчувствие. Защо се подлагаше на това мъчение? Защо отиваше в Донелайт? Защо ще се катери по планината, за да види онези светилища на миналото? Затвори очи и за секунда мярна красивата червенокоса вещица, в която Юри бе влюбен до уши. Видя зелените ѝ очи да се взират в него от снимката и смешната детска панделка на червените коси. Юри, ти си глупак!

Колата набираше скорост.

Аш не виждаше нищо през затъмнените стъкла. Жалко. Почти влудяващо. Неговите коли в Щатите не бяха със затъмнени прозорци. Не държеше на уединението. Обичаше да вижда естествените багри на света. Нуждаеше се от това, както от въздуха и водата. Но пък можеше да поспи малко, без да сънува.

Нечий глас го стресна — младата жена говореше по вътрешната уредба.

— Господин Аш, обадих се в странноприемницата. Приготвят се за пристигането ни. Искате ли да спрем за нещо преди това?

— Не, искам да идем направо там, Лесли. По-добре се завий с одеялото, пътят е дълъг. — И той затвори очи. Но сънят не идваше. Това бе едно от онези пътувания, които щеше да изживее миг подир миг, щеше да усети всяка дупка по неравния път.

Е, защо да не помисли за циганина тогава — за слабото му тъмно лице, за блясъка на белите му зъби — зъби на съвременен мъж. Вероятно беше богат. Богат циганин. И вещицата беше богата — това бе станало ясно по време на разговора. Той мислено посегна към копчето на бялата ѝ блузка. Отвори я, за да види гърдите ѝ. Показаха се розови зърна и той докосна сините венички, които трябваше да личат под кожата. Въздъхна и дъхът му излезе със свистене, през зъби. Той обърна глава настрана. Желанието бе така болезнено, че го отхвърли назад, към възглавницата. Отново усети аромата на горите и долината, който циганинът бе донесъл със себе си.

— Юри — прошепна той, обърна мислено младия мъж към себе си и го целуна по устата.

Това също беше изгаряща мъка. Изправи се на седалката, наклони се напред и облегна лакти на коленете си. Закри лицето си с ръце.

— Малко музика, Аш — каза той тихо и отново се отпусна назад. Опря глава на прозореца. Очите му бяха разширени, опитваше се да види нещо през ужасното черно стъкло.

Започна да си тананика тихичко, с фалцет, една песничка, която никой освен Самюъл не можеше да знае.

Беше два часът, когато каза на шофьора да спре. Не можеше да продължи. Отвъд тъмното стъкло се промъкваше светът, който бе дошъл да види. Не можеше да чака повече.

— Почти стигнахме, сър.

— Зная. До града остават само няколко мили. Ще караш право натам. Ще спреш в странноприемницата и ще ме чакаш. А сега се обади на охраната в колата зад нас и им кажи да те последват. Аз ще продължа сам оттук.

Не изчака неизбежните протести.

Слезе от колата и затръшна вратата, преди шофьорът да успее да заобиколи. Махна му леко за довиждане и тръгна бързо по края на

шосето, към гъстата студена гора.

Вятърът вече не беше толкова силен. Луната, впримчена от облаци, излъчваше постоянно сияние. Той усети как го обгръща ароматът на шотландските борове, на черната земя под краката му, на дръзката остра ранна пролетна трева, която тъпчеше, и лекото ухание на цветя.

Кората на дърветата бе приятна на допир.

Той вървя дълго в тъмното. От време на време се препъваше и се опираше на някой дънер, за да не падне. Не спря дори да си поеме дъх. Познаваше този склон. Познаваше звездите горе, макар и облаци да се опитваха да ги скрият.

Това звездно небе събуди в него странно, болезнено чувство. Той спря чак на билото. Дългите му крака пулсираха леко от болка. Но тук, на това священо място, което за него бе най-важното място на света, той си спомни времето, когато краката нямаше да го заболят, когато можеше да изкачи на бегом този склон, на подскоци.

Нищо. Какво бе малко болка? Така разбираше какво е болката за другите. Хората страдаха толкова много. Пак се сети за циганина, който спеше в топлото си легло и сънуваше своята вещица. Болката си беше болка — без значение дали бе физическа, или душевна. И най-мъдрите талтоши никога не биха разбрали кое е по-лошо — болката на сърцето или болката на плътта.

Най-сетне се обърна и потърси друг склон. Закатери се нагоре, въпреки че на места изкачването изглеждаше невъзможно. Често посягаше да се хване за клон или пък някой камък.

Вятърът се върна, но не така яростно. Смрази ръцете и краката му, но той издържаше на студ. Студът дори го освежаваше.

Пък и благодарение на Ремик имаше своето поръбено с кожа палто; благодарение на него самия пък имаше тези топли вълнени дрехи; благодарение на небесата вероятно болката в краката му не се засили, може би само мъничко.

Теренът стана по-неравен и той усети, че има опасност да падне. Но дърветата се издигаха като високи балюстради и му помагаха да се закрепят, помагаха му да продължи напред.

Най-сетне се обърна и откри пътеката, която познаваше — виеше се между два не много стръмни склона, обрасли със стари, недокоснати през вековете дървета.

После пътеката се спускаше в малка долчинка, осеяна с остри камъни, които нараниха краката му и го накараха да изгуби равновесие. Тръгна отново нагоре. Склонът изглеждаше невъзможен за изкачване, но той знаеше, че вече го е изкачвал преди и бе сигурен, че волята му ще надделее над доказателствата, предоставяни от сетивата.

Накрая излезе на малка полянка и се загледа в далечината, в извисяващия се над всичко наоколо връх. Тук дърветата растяха така нагъсто, че пътеката се губеше. Но той все пак продължи, като разкъса малък храсталак по пътя си. Щом се обърна надясно, видя далече под себе си, отвъд една дълбока клисура, водите на езерото. Те сияеха бледи на лунната светлина, а отвъд тях, на високото, се издигаха руините на катедралата.

Дъхът излетя от гърдите му. Не бе предполагал, че са я построили отново толкова голяма. Взя се в развалините и успя да различи кръстовидния план на църквата, или поне така му се стори. Видя и четвъртитите палатки, сградите и няколко блещукащи светлини, големи колкото връхчетата на топлийки. Облегна се на скалата и надникна отвъд нея, за да види своя свят, без изобщо да се страхува, че може да падне.

Добре знаеше какво е да падаш, да падаш до безкрай, да посягаш във въздуха, да пициш и да не можеш да спреш летежа си; безпомощното ти тяло набира скорост от собствената си тежест и неумолимо се приближава към каменистия терен долу.

Палтото му беше разкъсано. Обувките бяха пълни със сняг.

За миг уханията на тази земя го обгърнаха така, че той изпита почти еротично удоволствие, стисна се за слабините и по цялото му тяло се разляха тръпки на наслада.

Затвори очи и се остави на ласката на безобидния вятър.

Беше близо, съвсем близо. Трябваше само да продължи нагоре и да завие при онази сива канара, която се виждаше там, точно под пълната луна. За миг облаците може би щяха да закрийт светлината, но това нямаше да му попречи.

Дочу далечен звук. Помисли, че си е въобразил. Но пак го чу — нисък тътен на барабани, пронизително и монотонно виене на гайди, печално и лишено от ритъм и мелодия. Това го хвърли в паника. Звукът ставаше все по-силен или пък той самият лека-полека си позволяваше да го чува все по-ясно. Вятърът също набра мощ, после отмря;

барабаните се чуваха ясно от подножието на склона, гайдите виеха. Той отново се опита да види плана на постройките долу, но не различи нищо. Стисна зъби и запуши ушите си с длани, за да се спаси от звука.

Пещерата. Давай. Върви в пещерата. Отдалечи се от барабаните. Какво общо имат те с теб? Ако знаеха, че си тук, нямаше ли да свирят мелодия, която да те привлече? Дали изобщо помнеха тези мелодии?

Той продължи напред и все по-нагоре, заобиколи канарата, като прекара ръце по каменната ѝ повърхност. Пещерата бе няколко метра по-нагоре. Входът ѝ бе обрасъл с растителност и скрит за очите на всеки друг. Той обаче добре познаваше каменното струпване върху нея. Изкачи се по-нагоре, крачеше широко и стабилно. Вятърът свиреше между борове.

Навлезе в гъсталака и малките клончета изподраха лицето и ръцете му. Но не му пукаше за това. Най-сетне пристъпи в мрака и се свлече до стената на пещерата, като дишаше тежко. Отново затвори очи.

Нито звук не достигаше до него тук. Само вятърът пееше и милостиво заглушаваше далечните барабани и грозния им тътен.

— Тук съм — прошепна той. Тишината се отдръпна от него и вероятно се спотаи в най-дълбоките недра на пещерата. Все пак отговор не идваше. Дали щеше да посмее да изрече името ѝ?

Пристъпи плахо напред, после още веднъж. Продължи, като се опираше в стените. Косата му се докосваше в тавана на пещерата, докато проходът не се разшири и ехото от стъпките му подсказа, че и таванът се издига нагоре. Не виждаше обаче нищо.

За миг го обзе страх. Дали не бе вървял със затворени очи; не знаеше. Може би просто се бе оставил на ръцете и слуха да го водят. А сега, щом отвори очи, нямаше светлина, която да ги привлече — само мрак. Така се изплаши, че щеше да падне. Усещаше, че не е сам. Но не искаше да тича, не искаше да се катери като някоя изплашена птичка — тромаво и унижително, вероятно дори с опасност да се нарани.

Забърза се малко. Мракът си оставаше все така непрогледен. Той чуваше само тихото свистене на дъха си.

— Тук съм — прошепна. — Дойдох отново. — Думите му се стопиха в нищото. — О, моля те, пак те моля, прояви милост... — добави той.

Отвърна му само тишина.

Той започна да се поти въпреки студа. Чувстваше как потта се стича по гърба и кръста му под ризата, под кожения колан, който пристягаше вълнените му панталони. На челото му също изби влага, някак мазна и мръсна.

— Защо дойдох ли? — попита той, но този път гласът му бе някак слаб и неясен. Нарочно заговори колкото можеше по-високо: — Защото се надявах, че отново ще поемеш ръката ми, както преди, и ще ми дадеш утеха! — Думите отмряха и го оставиха целия разтреперан.

Тук обитаваше не някое нежно привидение, а спомените за долината, които никога не го бяха напускали. Битката, димът. Чу писъците! Чу гласа ѝ отново сред пламъците:

— ... проклет да си, Ашлар! — Горещината и гневът поразяваха душата му така, както барабаните поразяваха слуха му. За миг изпита предишния ужас, предишното осъждане.

— ... дано светът се продъни, преди твоите мъки да секнат.

Тишина.

Трябваше да се връща, трябваше да намери по-пряк проход. Ако останеше тук, щеше да падне, не виждаше нищо, не можеше да стори нищо, освен да си спомня. В паника, той се завъртя и се втурна напред, докато не почувства каменните стени около себе си — груби и ключващи се над главата му.

Когато най-сетне видя звездите, той си пое дъх така дълбоко, че в очите му за малко да избият сълзи. Остана неподвижен с ръка на сърцето, а звукът на барабаните се усилваше — вероятно защото вятърът отново бе утихнал. Сега имаше някаква мелодия — бърза и игрива. Но после ритъмът отново се забави и барабаните забиха като на екзекуция.

— Не, махнете се от мен! — прошепна той. Трябваше да се маха оттук. Цялата му слава и богатство трябваше някак да му помогнат да се отърве. Нямаше как да свърши на този висок връх, сред ужаса на барабаните и воя на гайдите, който сега като че се превръщаше в някаква зловеща мелодия. Как е могъл да бъде такъв глупак, че да дойде тук? А и тази пещера, жива и дишаща току зад гърба му.

Помогнете ми. Къде бяха онези, които се подчиняваха на всяка негова команда? Как може да се отдели от тях, за да се изкачи сам на това ужасно място. Болката бе така силна, че той изохка и изстена като дете.

Тръгна надолу. Не му пукаше дали се препъва, дали е разкъсал палтото си и дали косата му се заплита в трънаците. Откъсваше се бързо и продължаваше, остриите камъни нараняваха краката му, но той не спря.

Сега барабаните се чуваха по-силно. Трябваше да мине покрай тях. Трябваше да чуе пулсиращия вой на гайдите — грозен и неустоим. Не, не слушай. Запуши уши. Продължи надолу и въпреки че бе запушил ушите си с ръце, все още чуваше гайдите и мрачната стара мелодия — бавна и монотонна, сякаш извираща от мозъка му, от костите му, сякаш целият бе изпълнен с нея.

Затича се, падна и си скъса панталоните. След това пак политна напред и нарани ръцете си на камъните и бодливите храсти. Но не спря. Изведнъж барабаните сякаш го обкръжиха. Гайдите го обкръжиха. Пронизителната им песен го впримчваше и омотаваше като въже. Той се въртеше насам-натам, неспособен да се отърве, а щом отвори очи, видя сред гъстата гора светлината на факли.

Те не знаеха, че той е тук. Не бяха доловили миризмата му, нито го бяха чули. Вероятно вятърът бе насрещен и му помагаше. Той се опря на дънерите на две малки борчета, сякаш бяха пречки на решетката на килия, и погледна надолу — към тъмната полянка, на която те танцуваха в малък и нелеп кръг. Колко тромави бяха, колко ужасяващи.

Барабаните и гайдите създаваха отвратителна какофония. Той не можеше да помръдне. Можеше само да гледа как скачат и се въртят, как се обръщат напред-назад. Едно дребно създание с дълга рошава сива коса танкуваше насред кръга, протягаше напред малките си безформени ръце и надвиквайки тътена на барабаните нареждаше на древния език:

— О, богове, бъдете милостиви. Бъдете милостиви към своите изгубени чеда.

„Гледай, гледай“ — рече той на себе си, макар че музиката не му позволяваше да артикулира дори мислено. Гледай и не позволявай да бъдеш пленен от мелодията. Погледни само какви дрипи носят, какви патрондаши са препасали през рамо. Виж пистолетите в ръцете им. Ето, свалят пушките си, за да стрелят, дулата бълват малки пламъци! Нощта се изпълва с тътена от пушките им! Факлите почти угасват на вятъра, но после се разгарят отново като призрачни цветя.

Долови миризмата на горяща плът, но тя не бе истинска; бе само спомен. Дори можеше да чуе писъците.

„Проклет да си, Ашлар!“

А химните, о, да, химните на новия език, на езика на римляните, и вонята, вонята на погълтаната от огъня плът!

Силен писък разкъса глъчката на барабаните; музиката спря. Само един барабан продължи ритъма си.

Ашлар осъзна, че той е изпищял и те са го чули. Бягай, но защо? Защо? Къде? Вече не се налага да бягаш. Ти вече не принадлежиш на това място! Никой не може да те принуди да останеш тук.

— Талтош! — извика груб глас.

Факлите започнаха да се приближават.

Сега той вече виждаше ясно лицата им, докато те го обграждаха отвсякъде и сезираха нагоре с факли в ръце. Пламъците запращаха грозни сенки по очите и бузите им, по малките им усти. А миризмата, миризмата на горяща плът, идваше от факлите!

— Господи, какво сте сторили! — просъска той и стисна юмруци. — Нима сте ги потопили в мазнината на непокръстено дете?

Долетя грозен див смях, после още един и накрая се извиси цяла стена от звуци, която като че се заключваше около него.

Той започна да се върти във всички посоки.

— Окаяници! — просъска отново, така гневен, че вече нехаеше за собственото си достойнство и за неизбежно разкривеното му от гнева лице.

— Талтош — произнесе един от тях, като се приближи по-близо. — Талтош.

Виж ги само, виж ги на какво приличат. Той стисна още по-силно юмруци, готов да се защитава, да ги размахва на всички посоки и да ги удря, ако трябва.

— Точно така, Ейкън Дръм! — извика той, щом разпозна един старец със сива брада, която се спускаше чак до земята като покрит с кал мъх. — И Робин, и Рогард, виждам ви.

— Ашлар!

— Да, и Фейн, и Ургарт. Виждам те, Раннох! — И чак сега осъзна, че сред тях няма никакви жени! В него сезираха само мъжки лица, които познаваше, но нямаше никакви вещици, които да врецят с протегнати напред ръце. Сред тях нямаше никакви жени!

Той започна да се смее. Нима бе възможно? Да, така беше! Тръгна напред и ги принуди да отстъпят. Ургарт замахна към него с факлата да го удари или просто да го освети по-добре.

— Ооо, Ургарт! — извика Ашлар и посегна към него, без да се страхува от пламъка — сякаш да сграбчи дребосъка за гърлото и да го отлепи от земята.

Те се разпръснаха с гърлени викове в мрака. Бяха мъже, само мъже. Мъже, и то не повече от четиринайсет души. Най-много. Само мъже. О, за бога, защо Самюъл не му беше казал това?

Той се свлече бавно на колене. И започна да се смее. Накрая се отпусна по гръб на горския под, за да може да вижда нагоре през клоните на боровете, към звездите, пръснати разкошно над руното на облаците, и към луната, която плаваше нежно на север.

Но той трябваше да знае. Трябваше да се досети. Трябваше да се досети още предния път, когато дойде тук. Тогава жените бяха стари и болни, хвърляха камъни по него и се втурваха напред с писъци.

Беше подушил смъртта около тях. Подушваше я и сега, но това не бе кървавата миризма на жени. Това бе сухата, кисела миризма на мъже. Той се обърна по корем и отпусна лице на земята. Отново затвори очи. Чуваше ги как се щурат около него.

— Къде е Самюъл? — попита един от тях. — Кажи му да се върне.

— Ти защо дойде? Да не би вече да си освободен от проклятието?

— Не ми говори за проклятието! — извика той. Седна и магията се развали. — Не ми говори, нищожество. — И този път наистина посегна и взе факлата от ръцете на дребния мъж. Доближи я към себе си и помириша — нямаше съмнение, беше намазана с човешка мазнина. Хвърли я с отвращение.

— Вървете в ада, проклети изчадия! — извика той.

Един от тях го удари по крака, а друг хвърли камък, който раздра леко бузата му. Към него полетяха пръчки.

— Къде е Самюъл?

— Той ли те изпрати тук?

После се чу силният кикот на Ейкън Дръм.

— Имахме си вкусен циганин за вечеря, докато Самюъл не го отнесе на Ашлар!

— Къде е нашият циганин? — изпищя Ургарт.

Смях. Викове, писъци, подигравки. Кикот и проклетия.

— Дано дяволът те отнесе у дома парче по парче! — изпищя Ургарт. Барабаните отново забиха. Джуджетата ги удряха с юмруци, гайдите отново завиха ужасната си мелодия.

— Дано се продъните в ада всички — извика Аш. — Защо ли не ви изпратя там още сега?

Той се обърна и затича отново, без да е съвсем сигурен за посоката. Но се спускаше по склона и това бе достатъчно. Водеше се единствено от хрущенето под краката си, от пукането на храстите и въздуха, който го обливаше — вече не бе в плен на техните барабани, на гайдите им, на присмеха им. Много скоро вече нямаше да чува музиката, нито гласовете.

Най-сетне осъзна, че вече е сам.

Дишаше тежко, чувстваше тежест в гърдите, краката го боляха, ходилата му бяха разранени. Но той продължи бавно, докато след доста време най-сетне не се озова на шосето и не стъпи на асфалта, появил се като от сън. Отново бе сред света, който познаваше — празен, студен и тих свят. Звездите изпълваха всяко късче от небето. Луната махна за миг булото си и после отново го спусна. Мекият бриз караше боровете да трептят съвсем лекичко, а вятърът се втурваше надолу, сякаш да го пришпори да продължава напред.

Когато стигна странноприемницата, Лесли, малката му асистентка, го чакаше. Тя изпищя леко от изненада, но побърза да го поздрави и да вземе раздраното палто. Хвана го за ръка, докато изкачваха стълбите.

— О, тук е толкова топло — рече той.

— Да, сър, и млякото ви чака. — До леглото му имаше висока чаша. Той я изпи до дъно. Лесли започна да разкопчава копчетата на ризата му.

— Благодаря ти, скъпа моя — каза той.

— Поспете, господин Ашлар — отвърна тя.

Той се отпусна тежко в леглото и почувства как големият пухен юрган пада отгоре му. Възглавницата се издуваше под бузата му.

Леглото бе прекрасно, удобно и меко — то го приласка и го потопи в първия сън, затегли го надолу.

Долината, долината, езерото, моето езеро, моята земя.

Предател на собствения си народ.

На сутринта хапна набързо в стаята си, докато хората му се приготвяха за пътуването обратно. Не, този път нямаше да иде да види катедралата, каза им той. Да, беше прочел статиите във вестника. Да, чувал е и легендата за свети Ашлар. Младата Лесли бе много озадачена.

— Нима искате да кажете, че не дойдохме тук да видим светилището му?

Той само сви рамене.

— Ще дойдем някой друг път, скъпа. — Може би друг път щяха да слязат до катедралата. Но по обяд той кацна отново в Лондон.

Самюъл го чакаше до колата. Беше много спретнат — с костюма си от туид, с изпрана и изгладена бяла риза и вратовръзка — същински миниатюрен джентълмен. Дори червената му коса бе сресана прилично, а лицето му имаше респектиращото изражение на английски булдог.

— Нима си оставил циганина сам?

— Тръгнал си е, докато съм спял — призна Самюъл. — Не съм го чул да излиза. Изнизал се е тихомълком. Не е оставил дори бележка.

Аш се замисли и след доста време каза:

— Вероятно така е по-добре. Защо не ми каза, че жените вече ги няма?

— Глупак. Щях ли да ти позволя да идеш там, ако още имаше жени. Трябваше да се досетиш. Ама ти изобщо не мислиш. Не броиш годините. Не си използваш мозъка. Играеш си с твоите играчки, правиш пари, живееш в разкош и всичко си забравил. Забравил си и затова си така щастлив.

Колата ги понесе към града.

— Ще се прибереш ли у дома, в детската си площадка сред небето? — попита го Самюъл.

— Не. Знаеш, че няма да го направя. Трябва да открия циганина. Трябва да разкрия и тайната около Таламаска.

— И вещицата?

— Да. — Аш се усмихна и се обърна към него. — Трябва да намеря вещицата, да, вероятно. Поне да докосна червената ѝ коса, да целуна бялата ѝ кожа, да отпия от миризмата ѝ.

— И...?

— Откъде да знам, дребосъко?

— О, знаеш. Знаеш и още как.

— Тогава ме остави на мира. Ако е писано да се случи, дните ми най-сетне са преброени.

ШЕСТ

Мона отвори очи точно в осем. Чу как часовникът отбеляза часа, бавно, с дълбоки, отекващи удари. Но не той я събуди, а звънът на телефона. Май идваше откъм библиотеката, а това бе толкова далече от нея, пък и звънеше от толкова време, че надали щеше да успее да отговори. Обърна се и се сгуши на огромния кадифен диван с многобройните му възглавници. Загледа се през прозореца към градината, която бе залята от светлината на слънцето.

Светлината заливаше и прозорците и проникваше в стаята, като превръщаше пода в кехлибар.

Телефонът бе замлъкнал. Със сигурност някой от новия персонал бе отговорил — Кълън, новият шофьор, или Янси, младото момче за всичко, което винаги ставаше в шест сутринта. Или пък дори старата Еужения, която всеки път се взираше печално в Мона, щом се срещнеха.

Мона бе заспала тук снощи, както си беше — с новата копринена рокля. На дивана, където бе прегрешила с Майкъл. Положи всички усилия да сънува Юри — Юри, който се бе обадил и бе оставил съобщение, че е добре и ще се свърже скоро с тях. Но се оказа, че тя мисли за Майкъл, за тройното им прегрешение — забраненото и вероятно най-великолепното усещане, което някога щеше да познае.

Не че с Юри не бе великолепно, той беше невероятен любовник. Но те бяха така внимателни един с друг; това бе наистина любене, но по възможно най-безопасния начин. След това Мона съжаляваше, че не е била по-дръзка онази последна нощ и не е показала истинските си неистови желания.

Неистови. Наистина обичаше тази дума. Тя много ѝ подходеше.

„Ти си направо неистова.“ Силия и Лили все така ѝ говореха. А тя отговаряше: „О, благодаря за комплимента, но разбрах какво имате предвид“.

Господи, само да бе говорила лично с Юри. Силия му бе казала да се обади на Първа улица. Защо не го беше направил? Никога

нямаше да узнае.

Дори чичо Райън се бе ядосал: „Трябва да говорим с този човек. Трябва да говорим с него за Аарън“.

Най-тъжното бе, че Силия бе казала на Юри за смъртта на Аарън. Вероятно нямаше друг на този свят освен Мона, който да разбира изцяло какво значи Аарън за Юри. Той се бе доверил само на нея, бе предпочел да говори, пред това да прави любов в тяхната единствена открадната нощ. Къде ли беше сега? Как ли се чувстваше? В тези няколко часа на страстна близост той се бе показал крайно емоционален, черните му очи блестяха, когато ѝ говореше на своя много красив английски, както го говореха чужденците, за ключовите събития в неговия трагичен, но едновременно с това изумително успешен живот.

„Не можеш просто да кажеш на един циганин, че най-старият му приятел е бил прегазен от някакъв маниак.“

И тогава тя се усети. Та телефонът бе звънял. Вероятно се обаждаше Юри, а никой нямаше да я намери тук. Никой не я бе видял да идва миналата нощ, не бяха я видели, че ляга на канапето.

Разбира се, тя бе напълно погълната от Роуан, още от мига, когато тя бе станала от стола си вчера следобед и бе заговорила отново. Защо Роуан я помоли да остане тук?

Какво искаше да ѝ каже — само на нея? Какво ли бе намислила?

Роуан беше добре, това бе сигурно. Мона бе видяла как вчера постепенно набира сили.

Не показваше никакви признаци, че отново ще изпадне в странното си мълчание, в което бе тънала цели три седмици. Напротив, тя лесно пое контрола в къщата, слезе долу късно през нощта, когато Майкъл бе заспал, за да успокои Беатрис и да я убеди да си легне в старата стая на Аарън. Беатрис първо се опасяваше как ще ѝ се отрази близостта с „вещите на Аарън“, но накрая призна, че има нужда точно от това — да се свие в леглото му в стаята за гости.

— Ще усети миризмата на Аарън — бе казала Роуан на Райън почти безразлично — и ще се почувства сигурна. — „Това не беше нормален коментар“, помисли си Мона, но със сигурност да легнеш в леглото на партньора си след смъртта му бе добър лек за мъката. Райън бе толкова притеснен за Беа, както и за всички останали. Но в

присъствието на Роуан той се превръщаше в сериозен и стабилен генерал пред своя главнокомандващ.

Роуан го бе отвела в библиотеката и останаха там цели два часа. Вратата бе отворена и всеки, който поискаше, можеше да спре и да слуша как те дискутират всичко — от плановете за медицинския център „Мейфеър“ до най-малките подробности относно къщата. Роуан искаше да види медицинските картони на Майкъл. Да, сега наистина изглеждаше добре, както в деня, когато го срещнала. Но все пак искаше да види картоните, а Майкъл не пожела да спори и я изпрати при Райън.

— Но нека поговорим за твоето възстановяване. Искат да ти направят няколко изследвания — каза й Райън, когато Мона влезе да им пожелае за последно лека нощ.

Юри бе оставил съобщение на Амелия стрийт точно преди полунощ и Мона бе изпитала достатъчно омраза, любов, мъка, страст, съжаление, копнеж и мъчително очакване, за да се изтощи напълно.

— Нямам време за никакви изследвания — бе отвърнала Роуан. — Има много по-важни задачи. Например да разбере какво е било открито в Хюстън, когато сте влезли в стаята, където ме държа Лашър.

Тук тя замълча, защото видя Мона.

Дори се изправи, като че ли посрещаше някаква принцеса. Очите й грееха, вече не бяха така студени, а сериозни — наистина значима разлика.

— Не исках да ви притеснявам — каза Мона. — Не искам да се прибирам у дома — добави сънено. — Чудех се дали мога да остана тук...

— Да, бих желала да останеш — каза Роуан без никакво колебание. — Накарах те да чакаш с часове.

— Това не е съвсем вярно — каза Мона, която всъщност предпочиташе да е тук, отколкото вкъщи.

— Непростимо бе — каза Роуан. — Можем ли да поговорим сутринта?

— Да, разбира се — отвърна Мона и изтощено сви рамене. „Говори с мен като с възрастен, помисли си тя, за разлика от всички останали тук.“

— Ти си вече голяма, Мона Мейфеър — каза Роуан с внезапна, много интимна усмивка. Седна отново на мястото си и продължи

разговора с Райън.

— Там трябваше да има някои записки, в стаята ми в Хюстън, много записки. Той ги написа, направи цяло родословно дърво, преди паметта му да се замъгли...

„Господи!“, помисли си Мона, и отстъпи назад възможно най-бавно. Тя говореше за Лашър точно с Райън, с Райън, който все още дори не можеше да произнесе името му, а сега трябваше да се справя с вещественни доказателства. Записки, родословия, написани от чудовището, убило жена му Джифорд.

Но за миг Мона осъзна, че вече не се опитват да я държат встрани от всичко това. Та Роуан току-що ѝ бе говорила като на някой много важен човек. Всичко се бе променило. И ако утре я попиташе за тези записки, Роуан може би щеше да ѝ разкаже.

Беше невероятно да види усмивката ѝ, да види как маската ѝ на хладна властност пада, да види как сивите очи се присвиват и проблясват за миг, да чуе как дълбокият шоколадов глас се стопля леко от усмивката. Невероятно!

Мона най-сетне излезе от стаята. Трябваше да спре навреме. Твърде уморена си за подслушвач сега.

Последното, което чу, бе напрегнатият отговор на Райън, че всичко от Хюстън е било изследвано и описано.

Мона още помнеше кога тези неща стигнаха до „Мейфеър и Мейфеър“. Още помнеше миризмата, която се разнасяше от кутиите. Дори по-късно понякога я долавяше в салона, но сега вече бе напълно изчезнала.

Тръшна се на дивана в хола, бе твърде уморена, за да мисли за всичко това.

Всички останали вече си бяха тръгнали. Лили спеше горе близо до Беатрис. Лелята на Майкъл — леля Вивиан — се бе върнала в апартамента си на Сейнт Чарлз авеню.

Салонът сега беше празен, бризът нахлуваше през прозорците към страничната веранда, където един охранител безспирно крачеше напред-назад. Затова Мона реши, че не е нужно да затваря прозорците. Легна по корем на дивана и започна да мисли за Юри, после за Майкъл. Притисна по-силно лице към кадифето и потъна в сън.

Казват, че когато пораснеш, вече не можеш да спиш така здраво. Е, Мона бе готова за това. И бездруго този толкова дълбок сън я

караше да се чувства някак измамена — сякаш бе изолирана от цялата вселена за сума време, през което бе лишена от контрол над нещата.

Събуди се към четири, без да знае защо.

Високите прозорци още бяха отворени и охранителят навън пушеше цигара.

Тя се заслуша сънливо в звуците на нощта, птиците пееха сред мрачните дървета, чуваше се далечното тракане на влак по крайбрежната линия, вода се плискаше някъде във фонтан или басейн.

Ослушва се така може би половин час, преди шумът на водата да започне да я тормози. Не, това не беше фонтан. Някой плуваше в басейна.

Тя стана боса от дивана и прекоси моравата — почти очакваше да види някой красив призрак — например Стела. Охранителят не се виждаше никакъв, но това не означаваше нищо в имот с подобни размери.

Някой наистина плуваше в басейна.

Мона видя през гардениите, че това е Роуан. Беше чисто гола и се движеше с невероятна бързина. Поемаше си въздух регулярно, с обърната настрани глава, като професионалните плувци или може би както правят атлетичните лекари, които искат да се поддържат във форма или се лекуват чрез спорт.

Не беше време да я безпокои сега, пък и още ѝ се спеше, копнееше да легне отново на дивана. Толкова бе отмаляла, че за малко да се свлече направо на студената трева. Нещо в цялата сцена обаче я притесни; може би това, че Роуан бе гола, или че плуваше толкова бързо и неуморимо; или защото охранителят бе наблизко и сигурно надничаше от някой храст, което никак не се нравеше на Мона.

Така или иначе Роуан бе съвсем наясно къде са охранителите в имението. Цял час обсъжда тази тема с Райън.

Мона се върна да спи.

Сега, когато пак бе будна, отново мислеше за Роуан, дори преди да призове образа на Юри или да изпита обичайната и почти религиозна вина по отношение на Майкъл, или пък да се върне болезнено към реалността, да си напомни, че Джифорд и майка ѝ са мъртви.

Взираше се в огрения от слънцето под и в златистата дамаска на креслото до прозореца. Може би тук беше разковничето. Когато

Алисия и Джифорд умряха, светът за Мона внезапно помръкна. А сега, само защото тази жена се интересуваше от нея, тази мистериозна жена, така важна за Мона по неизброими причини, светът отново бе станал светъл и ярък.

Смъртта на Аарън бе ужасна, но тя не можеше да се справи с нея. Всъщност чувстваше единствено егоистичното вълнение, което бе изпитала и вчера, при първата промяна в изражението на Роуан, при първия ѝ интимен и изпълнен с уважение поглед.

„Вероятно ще ме пита дали искам да ида в пансион“, помисли си Мона. Обувките ѝ с високи токчета лежаха на пода. Не можеше да ги обуе отново. Беше ѝ приятно да ходи боса по дъсчените подове на къщата. Те бяха излъскани до блясък благодарение на новия персонал. Янси, икономът, ги търка с часове. Дори старата Еужения бе започнала да работи повече и да мрънка по-малко.

Мона стана, изпъна копирената си рокля, която вероятно вече бе напълно съсипана. Отиде до прозореца към градината и застана под слънчевите лъчи — топли и освежаващи. Въздухът бе много влажен и сладък от ароматите на градината — все неща, които приемаме за даденост, но които на Първа улица ти изглеждат двойно по-прекрасни и си струват миг наслада, преди да се впуснеш в деня.

Протеини, минерали, витамин С. Умираще от глад. Миналата нощ бе сервирана обичайната шведска маса, но цялото семейство бе заето да успокоява Беатрис и Мона забрави да яде.

„Нищо чудно, че се събуди през нощта, глупачка такава“, помисли си тя. Винаги когато забравеше да яде, после имаше главоболие. Отново се сети за Роуан в басейна и пак почувства безпокойство — голотата, странното нехайство относно необичайния час и присъствието на охранителите. За бога, какво толкова, тя е от Калифорния. Те правят подобни неща постоянно — и денем, и нощем.

Протегна се, разкрачи крака и докосна пръстите им с ръце. После се наведе настрани, раздвижи глава и излезе от стаята в дългия коридор. Мина през трапезарията към кухнята.

Яйца, портокалов сок, коктейлите на Майкъл. Може пък да е хранително.

Изненада я миризмата на прясно кафе. Веднага си взе една порцеланова чашка от шкафа и вдигна каната. Много силно еспreso, каквото Майкъл го обичаше. Тя обаче усети, че няма нужда от това.

Пиеше ѝ се нещо хладно и вкусно. Портокалов сок. Майкъл винаги имаше бутилки портокалов сок в хладилника. Тя си наля една чаша и внимателно затвори бутилката, за да се запазят витамините.

И тогава усети, че не е сама.

Роуан седеше до масата и я гледаше. Пушеше цигара и тръскаше пепелта в една фина порцеланова чинийка с цветенца по края. Бе облечена с черен копринен костюм и носеше перлени обеци и огърлица. Сакото бе много вталено и закопчано, без блуза или риза под него. Само гола плът под дискретната цепнатина.

— Не те видях — призна Мона.

Роуан кимна.

— Имаш ли представа кой ми е купил тези дрехи?

Гласът ѝ бе така шоколадов и гладък, както и предната нощ, след като всичко лошо вече бе минало.

— Вероятно същият човек, който купи тази рокля за мен — отвърна Мона. — Беатрис. Гардеробите ми са препълнени с дрехи, купени от Беа. И все копринени.

— Моите също — рече Роуан и се усмихна лъчезарно.

Косата ѝ бе сресана назад, но свободно — къдреше се леко над яката; миглите ѝ изглеждаха много тъмни. Беше си сложила виолетово-розово червило, което добре открояваше красивата ѝ уста.

— Вече си съвсем добре, нали? — попита Мона.

— Ще седнеш ли при мен? — Роуан направи жест към стола в другия край на масата.

Мона се подчини.

От Роуан се долавяше някакъв скъп парфюм, смесица от аромат на цитрус и на дъжд.

Черният копринен костюм бе направо страхотен; преди сватбата Роуан никога не се обличаше така съблазнително. Беа обаче успяваше да се промъкне някак в хорските гардероби и да провери размерите на дрехите им. Не само по етикетите, но и с метър, и после обличаше хората така, както смяташе, че би трябвало да изглеждат.

Е, с Роуан се бе справила много добре.

А аз съсипах тази синя рокля, помисли си Мона. Явно още не бе готова за такива неща. Както и за обувките на висок ток, които бе изритала на пода в дневната.

Роуан сведе глава, докато изгасяше цигарата. Един кичур пепеляворуса коса падна над скулата ѝ. Лицето ѝ бе много слабо и невероятно драматично. Сякаш болестта и мъката го бяха направили така изпито, заради което кинозвездите и моделите биха гладували до смърт.

Мона не можеше да съперничи на този вид красота. Тя беше с червена коса и закръглена, такава щеше да си остане. Ако не харесваш това, значи няма да харесаш и Мона. Роуан се изсмя тихо.

— Откога го правиш? — попита Мона, като отпи глътка от кафето. Точно бе изстинало колкото трябва. Великолепно. След две минути щеше да е твърде студено. — Откога ми четеш мислите? Постоянно ли го правиш?

Това хвана Роуан неподготвена, но като че я развесели.

— Не, не го правя постоянно. По-скоро става на проблясъци, когато ти си заета с нещо друго или пък си потънала в мисли. Сякаш внезапно запалваш клечка кибрит.

— Аха, хубаво. Разбирам какво имаш предвид. — Мона отпи от портокаловия сок — беше вкусен, студен. За миг чак главата я заболя от студа. Опита да не се втренчва с обожание в Роуан. Все едно да си влюбен в учител — нещо, което никога не ѝ се беше случвало.

— Когато ме погледнеш — започна Роуан, — не мога да прочета нищо. Вероятно зелените ти очи ме заслепват. Не забравяй да се възползваш от тях. Съвършена кожа, червена коса — дълга и великолепно гъста, и огромни зелени очи. А и тази уста, тялото. Не, мисля, че в момента имаш доста смътна представа за себе си. Сигурно защото си по-заинтригувана от други неща — от наследството, от случилото се с Аарън, от това дали Юри ще се завърне?

Тези думи нахлуха в съзнанието на Мона и веднага избледняха. Никога не се бе задържала пред огледалото повече от необходимото. Даже тази сутрин не се бе поглеждала изобщо.

— Виж, нямам много време — рече Роуан и плесна с ръце по масата. — Ще говоря направо.

— Да, моля — отвърна Мона.

— Напълно разбирам защо си избрана за наследница. Между нас няма никаква враждебност. Ти си най-прекрасният избор. Разбрах това инстинктивно още щом започнах да осъзнавам какво става. Но Райън ми изясни въпроса напълно. Изследванията са готови. Ти си най-

надарената дъщеря. Интелигентна, стабилна и упорита. В перфектно здраве. А, да, имаш и онези допълнителни хромозоми, но те са в гените на Мейфеър от векове. Няма причина да мислим, че ще се повтори онова, което се случи по Коледа.

— Да, и аз така смятам — рече Мона. — Освен това няма да се омъжа за човек с тези гени, нали? Влюбена съм в мъж, който не е от семейството. О, знам, че мислиш, че това може да не е за дълго, но имам предвид, че за момента не съм се забъркала с човек с тези страховити хромозоми.

Роуан се позамисли и кимна. Сведе поглед към чашата с кафе, после вдигна глава, отпи последната глътка и постави чашата встрани.

— Не храня и никаква неприязън към теб заради случилото се с Майкъл. Трябва да разбереш това.

— Трудно ми е да го повярвам. Защото мисля, че направих нещо лошо.

— Безразсъдно, може би, но не и лошо. Пък и мисля, че разбирам какво точно е станало. Майкъл не говори за това. Нямам предвид самото прелъстяване, а ефектът от него.

— Ако наистина съм го излекувала, значи няма да ида в ада заради това — каза Мона и се усмихна тъжно. В гласа ѝ имаше нещо повече от вина и ненавист към самата нея и тя го знаеше. Но пък така ѝ олекна, че не можеше да го изрази с думи.

— Ти го излекува и вероятно това е било предназначението ти. Някой ден може да си поговорим за твоите сънища, за грамофона, който се е появил в салона.

— Значи Майкъл ти е казал.

— Не, ти ми каза. Постоянно мислиш за това, спомняш си валса от „Травиата“, призрака на Жулиен, който ти казва да го направиш. Но това не е важно за мен. Просто искам да не се тревожиш дали те мразя. Трябва да бъдеш силна, нали си наследницата, особено при настоящата ситуация. Не може да се притесняваш за глупости.

— Да, права си. Ти наистина не ме мразиш. Зная го.

— Можеше да го разбереш и по-рано — каза Роуан. — Ти си по-силна от мен. Да четеш мислите и да разгадаваш емоциите на хората си е почти измама. Като дете мразех това. Плашеше ме. То плаши повечето надарени деца. Но по-късно се научих да го използвам неусетно, почти несъзнателно. Изчакай секунда, след като някой ти е

говорил нещо, особено ако е объркващо. Изчакай и ще разбереш какво чувства той.

— Права си, така е, опитвала съм.

— Ще става все по-лесно и по-силно. Мисля дори, че с това, което вече знаеш, за теб ще е по-лесно. Мен ме смятаха за отвратително нормална, за способен ученик със страст към науката, израснах обградена от лукс, имах всички придобивки на единствено дете на богати родители. А ти знаеш коя си.

Замълча. Извади още една цигара от пакета на масата.

— Имаш ли нещо против да запаля?

— Не, изобщо — отвърна Мона. — Винаги съм харесвала миризмата на цигари.

Но Роуан върна цигарата в пакета и остави запалката до него.

После погледна Мона — за миг лицето ѝ стана някак сурово, сякаш бе потънала в мисли и бе забравила да скрие вътрешната си студена сила.

Погледът ѝ бе така хладен и спотаено гневен, че за секунда тя заприлича на същество, лишено от пол. Със същия успех пред Мона можеше да стои мъж, просто човек със сиви очи, тъмни прави вежди и руса коса. Можеше да е и ангел. Разбира се, това беше красива жена. Мона бе така заинтригувана и развълнувана от всичко това, че не можеше да откъсне поглед.

Но изражението на Роуан се смекчи почти веднага, вероятно нарочно.

— Отивам в Европа — каза тя. — Ще отсъствам за известно време.

— Защо? Къде отиваш? — попита Мона. — Майкъл знае ли?

— Не — отвърна Роуан. — И когато разбере, отново ще го заболи.

— Роуан, не можеш да му причиниш това, почакай малко. Защо заминаваш?

— Защото се налага. Само аз мога да разреша мистерията около Таламаска. Само аз мога да разбера защо Аарън умря.

— Ами Майкъл? Трябва да го вземеш със себе си, трябва да му позволиш да ти помогне. Ако и този път го изоставиш, ще му трябва нещо много повече от тринайсетгодишна девойка, за да спаси егото му и мъжеството, което му е останало.

Роуан я слушаше замислена.

Мона на мига съжали за думите си, но след миг реши, че не се е изразила достатъчно силно.

— Да, ще го заболи — каза Роуан.

— О, сигурно се шегуваш — отвърна Мона. — Може пък този път да не те чака да се завърнеш.

— А ти какво би направила на мое място? — попита Роуан.

На Мона й бе необходима само една секунда, за да осъзнае въпроса. Отпи отново от портокаловия сок и блъсна чашата встрани.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да, няма друг, на когото бих искала да задам този въпрос.

— Вземи го с теб в Европа. Защо не? Защо да стои тук?

— Има си причини — отвърна Роуан. — Той единствен разбира същността на заплахата, която грози това семейство. Пък и трябва да мисля за неговата безопасност. Не се знае колко критично е положението.

— Безопасност ли? Ако онези от Таламаска решат да го убият, ще знаят къде да го намерят, ако все виси в тази къща. Освен това не забравяй и за собствената си безопасност. Само ти и Майкъл знаете какво точно става. Нима няма да имаш нужда от него? Нима наистина се готвиш да заминеш сама?

— Няма да бъда сама, ще бъда с Юри.

— Какво?

— Той се обади тази сутрин, преди малко.

— Защо не ми каза?

— Нали сега ти казвам — отвърна хладно Роуан. — Беше само преди няколко минути. Обади се от телефонна кабина в Лондон. Убедих го да се срещнем на летище „Гетуик“. Заминавам след няколко часа.

— Трябваше да ме извикаш, Роуан, трябваше...

— Чакай, Мона. Юри се обади, за да те предупреди да стоиш близо до семейството и да си винаги с охрана. Това е важното в случая. Той смята, че има хора, които ще се опитат да се доберат до теб. Беше много сериозен. Не поиска да каже нищо повече. Спомена нещо за генетичните изследвания, че има хора, които имат достъп до тях и смятат, че ти си най-могъщата вещица в рода.

— Е, добре, може и да съм. Разбрах това преди доста време, но, Роуан, ако те преследват вещици, защо не преследват теб?

— Защото аз вече не мога да раждам, Мона, а ти можеш. Юри смята, че ще потърсят и Майкъл. Той е бащата на Лашър. Тези зли хора, които и да са, ще се опитат да ви съберат. Смятам обаче, че Юри греши.

— Защо?

— Защо ще събират две вещици? Нима очакват допълнителните гени да създадат талтош? Това е твърде малко вероятно и успехът в подобно нещо изисква доста време. Според досието на семейството единственият успешен опит е отнел триста години. А и при него имаше външна намеса. Аз помогнах със силата си в критичния момент. Може би иначе нищо нямаше да се получи.

— И Юри смята, че те ще се опитат да принудят Майкъл да го направи с мен? — попита Мона, докато сивите очи на Роуан я оглеждаха изпитателно, претегляха всяка нейна дума.

— Не, не мисля, не съм съгласна с него — рече Роуан. — Мисля, че онези мръсници убиха Аарън, за да прикрият следите си. Затова са се опитали да убият и Юри. Затова може да извършат някое покушение срещу мен. От друга страна...

— Тогава ти си в опасност! А какво се е случило с Юри? Кога и къде?

— Точно това имам предвид — каза Роуан. — Не знаем колко голяма е опасността за всички замесени. Не можем да знаем, защото не сме наясно с мотивите на убийците. Теорията на Юри е, че те няма да се откажат, докато не получат талтош. Тя е най-песимистичната и най-всеобхватната. Затова ето какво ще направим: вие с Майкъл трябва да бъдете защитени. Той е единственият в това семейство, който знае защо. Извънредно важно е да останете в тази къща.

— Значи ни оставяш тук заедно? На топличко под твоя покрив? Роуан, искам да ти кажа нещо не особено приятно.

— Не би трябвало да има никакъв проблем — простичко каза Роуан.

— Подценяваш Майкъл. Подценяваш го във всеки аспект. Той не заслужава това. Ако го изоставиш, без да му кажеш нищо, той надали ще остане тук да играе отредената му роля. Ако го направи, какво според теб ще поиска мъжът в него? И ако наистина го поиска — да

спи с мен — как ще постъпя аз? Роуан, опитваш се да подредиш всичко, сякаш сме пешки, които можеш да движиш по шахматната дъска. Но ние не сме такива.

Роуан не отговори. След малко се усмихна.

— Знаеш ли, Мона, ще ми се да можеш да те взема с мен — рече тя. — Да, наистина ми се ще.

— Ами тогава ще дойда! Вземи и двама ни с Майкъл! Ще заминем тримата.

— Семейството никога не би приело подобно предателство от моя страна — каза Роуан. — А и не мога да постъпя така с теб.

— Това е лудост, Роуан. Защо изобщо водим този разговор? Защо ме питаш за каквото и да било, след като вече всичко си решила?

— Поради много причини, Мона, заради които трябва да останеш тук с Майкъл.

— Ами ако пак си легнем заедно?

— Това си е ваша работа.

— Страхотно, значи ще го зарежеш и ще очакваш от мен да го утеша, но без да...

Роуан извади цигара с безстрастно изражение, после внезапно се отказа, въздъхна леко и я върна в пакета.

— Димът не ми пречи — каза Мона. — Аз не пуша, имам достатъчно мозък, но...

— Много скоро ще има значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не знаеш?

Мона бе поразена. Не отговори.

— Нима искаш да кажеш, че... Господи, как не съм разбрала?

Облегна се назад в стола. Все пак и преди й бе закъснявало и все се обаждаше на гинеколога с думите: „Май този път съм бременна“.

— Не е закъснение — рече Роуан. — От Юри ли е?

— Не — отвърна Мона. — Не е възможно. Сър Галахад^[1] беше твърде внимателен. Напълно невъзможно е.

— Значи е от Майкъл.

— Да. Но ти сигурна ли си, че съм бременна? Искам да кажа, че се случи едва преди месец...

— Сигурна съм — отвърна Роуан. — Вещицата и лекарят в мен твърдят едно и също.

— Но тогава може да се роди талтош — каза Мона.

— Да не си търсиш причина да се отървеш от детето?

— Не, разбира се, че не. Нищо на света не може да ме накара да го махна.

— Сигурна ли си?

— Колко сигурна трябва да бъда? — попита Мона. — Роуан, аз произхождам от католическо семейство. Ние не махаме бебета. Освен това ще го родя, без значение кой е бащата. Ако е Майкъл, тогава всички ще са щастливи, той е част от семейството! Ти наистина не ни познаваш добре, Роуан. Все още не разбираш. Ако бебето е от Майкъл... ако наистина имам бебе, тогава...

— Моля те, довърши.

— Защо не довършиш вместо мен?

— Не, искам ти да го кажеш, ако нямаш нищо против.

— Ако бебето е от Майкъл, тогава той ще стане баща на следващото поколение, което ще наследи тази къща.

— Точно така.

— А ако бебето е момиче, аз мога да го определя за наследница на всичко и... ти и Майкъл може да му станете кръстници. Тогава Майкъл ще има дете, а аз ще имам баща за детето си, на когото всички се доверяват и когото всички обичат.

— Знаех си, че ще го опишеш по-колоритно от мен — каза Роуан тихо и малко тъжно. — Това определено надминава очакванията ми. Права си. Още има неща, които не зная за това семейство.

— Цветът на църквата „Свети Алфонс“, където са кръстени Стела, Анта и Деидре. Мисля, че и ти си кръстена там.

— Никога не са ми го казвали.

— Мисля, че съм го чувала. Би трябвало да са постъпили точно така.

— Значи няма начин да решиш да го махнеш.

— Шегуваш ли се? Аз го искам. Винаги съм искала бебе, сериозно. Ще бъда толкова богата, че ще мога да купя всичко на този свят, но нищо не би могло да замени моето бебе. Мога да осъществя това желание само по един начин. Ако познаваше по-добре семейството, ако бе прекарала повече време извън Калифорния, щеше да разбереш, че и дума не може да става... Но дори и тогава...

— Дори тогава какво?

— Ще му мислим, когато се случи. Сигурно ще има някакви признаци, ако детето не е нормално.

— Вероятно. Но може и да няма. Когато бях бременна, нямаше никакви признаци до мига на раждането.

Мона искаше да отговори, да каже нещо, но бе твърде дълбоко потънала в мислите си. Нейно собствено дете. Нейно собствено дете и никой, никой вече няма да може да я пренебрегва. Нейно собствено дете, което ще я вкара в зрелостта, без значение на колко години е. Нейно дете. Всъщност тя не толкова обмисляше нещата, колкото виждаше образи. Видя люлка. Видя бебе, истинско живо малко бебе. Видя себе си да държи смарагдовата огърлица и да я слага на врата на бебето.

— Ами Юри? — попита Роуан. — Дали ще прояви разбиране?

Мона искаше да каже „да“, но всъщност не знаеше. Видя го за миг, но много ясно. Седеше до леглото през онази последна нощ и й каза: „Има много важни причини, поради които трябва да се омъжиш за някой от семейството“.

Тя дори не искаше да мисли, че е на тринайсет и е така капризна. Изведнъж осъзна, че последният ѝ проблем е дали Юри ще приеме бебето, последният.

Та тя още не бе разбрала как се бяха опитали да го убият. Дори не бе попитала дали е ранен.

— Направили са само опит — каза Роуан. — И не са успели. За нещастие обаче нападателят е убит от онзи, който е помогнал на Юри. А няма да е лесно да се открие тялото му. Не бихме се и опитвали. Имаме съвсем различен план.

— Роуан, какъвто и да е планът, ти трябва да кажеш на Майкъл. Не можеш просто така да заминеш.

— Да, зная.

— А защо не се притесняваш, че тези тайнствени убийци ще нападнат теб и Юри?

— Аз си имам тайни оръжия. Юри познава много добре метрополията. Мисля, че ще успея да вляза там. Ще се свържа с някои от най-старите членове, с най-доверените и уважаваните. Ще ми трябват петнайсетина минути, за да разбера дали злото процъфтява в целия орден, или е ограничено само в малка група.

— Не може да е само един човек, Роуан. Твърде много хора умряха.

— Права си, пък и трима от техните също са мъртви. От друга страна, може да е съвсем малка група от членове на ордена или пък аутсайдери, които са свързани по някакъв начин с него.

— Значи смяташ, че можеш да се добереш до самите убийци?

— Да.

— Използвай ме за примамка!

— А детето в теб? Ако то е от Майкъл...

— От него е.

— В такъв случай те ще искат него дори повече от теб. Виж, нямам време за празни приказки. Не искам да мисля за вещиците като за някаква рядка придобивка за онези, които знаят как да ги използват, за жените от семейството, които могат да станат жертви на този нов вид луди учени. Стига ми толкова откачена наука. Стигат ми толкова чудовища. Искам само да сложа край на всичко това. Но ти не можеш да дойдеш с мен. Майкъл също. Трябва да останете тук.

Роуан дръпна назад черния копринен ръкав и погледна малкия си златен часовник. Мона го виждаше за първи път. Вероятно и той бе купен от Беатрис. Беше много нежен, като часовниците, които жените са носили, когато Беатрис е била още дете.

— Ще се кача горе да поговоря със съпруга си — каза Роуан.

— Благодаря ти, Боже — въздъхна Мона. — Идвам с теб.

— Не, ако обичаш.

— Извинявай, но идвам.

— И защо?

— За да се уверя, че ще му кажеш всичко необходимо.

— Е, добре тогава, ще идем двете. Може би ти си една крачка пред мен. Ще го убедиш да сътрудничи. Но нека те попитам пак, Йезавел^[2], сигурна ли си, че детето е от него?

— От Майкъл е. Мога да ти кажа дори кога се е случило. След погребението на Джифорд. Аз отново го прелъстих. И тогава не помислих за предпазни мерки. Джифорд беше мъртва и аз бях като обладана от дявола, кълна се. Точно след това някой се опита да влезе през прозореца на библиотеката и аз усетих онази миризма.

Роуан не каза нищо.

— Бил е мъжът, нали? Дошъл е за мен, след като е бил с мама. Сигурно е било така. Когато се е опитал да влезе, аз се събудих. После отидох да я видя, а тя бе вече мъртва.

— Миризмата силна ли беше?

— Много. Понякога още я усещам в салона и в спалнята горе. А ти?

Роуан не отговори.

— Искам да направя нещо — каза след малко.

— Какво?

— Не казвай на Майкъл за бебето, докато не си направиш истински тест. Сигурно има някой, с когото да споделиш, нали, някой, който да ти е като майка? Сигурно има.

— Не се притеснявай за това — каза Мона. — Имам си таен гинеколог, аз съм на тринайсет.

— Разбира се — каза Роуан. — Виж, каквото и да се случи, аз ще се върна тук, преди да се наложи да кажеш на когото и да било.

— Да, надявам се. Няма ли да е невероятно, ако успееш да приключиш толкова бързо? Ами ако не се върнеш и ние с Майкъл никога не разберем какво се е случило с теб или с Юри?

Роуан явно се замисли върху тази възможност и накрая сви рамене.

— Ще се върна — каза тя. — И още едно предупреждение, ако нямаш нищо против.

— Хайде, давай.

— Ако кажеш на Майкъл за това бебе и после по някаква причина решиш да го махнеш, ще го убиеш. Вече на два пъти е бил лишаван така от детето си. Ако имаш и най-малкото съмнение, не му казвай, докато не си уверена.

— Нямам търпение да му кажа. Мога да ида при лекаря на преглед още този следобед. Ще ѝ кажа, че съм съсипана и не мога да чакам. Тя ми е свикнала. Ако тестовете се окажат положителни, нищо няма да ме спре да му кажа. И нищо, ама наистина нищо няма да ми попречи да родя това дете.

Понечи да стане, когато осъзна какво е казала и че Роуан никога вече няма да изпита тази дилема. Но тя като че не бе засегната от думите ѝ и със сигурност не изглеждаше разстроена. Изражението ѝ бе съвсем спокойно. Гледаше цигарите.

— А сега се разкарай оттук, за да мога да изпуша една цигара, става ли? — каза Роуан с усмивка. — После ще се оправим с Майкъл. Имам час и половина до самолета.

— Роуан... аз много съжалявам за онова, което сторих с него. Но не мога да не се радвам за детето.

— Аз също — каза Роуан. — Ако след всичко това Майкъл се сдобие с дете и с неговата майка, която да обича, е, тогава може би ще намери начин да ми прости всичко с времето. Но помни. Аз още съм негова съпруга, Йезавел. За теб са смарагдът и бебето. Но Майкъл е още мой.

— Става — отвърна Мона. — Наистина те харесвам, Роуан. Наистина, наистина те харесвам. И не само защото си моя братовчедка. Ако не бях бременна, щях да те убедя да ме вземеш със себе си, заради теб самата и заради Юри, заради всички останали.

— И как щеше да ме убедиш, Мона?

— Как се изрази ти? И аз си имам тайни оръжия.

Те се вгледаха една в друга, после Роуан бавно кимна и се усмихна.

[1] Един от рицарите на Кръглата маса. Открил е Светия Граал и е станал първият негов пазител. Смятан за най-добродетелен от рицарите на крал Артур. — Бел.ред. ↑

[2] Съпруга на израилтянския цар Ахав, която се противопоставяла на поклонението пред Яхве и станала причина за междуособици, отслабили царството. Символ на порочна жена. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Хълмът беше кален и студен. Марклин никога не би го изкачил зиме или лете, ако не обичаше толкова да стои на Уайриол Хил, до свещения бодлив храст, и да гледа надолу, към чудатия и живописен град, наречен Гластънбъри^[1]. Околността бе потънала в зеленина, дори през зимата, но сега зеленото бе още по-ярко, защото бе пролет.

Марклин беше на двацет и три, много светъл, с руса коса и светлосини очи. Имаше фина чиста кожа, която лесно измръзваше. Носеше палто с вълнена подплата и кожени ръкавици. На главата си имаше малка вълнена шапка, която прилепваше добре и топлеше повече, отколкото се очакваше от подобен малък атрибут.

Той бе на осемнайсет, когато Стюарт ги доведе тук — двамата с Томи. Тогава бяха любопитни студенти, влюбени в Оксфорд, влюбени в Стюарт и нетърпеливи да чуят всяка дума, която се откъсваше от устните му.

През цялото време в Оксфорд те редовно посещаваха това място. Наемаха малки, уютни стаи в хотел „Джордж и пилигримите“ и тръгваха заедно по Хай стрийт в търсене на книжарници и магазини, в които се продаваха кристали и карти таро. Доверяваха си шепнешком тайните си проучвания, за чисто научния си подход към неща, които останалите смятаха за митологични. Местните вярващи, наричани ту хипита, ту ню ейдж фанатици, или пък бохеми и артисти, които бяха привлечени от очарованието и спокойствието на това място, не ги интересуваха изобщо.

Те искаха да разчетат миналото бързо, с всички възможни средства. А Стюарт, техният учител по древни езици, бе и техен жрец, магическата им връзка с истинското светилище — библиотеката и архивите на Таламаска.

Миналата година, след като бе открита Теса, те се намираха на Гластънбъри Тор^[2], когато Стюарт им каза: „Във вас двамата аз открих всичко, което някога съм търсел в един учен, в ученик, в послушник.

Вие сте първите, на които наистина искам да предам всичко, което знам“.

Това бе върховна чест за Марклин — нещо много по-ценно от наградите, които бе получил в „Итън“ или „Оксфорд“, или там, където го бяха отвели проучванията му.

Това бе по-велик момент дори от приемането им в ордена. И сега, като се върнеше назад в мислите си, той знаеше, че това приемане е имало смисъл за тях само защото е имало значение за Стюарт, който цял живот е бил член на Таламаска и скоро щеше да умре, както сам се изразяваше, между нейните стени.

Сега той бе на осемдесет и седем и вероятно бе един от най-старите активни членове на Таламаска, ако езиковото обучение можеше да се нарече активна дейност в ордена, защото то бе най-силната страст на Стюарт след оттеглянето му. Той говореше за смъртта без никаква романтика или мелодраматизъм. Нищо не можеше да промени реалистичното му отношение към онова, което го очакваше.

— Ако човек на моята възраст, който все още е с всичкия си, няма сили да посрещне смъртта, ако не е любопитен и дори нетърпелив да види какво ще се случи, значи е пропилял целия си живот. Значи е просто един проклет глупак.

Дори откриването на Теса не зарази Стюарт с отчаяното желание да удължи дните, които му оставаха. Предаността му към нея, вярата му в нея не съдържаше нищо толкова жалко. Марклин се страхуваше от смъртта му много повече, отколкото той сам се страхуваше от нея.

Сега Марклин знаеше, че отдава огромно значение на Стюарт и трябва да си го върне отново. Да загуби Стюарт заради смъртта бе неизбежно, но да го загуби преди това бе немислимо.

— Стоите на Свещената земя на Гластънбъри — беше им казал Стюарт в деня, когато започна всичко. — Кой е погребан под това възвишение? Самият Артур или пък безименни келти, които са ни оставили монетите си, оръжията си, лодките, с които са преплували морета и с които са открили остров Авалон? Никога няма да узнаем. Но има тайни, които можем да разбудим, и техните проявления са така огромни, така революционни, така безпрецедентни, че си струват нашата преданост към ордена, струват си всяка жертва, която направим. Ако не е така, тогава сме лъжци.

Сега Стюарт заплашваше да изостави Марклин и Томи, да се отвърне от тях, да насочи гнева и отвращението си към тях. Марклин трябваше да избегне това. Не бе нужно да разкриват дори част от плана си пред него. Едва сега осъзна, че отказът му сам да поеме пълното водачество е причинил пропукването във взаимоотношенията им. Стюарт имаше Теса... Стюарт ясно бе показал какво иска, но никога не биваше да узнава какво се е случило в действителност. Това бе грешка и Марклин винеше себе си и собствената си зрялост, че бе обичал Стюарт толкова много и му бе разкрил всичко.

Трябваше да си върне благоразположението му. Стюарт се бе съгласил да дойде днес. Без съмнение вече беше при Чалис Уел. Винаги ходеше там, преди да ги поведе към Уайриол Хил. Марклин знаеше колко го обича Стюарт. Тази пукнатина в отношенията им щеше да бъде заличена с искрени молби, с вдъхновение и с откровеност.

Не се съмняваше, че неговият собствен живот ще е дълъг, че това е само първото от мрачните му приключения. Негови ще са ключовете към светилището, картата на съкровището, формулата на магическата отвара. Бе напълно сигурен в това. Но щеше да настъпи морален крах, ако този първи план завършеше с поражение. Той щеше да продължи, разбира се, но неговата младост бе поредица от успехи, затова пак трябваше да успее, за да не бъде прекъсната инерцията на възхода му.

Трябва да побежда, винаги побеждавам. Не бива да се захващам с нещо, в което не мога да успея изцяло. Това бе неговата лична клетва. Никога не я бе нарушавал.

А Томи бе верен на обетите, които и тримата бяха дали, верен на идеята и на личността на Теса. Не биваше да се тревожи за него. Погълнат от своите компютърни изследвания, прецизни хронологии и таблици, за Томи нямаше опасност да се разочарова по същите причини, които го правеха толкова ценен; той не можеше да види цялата картина, нито пък щеше да постави под въпрос истинността ѝ. Принципно Томи никога не се променяше. Той си беше същия като момчето, което Марклин бе обикнал в детството си — събирач, анализатор на данни, долавящ и най-тънките им особености, изследовател — жив архив. Преди познанството си с Марклин, Томи сякаш не бе съществувал. Бяха се срещнали на дванайсет в един пансион в Америка. Стаята на Томи бе изпълнена с фосили, карти,

животински кости, най-различни компютърни части и огромна колекция от научна фантастика.

Марклин често си мислеше, че Томи сигурно е виждал в негово лице някой герой от тези фантастични романи — Марклин не обичаше романите — и че се е превърнал от аутсайдер в главен играч в научнофантастична драма след срещата с него. Лоялността на Томи никога, дори за момент, не бе подлагана под въпрос. Всъщност през годините, в които Марклин бе търсил свободата си, Томи бе винаги наблизо, подръка, винаги в негова услуга. Марклин все измисляше задачи за него просто за да му осигури нужната свобода. Томи никога не бе нещастен.

Вече му беше студено, но не му пречеше.

Гластънбъри бе свещено място, макар че не вярваше почти на никоя от легендите, свързани с него.

Всеки път, когато идваше на Уайриол Хил, с отдадеността на монах той виждаше как благородният Йосиф от Ариматея посажда тук своята тояга. За него нямаше значение, че настоящият бодлив храст е пораснал от издънка на древното дърво, вече изчезнало. Нямаха значение и останалите подробности. На подобни места той усещаше вълнението, което целта му събуждаше — религиозно възраждане, което го правеше силен и му позволяваше да се върне в света побезмилостен отвсякога.

Никаква милост. Ето от това имаха нужда сега, а Стюарт не можеше да го разбере.

Да, без съмнение нещата се бяха объркали тотално. Бяха жертвани хора, чиято невинност и същност със сигурност не заслужаваха това. Но това изобщо не бе негова вина. И урокът, който трябваше да научи, бе, че случилото се всъщност няма значение.

„Дойде време аз да уча учителя си“, помисли си Марклин.

На мили разстояние от метрополията, в тази открита местност, нашата среща ще е просто продължение на дългогодишните ни обичаи и ние ще бъдем тук заедно, като един. Нищо няма да е загубено. Стюарт ще трябва да даде моралното оправдание на онова, което се случи.

Томи бе пристигнал.

Той винаги идваше втори. Марклин гледаше как старият му спортен автомобил намалява, когато излезе на Хай стрийт. Търсеше

място за паркиране. Томи излезе и затвори вратата, но забрави да заключи, както винаги. Заизкачва се по хълма.

Ами ако Стюарт не се появи? Ами ако изцяло е изоставил последователите си? Не, невъзможно.

Стюарт беше при кладенеца. Пиеше от него и на идване, и на тръгване. Неговите поклонения тук бяха неизменни, както на древните друиди или на християнските монаси. От светилище на светилище.

Тези навици на учителя винаги събуждаха нежност у Марклин, както и думите на Стюарт. Той ги бе „посветил“ в мрачното проникване в „мистиката и мита, за да поставиш ръце над ужаса и красотата в самата им същност“.

Това придаваше някаква поетичност на живота им тогава и сега. Само че трябва да го напомни на Стюарт, да го убеди с метафори и възвишени доводи.

Томи почти бе стигнал до дървото. Изминаваше последните метри внимателно, защото тук бе много кално и хлъзгаво. Марклин бе паднал веднъж, преди години, още в началото на техните поклонения. Наложил се да останат цяла нощ в хотела „Джордж и пилигримите“, докато дрехите му бъдат почистени.

Но пък не съжаляваше, вечерта бе прекрасна. Стюарт остана долу с него. Прекараха цялата нощ в разговори, а Марклин трябваше да се задоволи с един взет назаем халат, чехли и малка очарователна спалня. Двамата напразно мечтаеха да се изкачат пак на хълма в полунощ и да се опитат да поговорят с духа на спящия крал.

Разбира се, Марклин никога не бе вярвал, че крал Артур спи под Гластънбъри Тор. Ако вярваше в това, щеше да вземе лопата и да започне да копае.

На преклонна възраст Стюарт бе достигнал до убеждението, че митът е интересен единствено когато в същината му има частица истина и когато тази истина може да бъде открита и дори да се намери физическо доказателство за нея.

Всички изследователи, мислеше си Марклин, имат един неизбежен недостатък — за тях думите и делата са едно и също. В това се коренеше и настоящото объркване. На осемдесет и седем годишна възраст Стюарт бе предприел вероятно първото си пътуване из реалността.

Реалността и кръвта се бяха смесили.

Томи най-сетне стигна до Марклин. Започна да топли с дъха си премръзналите си пръсти, а после посегна към джобовете си за ръкавиците — типично за него — да изкачи хълма без тях, да ги забрави изобщо, докато не види, че Марклин носи кожените ръкавици, които той самият му подари навремето.

— Къде е Стюарт? — попита Томи. — Да, ръкавиците. — Той се втренчи в Марклин, очите му бяха огромни заради кръглите дебели очила без рамки. Червената му коса беше подстригана прилично и късо, като на банкер или адвокат. — Да, ръкавиците. Къде е той?

Марклин тъкмо щеше да му каже, че Стюарт още го няма, когато видя колата му да се появява чак в подножието на хълма. Не беше типично за него.

Стюарт иначе изглеждаше съвсем същият — висок и спретнат в познатото палто, с кашмирен шал, който се развяваше след него от вятъра. Изпитото му лице беше като резбовано. Сивата коса напомняше, както винаги, на гребен на сойка. Като че дори в последното десетилетие от живота си той изобщо не се бе променил.

Погледна право към Марклин, докато вървеше към тях, и той осъзна, че е започнал да трепери. Томи отстъпи встрани. Стюарт спря на около шест крачки от тях, стиснал ръце, с разкривено от болка лице.

— Вие сте убили Аарън! — извика Стюарт. — Вие двамата. Убили сте Аарън. Как, за бога, можахте да сторите подобно нещо?

Марклин не можеше да продума, цялата му самоувереност, всичките му планове се стопиха на мига. Той се опита да спре треперенето на ръцете си. Знаеше, че ако заговори, гласът му ще е немощен и лишен от всякакъв авторитет. Не можеше да гледа Стюарт гневен или разочарован.

— Господи, какво сте направили?! — изрева Стюарт. — И какво сторих аз, че да се стигне дотук? Господи, аз съм виновен!

Марклин преглътна, но запази мълчание.

— Ти, Томи, как можа да се замесиш в това? — продължи Стюарт. — А ти, Марк? Ти измисли всичко, нали?

— Стюарт, моля те, изслушай ме! — обади се Марклин.

— Да те изслушам ли? — Стюарт се приближи към него, ръцете му бяха пъхнати в джобовете на палтото. — Да те изслушам? Нека те питам нещо, мой умни млади приятелю, моя най-смела надежда, какво ще те спре сега да ме убиеш, както уби Аарън и Юри Стефано?

— Стюарт, направих го заради теб — настоя Марклин. — Само ме изслушай и ще разбереш. Това са плодовете на семето, което ти пося, когато започнахме всичко това. Аарън трябваше да замълчи завинаги. Фактът, че не бе докладвал в метрополията и не се върна, беше чиста проба късмет. Можеше да го стори всеки момент. Юри Стефано също. Провървя ни, че отиде първо в Донелайт. Можеше да се прибере направо от летището.

— О, ти говориш за обстоятелства, за подробности! — рече Стюарт, като пристъпи още към тях.

Томи мълчеше с напълно безстрастно изражение. Вятърът рошеше червената му коса, а очите му се бяха присвили зад очилата. Той гледаше Стюарт неотлъчно, а рамото му почти докосваше това на Марклин.

Стюарт бе извън себе си от гняв.

— Говориш за целесъобразност, но не говориш за живот и смърт, моето момче! Как можа да го направиш? Как можа да убиеш Аарън?!

Тук гласът му изневери и мъката му изби силна и чудовищна като гнева му.

— Бих те унищожил, ако можех — каза Стюарт. — Но не мога да сторя подобно нещо и може би затова смятах, че и ти не си способен! Ти обаче успя да ме изненадаш, Марк.

— Стюарт, това си струваше всяка жертва. А и каква би била една жертва, ако не е морална?

Това ужаси Стюарт, но какво друго можеше да стори Марклин, освен да потърси подобно оправдание? Томи трябваше да каже нещо и ако го направеше, щеше да отстоява твърдо позицията си.

— Просто ликвидирах онзи, който може да ни спре — каза Марк. — Това е всичко, Стюарт. Мъчно ти е за Аарън, защото го познаваше.

— Не говори глупости — отвърна Стюарт горчиво. — Мъчно ми е за пролятата кръв на невинни заради твоята чудовищна глупост! Да, точно така. Нима смяташ, че смъртта на такъв човек ще остане неотмъстена от ордена? Въобразяваш си, че познаваш Таламаска, въобразяваш си с твоя извратен млад мозък, че можеш да я опознаеш само за няколко години? Не, ти си успял да откриеш само организационните ѝ слабости. И цял живот да прекарваш в ордена, пак няма да го опознаеш. Аарън беше мой брат! Ти уби мой брат! Ти ме

провали, Марк. Провали и Томи. Провали и самия себе си! Провали и Теса.

— Не — рече Марк, — не е вярно и ти го знаеш. Виж ме, Стюарт, погледни ме в очите. Ти остави на мен да доведе Лашър, остави на мен да изляза от библиотеката и да организирам всичко. На Томи също. Нима смяташе, че цялата тази схема е възможна без нас двамата?

— Не мислиш ли, че пропускаш нещо много важно? — попита Стюарт. — Ти се провали. Не спаси талтоша и не го доведе тук! Твоите хора са глупаци.

— Стюарт, бъди по-търпелив с нас — обади се Томи. Говореше съвсем спокойно и делово. — В началото говорихме, че това не може да бъде постигнато, без някой да заплати с живота си.

— Никога не сме говорили подобно нещо.

— Нека ти напомня — продължи Томи монотонно, — че ние трябваше да лишим Юри и Аарън от възможността да се намесят и да изличим всички доказателства за раждането на талтош в семейство Мейфеър. А как да бъде постигнато това по друг начин? Стюарт, ние няма защо да се срамуваме от действията си. Целта ни прави всичко останало крайно незначително.

Марклин отчаяно се опита да потисне въздишката си на облекчение.

Стюарт гледаше ту него, ту Томи, ту бледите вълнисти хълмове. Накрая вдигна очи към върха на Гластънбъри Тор. Обърна им гръб и сведе глава, сякаш се молеше на някое свое лично божество.

Марклин се приближи към него и много колебливо положи ръце на раменете му. Вече бе доста по-висок от Стюарт, който се бе смалил с остаряването. Марклин се наведе към ухото му и прошепна:

— Стюарт, жребият бе хвърлен, когато се отървахме от учените. Няма връщане назад. А лекарят...

— Не — прошепна Стюарт и поклати глава. Очите му бяха присвити и втренчени във върха. — За смъртта на тези хора можеше да бъде обвинен самият талтош, не разбирате ли? В това се криеше цялата прелест. Талтошът анулира смъртта на двамата мъже, които можеха да се възползват от разкритията, до които имаха достъп!

— Стюарт — каза Марк, като мислено отбеляза, че старецът не се опитва да се отдръпне от леката му прегръдка. — Трябва да

разбереш, че Аарън стана наш враг, когато се превърна и в официален враг на Таламаска.

— Враг ли? Аарън никога не е бил враг на Таламаска. Вашето фалшиво отлъчване разби сърцето му.

— Стюарт — замоли се Марклин, — сега вече зная, че това отлъчване беше грешка, но единствената ни грешка.

— Нямахме избор — каза спокойно Томи. — Иначе рискувахме да бъдем разкрити всеки момент. Сторих каквото трябваше и то с пълното убеждение, че съм прав. Не можех да продължавам да водя онази фалшива кореспонденция между Старшите и Аарън. Идваше ми твърде много.

— Признавам, че беше грешка — рече Марклин. — Единствено лоялността към ордена можеше да накара Аарън да мълчи за всичко, което бе видял или заподозрял. Но ако сме сторили грешка, сторили сме я заедно, Стюарт. Трябваше да премахнем Аарън и Юри Стефано. Трябваше да затегнем хватката си, да продължим играта по-умело.

— Играта и без това бе твърде сложна — каза Стюарт. — Предупреждавам ви. Томи, ела насам. Предупреждавам и двама ви! Не предприемайте нищо срещу семейство Мейфеър. Вече направихте достатъчно. Унищожихте най-прекрасния човек, когото познавам, и то за такава нищожна цел, че небесата със сигурност ще стоварят върху ви отмъщението си. Но заради онова, което още ни свързва, не предприемайте нищо срещу семейството!

— Опасявам се, че вече го сторихме — каза Томи с обичайния си практичен маниер. — Аарън Лайтнър наскоро се ожени за Беатрис Мейфеър. Освен това бе станал доста близък с Майкъл Къри — както и с останалите от семейството — така че и да не се бе оженил, нещата щяха да са същите. Все пак тази женитба скрепи отношенията му с Мейфеър още повече, създаде свещена връзка. Той се превърна в един от тях.

— Моли се да грешиш — каза Стюарт. — Моли се да грешиш, за бога! Навлечеш ли си гнева на вещиците Мейфеър, и Господ не може да ти помогне.

— Стюарт, нека помислим какво трябва да направим сега — каза Марклин. — Нека слезем от хълма и се приберем в хотела.

— Никога. Там могат да ни чуят! Никога.

— Стюарт, заведи ни при Теса. Нека поговорим там — настоя Марклин. Това бе ключов момент и той го знаеше. Щеше му се да не бе произнасял името на Теса, не още. Щеше му се да не бе избързвал толкова.

Стюарт се вгледа в тях със същото порицание и отвращение. Томи стоеше непоклатим, със сключени пред тялото ръце. Твърдата яка на палтото му бе вдигната, за да прикрива устата, и сега се виждаха само неговите равнодушни, спокойни очи.

Марклин обаче бе разстроен почти до сълзи, или поне така си мислеше. Всъщност не помнеше някога да е плакал.

— Може би не е сега моментът да я видим — рече той, нетърпелив да поправи грешката си.

— Може би никога вече няма да я видите — каза Стюарт тихо, очите му бяха разширени и замислени.

— Не говориш сериозно — рече Марк.

— Ако ви заведе при Теса, какво ще ви спре да ликвидирате и мен?

— Стюарт, не говори така. Как може да ти хрумне подобно нещо? Ние не сме безбожници. Просто сме отдадени на обща цел. Аарън трябваше да умре. Юри също. Той и без това не беше истински член на ордена. Напусна така лесно и бързо!

— Да, но и вие никога не сте били истински членове, нали? — попита Стюарт. Вече звучеше по-твърдо.

— Ние сме отдадени на теб и винаги сме били — каза Марклин. — Стюарт, губим ценно време. Добре, не ни води при Теса. Това няма да разклати вратата ни в нея. Ще продължим напред към целта. Не можем да постъпим другояче.

— И каква е сега целта ни? — попита Стюарт. — Лашър вече го няма, сякаш никога не е съществувал! Или се съмнявате в думите на човека, който преследва Юри по суша и море, за да го застреля?

— Лашър вече е недостижим за нас — каза Томи. — Мисля, че всички сме наясно с това. Думите на Ланцинг не могат да се интерпретират по друг начин. Но Теса е в ръцете ти — истинска, както в деня, когато си я открил.

Стюарт поклати глава.

— Теса е истинска и сама, както винаги. Съюзът няма да се осъществи, а аз ще затворя очи, без да видя чудото.

— Стюарт, още има надежда — каза Марклин. — Семейството, вещиците Мейфеър.

— Да — извика Стюарт, като че не можеше да контролира гласа си. — Ударите ли ги, те ще ви унищожат! Забравяте какво ви предупредих в самото начало. Вещиците Мейфеър винаги побеждават враговете си. Винаги! Ако не поотделно, то заедно — като семейство.

Замълчаха за момент.

— Теб няма ли да те убият, Стюарт? — попита Томи. — Нима няма да убият и трима ни?

Стюарт бе напълно отчаян. Белите му коси се развяваха на вятъра като рошавите кичури на пияница. Той сведе поглед към земята под краката си, закривеният му нос лъщеше, сякаш бе гол хрущял. Приличаше на орел, но не и на старец.

Марклин се притесни за него заради силния вятър. Очите на Стюарт бяха зачервени и насълзени. Сините венички по слепоочията му ясно личаха. Стюарт трепереше.

— Да, прав си, Томи — рече той. — Мейфеър ще унищожат и трима ни. Защо не? — Той погледна право към Марклин. — И каква е най-голямата загуба за мен? Аарън ли? Съюзът между женски и мъжки талтош? Веригата от спомени, която се надявахме да разчетем брънка по брънка до самото начало? Или това, че и двамата сте вече прокълнати заради онова, което сторихте? И аз ви изгубих. Нека Мейфеър ни унищожат и тримата, да, това ще бъде справедливо.

— Не, не ми трябва справедливост — каза Томи. — Стюарт, не можеш да се обърнеш против нас.

— Не, не можеш — настоя и Марклин. — Не можеш да искаш поражението ни. Вещиците могат да родят нов талтош.

— Кога? След триста години или утре? — попита Стюарт.

— Послушай ме, моля те — каза Марклин. — Духът на Лашър притежаваше познание за това какво представлява той, какво може да бъде и какво се е случило с гените на Роуан Мейфеър и Майкъл Къри под неговата намеса, за да изпълни целта си. Сега ние разполагаме с това знание — какво представлява той, какво е бил преди, и какво може да постигне. Вещиците също! За първи път те знаят за съществуването на гигантската спирала. И тяхното знание е също толкова могъщо като това на Лашър.

Стюарт не отговори. Явно не се бе сецал за това. Вгледа се продължително в Марклин. После попита:

— Наистина ли го вярваш?

— Всъщност тяхното знание е дори по-могъщо — обади се Томи. — Телекинетичната намеса, която са способни да осъществят по време на раждане, не бива да се подценява.

— Учен както винаги — каза Марклин с триумфална усмивка. Вълната явно се обръщаше. Чувстваше го, виждаше го в очите на Стюарт.

— Не бива да забравяме, че духът бе объркан и непохватен. Вещиците само спечелиха от това, дори и най-наивните и неефективните сред тях.

— Това са само предположения, Томи.

— Стюарт — примоли се Марклин. — Вече стигнахме твърде далече!

— За да се отклоним от пътя — добави Томи. — Постиженията ни досега не бива да се подценяват. Ние се уверихме в преражданията на талтошите и ако успеем да се доберем до записки на Аарън преди смъртта му, може да намерим доказателства за онова, което подозираме — че не става дума за въплъщаване, а за прераждане.

— Зная какво сме постигнали — рече Стюарт. — И доброто, и лошото. Не е нужно да ми обясняваш, Томи.

— Само за да изясня нещата — отвърна Томи. — Има вещици, които знаят не само старите тайни, но и вече вярват в самото физическо чудо. Надали ще ни се удадат по-интересни възможности.

— Стюарт, довери ни се отново — каза Марклин.

Стюарт ги погледна. В очите му се появи старата искра — любовта.

— Стюарт — продължи Марклин, — убийството е вече факт. Свършено е. Нашите помощници ще бъдат отделени постепенно, без да узнаят целия план.

— А Ланцинг? Той сигурно знае всичко.

— Той беше наемник — каза Марклин. — Никога не е разбирал за какво всъщност става дума. Освен това е мъртъв.

— Не го убихме ние — обади се Томи почти нехайно. — Намериха част от останките му в пропастта при Донелайт. С пушката му е стреляно два пъти.

— Част от останките ли? — учуди се Стюарт.

Томи сви рамене.

— Казаха, че е станал плячка на диви животни.

— Но тогава не можем да сме сигурни, че е убил Юри.

— Юри не се е върнал в хотела — каза Томи. — Вещите му още са там. Мъртъв е, Стюарт. Двата куршума са били за него. Как обаче е паднал Ланцинг, защо и дали някакво животно го е нападнало, ще си остане загадка. Но Юри Стефано вече го няма.

— Нима не разбираш? — намеси се Марклин. — Като се изключи бягството на талтоша, всичко друго мина по план. Сега можем да се оттеглим и да се концентрираме върху вещиците Мейфеър. Вече нямаме нужда от ордена. Дори и да открият вмешателството, надали ще успеят да стигнат до нас.

— Нима не се страхувате от Старшите?

— Няма причина да се страхуваме от тях — каза Томи. — Прихващането на докладите продължава да работи перфектно. Както винаги.

— Стюарт, ние се поучихме от грешките си — продължи Марклин. — Но вероятно всичко е имало защо да се случи. Не говоря в сантиментален смисъл. Виж обаче цялата картина. Всички, които ни създаваха пречки, са мъртви.

— Не бъди толкова циничен. А какво ще кажете за директора на ордена?

Томи сви рамене.

— Маркус не знае нищо. Освен че много скоро ще може да се оттегли доста забогатял. Така и не успя да подреди пъзела. Никой няма да успее. В това се крие красотата на целия план.

— Имаме нужда най-много от още няколко седмици — каза Марклин. — Просто за да се защитим.

— Не съм сигурен — рече Томи. — Най-умното сега ще е веднага да преустановим подслушването. Научихме всичко, което ордентът знае за семейство Мейфеър.

— Не бързай толкова и недей да си така самоуверен! — каза Стюарт. — А какво ще стане, когато твоите фалшиви кореспонденции бъдат разкрити?

— Имаш предвид *нашите* фалшиви кореспонденции? — отбеляза Томи. — В най-лошия случай ще настъпи малко объркване,

дори може да се проведе разследване. Никой обаче няма да успее да проследи нито писмата, нито подслушването на разговорите до нас. Ето защо е много важно да си останем верни послушници в ордена и да не събуждаме подозрения.

Томи погледна за миг Марклин. Да, нещата потръгнаха. Стюарт се държеше съвсем различно. Отново даваше нареждания... е, почти.

— Всичко стана по електронен път — каза Томи. — Няма никакво физическо доказателство, освен няколко купчини папки в апартамента ми в „Риджънт парк“. Само ние тримата знаем за тях.

— Стюарт, имаме нужда от водачеството ти! — обади се Марклин. — Сега навлизаме в най-въълнуващата фаза.

— Замълчете! Нека ви погледам, нека помисля.

— Моля те, Стюарт — настоя Марклин. — Виж ни, ние сме смели и млади, млади и глупави вероятно, но пък не ни липсва кураж.

— Марк иска да каже — намеси се Томи, — че позициите ни сега са по-добри, отколкото сме очаквали. Ланцинг застреля Юри, после самият той загина. Столов и Норган ги няма. Те и без това бяха някакво недоразумение и знаеха твърде много. Мъжете, наети да убият останалите, не знаят за нас. А ние сме тук, където започна всичко, в Гластънбъри.

— И Теса е в ръцете ти. За нея знаем само ние тримата.

— Красиви слова — прошепна Стюарт. — Ето какво ми пробутват сега, красиви слова.

— Поезията е истина, Стюарт — каза Марклин. — Тя е върховната истина, а красноречието е нейният атрибут.

Замълчаха. Марклин трябваше да помогне на Стюарт да слезе от хълма. Той го прихвана през кръста и с голямо облекчение установи, че не среща съпротива.

— Да слигаме, Стюарт — каза Марклин. — Да идем да вечеряме. Измръзнахме и сме гладни.

— Ако можехме да върнем нещата назад — каза Томи, — щяхме да постъпим иначе. Нямахме нужда да убиваме, но понякога това е твърде голямо предизвикателство — да постигнеш целта, без да нараниш никого.

Стюарт изглеждаше потънал в мисли, затова погледна Томи само за миг. Вятърът отново се надигна, беше пронизителен. Марклин потрепери. Щом на него му бе така студено, как ли се чувстваше

Стюарт? Трябваше да се приберат в хотела. Трябваше да вечерят заедно.

— Ние вече не сме отделни личности, Стюарт — рече Марклин. Гледаше към града и усещаше, че и двамата са приковали поглед в него. — Когато се събрахме заедно, ние се сляхме в една личност, която никой от нас не познава достатъчно. Изцяло друго същество, на което трябва да бъде дадено различно име, защото е нещо повече от сбора от нас тримата. Вероятно ще трябва да се научим да го контролираме по-добре. Но да го унищожим точно сега? Не, не можем да го сторим. Ако го направим, всеки ще предаде останалите. Това е горчива истина, но смъртта на Аарън няма никакво значение.

Бе изиграл последната си карта. Бе изрекъл най-лошото от всичко, което можеше да изрече. Под камшика на ледения вятър, без да осъзнава какво говори, оставил се изцяло на инстинкта си. Най-сетне погледна към своя учител и към приятеля си и видя, че са впечатлени от думите му, вероятно много повече, отколкото се бе надявал.

— Да, именно това отделно, четвърто същество, уби моя приятел — каза Стюарт тихо. — В това си прав. А ние тримата знаем, че властта и бъдещето на това четвърто същество са невъобразими.

— Точно така — промърмори Томи.

— Смъртта на Аарън обаче е нещо ужасно, ужасно! Никога не смейте да ми говорите за нея така и никога, никога не говорете за нея така пред когото и да било.

— Съгласни сме — рече Томи.

— Моят невинен приятел, който се опитваше единствено да помогне на семейство Мейфеър — прошепна Стюарт.

— Никой в Таламаска не е наистина невинен — отбеляза Томи.

Стюарт като че се сепна, за миг разгневен, но се замисли върху това просто изявление.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че никой не може да придобива знание, без то да го промени. Той е принуден да действа съгласно това знание — или за да му попречи да промени и останалите, или за да се постарее да го предаде на тях. Аарън знаеше това. Таламаска е злина по природа; това е цената, която плаща за своите библиотеки, архиви и записи. Също като Господ, който знае, че някои от неговите творения ще страдат, а

други ще побеждават, но не им споделя това знание, нали? Таламаска е по-зла дори от това Върховно същество, защото не е създала нищо.

„Така е“, помисли си Марклин, само дете не смееше да каже това пред Стюарт, защото се страхуваше от отговора му.

— Вероятно си прав — рече старецът под нос. Звучеше като пораженец или като отчаян човек, който е готов на всякакъв компромис.

— Това е някакво стерилно духовенство — каза Томи, гласът му отново бе лишен от всякаква емоция. Той забърса с пръст тежките си очила. — Олтарите са празни, статуите са прибрани в склада. Целта на изследователите е самото изследване.

— Не казвай нищо повече.

— Нека поговорим за нас тогава — рече Томи. — Ние не сме стерилни, ние ще станем свидетели на свещения съюз, ще чуем гласовете на паметта.

— Да — каза Марклин, неспособен да сдържа емоциите си като Томи. — Да, ние сега сме истински жреци! Истински посредници между земята и неведомите сили. Ние притежаваме и словото, и силата. Отново настъпи тишина.

Дали Марклин някога щеше да успее да ги свали от този хълм? Той бе победил. Отново бяха заедно, копнееше за топлината на „Джордж и пилигримите“. Копнееше за топла супа и ейл, за светлината на огъня. Искаше да празнува. Отново бе обзет от въодушевление.

— А Теса? — попита Томи. — Какво става с Теса?

— Нищо ново — отвърна Стюарт.

— Тя знае ли, че мъжкият талтош е мъртъв?

— Никога не е знаела, че е жив — рече Стюарт.

— О!

— Ела, учителю — обади се Марклин. — Нека слезем долу в хотела. Нека вечеряме заедно.

— Да — рече Томи, — твърде измръзнали сме, за да продължим този разговор.

Започнаха да се спускат надолу, Томи и Марклин поддържаха Стюарт по разкаляната земя. Когато стигнаха до колата му, предпочетоха да се качат в нея, вместо да продължат пеша.

— Всичко е много хубаво — рече Стюарт, като даде ключовете на Марклин. — Но аз искам да ида до Чалис Уел, както правя винаги.

— Но защо? — учуди се Марклин, като се опита да говори тихо и уважително, за да изрази обичта си към него. — Нима ще измиеш кръвта от ръцете си в Чалис Уел? Та там водата вече е кървава, учителю.

Стюарт се засмя горчиво.

— Но това е Христовата кръв, нали така? — рече той.

— Това е кръвта на осъдените — рече Марклин. — Ще идем до кладенеца след вечеря, точно преди да мръкне. Обещавам ти.

[1] В Гластънбъри се намира гробът на крал Артур и съпругата му Гуинивър. Според легендите Йосиф Ариматейски събрал последните капки кръв на разпнатия Исус Христос в свещения Граал и отнесъл чашата в Британия, където именно в Гластънбъри основал манастир. Върху развалините на древното абатство всеки Великден разцъфва трънен храст, който според преданието поникнал на мястото, където някога Йосиф оставил тоягата си. — Бел.ред. ↑

[2] Гластънбъри Тор, известен и като Хълмът, е внушително възвишение, което легендите свързват с крепостта на крал Артур. Келтски митове го определят като вход към Подземното царство. През Средновековието тук е бил изграден величествен манастир, посветен на св. Михаил. — Бел.ред. ↑

ОСЕМ

Майкъл каза на Клем да излезе през предната порта. Той сам щял да изнесе куфарите. Това не бе ваканция, на която вземаш купища багаж.

Погледна в дневника си, преди да го затвори. Имаше доста дълъг пасаж за неговата лична философия, записан в нощта на Марди Грас, преди дори да е мечтал, че по-късно ще се събуди от печалния звук на грамофон или пък от образа на Мона, която танцува като нимфа, облечена с бялата нощница. Панделка в косата, свежа и уханна като топъл хляб, като прясно мляко, като ягоди.

Не, сега не можеше да мисли за Мона. Чакаше обаждане от Лондон.

Освен това искаше да прочете отново онзи пасаж:

„... В края на краищата предполагам, че вярвам и в това, че вътрешният мир може да бъде постигнат дори пред лицето на най-големия ужас, дори след най-страшната загуба. Може да бъде постигнат чрез вяра в промяната и чрез вяра в свободната воля и случайността, чрез вяра в нас самите и в това, че пред лицето на голямо бедствие по-често вземаме правилното решение.“

Шест седмици бяха минали от нощта, когато бе написал тези мисли — болен и печален. Тогава бе затворник в тази къща, както и до този настоящ момент.

Затвори дневника. Пъхна го в кожената чанта, нарами я и хвана куфарите. Тръгна надолу по стълбите, леко нервен от това, че няма свободна ръка, с която да посегне към перилата. Но бързо си напомни, че вече няма да се чувства замаян, че вече не е така слаб.

Е, ако пък не беше прав, поне щеше да умре, докато върши нещо полезно.

Роуан говореше с Райън до портата. Мона също бе там със сълзи в очите. Гледаше го с още по-силна преданост. Изглеждаше възхитително в коприна, както и във всичко друго; когато я погледна сега, видя онова, което Роуан бе забелязала първа и което преди бе личало и в нея самата — леко подуване на гърдите, порозовяване на бузите, блясък в очите, както и някак по-различен ритъм и на най-леките движения.

Моето дете.

Веднага ѝ беше повярвал, когато му каза. Щеше да се притеснява за чудовища и гени, когато му дойдеше времето. Щеше да мечтае за син или дъщеря, когато възможността за това станеше реална.

Клем бързо пое куфарите от ръцете му и ги изнесе през отворената порта. Майкъл харесваше новия шофьор много повече от предишния, харесваше чувството му за хумор и деловитостта му. Напомняше му за едни музиканти, които някога бе познавал.

Багажникът на колата бе затворен. Райън целуна Роуан и по двете бузи. Чак сега Майкъл чу думите му:

— ... и всичко друго, което можеш да ми съобщиш.

— Тази ситуация няма да трае дълго, но не си и помисляй да отпращаш охраната. Не позволявай на Мона да излиза сама при никакви обстоятелства.

— Ами, оковете ме за стената — обади се Мона и сви рамене. — Сигурно щяха да оковат и Офелия, ако не се бе удавила в потока.

— Кого? — попита Райън. — Виж, Мона, досега се справях със ситуацията съвсем добре, а и като се вземе предвид, че си едва на тринадесет...

— Замълчи, Райън — отвърна Мона. — Никой не се справя по-добре от мен. — Тя се насили да се усмихне. Райън я наблюдаваше объркано.

Ето това е моментът, помисли си Майкъл. Нямаше да издържи дълго на тези мейфеърски сбогувания. А в момента Райън бе достатъчно смутен.

— Райън, ще се обадя веднага щом мога — каза той. — Ще се видим с хората на Аарън, за да научим каквото успеем. И ще се приберем у дома.

— А ще ми кажете ли къде точно отивате?

— Не, не можем — отвърна Роуан. Беше се обърнала и вече вървеше към портата.

Мона внезапно изтича по стълбите след нея.

— Хей, Роуан! — извика тя и се хвърли в прегръдките ѝ, увисна на врата ѝ и я целуна. За миг Майкъл се ужаси, че Роуан няма да отвърне на това, че ще стои като статуя под дъбовете — нито отхвърляйки тази отчаяна прегръдка, нито отвърщайки ѝ. Но стана нещо съвсем друго. Роуан притисна Мона към себе си, целуна я по бузата и я погали по косата. Дори положи ръка на челото ѝ.

— Не се тревожи, всичко с теб ще е наред — каза ѝ. — Но трябва да направиш каквото ти казах.

Райън последва Майкъл по стъпалата.

— Не ми остава друго, освен да ви пожелаем късмет — рече той. — Ще ми се да ми бяхте казали какво точно сте наумили.

— Кажи на Беа, че се налага да заминем — каза Майкъл.

Райън кимна, очевидно изпълнен с подозрение и тревоги, но все пак примирен.

Роуан вече беше в колата. Майкъл се плъзна до нея. След секунди вече се носеха под ниските клони на дърветата, а Мона и Райън се смаляха зад тях — стояха до портата и им махаха — косата на Мона искреше, а Райън изглеждаше по-объркан и по-несигурен отвсякога.

— Явно е обречен да урежда всичко за хора, които никога не му казват какво точно става — каза Роуан.

— Веднъж се опитахме — рече Майкъл. — Трябваше да видиш с очите си. Той дори не искаше да знае. А и ще направи точно каквото му каза. Виж, за Мона... не знам, но той ще го направи.

— Още си ядосан.

— Не — отвърна той. — Мина ми, когато ти отстъпи.

Това обаче не беше вярно. Все още го болеше, че тя възнамеряваше да замине сама, че е гледала на него не като на спътник в това пътуване, а като на пазач на къщата и на бебето, което носеше Мона.

Е, но пък болката не беше гняв, нали така?

Тя се бе обърнала. Гледаше напред и той реши, че е безопасно да я погледне. Все още бе съвсем слаба, много слаба, но лицето ѝ му се струваше по-хубаво отвсякога. Черният костюм, перлите, високите

токчета — всичко ѝ придаваше някакъв порочен и прелъстителен блясък. Тя обаче нямаше нужда от тях. Красотата ѝ се криеше в чистотата — в костите на лицето, в тъмните прави вежди, които така живо определяха изражението ѝ, в меката ѝ дълга уста, която той искаше да целуне сега с бруталното мъжко желание да я разбуди, да разтвори устните ѝ, да я накара да омекне в ръцете му, да я има.

Това бе единственият начин да я има.

Тя вдигна ръка и натисна бутона, с който кожената преграда между тях и шофьора се вдигаше. После се обърна към Майкъл.

— Сбърках — рече без злоба или молба. — Ти обичаше Аарън. Обичаш и мен. Обичаш Мона. Не бях права.

— Не е нужно да се замесваш в това — отвърна той. Беше му трудно да я гледа в очите, но бе решен да го направи, да се успокои вътрешно, да премахне болката, лудостта и всичко, което го измъчваше.

— Трябва да разбереш — каза тя. — Не планирам да бъда мила или пък да се съобразявам със закона по отношение на хората, които убиха Аарън. Не възнамерявам да отговарям пред никого за действията си, дори пред теб, Майкъл.

Той се засмя. Вгледа се в големите ѝ сиви очи. Зачуди се дали това виждат и пациентите ѝ, преди да заспят от упойката.

— Знам, скъпа — каза той. — Искам само да разбера какво знае Юри, нищо повече. Искам да бъда с вас. Не претендирам да имам твоите способности, нито твоето самообладание. Но искам да бъда там.

Тя кимна.

— Кой знае, може пък да намериш работа и за мен — продължи той. Гневът се бе завърнал. Вече бе твърде късно да го потисне. Знаеше, че лицето му се е зачервило. Извърна очи от нея.

Тя му заговори с тайнствения си глас, с който говореше единствено на него и който през последните месеци бе добил нова дълбочина на чувствата.

— Майкъл, обичам те. Но знам, че си добър човек. Аз обаче вече не съм добър човек.

— Роуан, не говориш сериозно.

— Напротив, сериозна съм. Аз бях сред гоблините, Майкъл. Стигнах чак до последния кръг на ада.

— И се върна — отвърна той и отново я погледна, опитвайки се да потисне чувствата, които бяха на път да изригнат. — Ти отново си Роуан и си тук. Има и други неща, заради които да живееш, освен отмъщението.

Така беше, нали? Не той я бе събудил от странния ѝ унес. Събуди я смъртта на Аарън, тя я бе върнала сред тях.

Роуан реши, че ако сега не измислеше нещо, той ще си изпусне нервите, болката бе така голяма, че заплашваше да излезе от контрол.

— Майкъл, обичам те — повтори тя. — Обичам те много. Знам какво си изтърпял. Не мисли, че не зная.

Той кимна. Бе склонен да ѝ повярва, но може би лъжеше и себе си, и нея.

— Но не си мисли, че знаеш какво е да си като мен. Аз родих онова същество, аз съм му майка. Аз бях причината, аз бях най-важният инструмент. И платих за това. Платих, платих, платих. Вече не съм същата. Обичам те както винаги, любовта ми към теб никога не е угасвала. Но аз не съм същата и не мога да бъда същата. Знаех го още когато седях в градината, неспособна да отговоря на твоите въпроси или да те погледна, да те прегърна. Знаех го. И все пак те обичах, обичам те и сега. Разбираш ли какво ти казвам?

Той кимна отново.

— Искаш да ме удариш, нали? — каза тя.

— Не, не да те ударя. Не да те ударя, просто... просто... да разкъсам това великолепно копринено сако и да те принудя да разбереш, че съм тук, че аз, Майкъл, съм тук! Това е срамно, нали? Отвратително. Защото това е единственият начин да те имам, защото иначе ме изолираш, напускаш ме...

Замълча. Беше му се случвало и преди — наред надигането на гнева осъзнаваше безполезността на думите и действията си. Виждаше празнотата на самия гняв и осъзнаваше, че не може да продължава така и ако го стори, няма да постигне нищо, освен собственото си нещастие.

Седеше неподвижен и усещаше как гневът го напуска. Тялото му се отпуснаше и като че го завладяваше умора. Облегна се на седалката. После отново погледна към Роуан.

Тя не се обърна към него. Не изглеждаше нито изплашена, нито тъжна. Той се зачуди дали дълбоко в сърцето си не е отегчена, дали не

иска той да си бе останал у дома, докато тя замисля следващия си ход.

„Разкарай тези мисли, човече, защото ако не го направиш, вече никога няма да можеш да я обичаш.“

А той наистина я обичаше. В това нямаше никакво съмнение. Обичаше силата ѝ, студенината ѝ. Така беше и в нейната къща в Тибурон, когато правиха любов под голия дъсчен покрив, когато говореха безспир, без да осъзнават нито за миг, че през целия си живот са се стремили един към друг.

Той протегна ръка и докосна бузата ѝ, но изражението ѝ не се промени. Тя се владееше перфектно, както винаги.

— Наистина те обичам! — прошепна той.

— Зная — отвърна тя.

Той се засмя под сурдинка.

— Наистина ли? — Усети, че се усмихва, почувства се добре. Засмя се тихичко и поклати глава.

— Да — отвърна тя и леко кимна. — Страхувам се за теб, както винаги. Не защото не си силен или пък неспособен, не защото не си такъв, какъвто трябва да бъдеш. Страхувам се, защото в мен има сила, която ти не притежаваш. Враговете ни също имат сила — онези, които убиха Аарън. Сила, която идва от пълната липса на скрупули. — Тя изтърси пращинка от тясното си сако. Когато въздъхна, тихият звук изпълни цялата кола като парфюм.

Роуан сведе глава и косата ѝ се спусна меко покрай лицето. Щом вдигна очи, веждите ѝ изглеждаха особено дълги, а очите — красиви и мистериозни.

— Наречи я вещерска сила, ако искаш. Може би наистина е просто това. Може би се крие в гените. Може би е просто физическа способност да вършиш неща, които нормалните хора не могат да вършат.

— Тогава и аз я имам — каза той.

— Не. Може би ти имаш допълнителните гени по случайност — рече тя.

— По случайност ли? Глупости! — отвърна той. — Той ме избра за теб, Роуан. Лашър ме избра. Преди години, когато бях дете, аз спрях до портата на онази къща и той ме избра. Защо го направи според теб? Не защото някога е смятал, че съм добър човек, който ще унищожи неговата трудно спечелена плът. Избра ме, защото видя вещицата в

мен. Роуан, ние произхождаме от един и същ келтски корен и ти го знаеш. Аз съм син на работник, затова не знам своята история. Но тя започва там, където започва и вашата. Силата е в нея. Силата беше в ръцете ми, когато можех да чета миналото и бъдещето само като докосвах хората. Тя беше в мен, когато чух музиката на призрака, който ме заведе при Мона.

Роуан се смръщи леко, за миг очите ѝ се присвиха, но после се разшириха като в почуда.

— Не съм използвал силата си, за да се преборя с Лашър — продължи той. — Бях твърде изплашен, за да го сторя. Използвах чисто човешката си, мъжка сила, най-простите инструменти, както ми каза Жулиен. Но силата е в мен. Трябва да е там. И ако това е нужно, за да ме обичаш истински, тогава съм готов да посегна дълбоко в себе си и да открия какво може да стори тази сила. Винаги съм бил готов на това.

— Моят скъп, невинен Майкъл — прошепна тя, но в гласа ѝ се четеше по-скоро учудване.

Той поклати глава. Наведе се и я целуна. Може би не трябваше да го прави, но не можа да се сдържи. Хвана я за раменете и я притисна назад към седалката, после впи устни в нейните. Веднага почувства взаимност — на мига тялото ѝ бе обзето от страст, ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, устата ѝ отвърна на целувката. Роуан се притискаше към него така, сякаш искаше да се слоят в едно.

Той я пусна само защото нямаше как да стори друго.

Колата се движеше бързо по магистралата. Летицето се виждаше в далечината. Нямаше време за страст, за потушаване на гнева и болката, за потъването в любовта, от което отчаяно се нуждаеха.

Този път тя посегна към него, стисна лицето му и го целуна.

— Майкъл, любов моя, моя единствена, единствена любов.

— С теб съм, скъпа — отвърна той. — И не се опитвай да промениш това. Каквото трябва да се направи за Аарън, за Мона, за бебето, за семейството, за каквото и да било — ще го направим заедно.

Той се опита да поспи, чак когато прелитаха над Атлантика. Лакомо изядоха храната си в самолета, пиха малко повече от

необходимото и говориха около час за Аарън. В самолета бе тъмно и тихо и те се бяха сгушили под няколко одеяла.

Имаха нужда да поспят. Аарън би ги посъветвал да поспят сега, без съмнение.

Щяха да се приземят в Лондон след осем часа, рано сутринта, макар че за телата им щеше да е още нощ. Щяха да намерят Юри, нетърпелив да разбере всичко около смъртта на Аарън. Щеше да е съсипан от болка и мъка. Това бе неизбежно.

Унасяше се, но не можеше да определи дали потъва в кошмар, или в нещо като ярък и напълно безсмислен комикс, когато почувства, че тя го докосва по ръката.

Обърна се отпуснато към нея. Тя лежеше по гръб до него и потупваше ръката му.

— Ако минем заедно през това — прошепна тя. — Ако не се отдръпнеш от мен и от онова, което ще сторя, ако не ме изоставиш...

— Тогава...

— Тогава вече нищо няма да може да застане между нас. Никой не би могъл да ни раздели. И между теб и твоята малка невеста няма да има нищо освен игра.

— Няма никаква невеста — каза той. — И никога няма да има. Не съм помислял за други жени, докато те нямаше. Обичам Мона по свой собствен начин и винаги ще я обичам, но тя е част от всички нас. Обичам я и искам детето. Искam детето толкова много, че дори не мога да говоря за това. Твърде скоро е и аз съм твърде отчаян. Но искам само теб още от деня, когато те срещнах.

Роуан затвори очи, но ръката ѝ още стискаше неговата. След миг се отдръпна почти естествено, сякаш потъна в сън. Лицето ѝ изглеждаше спокойно и съвършено.

— Знаеш, че съм отнемал живот — прошепна той, не бе сигурен дали е още будна. — Три пъти съм отнемал живот и не съм изпитал съжаление. Това може да промени всекиго. — Тя не отговори. — Мога да го сторя отново — добави той, — ако се наложи.

Устните ѝ помръднаха.

— Знам, че можеш — каза тя тихо, без да отваря очи, сякаш потънала в дълбок сън. — Но трябва да разбереш, че аз ще го направя без значение дали се налага, или не. Аз бях смъртно наранена.

Приблужи се към него и го целуна отново.

— Не можем да го направим в самолета — каза той.

— Сами сме в първа класа — отвърна тя и повдигна вежди, после го целуна. — Вече съм правила любов в самолет. Може да се каже, че тогава за първи път Лашър ме целуна. Беше невероятно, почти като електричество. Но искам да го направя с теб. С твоя член. Искам твоето тяло! Не мога да чакам до Лондон. Моля те, направи го.

„Достатъчно“, помисли си той. Слава богу, че тя откопча сакото си, иначе той сигурно щеше да скъса копчетата.

ДЕВЕТ

Нищо не се бе променило особено. Все още беше в своята гора или парк, без заключени врати или пък кучета, огромната къща с красиво извити прозорци и множество комини — огромна и луксозна. Човек можеше да си представи миналите времена, като я гледаше. Тяхната жестокост и мрак, техния особен пламък — всичко това излъчваше дихание и шепот в пустата нощ.

Само колите по чакълестата алея и паркираните в отворените гаражи на дълги редици говореха за съвременния свят. Дори жиците и кабелите минаваха под земята.

Той тръгна през дърветата, после близо до основата на сградата, покрай камъните. Търсеше вратата, която помнеше от миналото. Не носеше нито сако, нито палто, само най-обикновени дрехи — дълги работнически панталони от кафяво рипсено кадифе и дебел вълнен пуловер, каквито носеха моряците.

Колкото повече се приближаваше, къщата като че растеше над него. Осеяна със слаби, самотни светлини, но все пак светлини. Изследователите в техните килии.

Видя през няколкото малки прозорчета с решетки кухнята в подземие. Две жени в бяло тъкмо оставяха настрани тестото за хляба да втаса. Ръцете им бяха целите в брашно. Побелял беше и дървеният готварски плот. Миризмата на кафе достигаше до него — силна и освежаваща. Някъде имаше врата... врата за доставки и тем подобни. Той продължи напред, извън светлините на прозорците. Опипваше каменната стена по пътя си, докато не се натъкна на вратата — явно не я бяха използвали напоследък.

Все пак си струваше да опита. Пък и беше екипиран за целта. Вероятно вратата не бе свързана с аларма. Всъщност изглеждаше доста окаяно и когато я огледа по-добре, той видя, че няма ключалка, а само много стари ръждясали панти и резе. За негово изумление вратата се отвори при допира му и изскърца така силно, че го стресна и изнерви. Зад нея започваше каменен коридор с малко стълбище, което водеше

нагоре. По прахта на стълбите личаха пресни следи — въздухът бе топъл и леко застоял, като във всяка къща през зимата. Той влезе и затвори вратата. От стълбището струеше светлина и осветяваше надписа: „Не оставяйте тази врата отворена“.

Той послушно провери дали е затворил добре, после се обърна и тръгна нагоре. Стигна до голям, облицован в тъмно дърво коридор.

Да, спомняше си този коридор. Тръгна по него, като не се опитваше да е безшумен, нито пък да се крие в сенките. Тук някъде беше официалната библиотека — не тайният архив с безценните стари досиета, а ежедневната читалня с дълги дъбови маси, удобни кресла и купчини списания от цял свят. Огънят в камината беше угаснал, но той все още усещаше топлината под краката си — няколко въгленчета още сияеха сред почернелите цепеници.

Първо си помисли, че стаята е празна, но когато се огледа по-внимателно, видя, че в едно от креслата дреме много стар мъж — едър плешив човек с малки очила на върха на носа и красив халат, облечен над риза и панталони.

Навремето спалните бяха на третия етаж. Дали и сега бе така? Тръгна нагоре.

Когато стигна до края на коридора на третия етаж, той стигна до друга малка зала и реши да започне оттам.

Без да чука, завъртя дръжката на вратата и влезе в елегантна спалня. В нея откри само една прошарена жена. Тя вдигна очи от бюрото и го погледна с изумление, но без никакъв страх.

Точно на това се бе надявал. Приблужи се до бюрото.

Жената бе притиснала с лявата си ръка една отворена книга, а с дясната подчертаваше някои думи от текста.

Беше Боеций. *De topicis differentiis*^[1]. Тя беше подчертала изречението: „Силогизмът е дискурс, в който определени становища са установени и съгласувани, за разлика от случаите, когато трябва да се получи нещо различно от съгласуваните становища посредством самите тях“.

Той се засмя.

— Извинете ме — обърна се към жената.

Тя го наблюдаваше, не бе помръднала от влизането му в стаята.

— Вярно е, но е смешно, нали? Бях го забравил.

— Кой сте вие? — попита тя.

Дрезгавината в гласа ѝ, вероятно резултат от възрастта, го сепна. Сивата ѝ коса бе гъста и прибрана в старомоден кок на тила, не беше като лишените от женственост съвременни прически.

— Знам, че съм груб — рече той. — Винаги усещам, когато съм груб. Моля за извинение.

— Кой сте вие? — попита тя отново със същия тон, само дето сега направи пауза след всяка дума, вероятно за акцент.

— Какво съм аз? — отвърна той. — Това е по-важният въпрос. Знаете ли какво съм аз?

— Не, а трябва ли да знам?

— Не зная. Вижте ръцете ми. Вижте колко са дълги и тънки.

— Деликатни са — каза тя със същия дрезгав глас, очите ѝ само пробягаха по ръцете му и се върнаха на лицето. — Защо сте дошли?

— Аз действам като дете — отвърна той. — Само така мога.

— И?

— Знаете ли, че Аарън Лайтнър е мъртъв?

Тя задържа погледа си за момент, после се облегна в стола и изпусна зеления маркер. Извърна поглед встрани — явно тази новина бе ужасна за нея.

— Кой ви каза? Всички ли знаят?

— Явно не — отвърна той.

— Знаех си, че няма да се върне — каза тя. Сви уста така, че дълбоките бръчки около устните ѝ станаха още по-дълбоки и дори потъмняха. — Затова ли дойдохте, да ми съобщите за смъртта му?

— За да видя как ще реагирате. За да разбера дали имате нещо общо с убийството му.

— Какво?

— Не ме ли чухте?

— Убийство? — Тя се изправи бавно от стола си и го погледна яростно, Особено сега, когато осъзна колко е висок. Погледна към вратата, като че ли се канеше да хукне към нея. Той вдигна леко ръка, за да я призове към търпение.

— Казвате, че Аарън е бил убит? — попита тя. Челото ѝ се смръщи над сребърните рамки на очилата.

— Да, убит е. Прегазен с кола. Мъртъв е.

Жената затвори очи, сякаш решила да приеме нещата подобаващо, щом не може да излезе. Погледна право пред себе си,

невиждащо, сякаш бе забравила за присъствието му. После вдигна очи и прошепна дрезгаво:

— Вещиците Мейфеър! Господи, защо отиде там?

— Не мисля, че са го сторили вещиците — рече той.

— Тогава кой?

— Някой от ордена.

— Не знаете какво говорите! Никой от нас не би извършил подобно нещо.

— Съвсем наясно съм какво говоря — каза той. — Юри, циганинът, каза, че убиецът е сред вас, а Юри не би излъгал, що се отнася до това. Според мен той по принцип не лъже.

— Юри. Видели сте Юри. Знаете ли къде е той?

— А вие?

— Не. Той просто замина една нощ, само това знаем. Къде е?

— На сигурно място, макар и по случайност. Същите хора, които са убили Аарън, се опитаха да убият и него.

— Защо?

— Вие нямате нищо общо с това, нали? — Той изглеждаше доволен.

— Да, нямам! Почакайте, къде отивате?

— Навън, да открия убийците. Покажете ми пътя към стаите на директора. Преди го знаех, но нещата са се променили. Трябва да се видя с него.

Тя веднага мина покрай него и му кимна да я последва. Дебелите ѝ токове тропаха силно по лъскавия под на коридора, сивокосата ѝ глава бе сведена, ръцете ѝ се размахваха естествено покрай тялото.

Като че ли вървяха безкрайно, най-сетне стигнаха до дъното на главния коридор. Пред двойни врати. Той ги помнеше. Само дето навремето не бяха така чисти и лъснати.

Тя почука силно. Сигурно събуди цялата къща. Но пък нямаше друг начин.

Вратата се отвори и тя влезе вътре, после се обърна много вежливо, за да представи на човека вътре своя спътник.

Мъжът в стаята погледна с боязън и когато видя Аш, лицето му се изкриви първо от изумление, после от шок и накрая застина в непроницаема гримаса.

— Знаете какво съм аз, нали? — попита Аш тихо.

Бързо влезе в стаята и затвори вратата. Кабинетът беше много голям, а до него имаше спалня. Изглеждаше леко разхвърляно, лампите мъждукаха слабо, камината бе празна.

Жената гледаше Аш със същия яростен поглед. Мъжът се бе отдръпнал назад, сякаш виждаше пред себе си нещо опасно.

— Да, ти знаеш — повтори Аш. — И знаеш защо са убили Аарън Лайтнър.

Мъжът не изглеждаше изненадан, само много изплашен. Беше едър, в добро здраве, с излъчването на изпечен в битките генерал, който знае, че посетителят му е много опасен. Дори не се опита да се престори на изненадан. И жената забеляза това.

— Не знаех, че смятат да го направят. Казаха, че си мъртъв, че си унищожен.

— Аз ли?

Мъжът отстъпи назад. Беше обзет от ужас.

— Не аз наредих да убият Аарън. Дори не знаех каква е целта, нито защо искат да те доведат тук. Не зная почти нищо.

— Какво означава това, Антон? — попита жената. — Кой е този човек?

— Човек ли? Човек. Това не е съвсем подходящо определение — каза Антон. — Това пред нас е...

— Разкажи за твоето участие във всичко това — каза Аш.

— Не! — извика Антон. — Аз съм директорът на ордена. Бях изпратен тук, за да съблюдавам изпълнението на желанията на Старшите.

— Без значение какви са тези желания?

— И кой си ти да ми държиш сметка?

— Не нареди ли ти на хората си да доведат талтоша?

— Да, но това искаха Старшите! — каза мъжът. — Каква вина имам аз? Нима съм отговорен, че изпълнявах нареждания. Старшите подбраха онези мъже, не аз. — Той си пое дълбоко дъх, без да откъсва очи от Аш, оглеждаше го от горе до долу. — Нима не разбираш в какво положение съм? Нима не разбираш, че Старшите са решили съдбата на Аарън.

— И ти приемаш това? А останалите?

— Никой не знае и не бива да узнава — каза мъжът с негодувание.

Жената ахна така, сякаш се бе надявала, че Аарън не е мъртъв. Сега вече беше сигурна.

— Трябва да кажа на Старшите, че си тук — рече Антон. — Трябва да докладвам за появата ти веднага.

— И как ще го направиш?

Мъжът посочи към факса на бюрото си. Кабинетът му бе огромен. Аш едва сега забеляза машината. Факсът бе най-обикновен — с много лампички и няколко тави за хартия. В самото бюро имаше много чекмеджета. Вероятно в някое от тях се криеше пистолет.

— Трябва да ги известя незабавно — каза мъжът. — Ще се наложи да ме извините за малко.

— Не мисля така — рече Аш. — Вие сте покварен. Не сте добър. Виждам това. Вие сте изпратили хора от ордена да наранят други.

— Така ми наредиха Старшите.

— Наредиха или платиха?

Мъжът замълча. Погледна жената с паника в очите.

— Извикай помощ — извика ѝ той и обърна очи към Аш. — Казах, че ми наредиха да те доведа тук. Какво се е случило междувременно, не е моя работа. Старшите казаха да дойда тук и да направя каквото трябва, на всяка цена.

Жената бе видимо шокирана.

— Антон — прошепна тя, но не направи никакъв опит да стигне до телефона.

— Давам ти последен шанс — рече Аш — да ми кажеш нещо, което ще ме възпре да те убия. — Това беше лъжа. Той го осъзна още щом изрече думите, но от друга страна, мъжът наистина можеше да каже нещо.

— Как смееш! — изсъска Антон. — Само да повиша глас и веднага ще дойдат да ми помогнат.

— Ами направи го тогава! — рече Аш. — Тези стени са дебели, но пък защо да не опиташ.

— Вера, извикай помощ! — изкрещя Антон.

— И колко, казваш, ти платиха? — попита Аш.

— Ти не знаеш *нищо*!

— Напротив, знам. А ти знаеш какво представлявам, но нищо друго. Твоята съвест е покварена. Ти се страхуваш от мен. И лъжеш.

Да, лъжеш. Било е много лесно да те подкупят. Предложили са ти кариера и пари и ти си се съгласил да сториш зло.

Погледна жената, която бе искрено ужасена.

— Това се е случвало и преди във вашия орден — продължи Аш.

— Махай се оттук! — изкрещя Антон. Извика за помощ, гласът му прозвуча много силно в затворената стая. Извика отново, още по-силно.

— Възнамерявам да те убия — съобщи Аш.

Жената извика:

— Почакай. — Разпери ръце и добави: — Няма нужда да го правиш. Ако Антон наистина е сторил това, ще свикаме незабавно Съвета. През това време на годината къщата е пълна със старши членове. Веднага ще събера Съвета.

— Можеш да ги свикаш, когато си тръгна. Ти си невинна. Няма да те убия. Но ти, Антон, имаш голяма вина. Бил си подкупен, защо не искаш да си признаеш? Кой те подкупи? Заповедите не са идвали от Старшите.

— Напротив, от тях идваха.

Мъжът се опита да се измъкне встрани, но Аш веднага го хвана с дългите си ръце и го стисна силно за гърлото. Започна да усилва бързо натиска, надяваше се, че силата му ще е достатъчна да прекърши врата на мъжа, но се оказа, че не е.

Жената отстъпи назад. Грабна телефонната слушалка и заговори нещо забързано. Лицето на мъжа бе зачервено, очите му изскачаха от орбитите. Скоро изгуби съзнание, но Аш продължи да стиска, докато не се увери, че Антон е мъртъв и няма да се надигне от пода за глътка въздух, както понякога се случваше. Пусна го да се свлече долу.

Жената остави телефонната слушалка.

— Каж ми какво е станало! — изпищя тя. — Каж какво е станало с Аарън? Кой си ти?

Аш чу, че по коридора тичат хора.

— Бързо, дай ми номера за връзка със Старшите.

— Не мога — отвърна тя. — Само ние трябва да го знаем.

— Мадам, не бъдете неразумна. Току-що убих човек. Направете каквото ви казах.

Тя не помръдна.

— Направете го заради Аарън — рече той — и заради Юри Стефано.

Тя се втренчи в бюрото, ръката ѝ посегна към устните. После грабна химикалка, написа нещо на лист хартия и после му го подаде.

Някой започна да блъска по двойните врати.

Аш погледна към жената. Нямаше време за повече приказки.

Обърна се и отвори вратите. Пред тях се бе събрала цяла тълпа жени и мъже, които го обкръжиха и се втренчиха в него.

Имаше както стари, така и доста млади, пет жени и четирима мъже. И едно много високо момче, на което още не бе набола брада. Старият господин от библиотеката също беше тук.

Аш затвори вратата зад себе си с надеждата да забави жената.

— Някой от вас да знае кой съм? — попита той. Бързо огледа лицата, очите му се стрелката напред-назад, докато не се увери, че е запомнил добре чертите на всеки. — Знаете ли какво съм аз? Моля, отговорете, ако знаете.

Никой не продума, всички изглеждаха объркани. Той чу, че жената плаче в стаята — силно ридание, дълбоко като гласа ѝ и грубо заради възрастта.

Сега и останалите се разтревожиха. Бе пристигнал още един млад мъж.

— Трябва да влезем вътре — каза една от жените. — Трябва да видим какво се е случило там.

— Но, кажете, знаете ли кой съм? Ти! — Аш се обърна към новодошлия. — Знаеш ли какво представлявам и защо съм тук?

Никой не знаеше. Никой не знаеше нищо. И все пак те бяха хора от ордена, изследователи, не бяха прислугата. Мъже и жени в разцвета на силите си.

Жената в стаята зад него дръпна дръжката на вратата и отвори. Аш отстъпи встрани.

— Аарън Лайтнър е мъртъв! — извика тя. — Аарън е бил убит.

Чуха се въздишки, проплаквания от ужас и изненада. Всички тук бяха невинни. Старецът от библиотеката изглеждаше смъртно ранен от тази новина. И той бе невинен.

Беше време Аш да си тръгва.

Проправи си бързо път през групичката и се насочи към стълбите. Започна да прескача по две стъпала, преди някой да го

последва.

Жената извика да го спрат, да не му позволяват да избяга. Но той вече бе твърде далече, краката му бяха много по-дълги от техните.

Стигна до страничния изход, преди преследвачите му да се озоват на върха на малкото стълбище.

Излезе в нощта и тръгна бързо по влажната трева. Озърна се за миг назад и се затича. Спря чак когато стигна до желязната ограда, която прескочи с лекота. Тръгна към колата си и направи бърз знак на шофьора да му отвори вратата и да потегля.

Седна отзад и колата веднага полетя към магистралата.

Прочете номера, който жената бе написала на листа. Беше извън Англия. Ако паметта не го лъжеше, беше номер в Амстердам.

Свали телефонната слушалка от стената на колата и набра номера на оператор за чужбина. Да, беше Амстердам.

Запомни номера, или поне се опита, после сгъна листа и го прибра в джоба си.

Когато се върна в хотела, записа номера и си поръча вечеря. После се изкъпа и търпеливо наблюдава как сервитьорите поставят пред него богато угощение на покритата с ленена покривка маса. Помощниците му, включително красивата млада Лесли, стояха тревожни до него.

— Ще трябва да намериш друго място, където да отседна преди зазоряване — каза той на Лесли. — Хотелът да е хубав като тоя, но доста по-голям. Имам нужда от офис с няколко телефонни линии. Върни се чак когато уредиш всичко.

Младата Лесли изглеждаше много доволна, че ѝ се възлага подобна отговорност, и излезе от стаята заедно с останалите. Той освободи сервитьорите и започна да яде спагетите със сметана. Имаше и студено мляко и месо от раци, което не обичаше, но пък също беше бяло.

После легна на дивана и се заслуша в пукането на огъня. Надяваше се да завали.

Надяваше се и Юри да се върне. Това обаче не бе много вероятно. Беше настоял да останат в „Кларидж“ именно в случай, че циганинът реши да им се довери отново.

Самюъл най-сетне се появи. Беше толкова пиян, че едва ходеше. Сакото му от туид бе праметнато през рамото, а бялата му риза беше намачкана. Едва сега Аш забеляза, че ризата е поръчкова изработка, както и костюмът — за да паснат на уродливото тяло на Самюъл.

Джуджето легна пред огъня тромаво като кит. Аш стана, взе няколко възглавници от дивана и ги пъкна под главата на Самюъл. Джуджето отвори очи по-широко от обикновено. Лъхаше на алкохол. Дъхът му излизаше със сумтене, но Аш не се отврати от това. Много обичаше Самюъл.

Дора би спорил с всеки, че Самюъл притежава някаква груба красота, но каква полза имаше?

— Намери ли Юри? — попита джуджето.

— Не — отвърна Аш, който остана коленичил до него, за да не се налага да говори високо. — Не търсих него, Самюъл. Къде да го търся в цял Лондон?

— Да, няма как — въздъхна Самюъл. — Аз гледах навсякъде. Обиколих няколко кръчми. Страхувам се, че ще се опита да се върне, а те ще се опитат да го убият.

— Той сега има много съюзници, а един от враговете му вече е мъртъв. Целият орден бе вдигнат на крак. Това вероятно ще е добре за него. Аз убих директора.

— Защо, за бога, си го направил? — Самюъл се опита да се надигне на лакът и да се изправи, но накрая се наложи Аш да му помогне.

Джуджето седна със свити колене и загледа смръщено приятеля си.

— Направих го, защото този човек беше покварен и долен лъжец. В Таламаска всяка поквара е много опасна. А и той знаеше какво представлявам. Реши, че съм Лашър. Оправда се със Старшите, когато го заплаших. Никой лоялен член на ордена не би споменал Старшите пред външен човек, нито пък би се защитил с тях така открито.

— И ти го уби.

— Със собствените си ръце, както винаги. Стана бързо. Той не страда много. Видях и неколцина от останалите. Не знаеха какво представлявам. Така че покварата вероятно е на самия връх и не е проникнала сред редовите членове. Ако пък е проникнала, те надали го

осъзнават. Не могат да разпознаят талтош, щом го видят, даже когато им се предоставя възможност да изследват такъв екземпляр.

— Екземпляр значи — рече Самюъл. — Искам да се върна в долината.

— Не искаш ли да ми помогнеш, за да бъде долината в безопасност и твоите отвратителни малки приятелчета да могат да си свирят на гайдите и да си танцуват на воля, да убиват нищо неподозиращи хора и да варят костите им в казани?

— Изразяваш се доста грубо.

— Нима? Вероятно.

— Какво ще правим сега?

— Нямам представа. Ако Юри не се върне до сутринта, ще трябва да се махнем оттук.

— Но на мен ми харесва „Кларидж“ — изръмжа Самюъл. Политна напред и затвори очи още щом главата му докосна възглавницата.

— Самюъл, би ли ми припомнил нещо — каза Аш.

— Какво?

— Какво е силогизъм?

Самюъл се засмя.

— Да ти припомня? Та ти никога не си знаел какво е силогизъм. Какво изобщо знаеш за философията?

— Знам доста — каза Аш и се опита да си спомни. „Всички хора са зверове. А зверовете са свирепи. Затова и хората са свирепи.“

Отиде в спалнята и си легна.

За миг отново видя вещицата с хубавата коса, която Юри обичаше. Представи си голите ѝ гърди, как се притискат нежно към лицето му и как косата ѝ ги покрива като огромна мантия.

После бързо заспа. Сънува, че върви през музея с куклите. Мраморните плочки бяха току-що излъскани и цветовете им бяха ярки — как само контрастираха помежду си. Всички кукли в стъклените витрини започнаха да пеят — модерни кукли, антични кукли, грозни и красиви кукли. Френските кукли затанцуваха, завъртяха малките си роклички, кръглите им личица сияеха от радост. А великолепните порцеланови кукли, неговите кралици, най-скъпите му съкровища, пееха с високо сопрано, очите им блестяха на флуоресцентните светлини. Никога не бе чувал подобна мелодия. Бе толкова щастлив.

Трябва да направи кукли, които могат да пеят, да пеят наистина — не като онези механични играчки, а кукли с електронни гласове, които ще пеят вечно. А когато дойде краят на света, куклите ще пеят в руините.

[1] „За различието“. — Бел.ред. ↑

ДЕСЕТ

— Няма съмнение — каза доктор Солтър и остави картонената папка на края на бюрото. — Само че не се е случило преди шест седмици.

— Как така? — попита Мона. Мразеше тази малка стая за прегледи, защото нямаше никакви прозорци. Задушаваше се в нея.

— Защото си вече в третия месец. — Лекарката се приближи към масата. — Ето, искаш ли да го усетиш? Дай ръка.

Мона я остави да я хване за китката и да сложи ръката ѝ върху корема.

— Натисни силно. Усещаш ли? Ето го бебето. Защо според теб носиш такива широки дрехи? Защото не можеш да търпиш да те стягат в кръста, нали така?

— Не, леля ми ги купи. Те просто си бяха там, в гардероба. — С какво бе облечена сега, о, да, с черна пола, като за погребение, или пък просто за да изглежда изящно на високите обувки в черно и бяло. — Не може да съм бременна от толкова време — настоя Мона. — Просто не е възможно.

— Иди си вкъщи и провери календарчето в компютъра си. Бременността е на три месеца.

Мона се изправи, скочи от масата за прегледи и приглади черната пола. Бързо нахлузи обувките. Нямаше нужда да ги откопчава и закопчава, макар че ако леля Джеф я видеше да обува така тези скъпи обувки, сигурно щеше да изпищи от ужас.

— Ще тръгвам — каза тя. — Трябва да ида на едно погребение.

— Нали не е на онзи нещастен човек, който се ожени за братовчедка ти и бе прегазен от кола.

— Да, неговото погребение. Виж, Анели. Не можем ли да направим някакво изследване, на което се вижда плодът.

— Да, така ще потвърдя с точност думите си — че си бременна вече в дванайсетата седмица. А сега ме чуй, ще трябва да пиеш всички

витамини, които ще ти предпиша. Един тринайсетгодишен организъм не е готов да роди дете.

— Добре, искам да си запиша час за изследването. — Мона тръгна към вратата, но спря с ръка на дръжката. — Не, размислих. Не искам изследване.

— Защо?

— Не зная. Нека оставим нещата така за известно време. Пък и тестовете са страшнички, нали?

— Господи, защо пребледня така?

— Не съм, просто се канех да припадна като жените по филмите.

Тя излезе навън и прекоси малкия, покрит с килим външен офис. Излезе бързо, въпреки че лекарката викаше след нея. Вратата се затръшна силно и Мона се затича към остъкленото фоайе.

Колата я чакаше до тротоара. Райън стоеше до нея със скръстени ръце. Беше облечен в тъмносино за погребението и изглеждаше почти както винаги — само дето очите му бяха насълзени и като цяло имаше много уморен вид. Той отвори вратата пред Мона.

— Е, какво каза доктор Солтър? — попита той, обърна се и я изгледа с тревога от глава до пети.

Много ѝ се искаше да спрат да я гледат така.

— Е, да, бременна съм — отвърна тя. — Всичко е наред. Да се махаме оттук.

— Тръгваме. Нещастна ли си? Може би ти трябва време да го осъзнаеш.

— Не, разбира се, че не съм нещастна. Защо ще съм нещастна? Просто си мислех за Аарън. Майкъл и Роуан обадиха ли се?

— Не още. Вероятно в момента спят. Какво става, Мона?

— Стига, Райън, моля те. Хората постоянно ме питат какво става. Нищо не става. Просто всичко се случва... ужасно бързо.

— Много си странна — отбеляза Райън. — Изглеждаш изплашена.

— Не, само се чудя какво ли е да имам дете. Ти каза ли вече на всички? Нали няма да има конско?

— Не е необходимо — отвърна той. — Ти си наследницата... Никой не би ти казал нищо. Ако някой би се осмелил, това ще съм аз. Но някак не мога да се принудя да ти прочета обичайните лекции, предупреждения и упреци.

— Ами хубаво — рече тя.

— Изгубихме толкова много, а този нов живот за мен е като пламък, затова ще направя всичко възможно да го опазя.

— О, станал си странен, Райън. Май наистина си уморен. Трябва ти малко почивка.

— Не искаш ли да ми кажеш?

— Какво да ти кажа?

— Ами кой е бащата, Мона. Възнамеряваше да ни кажеш, нали? Братовчед ти Дейвид ли е?

— Не, не е Дейвид. Забрави за него.

— Значи Юри?

— Ама какво е това? Разпит? Аз си знам кой е бащата, ако това се чудиш, но не искам да говоря сега. Пък и неговата идентичност може да бъде потвърдена още щом се роди детето.

— И преди това.

— Не искам да забивате игли в детето ми! Няма да позволя да му се случи нищо. Обясних ти, че знам кой е бащата. Ще ти кажа, когато... когато му дойде времето.

— Майкъл Къри е, нали?

Тя се обърна и се втренчи в него. Твърде късно бе да игнорира въпроса.

Той видя отговора, изписан на лицето ѝ. И изведнъж започна да изглежда много изморен, лишен от всякакви опори. Приличаше на човек, който взема силни успокоителни, стана леко превъзбуден и порязък от обикновено. Добре че бяха в лимузината и не караше той. Иначе сигурно щеше да налети на някоя ограда.

— Джифорд ми каза — рече той съвсем бавно, като упоен. Обърна се към прозореца. Движеха се бавно по Сейнт Чарлз авеню, по най-красивата част от булеварда — с най-новите имения и най-старите дървета.

— Моля? — попита Мона. — Джифорд ли ти каза? Райън, добре ли си? — Какво ли щеше да стане с това семейство, ако Райън излезеше от релси? И така си имаха достатъчно грижи. — Райън, отговори ми.

— Сънувах я снощи — каза той и най-сетне се обърна към нея. — Джифорд ми каза, че Майкъл Къри е бащата.

— А тя щастлива ли беше, или нещастна?

— Щастлива или нещастна — повтори той замислено. — Всъщност не мога да си спомня.

— Чудесно! — въздъхна Мона. — Дори и сега, когато е мъртва, никой не обръща внимание на думите ѝ. Тя се явява в съня ти, а ти не си ѝ обърнал внимание.

Това го сепна, но той не опита да се защити. Само я погледна някак разсеяно и много спокойно.

— Беше хубав сън, много хубав. Бяхме заедно.

— А тя как изглеждаше? — Наистина му имаше нещо. „Божичко, вече съм сама, помисли си Мона. Аарън е мъртъв. Беа се нуждае от съчувствие. Роуан и Майкъл още не са се обадили, всички сме изплашени, а Райън не е на себе си и вероятно така е по-добре за него.“

— Как изглеждаше Джифорд? — отново попита тя.

— Хубава, както винаги. За мен винаги е изглеждала хубава, без значение дали е на двайсет и пет, на трийсет и пет или дори на петнайсет. Тя винаги ще си остане моята Джифорд.

— Какво направи тя?

— И защо питаш?

— Защото вярвам в сънища. Райън, моля те, кажи ми. Опитай да си спомниш какво направи Джифорд.

Той сви рамене и леко се усмихна.

— Копаеше дупка. Мисля, че беше под някакво дърво. Май бе дъбът на Деидре. Да, там беше, а пръстта бе струпана около нея.

За миг Мона не отговори. Беше така шокирана, че се опасяваше гласът да не ѝ изневери.

Той отново се отнесе нанякъде, гледаше през прозореца, сякаш вече бе забравил за какво говорят.

Мона почувства силно главоболие и в двете слепоочия. Може би ѝ прилошаваше от движението на колата. Нали така става, когато си бременна, дори и бебето да е нормално.

— Чичо Райън, не мога да ида на погребението на Аарън — каза тя внезапно. — Прилоша ми от пътуването. Искам да дойда, но не мога. Ще трябва да се прибера. Знам, че звучи глупаво и егоистично, но...

— Ще те закарам право у вас — каза той галантно, посегна и включи интеркома. — Клем, откарай Мона на Първа улица. — После прекъсна връзката. — Имаше предвид Първа улица, нали?

— Да, всъщност, да — отвърна тя. Беше обещала на Роуан и Майкъл веднага да се премести — така и бе сторила. Освен това там се чувстваше повече у дома си, отколкото на Амелия стрийт. Майка ѝ вече я нямаше, а баща ѝ бе мъртво пиян. Ставаше само понякога през нощта, за да потърси нова бутилка и цигари или пък мъртвата си жена.

— Ще се обадя на Шелби да остане с теб — каза Райън. — Ако Беатрис няма нужда от мен, аз също ще дойда.

Беше много притеснен. Това бе съвсем нова ситуация за него, разбира се. Сега се бе концентрирал върху Мона, но позитивно, както се грижеше за нея, когато бе много малка и Джифорд я обличаше с дантели и панделки. Трябваше да се досети, че Райън ще реагира така. Той обичаше бебетата. Обичаше децата. Всички ги обичаха.

„Аз вече не съм дете за тях, не съм“, каза си Мона.

— Не, нямам нужда от Шелби — каза тя. — Искам да остана сама. Само с Еужения. Всичко ще е наред. Ще подремна. Горе има хубава стая, ще подремна там. Никога не съм оставала сама в къщата. Трябва да помисля и да осъзная какво чувствам. Освен това охраната там е като чуждестранния легион. Никой не може да проникне в къщата.

— Значи нямаш нищо против да останеш сама там?

Очевидно той нямаше предвид евентуални натрапници, а старите легенди, историите, които я вълнуваха толкова много преди. Сега те ѝ се струваха някак далечни, романтични.

— Не, защо да имам нещо против? — попита тя нетърпеливо.

— Мона, ти си вече млада жена — рече той и се усмихна по доста нетипичен за него начин. Вероятно изтощението и мъката все пак го бяха довели до състояние, в което бе възможно да му се случи нещо толкова спонтанно. — Не се притесняваш от бебето и не се страхуваш от къщата.

— Райън, никога не съм се страхувала от тази къща. Никога. А колкото до бебето, точно в момента ми е зле. Мисля, че ще повърна.

— Но ти се страхуваш от него, Мона — каза той искрено.

Трябваше да сложи край. Не можеше да продължава с тези въпроси. Обърна се към него, сложи ръка на коляното му и каза:

— Чичо Райън, аз съм на тринайсет. Просто трябва да помисля. Нищо ми няма и не знам какво значи страх или уплаха, освен че съм

чела тези думи в речника. Разбираш ли? Тревожи се за Беа. Мисли кой може да е убил Аарън. За това трябва да се притесняваш.

— Мона, скъпа — рече той усмихнат.

— Джифорд ти липсва.

— Нима това те изненадва? — Той се обърна към прозореца, без да чака отговор. — Сега Аарън е с Джифорд, нали?

Мона поклати глава. Работата наистина не беше добре. Пиърс и Шелби трябваше да научат колко се нуждае от тях баща им.

Тъкмо бяха завили по Първа улица.

— Съобщи ми веднага, щом Роуан и Майкъл се обадят — каза Мона. Взе си чантата и се приготви да слезе от колата. — И целуни Беа от мен... и... от Аарън.

— Ще я целуна — отвърна той. — Сигурна ли си, че можеш да останеш горе сама? Ами ако Еужения не е там?

— Би било твърде хубаво, за да е истина — каза тя през рамо.

Двама млади униформени охранители стояха при портата, единият тъкмо я отключваше, за да влезе Мона. Тя им кимна, щом мина покрай тях.

Стигна до входната врата, пхна ключа в ключалката и след миг вече бе вътре. Вратата се затвори както винаги — с дълбок, приглушен и тежък тътен. Мона се облегна на нея със затворени очи.

Дванайсет седмици, това бе невъзможно!

Лоша работа! Мисли!

Тръгна към библиотеката. Бяха донесли компютъра миналата нощ и тя го бе поставила вдясно от голямото махагоново бюро. Тръшна се в креслото и веднага го включи.

Бързо отвори файла \WS\MONA\SECRET\Pediatric.

„Трябва да бъдат зададени следните въпроси — написа тя. — Колко бързо е протекла бременността на Роуан? Имало ли е признаци на ускорено развитие? Чувствала ли се е необичайно зле? Никой не знае отговорите, защото никой не е наясно с бременността на Роуан. Изглеждаше ли бременна? Роуан сигурно знае как са се развили събитията. Тя може да изясни всичко и да ме освободи от тези глупави стракове. Разбира се, имала е и втора бременност, за която никой не знае нищо, освен тя самата, Майкъл и аз. Смейш ли да попиташ Роуан за тази втора...“

Глупави страхове. Тя спря да пише. Седна назад и сложи ръка на корема си. Не натисна, за да усети твърдата топка, която доктор Солтър я бе накарала да почувства. Просто отвори пръсти и потупа леко корема си, осъзнавайки, че е по-голям от когато и да било.

— Моето бебе — прошепна тя и затвори очи. — Жулиен, помогни ми, моля те.

Но не получи отговор. Всичко това вече бе минало.

Така ѝ се искаше да поговори с Древната Евелин, но тя още се възстановяваше от удара. Бе обградена от сестри и апаратура в спалнята си на Амелия стрийт. Вероятно дори не знаеше, че са я отвели от болницата у дома. Сигурно щеше да е твърде влудяващо да седи там и да излива сърцето си пред Древната Евелин, а после да осъзнае, че тя не разбира нито дума.

Никого, нямаше никого. Джифорд!

Отиде до прозореца, онзи, който така мистериозно се бе отворил онзи ден, вероятно от Лашър, така и не се разбра. Тя се вгледа през зелените капаци. На ъгъла имаше охрана. Както и на отсрещната страна на улицата.

Тя излезе от библиотеката, вървеше съвсем бавно, въпреки че не знаеше защо, освен че се вглеждаше във всичко, покрай което минаваше. Излезе в градината, която изглеждаше великолепно зелена, пролетните азалии бяха готови да цъфнат, а лилиите бяха осеяни с пъпки. Миртите бяха изпълнени с мънички зелени листенца, заради които изглеждаха огромни.

Зимата си беше отишла. Топлината се бе завърнала и въздухът се дишаше лесно.

Тя стоеше до задната порта на градината и гледаше към дъба на Деидре и масата, където бе седяла Роуан. Там растеше свежа зелена трева, по-светла и по-зелена от тревата наоколо.

— Джифорд? — прошепна Мона. — Лельо Джифорд. — Но знаеше, че не очаква да получи отговор от призрак.

Дори се страхуваше от откровение, от видение, от ужасната дилема. Сложи ръка на корема си и я задържа там.

— Призраците вече ги няма — каза тя. Осъзна, че говори колкото на бебето, толкова и на самата себе си. — С това се свърши. Няма да имаме нужда от тях, ти и аз. Не, никога. Те бяха дошли да убият дракона и сега, когато той вече бе мъртъв, бъдещето е наше — твое и

мое — и ти никога няма дори да осъзнаеш какво се е случило, не и преди да пораснеш и да станеш много умно. Ще ми се да знаех момче ли си, или момиче. Искам да знам какъв цвят е косата ти — ако имаш такава. Искам да ти дам име. Да, име.

Тя прекъсна малкия си монолог.

Имаше чувството, че някой ѝ заговори — някой много близо ѝ прошепна нещо — само част от изречение и млъкна. Не успя да го разбере. Дори се обърна и се огледа. Но, разбира се, до нея нямаше никого. Охранителите обикаляха покрай оградата. Така им беше наредено, освен ако не чуят нещо тревожно в къщата.

Тя се свлече до желязната колона на оградата. Очите ѝ пробягаха по тревата и после по дебелиите черни клони на дъба. Новите листа бяха избуяли ярки и ментовозелени. Старите изглеждаха прашни и тъмни, готови да изсъхнат и да паднат. Дъбовете в Ню Орлиънс всъщност никога не оставаха голи и слава богу. Но през пролетта се прераждаха.

Тя се обърна и погледна вдясно — към предната част на имението. Мярна проблясък на синя риза отвъд предната ограда. Тук бе по-тихо, отколкото когато и да било. Вероятно дори Еужения бе отишла на погребението на Аарън. Поне се надяваше да го е направила.

— Никакви призраци, никакви привидения — каза Мона. — Никакъв шепот от леля Джифорд.

Дали наистина искаше да чуе такъв? За пръв път в живота си не беше сигурна. Самата мисъл за призраци и привидения я объркваше.

Сигурно е било бебето, помисли си тя, една от онези мистериозни умствени промени, които те сполетяват, макар и така рано, и те водят към уседналия, непроменлив живот. Сега не ставаше дума за призраци. Бебето бе всичко. Бе прочела доста за тези физически и ментални промени миналата нощ в книгите за бременност. Имаше още много за четене.

Бризът се прокрадна през храсталака, грабваше откъснати цветчета и листа, пръскаше ги по лилавите плочи, а после отмираще съвсем. От земята лъхна топлина.

Тя се обърна и се върна в къщата, отново влезе в библиотеката.

Седна пред компютъра и започна да пише.

— Нямах да си човек, ако не изпитваш такива съмнения и подозрения. Как да не се чудиш дали бебето е добре при тези обстоятелства? Без съмнение страхът идва от хормоните и е механизъм за оцеляване. Но ти не си безмозъчен инкубатор. Макар и под въздействието на нови химически вещества, мозъкът ти все още си е твой. Само виж фактите.

Лашър бе направлявал предишното бедствие от самото начало. Без неговата намеса Роуан може би щеше да роди напълно здраво и красиво...

Тя спря. Но в какво точно се изразяваше намесата на Лашър?

Телефонът звънна и я стресна, дори като че я нарани. Тя посегна към слушалката, без да изчака да звънне отново.

— Мона е, говорете.

От другата страна се чу смях.

— Страшен отговор, хлапе.

— Майкъл! Слава богу. Бременна съм, доктор Солтър каза, че няма никакво съмнение.

Чу го да въздиша.

— Обичаме те, скъпа — рече той.

— Къде сте?

— В някакъв ужасно скъп хотел, в апартамент във френски стил, пълен със столове с извити крачета. Юри е добре, Роуан прегледа раната му. Започнала е да се инфектира. Искам да изчакаш малко с разговора с него. Сега е превъзбуден и не е съвсем наясно какво говори. Но иначе е добре.

— Да, разбирам. И без това не искам да му казвам сега за бебето.

— Да, няма да е добре.

— Дай ми номера ви.

Той ѝ го даде.

— Скъпа, добре ли си?

Ето отново, дори той усеща, когато си притеснена. И знае защо може да си притеснена. Не му казвай нищо! Нито дума. Нещо в нея се бе затворило, внезапно изплашено от Майкъл, от човека, с когото така много искаше да говори, с единствения човек, освен Роуан, на когото можеше да се довери.

Трябваше да действа внимателно.

— Да, добре съм, Майкъл. В офиса на Райън имат ли ти номера?

— Нямаме намерение да изчезваме, скъпа.

Тя осъзна, че се взира в екрана, във въпросите, които бе набелязала така логично, така интелигентно: „Колко бързо е протекла бременността на Роуан? Имало ли е признаци на ускорено развитие?“.

Майкъл щеше да знае отговорите. Не, не биваше да продължава.

— Трябва да затварям, скъпа. Ще ти се обадя по-късно. Обичаме те.

— Дочуване, Майкъл.

Тя затвори телефона.

Седя тихо доста време, преди да започне да пише бързо:

„Твърде рано е да им задавам подобни глупави въпроси за бебето, твърде рано е да имам страхове, които могат да се отразят на здравето и спокойствието ми, твърде рано е да притеснявам Роуан и Майкъл, които сега имат много по-сериозни грижи...“

Пак дочу шепот наблизко! Сякаш някой говореше точно до рамото ѝ. Огледа се, стана и прекоси стаята, за да се увери в това, което вече знаеше. В нея нямаше никого, нито призраци, нито дори сенки. Флуоресцентната лампа на бюрото се грижеше за това.

Дали имаше охрана на Честнът? Може би. Но как би могла да чува шепота им през дебелината осемнайсет инча тухлена стена?

Минутите минаваха.

Страхуваше ли се да помръдне? Това е лудост, Мона Мейфеър. Какво си мислиш, че може да е? Джифорд или собствената ти майка? Или пък чичо Жулиен?

Нима не заслужаваше малко почивка сега? Може би тази проклета къща просто си бе обитавана от призраци както винаги, от всякакви призраци, например призрак на прислужница от 1859 или на кочияш, паднал трагично от покрива през 1872 година. Напълно възможно. Семейството не бе записало всичко, което се е случило. Тя започна да се смее.

Пролетарски призраци в къщата на Мейфеър? Призраци, които не са „кръвни роднини“? Какъв скандал! Не, тук изобщо няма никакви призраци.

Тя се вгледа в позлатената рамка на огледалото, в тъмнокафявата мраморна полица на камината, в лавиците със стари гниещи книги. Обзе я спокойствие, нещо уютно и хубаво. Обичаше тази стая най-много, а и сега нямаше музика от призракен грамофон, нито лица в огледалото. Тя е у дома си тук. На сигурно място. У дома.

— Да, само ти и аз, дете — каза Мона на бебето. — Това е нашата къща сега, с Майкъл и с Роуан. И ти обещавам, че ще ти избира интересно име.

Пак седна и започна да пише дори по-бързо от преди:

„Много съм изнервена. Представям си разни неща. Приемам протеини, витамин С за нервите и за общото ми състояние. Чувам гласове точно до ухото си, звучат като... не съм сигурна, но звучат сякаш някой пее или тананика! Сякаш полудявам. Дали е призрак или просто недостиг на витамин В?

В момента тече погребалната церемония за Аарън. Няма съмнение, че и това ми е повлияло.“

ЕДИНАЙСЕТ

— Сигурен ли си, че беше талтош? — попита Роуан. Бе оставила превръзките и антисептичните препарати встрани и си изми ръцете. Стоеше до вратата на банята и гледаше Юри, който вървеше напредназад, мрачен, ядосан и някак непредсказуем на фона на претрупаната с коприна луксозна стая.

— О, господи, ти не ми вярваш! Талтош беше.

— Може да е бил просто човек, който има причина да те заблуди — каза тя. — Височината сама по себе си не означава непременно, че...

— Не, не, не — прекъсна я Юри със същия маниакален тон, с който бе говорил още откакто ги посрещна на летището. — Не беше човек. Беше... беше красив и някак отвратителен. Кокалчетата на пръстите му бяха огромни, а самите пръсти — много дълги. Лицето му обаче приличаше на човешко. Много, много красив мъж. Това беше Ашлар, Роуан, самият той. Майкъл, разкажи й историята. Свети Ашлар от най-старата църква в Донелайт. Кажй й. О, само да бяха тук записките на Аарън. Знам, че има такива. Той е записал цялата история. Въпреки че вече нямахме връзка с ордена, той не би пропуснал да запише всичко.

— Записа го, синко, бележките му са при нас — каза Майкъл. — А и аз й разказах всичко, което зная.

Майкъл вече бе обяснил това два пъти, ако Роуан не се лъжеше. Постоянните повторения и зацикляния през този ден я измориха. Беше много отпаднала от пътуването. Като цяло се чувстваше слаба и остаряла, дори и да бе хранила някаква надежда за обратното. Слава богу, че поспа в самолета.

Майкъл седеше до страничната облегалка на красивия френски диван, кръстосал крака върху златистите възглавници. Беше свалил сакото си и сега гърдите му изглеждаха масивни в пуловера с висока яка — сякаш криеха сърце, което можеше да бие триумфално още петдесет години. Стрелна потаен и съчувствен поглед към Роуан.

Слава богу, че си тук, помисли си тя. Слава богу. Спокойният му глас и маниер бяха много успокояващи. Не можеше да си представи да е тук без него.

Друг талтош. Още един талтош! Господи, какви тайни пазеше този свят, какви чудовища се криеха сред горите, в големите градове, в пустошта, в моретата? Умът ѝ правеше номера. Не можеше да си представи ясно Лашър. Фигурата му ѝ изглеждаше непропорционална. Силата му ѝ се струваше свръхестествена. А това не бе точно така. Тези създания не бяха всемогъщи. Опита да се отърве от дразнещите спомени, от усещането на пръстите му по раменете, от ударите, от които губеше съзнание. Отново почувства как изпада в несвяст, как се пробужда, а после лази зашеметена към сигурността, под леглото. Но трябваше да се откъсне от всичко това, да се концентрира и да накара и Юри да се концентрира.

— Юри — каза тя спокойно и ненатрапчиво авторитетно, — опиши ми пак малките хора. Сигурен ли си...

— Малките хора са диваци — каза Юри, говореше бързо. Беше разперил ръце, сякаш се опитваше да хване магическо кълбо, в което виждаше образите на онова, което описваше. — Самюъл каза, че са обречени. Вече нямали жени. Нямали бъдеще. Щели да изчезнат от лицето на земята, освен ако не се появи талтош сред тях, освен ако не намерят женска от своя вид в някоя друга част на Европа или на Британските острови. И това се случва. Чухте ли, случва се. Самюъл ми каза. Или пък вещица, не разбирате ли? Вещица. Умните жени по тези земи не припарват до долината. Туристите и археолозите идват и си отиват на групи, и то само през деня.

Вече бяха чули това, но Роуан започна да осъзнава, че всеки път той добавя по нещо, по някоя нова и вероятно важна подробност.

— Разбира се, Самюъл ми го каза, когато мислеше, че ще умра в онази пещера. Когато треската отмина, той бе не по-малко изненадан от мен. А после Аш. У него нямаше никакво двуличие. Не можете да си представите колко прямо и непринудено е това същество. Мъж, исках да кажа мъж. Да, защо да не го наречем мъж, дори и да не забравяме, че е талтош. Никой човек не може да е така директен, освен ако не е идиот. А Аш не е идиот.

— Значи не е излъгал, че иска да ти помогне — каза Роуан, като го гледаше напрегнато.

— Не, не лъжеше. Той иска да защити и Таламаска, не зная защо. Има нещо общо с миналото и вероятно с архивите, тайните, макар никой да не знае какво точно се крие в тях. О, само да можех да съм сигурен, че Старшите нямат нищо общо с това. Но вещица със силата на Мона е твърде ценна за Аш и Самюъл. Не биваше, не биваше да им казвам нищо за Мона. Бях такъв глупак, казах им за семейството. Но нали разбирате, все пак Самюъл ми спаси живота.

— А този талтош е казал, че няма „партньорка“? — попита Майкъл. — Ако „партньорка“ е точната дума?

— Това бе съвсем очевидно. Той е дошъл тук, защото Самюъл му казал, че един талтош, Лашър, се е появил в долината заедно с теб, Роуан. Аш дойде веднага отдалече, не знам откъде. Той е богат. Има охрана, прислуга, движи се с цяла колона автомобили, така ми каза Самюъл. Джуджето говори твърде много.

— Но не е споменал нищо за женски талтош?

— Не. Останах с впечатлението, че и двамата не знаят за съществуването на женски талтош! Роуан, не разбираш ли, малките хора загиват, талтошите са обречени на същото. Господи, Аш може би е единственият оцелял след смъртта на Лашър. Представете си само! Сега сигурно разбирате какво значи Мона за тях двамата?

— Е, искаш ли да ти кажа моето мнение? — попита Майкъл. Посегна за каната с кафе от таблата до него и си напълни отново чашата. Вдигна я без чинийката. — Направихме всичко по отношение на Самюъл и Ашлар. — Той погледна Роуан. — Шансът да ги открием в „Кларидж“ е едно към десет...

— Не, не бива да ги доближаваме — каза Юри. — Дори не бива да разбират, че си тук. Особено ти.

— Да, разбирам — кимна Майкъл, — но...

— Не, не разбираш — прекъсна го Юри, — или пък не ми вярваш. Майкъл, тези същества могат да познаят вещицата, била тя мъж или жена. Те винаги я разпознават. Нямат нужда от медицински изследвания, за да разберат дали имаш ценните за тях гени. Вероятно го разбират и по миризмата, от пръв поглед.

Майкъл сви леко рамене, като да каже, че има мнение по въпроса, но няма да го изрази сега.

— Добре, значи няма да ходя в „Кларидж“ сега. Но ще ми е адски трудно да не го направя, Юри. Все пак ти казваш, че Аш и

Самюъл са само на пет минути път от този хотел.

— Боже, надявам се вече да са си тръгнали. Надявам се обаче да не са отишли в Ню Орлиънс. Защо им казах? Защо бях такъв глупак? Защо заради благодарността си и заради страха проявих такава глупост?

— Спри да се обвиняваш — обади се Роуан.

— Охраната в Ню Орлиънс е подсилена четири пъти — каза Майкъл. Седеше все така отпуснат на дивана. — Нека оставим за малко Ашлар и Самюъл и да поговорим за Таламаска. Направихме списък на най-старите членове в Лондон, онези, на които можем да се доверим или пък които със сигурност ще надушат предателя сред тях.

Юри въздъхна. Беше съвсем близо до малкия сатиниран стол до прозореца, тапицерията бе същата като драпериите, така че столът едва се различаваше на техния фон. Юри се отпусна на ръба му и сложи ръка на устата си. После издиша съвсем бавно. Косата му бе много разрошена.

— Добре — каза накрая. — Таламаска, моето убежище, моят живот. — Той започна да брои на пръстите на дясната си ръка. — Та значи имаме Милинг, той сега е на легло, няма начин да се доберем до него. Не искам да му се обаждам и да го притеснявам. Има още... още...

— Джоан Крос — каза Майкъл. Взе жълтия бележник от масичката за кафе. — Да, Джоан Крос. Седемдесет и пет годишна, инвалид. На количка. Отказала да бъде директор заради артритата си.

— Дори самият демон не би могъл да поквари Джоан Крос — каза Юри, говореше все по-бързо и по-бързо. — Но тя е твърде самовглъбена. Прекарва цялото си време сред архивите. Няма да забележи, дори ако останалите започнат да тичат около нея чисто голи.

— Тогава следващият — Тимоти Холингшед — каза Майкъл, като четеше от бележника.

— Да, Тимоти, само че не го познавам добре. Не, трябва да изберем Стюарт Гордън. Споменах ли Стюарт? Казах го, нали?

— Не, не си, но е достатъчно, че го казваш сега — каза Роуан. — Защо точно Стюарт Гордън?

— Той е на осемдесет и седем и още преподава, поне в самия орден. Беше най-близкият приятел на Аарън! Стюарт Гордън може би знае всичко за вещниците Мейфеър. Ама, разбира се, със сигурност

знае! Помня, че веднъж, миналата година, той ми каза, че Аарън се навърта твърде много около това семейство. Главата си залагам, че нищо не може да поквари Стюарт Гордън. Той е човекът, на когото трябва да се доверим.

— Или поне да разпитаме — каза Роуан под нос.

— Тук има още едно име — каза Майкъл. — Антоанет Кембъл.

— Тя е по-млада, много по-млада. Но е неподкупна като Господ. Ако в този списък има човек, който вероятно е сред Старшите, това би бил Стюарт Гордън! Той е нашият човек.

— Ще запазим и другите имена обаче. Ще се свързваме само с по един човек — каза Роуан.

— Е, какво ще кажеш да се свържеш с Гордън още сега по телефона? — попита Майкъл.

— Така ще им покаже, че е жив — каза Роуан. — Но вероятно това е неизбежно. — Гледаше Юри. Дали изобщо щеше да се справи с подобен ключов разговор в това състояние? Отново бе облян в пот. Трепереше. Тя му беше дала чисти дрехи, но и те вече бяха мокри.

— Да, неизбежно е — рече Юри. — Но ако не знаят къде съм, няма никаква опасност. За пет минути мога да измъкна от Стюарт повече, отколкото от всеки друг, дори от моя стар приятел Барон в Амстердам. Нека се обадя.

— Не бива да забравяме, че и той може да е част от заговора — настоя Роуан. — Може да е замесен целият орден. Може да са замесени всички Старши.

— По-скоро би умрял, отколкото да навреди на Таламаска. Има и двама много умни ученици, които могат да ни помогнат. Томи Монохан е нещо като компютърен гений. Може да ни съдейства да проследим заговора. А има и още един, рус, много хубав, със странно име — Марклин, да, Марклин Джордж. Но Стюарт ще прецени дали да ги намесва.

— Не бива да се доверяваме на Стюарт, преди да узнаем всичко възможно — каза Роуан.

— Но как иначе ще го узнаем? — погледна я Юри.

— Има си начини — отвърна тя. — Няма да се обаждаш отгук. А когато го направиш, ще кажеш само определени неща. Няма да се разкриваш пред този човек, чу ли, без значение колко много му вярваш.

— Ще ми кажеш какво да говоря? — попита Юри. — Но осъзнаваш ли, че Стюарт може да не иска да говори с мен. Може никой да не иска да говори с мен. Аз съм отлъчен, забравихте ли? Освен ако не му се примоля като приятел на Аарън. Това е номерът при Стюарт! Той много обичаше Аарън.

— Добре, този телефонен разговор ще е много важна стъпка — каза Майкъл, — това ни е ясно. А сега да минем към метрополията — можеш ли да ни начертаеш план на къщата, или пък да ни дадеш информация, за да го начертая аз?

— Да, това е отлична идея — каза Роуан. — Начертай план. Покажи ни къде са архивите, хранилищата, изходите, всичко. — Юри отново бе скочил на крака като изстрелян. Оглеждаше се наоколо.

— Къде има хартия? Къде има молив?

Майкъл вдигна телефона и поиска рецепцията.

— Ще ни донесат всичко необходимо — успокои го Роуан и хвана ръцете му. Бяха влажни и още трепереха. Черните му очи изглеждаха безумни, стрелкаха се от предмет на предмет. Не искаше да поглежда към нея.

— Успокой се — настоя тя и стисна по-силно ръцете му. Помисли си: „Успокой се“, и се приближи още към него, докато не му се наложи да я погледне в очите.

— Разсъждавам трезво, Роуан — каза той. — Повярвай ми. Страхувам се само... само за Мона. Направих огромна глупост. Но колко често човек среща подобни същества? Никога не бях виждал Лашър, дори за миг, не бях там, когато е говорил с Майкъл и Аарън. Никога не съм го виждал! Но видях тези двамата, и то съвсем ясно! Те бяха с мен, както вие сега. Бяха в тази стая.

— Зная — отвърна тя. — Но вината не е твоя, не си виновен, че си им казал за семейството. Престани да го мислиш. Мисли за ордена. Какво друго можеш да ни кажеш? Кажи нещо за директора.

— Не му вярвам. Той също е нов. О, само да бяхте видели този Аш, нямаше да повярвате на очите си.

— Защо, Юри? — попита тя.

— Всъщност ти си виждала такъв. Ти познаваш друг такъв.

— Да, във всяко отношение. Какво те кара да мислиш, че този е по-стар, че не се е опитвал да те обърка с простите си изявления?

— Косата му. В косата му имаше бели кичури. Сигурен съм.

— Бели кичури? — повтори тя. Това бе нещо ново. Колко ли още щеше да измъкне от Юри, ако продължеше да го разпитва? Тя вдигна ръце към главата си, сякаш искаше да попита къде са били тези кичури.

— Тук, по слепоочията, както посивяват хората. Самюъл веднага се притесни, щом ги видя. В лице обаче Аш прилича на трийсетгодишен човек. Роуан, никой не знае колко продължава животът на тези същества. Самюъл говореше за Лашър като за новороден.

— Такъв си беше — отвърна Роуан. Тя внезапно осъзна, че Майкъл я гледа. Беше станал от дивана и сега стоеше до вратата със скръстени на гърдите ръце.

Тя се обърна към него и прогони всяка мисъл за Лашър от ума си.

— Няма кой да ни помогне в това, нали? — попита Майкъл. Говореше само на нея.

— Няма — отвърна тя. — Нима не го знаеше през цялото време?

Той не отговори, но тя бе наясно какво мисли. Струваше й се, че я иска точно сега. Той мислеше, че Юри полудява, че трябва да бъде защитен. Бяха разчитали твърде много на него — за преценка, за насоки, за помощ.

Чу се звън. Майкъл бръкна в джоба си, извади няколко лири и тръгна към вратата.

Колко необичайно, че той си спомня за подобни неща, помисли си Роуан. Но тя трябваше да се вземе в ръце. Пръстите на Лашър стискаха рамото й. Цялото й тяло внезапно потрепна и тя докосна мястото, където я беше удрял отново и отново. Послушайте собствения си съвет, докторе. Успокой се.

— Е, Юри, сядай и чертай плана — каза Майкъл. Носеше хартия и моливи.

— Ами ако Стюарт не знае, че Аарън е мъртъв? — попита Юри. — Не искам точно аз да му казвам. Господи, те трябва да знаят. Те знаят, нали, Роуан?

— Моля те, чуй ме — каза внимателно Роуан. — Вече ти обясних. От офиса на Райън не са се обаждали в Таламаска. Настоях да изчакат. Използвах отлъчването за извинение. Искях да спечеля време.

Сега можем да използваме незнанието им. Трябва да планираме този телефонен разговор.

— Има бюро в другата стая — каза Майкъл. — Това малко нещо в стил Луи XIV ще се разпадне, ако се опитаме да го използваме.

Тя се усмихна. Той бе казал, че харесва френските мебели, но всичко в тази стая бе твърде излъскано. Позлатените корнизи сияеха по облицованите стени, сякаш бяха неоновии светлини. Хотелски стаи, бе отсядала в толкова много хотелски стаи. Когато пристигнаха, тя мислеше само за това, че има врати и телефони, както и баня с прозорец, за евентуално бягство. Отново видя за миг ръката на Лашър да я стиска за рамото. Потрепери. Майкъл я гледаше.

Юри се взираше с празен поглед нанякъде. Не беше видял, че тя затвори очи и се опита да сдържи дъха си.

— Те знаят — каза Юри. — Имат хора, които следят вестниците, сигурно са им изпратили статиите. Мейфеър. Със сигурност са ги видели и са ги изпратили. Те знаят всичко — добави той. — Абсолютно всичко. Целият ми живот е в техните досиета.

— Още една причина да уредим всичко сега — каза Майкъл.

Роуан стоеше неподвижно. *Няма го вече, мъртъв е, не може да те нарани. Видя останките му, видя ги покрити с пръст, когато положи Емалет до него. Видя ги.* Тя бе скръстила ръце и потриваше лакти. Майкъл ѝ говореше нещо, но тя не разбираше думите му. Погледна го.

— Трябва да видя този талтош — каза тя. — Ако съществува.

— Твърде опасно е — обади се Юри.

— Не, не е. Имам план. Няма да ни придвижи много напред, но все пак е план. Каза, че този Стюарт Гордън е приятел на Аарън, нали?

— Да, работят заедно от години. Искаш да посветим Стюарт в нашите планове? Ще се довериш на Аш, че казва истината?

— Нали каза, че Аарън никога не е чувал думата „талтош“, докато не я е произнесъл самият Лашър?

— Точно така — каза Майкъл.

— Вие не бива да се виждате с тези двамата, не бива! — изкрещя Юри истерично.

— Майкъл, схемите могат да почакаат. Трябва да се обадя в „Кларидж“ — каза Роуан.

— Не! — извика Юри.

— Не съм глупачка — каза тя с лека усмивка. — Под какво име са регистрирани тези странни посетители?

— Не зная.

— Опиши ги — каза ѝ Майкъл. — Кажете името на Самюъл. Юри каза, че всички го познавали и се отнасяли с него като с някакъв малък Дядо Коледа. Колкото по-скоро се обадим, толкова по-добре. Те сигурно вече са заминали.

— Аарън не знаеше какво е талтош, никога не бе чел или чувал затова...

— Точно така — каза Юри. — Роуан, какво си намислила?

— Добре, първо аз ще се обадя — рече тя. — После ще се обадиш ти. Сега трябва да тръгваме.

— Няма ли да ми кажеш какво имаш предвид? — попита Майкъл. — Да видим дали ще успеем да открием онези двамата. Иначе всичко се разпада и ние се връщаме в началото. Хайде.

— А аз няма ли да чертая схеми? — попита Юри. — Нали искаше схема.

— Не сега, вземи си сакото, хайде — каза Майкъл, но Юри изглеждаше безпомощен и объркан, както през цялата сутрин. Майкъл взе сакото от стола и го наметна на раменете му. После погледна към Роуан.

Сърцето ѝ биеше лудо. Талтош. Трябваше да се обади.

ДВАНАЙСЕТ

Никога преди Марклин не беше виждал къщата, обзета от подобен смут. Това бе шанс за него да изпита лицемерието си до крайна степен. Никой не го забеляза, докато минаваше по коридора. Шумът под извитите дървени тавани бе оглушителен. Но все пак този смут бе благословия. Като че никой не се интересуваше от един послушник и неговата реакция, какво прави или къде отива. Дори не го бяха събудили, за да му кажат какво се е случило. Той се натъкна на всичко това, когато сам отвори вратата си и откри неколцина членове на ордена да „патрулират“ по коридора. Двамата с Томи не можаха да си разменят и две думи.

Но сега Томи бе вече на „Риджънт парк“, премахваше подслушвателната линия. Всички физически доказателства за фалшивите факсове бяха унищожени.

А къде беше Стюарт? Не беше в библиотеката, нито в салоните, не беше и в параклиса да се моли за любимия си Аарън, нито в заседателната зала. Никъде го нямаше.

Стюарт не можеше да се пречупи под подобно напрежение! Ако беше отишъл при Теса... Но не, не можеше да е избягал. Стюарт отново бе с тях. Той бе техният лидер, бяха тримата срещу целия свят.

Големият часовник в коридора удари единайсет, лицето на бронзовата луна се усмихваше над декоративните цифри. Трите камбанки едва се чува сред шума в къщата. Кога ли щяха да започнат официалните обсъждания?

Дали щеше да посмее да иде в стаята на Стюарт? Нямаше ли да е нормално? Стюарт беше негов настойник в ордена. Не беше ли напълно естествено да иде при него сега? Ами ако Стюарт бе изпаднал в паника, обзет от съмнения? Ами ако се обърнеше против него, както на Уайриол Хил? А сега и Томи не беше до него, за да му помогне.

Нещо се беше случило току-що. Чуваше шум откъм заседателната зала. Той направи няколко стъпки към северната врата. Членовете на съвета тъкмо заемаха местата си около огромната дъбова

маса. Стюарт също беше там, гледаше право към него — приличаше на хищна птица с малките си кръгли сини очи, със строгите, почти духовнически дрехи.

Боже господи, Стюарт стоеше до празния стол на директора. Държеше облегалката на стола. Всички гледаха към него. Той бе избран начело! Разбира се.

Марклин вдигна ръка да прикрие неблагоприятната си и неизбежна усмивка. Покашля се леко. Просто перфектно, че се бяха сдобили с подобна власт. Все пак можеха да изберат Елвера или Джоан Крос. Можеше да е и Уитфийлд. Но не, беше Стюарт! Великолепно! Най-старият приятел на Аарън.

— Елате вътре всички, моля, седнете — каза Стюарт. Беше много нервен. — Трябва да ми простите — каза той, като се насили да се усмихне любезно, което със сигурност не бе необходимо и дори неуместно. *Мили боже, той няма да се справи с това!* — Още не съм се възстановил от шока. Но, както знаете, бях определен да поема контрола. Чакахме досега, за да се свържем със Старшите.

— Те със сигурност са дали своя отговор, Стюарт — каза Елвера. Обградена от приятели, тя бе звездата цяла сутрин — свидетел на убийството на Антон Маркус и единствената, която бе разговаряла с мистериозния мъж, проникнал в сградата и задавал странни въпроси на всички, а после хладнокръвно и методично удушил Маркус.

— Още няма отговор, Елвера — каза търпеливо Стюарт. — Седнете, моля. Време е съветът да започне.

Най-сетне стаята утихна. Около огромната маса се бяха събрали все любопитни лица. Дора Феърчайлд плачеше, както и Манфийлд Котър. Плачеха и други членове, които Марклин дори не познаваше. Всички бяха приятели на Аарън Лайтнър, или по-скоро негови почитатели.

Никой тук не бе познавал наистина Маркус. Смъртта му ужаси всички, разбира се, но никой не тъгуваше за него.

— Стюарт, получихме ли отговор от семейство Мейфеър? — попита някой. — Имаме ли повече информация за случилото се с Аарън?

— Търпение, моля ви. Ще оповестя информацията още щом я получа. Засега знаем само, че тук се е случило нещо ужасно.

Проникнали са престъпници. Вероятно има пропуски в сигурността. Не знаем дали тези две събития са свързани.

— Стюарт — извика Елвера. — Този мъж ме попита дали знам, че Аарън е мъртъв! Влезе в стаята ми и започна да говори за Аарън!

— Разбира се, че са свързани — намеси се Джоан Крос. Тя беше в инвалидна количка от година. Изглеждаше ужасно крехка, дори късата ѝ бяла коса бе оредяла, но гласът ѝ звучеше нетърпеливо и категорично както винаги. — Стюарт, първият ни приоритет е да открием самоличността на убиеца. От властите ни казаха, че пръстовите му отпечатащи не са в системата. Но ние знаем, че този мъж може да е дошъл от семейство Мейфеър, а те не са наясно с това.

— Да... изглежда всичко е свързано — заекна Стюарт. — Но нямаме никакви други следи. Това искам да кажа. — Внезапно вдлъбнатите му очи се втренчиха в Марклин, който седеше почти в другия край на масата и го гледаше спокойно.

— Господа, казвам ви истината — каза Стюарт, като откъсна поглед от него и огледа останалите. — Аз съм напълно неспособен да заема мястото на Антон. Мисля... мисля, че трябва да предам скиптъра на Джоан, ако нямате нищо против. Не мога да продължа!

Стюарт, как можеш! Марклин се взираше в масата, в опит да прикрие разочарованието си, както преди малко се опитваше да скрие триумфалната си усмивка. „Та ти си на руля, а не можеш да се справиш, помисли си той. Отстъпваш точно когато трябва да възпрепятстваш всичко, което ще ускори нещата. Ти си глупак.“

— Нямам избор! — каза високо Стюарт, сякаш говореше само на ученика си. — Господа, аз съм твърде... твърде разстроен от смъртта на Аарън, за да съм ви от полза.

Интересно заявление, мъдро, помисли си Марклин. Стюарт винаги ги бе учил, че ако имаш някаква тайна, която искаш да прикриеш от медиуми, трябва да измислиш нещо близо до истината.

Стюарт се изправи — отстъпваше стола си на Джоан Крос. От всички страни се чува одобрителни възгласи. Дори Елвера кимаше в знак на съгласие. Младият Крофорд, един от учениците на Джоан, подкара количката ѝ към мястото начело на масата. Стюарт отстъпи назад, близо до стената. Той се канеше да се измъкне!

Не и без мен, помисли си Марклин, но как да излезе сега? Стюарт нямаше да се измъкне от него, нямаше да избяга, за да иде на

тайното местенце, където държеше Теса. Не, това нямаше да се случи.

Отново настъпи суматоха. Един от по-старите мъже настояваше, че при такава крайна ситуация може би ще трябва Старшите да разкрият самоличността си. Някой друг му каза да замълчи и никога да не споменава нещо такова.

Стюарт си бе отишъл! Марклин бързо стана и забърза към северната врата. Виждаше Стюарт пред себе си, май бе тръгнал към кабинета на директора. Не му извика. Имаше двама по-млади членове със Стюарт — Анслинг и Пери, които работеха като секретари. Те бяха заплаха за операцията от самото начало, въпреки че нито един от двамата не беше достатъчно умен да осъзнае какво точно се случва.

Внезапно тримата изчезнаха зад двойните врати. Марклин стоеше сам в празния коридор.

От заседателната стая се чу удар на чукче или нещо подобно. Марклин се втренчи във вратите. Под какъв претекст да влезе вътре? Да им предложи помощта си, съболезнованията си? Всички знаеха колко е предан на Стюарт. Господи, какво би направил при нормални обстоятелства, ако не беше... Не мисли за това, дори не смей да го формулираш ясно в ума си, не тук, не и зад тези стени.

Той погледна часовника си. Какво правеха вътре? Ако Стюарт бе отстъпил поста, защо все пак влизаше в този кабинет? Вероятно тъкмо идваше факс от Старшите. Томи бе имал време да премахне подслушването. Или вероятно сам бе написал факса.

Не можа да издържи повече. Тръгна напред, почука по вратите и ги отвори, без да чуе покана.

Двамата млади мъже бяха сами в кабинета. Пери седеше зад бюрото на Маркус и говореше по телефона, а Анслинг кръжеше около него, като очевидно се опитваше да чуе разговора. Факсът мълчеше. Вратите към спалнята на Антон бяха затворени.

— Къде е Стюарт? — попита Марклин направо, макар че двамата му направиха жест да мълчи.

— Къде си сега, Юри? — попита Пери в слушалката.

Юри!

— Не бива да си тук — каза Анслинг на Марклин. — Всички трябва да са в заседателната зала!

— Да, да... — говореше Пери, явно успокояваше човека от другата страна на линията.

— Къде е Стюарт? — настоя Марклин.

— Не мога да ти кажа.

— Ще ми кажете! — извика Марклин.

— Юри Стефано е на телефона — каза Анслинг, явно неуверен доколко е съобразно да казва това. Гледаше ту към Пери, ту към Марклин. — Стюарт отиде да се срещне с него. Той му каза да иде сам.

— Къде? Как излезе?

— Ами по личното стълбище на директора, предполагам — отвърна Анслинг. — Откъде да знам?

— Млъкнете и двамата! — извика Пери. — О, господи, той затвори! — Затръшна слушалката. — Марклин, махай се отгук.

— Не ми говори с този тон, идиот такъв — изкрещя Марклин. — Стюарт е мой учител. Къде е това стълбище?

Мина покрай тях, без да обръща внимание на възмутените им възгласи. Прекоси спалнята и тогава видя отвор в стената — маскирана врата, която бе открената само на няколко сантиметра. Блъсна я и видя стълбището! Мамка му!

— Къде ще се срещне с Юри? — изкрещя той на Анслинг, който току-що бе връхлетял в стаята.

— Махай се от прохода — каза Пери. — Махай се веднага от спалнята. Нямаш работа в спалнята на директора.

— Какво ти става, Марклин! — попита Анслинг. — Сега не ни трябва никакво неподчинение. Връщай се в заседателната зала.

— Попитах те нещо. Искам да знам къде е учителят ми.

— Не ни каза и ако беше млъкнал, може би щях да разбера от Юри Стефано.

Марклин се взираше гневно в двамата ядосани и уплашени млади мъже. „Идиоти, идиоти. Надявам се да обвинят и вашите хленчеци събрата за всичко. Надявам се да ви отлъчат.“ Той се обърна и тръгна по скритото стълбище.

Дългият проход завиваше, преди да свърши пред малка врата. Тя се отваряше директно към паркинга, както Марклин очакваше. Дори не я бе забелязвал преди! Имаше толкова много врати. Няколко плочки водеха през ливадата към гаража.

Хукна напред, но знаеше, че е безполезно. Когато стигна до колите, пазачът стана.

— Помолиха всички да стоят вътре, докато не свърши срещата, сър.

— Стюарт Гордън служебна кола ли взе?

— Не, сър, неговата собствена. Но заповяда никой да не излиза без изрично разрешение.

— Сигурен съм! — рече Марклин яростно. Тръгна право към собствения си ролс-ройс и тръшна вратата пред пазача, който го последва. Излетя на скорост от гаража. На магистралата веднага ускори. Но Стюарт бе далече напред. Та той дори не знаеше дали е тръгнал по магистралата — дали се е запътил към Теса, или към Юри.

— Томи, имам нужда от теб — извика Марклин. Посегна към телефона в колата и набра с палец номера на „Риджънт парк“.

Никой не отговори.

Томи може би бе откачил всички линии. О, защо не бяха се сетили да си уговорят среща в Лондон? Със сигурност Томи бе осъзнал тази грешка. Със сигурност щеше да го чака там.

Стресна го клаксон. Той затвори телефона и започна да следи пътя. Натисна газта и задмина камиона отпред.

ТРИНАЙСЕТ

Апартаментът беше в „Белгрейвия“, недалече от Бъкингамския дворец. Беше обзаведен с всичко необходимо. Мебели в стил „Крал Джордж“, изобилие от бял мрамор, меки отсенки на прасковено, лимонено и бледорозово. Цял екип от обслужващ персонал бе тук — ефективни на вид мъже и жени, изпратени да свържат факса, компютъра и телефоните.

Първо се увери, че Самюъл, който бе почти в безсъзнание, е настанен в леглото в най-голямата спалня. После отиде в офиса и се настани зад бюрото, за да прочете бързо вестниците и да разбере всичко за убийството извън Лондон. За мъжа, който бе задушен от непознат убиец.

В статиите не се споменаваха нищо за ръста на непознатия. Странно. Нима от Таламаска бяха решили да запазят това в тайна? Защо?

„Юри със сигурност е видял това“, помисли си той. Ако изобщо е в добро състояние. Но пък как да разбере в какво състояние е Юри?

От Ню Йорк редовно идваха съобщения. Да, трябваше да се погрижи за всичко това. Не биваше да си въобразява, че компанията може да функционира без него някой ден.

Младата Лесли, която като че никога не спеше, направо сияеше, докато го чакаше с още няколко страници, получени от сътрудниците. Сложи ги до него.

— Линиите са свързани, сър — каза тя. — Нещо друго?

— Скъпа моя — каза той. — Моля те, погрижи се да приготвят голяма пържола за Самюъл. Ще е гладен като мечка, когато отвори очи.

Вече набираше по директната линия номера на Ремик в Ню Йорк, докато говореше с нея.

— Вижте дали колата и шофьорът са готови, ако имам нужда от тях. Напълни хладилниците с прясно мляко и ми купи няколко вида крема сирене. Също така най-добрият камембер, бри и всичко, което успееш да откриеш. Но трябва да изпратиш някой друг. Имам нужда от

теб. Кажи ми незабавно, ако от „Кларидж“ се обадят с някакво съобщение. Ако не се обадят, ти звъни на всеки час, разбра ли?

— Да, мистър Аш! — каза тя ревностно и веднага започна да пише нарежданията в бележника си, който държеше само на два инча от очите си. След миг излезе.

Но пък той я виждаше да тича насам-натам с неукротима енергия всеки път щом вдигнеше очи от бюрото.

В три часа тя пак се приближи до бюрото му, въодушевена като ученичка.

— От „Кларидж“ казаха, че искат да говорят лично с вас. На втора линия.

— Извини ме — каза той, доволен, че тя веднага се оттегли. Взе слушалката и каза: — Да, Ашлар е, от „Кларидж“ ли се обаждате?

— Не. Обажда се Роуан Мейфеър. Взех номера ви от „Кларидж“ преди пет минути. Казаха, че сте напуснали тази сутрин. Юри е с мен. Той се страхува от вас, но аз искам да поговорим. Трябва да се видим. Знаете ли коя съм?

— Разбира се, Роуан Мейфеър — каза той тихо. — Ще ми кажете ли къде да се срещнем? Юри добре ли е?

— Първо ми кажете защо искате да се срещнете с мен. Какво точно искате?

— В Таламаска има предателски заговор — каза той. — Миналата нощ убих директора на ордена. — Тя не отговори. — Той участваше в заговора. Заговорът е свързан със семейство Мейфеър. Искам да възстановя реда в Таламаска, защото искам орденът да съществува и защото съм дал обет, че винаги ще се грижа за него. Роуан Мейфеър, знаете ли дали Юри е в опасност? Знаете ли, че този заговор е пряка заплаха за живота му?

Отсреща имаше само мълчание.

— Тук ли сте? — попита той.

— Да. Просто мислех за начина, по който звучи гласът ви.

— Талтошът, който сте родили, не е доживял до зрялост. Душата му не е била в покой, преди да се роди. Не можете да мислите за мен като за него, Роуан Мейфеър, дори гласът ми да ви напомня за неговия.

— Как убихте директора на ордена?

— Удуших го. Направих го възможно най-безболезнено. Имах основания. Искан да извадя наяве заговора за целия орден, за да могат

невинните да узнаят, виновните — също. Както и да е, не мисля, че проблемът засяга целия орден. Малцина са били замесени.

Тишина.

— Моля ви, позволете да дойда. Ще съм сам, ако желаете. Можем да се срещнем на оживено място. Вероятно знаете, че ме открихте в „Белгрейвия“. Кажете ми къде сте.

— В момента Юри е на среща с член на Таламаска. Не мога да го оставя.

— Трябва да ми кажете къде се провежда тази среща. — Той веднага стана и тръгна към вратата. Един помощник се появи на мига. — Извикайте шофьора ми! — прошепна Аш. — Веднага! — И пак вдигна слушалката. — Роуан Мейфеър, тази среща може да е опасна за Юри. Може да е много, много голяма грешка.

— Но онзи мъж също ще дойде сам — каза Роуан. — И ние ще го видим, преди той да види нас. Казва се Стюарт Гордън. Чували ли сте това име?

— Чувал съм го. Знам само, че е много стар.

Тишина, след малко:

— Знаете ли нещо друго за него, нещо, което да ви кара да мислите, че той знае за вас?

— Не, нищо подобно — отвърна Аш. — Стюарт Гордън и останалите членове на Таламаска наистина ходят от време на време в долината на Донелайт, но никога не са ме виждали там. Или където и да било. Никога не са ме виждали.

— Донелайт ли? Сигурен ли сте, че Гордън е бил там?

— Да. Сигурен съм. Той ходи там често. Малките хора ми казаха. Те крадат разни неща от изследователите през нощта. Вземат им раниците или каквото могат да докопат. Чувал съм името Стюарт Гордън. Малките хора много внимават да не убиват членове на Таламаска. Това ще им навлече проблеми. Не убиват и местни. Но убиват хора, които се мотаят там с бинокли и пушки. Казват ми кой ходи в долината.

Тишина.

— Моля ви, повярвайте ми — каза Аш. — Човекът, когото убих, Антон Маркус, беше покварен и безскрупулен. Никога не убивам импулсивно. Моля, приежете думата ми, че не съм заплаха за вас, Роуан Мейфеър. Трябва да поговорим. Ако не искате да идвам...

— Знаете ли къде е ъгълът на Брук стрийт и „Спелинг“?

— Да, зная — каза той. — Там ли сте сега?

— Да, до известна степен. Идете в книжарницата. Тя е единствената книжарница на ъгъла. Ще ви видя, когато пристигнете, и ще дойда при вас. Побързайте. Стюарт Гордън скоро ще е тук. — И тя затвори.

Той забърза, като вземаше по две стъпала, Лесли го следваше и му задаваше много въпроси: дали иска охрана, да иде ли и тя с него.

— Не, скъпа, остани тук — отвърна той. — „Брук“ и „Спелинг“, малко по-нагоре от „Кларидж“ — каза той на шофьора. — Не ме следвай, Лесли. — Той седна отзад в колата.

Не знаеше дали да иде с колата до самото място на срещата. Роуан Мейфеър със сигурност щеше да види лимузината и да запомни номера ѝ, ако подобно нещо бе необходимо при такава уникална кола. Но защо се притесняваше? Трябваше ли да се страхува от нея? Каква полза би имала да го нарани?

Като че ли пропускаше нещо крайно важно, някаква вероятност, която щеше да му се разкрие само след дълбок размисъл или с времето. Но от тези мисли го заболяваше глава. Беше твърде нетърпелив да види вещицата. Държеше се като дете.

Лимузината подскачаше по пътя през натоварения лондонски трафик. Стигнаха до ъгъла на оживените търговски улици за по-малко от дванайсет минути.

— Моля те, остани тук — каза той на шофьора. — Не ме изпускай от поглед и ела, ако те повикам. Разбра ли?

— Да, господин Аш.

На този ъгъл имаше много луксозни магазини. Аш излезе от лимузината, протегна се за миг и тръгна бавно към самия ъгъл. Оглеждаше тълпата, като не обръщаше внимание на неизбежните зяпачи и неколцината, които направиха няколко добродушни забележки относно ръста му.

Имаше книжарница. Много хубава, прозорците бяха с рамки от лакирано дърво и с месингови дръжки. Беше отворено, но отпред нямаше никого.

Той пресече смело кръстовището, като тръгна право срещу движението, вбесявайки неколцина шофьори. Естествено стигна до ъгъла невредим.

В книжарницата имаше доста хора. Но не и вещици. Тя обаче бе казала, че първо ще го види и тогава ще се срещне с него.

Той се обърна. Шофьорът му си стоеше на мястото, въпреки трафика около него и с цялата невъзмутимост на човек зад волана на огромна лимузина. Това бе добре.

Аш заоглежда магазините по „Брук“ вляво, а после отсреща, по „Спелинг“, като внимателно проучи търговските обекти и минувачите един по един.

Пред витрината на един магазин за дрехи стояха мъж и жена. Майкъл Къри и Роуан Мейфеър. Те трябваше да са.

Сърцето му буквално замря. Вещици. И двамата.

Гледаха го с вещерски очи, които излъчваха характерното слабо сияние.

Той се зачуди. Какво ли причиняваше това сияние? Когато ги докоснеше, ако се стигнеше дотам, те щяха да са по-топли от останалите човешки същества, а ако допре ухо до главите им, ще чуе тих, органичен шум, който не се долавя при останалите бозайници или при хората, които не са вещици. Въпреки че понякога, много рядко, бе чувал този тих шепот в тялото на живо куче.

Господи, какви вещици! От много дълго време не бе виждал вещици с подобна сила и никога не бе виждал по-силни от тях. Не помръдваше. Просто ги гледаше и се опитваше да се откъсне от втренчените им погледи. Не беше лесно. Зачуди се дали те биха могли да обяснят това. Остана спокоен.

Мъжът, Майкъл Къри, беше келт до дъното на душата си. Приличаше на чист ирландец, не на американец. В него нямаше нищо, което да не е ирландско, от къдравата черна коса до сияещите сини очи, вълненото ловно сако и меките памучни панталони. Беше едър, силен мъж.

Баща на талтоша и негов убиец! Спомни си за това леко шокиран. Баща... убиец.

А жената?

Тя беше много слаба и изключително красива, макар и по напълно съвременен начин. Косата ѝ бе обикновена, макар и лъскава и привлекателна. Спускаше се около тясното ѝ лице. Дрехите ѝ също бяха съблазнителни, преднамерено семпли и все пак изключително еротични. Очите ѝ бяха по-плашещи от тези на мъжа.

Всъщност тя имаше мъжки очи. Сякаш част от лицето ѝ бе взето от лицето на мъж и поставено над мека, дълга женска уста. Но той често бе виждал подобна сериозност и агресивност у съвременните жени. Само дето тази беше вещица.

И двамата изглеждаха като омагьосани.

Не разговаряха, дори не помръдниха. Но бяха заедно — едната фигура леко се извисяваше над другата. Вятърът не донасяше миризмата им. Духаше в другата посока, което означаваше, че те долавяха неговата.

Жената внезапно размърда леко устни. Прошепна нещо на своя спътник, но той не отговори, само се взираше в Аш.

Аш внезапно се успокои. Отпусна ръце до тялото си, нещо, което рядко правеше, заради прекомерната им дължина. Но те трябваше да видят, че не се опитва да скрие нищо. Тръгна назад да пресече Брук стрийт. Много бавно, за да им даде време да избягат, ако решат, въпреки че се молеше да не го сторят.

Тръгна бавно по „Спелинг“. Те не помръднаха. Внезапно един от пешеходците се блъсна в него и изпусна цял плик с някакви дребни предмети на тротоара. Пликът се скъса и вещите вътре се пръснаха.

„Боже, точно сега ли?“ — помисли си Аш, но бързо се усмихна, приклепна на коляно и започна да събира нещата на нещастния човек, като каза:

— Много съжалявам.

Всъщност това бе възрастна жена, която се засмя ведро и му каза, че е твърде висок, за да се навежда и да събира неща от паважа.

— Не, няма проблем. Аз съм виновен — каза той и сви рамене. Беше достатъчно близо до вещиците, за да могат да го чуят, но не искаше да показва страх.

Жената носеше голяма платнена чанта на рамо. Накрая той събра всичко и го прибра в чантата. Жената си тръгна и отвърна на неговото сърдечно и уважително помахване с ръка.

Вещиците не бяха помръднали. Знаеше го. Усещаше погледите им. Усещаше и силата, която караше погледите им да искрят. От тях го деляха най-много двайсет крачки.

Обърна се и ги погледна. Сега бе с гръб към трафика и ги виждаше ясно на фона на пълната с дрехи витрина. Колко страховити изглеждаха и двамата. Светлината, излъчваща се от погледа на Роуан,

сега се бе превърнала в много слаб блясък в очите. Вече можеше да я подуши — вещица, която не може да дари живот. Миризмата на мъжа бе силна, а лицето му дори по-страховито и изпълнено с подозрение, вероятно дори с гняв.

Начинът, по който го гледаха, го смрази. „Но не може всеки да те обича“, помисли си той и леко се усмихна. „Не може всички вещици да те обичат.“ Важното бе, че стояха на местата си и не бяха побягнали.

Той отново тръгна към тях, но Роуан Мейфеър го стресна — посочи му с пръст да погледне от другата страна на улицата.

Вероятно бе някакъв номер. Искат да ме убият, помисли си той. Тази идея го развълнува, но само отчасти. Той погледна, накъдето му сочеше Роуан. Видя кафене точно отсреща. Циганинът вървеше заедно с един възрастен човек. Юри изглеждаше зле, а и джинсите и ризата му бяха много неподходящи за студа.

Юри го видя веднага, отстъпи встрани от оживения вход на кафенето и се втренчи паникьосан в него. „Горкият, откачил е“, помисли си Аш. Възрастният мъж му говореше нещо напрегнато и като че не забеляза, че Юри гледа встрани.

Това трябваше да е Стюарт Гордън! Беше облечен със строгите старомодни дрехи на Таламаска, обувки с платки и много тесни ревери, както и жилетка в тон с палтото. Много стилно. Да, това бе Гордън или друг член на Таламаска. Не можеше да има грешка.

Как умоляваше Юри, колко смутен изглеждаше. Циганинът бе съвсем близо до него, онзи мъж можеше да го убие незабелязано.

Аш тръгна да пресича улицата, избегна една кола и принуди друга да спре внезапно с изсвирване на спирачки.

Внезапно Стюарт Гордън осъзна, че Юри гледа някъде встрани. Изглеждаше подразнен. Искаше да види какво гледа циганинът. Обърна се точно когато Аш вече стигаше до него и посягаше да го хване за ръката.

Нямаше никакво съмнение — Гордън го позна. „Той знае кой съм“, помисли си Аш, и сърцето му се сви. Този мъж, приятелят на Аарън Лайтнър, беше виновен. Да, без съмнение, той знаеше кой е, вираше се в лицето му с ужас и с поглед, който издаваше, че го е разпознал.

— Ти ме познаваш — каза Аш.

— Ти си убил нашия директор — каза мъжът, но само от отчаяние. Объркването и смущението му се бяха породили от нещо много повече от случилото се предишната нощ. Гордън изпадна в паника и се опита да отблъсне ръцете му.

— Юри, спри го, спри го.

— Лъжец — извика Аш, — погледни ме. Много добре знаеш кой съм. Знаем, че знаеш, не ме лъжи. Ти си виновен.

Започнаха да привличат внимание, хората пресичаха улицата и се струпваха около тях. Други спираха и гледаха.

— Махни си ръцете от мен! — каза Стюарт Гордън яростно, със стиснати зъби и зачервено лице.

— Също като другия — каза Аш. — Ти ли уби приятеля си Аарън Лайтнър? Ами Юри? Ти ли изпрати хора да го застрелят в долината?

— Знаем само каквото ми съобщиха днес сутринта! — отвърна Стюарт. — Пусни ме.

— Да те пусна? Та аз ще те убия.

Вещиците бяха до тях. Той се озърна надясно и видя Роуан Мейфеър. Майкъл Къри стоеше точно до нея, а очите му бяха изпепеляващи, както преди.

При вида на вещиците ужасът на Гордън се засили.

Без да изпуска Гордън, Аш погледна към ъгъла и вдигна ръка да извика шофьора си. Той беше слязъл от колата и гледаше схватката. Сега веднага седна зад волана и потегли по улицата.

— Юри! Няма да му позволиш да ми причини това, нали? — извика Гордън с отчаяние и фалшиво възмущение.

— Ти ли уби Аарън? — попита Юри, който вече бе на ръба на лудостта. Роуан Мейфеър го дръпна, щом той пристъпи към Гордън, който отново изпадна в ярост и започна да дращи пръстите на Аш.

Дългият ролс-ройс спря до Аш. Шофьорът излезе веднага и попита:

— Да ви помогна ли, господин Аш?

— Господин Аш — повтори с ужас Гордън и спря безполезната си борба. — Що за име е Аш?

— Сър, идва един полицај — каза шофьорът. — Кажете какво искате да направя.

— Да се махаме оттук — обади се Роуан Мейфеър.

— Да, ще се махнем всички — рече Аш и повлече Стюарт, който се запрепъва след него.

Щом задната врата на колата се отвори, той блъсна вътре безпомощния Гордън и веднага седна до него. Майкъл Къри седна отпред, до шофьора, а Роуан мина срещу Аш, чиято кожа пламна от допира ѝ. Седна на подвижната седалка, а на другата се свлече Юри. Колата се наклони и потегли.

— Къде да ви откарам, сър? — попита шофьорът. Стъкленият панел се плъзгаше надолу и щом потъна в жлеба на предната седалка, Майкъл Къри се обърна и се втренчи право в очите на Аш.

„Боже, какви очи имат тези вещици“, помисли си Аш с отчаяние и каза на шофьора:

— Хайде, просто ни разкарай оттук.

Гордън посегна към дръжката на вратата.

— Заклучи вратите — нареди Аш, но не изчака да чуе познатото електронно изщракване, а стисна дясното рамо на Гордън.

— Остави ме, копеле! — изсъска старецът, гласът му бе много нисък и авторитетен.

— Сега ще ми кажеш ли истината? — попита Аш. — Ще те убия, както убих Маркус. Какво ще ми кажеш, за да ме спреш?

— Как смееш, как може... — започна пак Гордън.

— Спри да лъжеш — обади се Роуан Мейфеър. — Ти си виновен и не си го извършил сам. Погледни ме.

— Не, няма! — отвърна Гордън. — Вещиците Мейфеър — прошепна той горчиво, почти изплю думите. — А това същество от блатата ли го призовахте? Лашър, вашият отмъстител, вашият Голем?

Мъжът наистина страдаше. Лицето му бе пребледняло от шока. Но съвсем не се предаваше.

— Добре — каза тихо Аш. — Ще те убия и вещиците не могат да ме спрат. Не си мисли, че ще ме спрат.

— Не, няма да ме убиеш! — рече Гордън и се извърна така, че да може да вижда и Аш, и Роуан Мейфеър. Главата му опря точно в тапицирания ъгъл на колата.

— И защо да не те убия? — попита Аш любезно.

— Защото аз имам женска! — прошепна Гордън.

Тишина.

Чуваше се само шумът от трафика, докато колата се движеше бързо напред.

Аш погледна към Роуан Мейфеър. После към Майкъл Къри, който се беше обърнал назад и не откъсваше очи от него. И накрая към Юри, който изглеждаше неспособен да мисли или да говори. Аш бавно премести поглед към Гордън.

— Винаги съм имал женска — каза Гордън с тънък, прочувствен и дори сардоничен глас. — Направих го заради Теса. Направих го, за да ѝ доведе мъжки. Това бе моята цел. А сега ме пусни да си вървя или никога няма да я видиш. Никой от вас няма да я види. Особено ти, Лашър, или господин Аш, или както и да се наричаш! Или пък аз съм в грешка и ти си имаш цял харем?

Аш разтвори пръсти пред Гордън, за да го изплаши, после дръпна ръка и я отпусна в скута си.

Очите на Гордън бяха насълзени и зачервени. Все още скован от гняв, той измъкна огромна смачкана носна кърпа и издуха крехкия си на вид гърбав нос.

— Не — рече тихо Аш. — Мисля, че ще те убия сега.

— Не! Тогава никога няма да видиш Теса! — изсъска Гордън.

Аш се наведе много близо до него и прошепна:

— Тогава ме заведи при нея веднага, или ще те удуша на мига.

Гордън замълча, но след миг каза:

— Кажете на шофьора си да кара на юг. Извън Лондон, към Брайтън. Не отиваме там, но да кара нататък. На час и половина оттук е.

— Е, значи имаме време да поговорим? — попита вещицата. Гласът ѝ беше дълбок и леко дрезгав. Аш беше заслепен, дори присви очи в сумрачната кола. Гърдите ѝ бяха малки, но красиво оформени, издуваха леко черната коприна на сакото. — Кажете, как можа да го направиш? — попита тя Гордън. — Убил си Аарън. Та ти си негов събрат.

— Не съм го убил — отвърна Гордън. — Не исках да го убиват. Беше глупаво, глупаво и ужасно. Случи се, преди да успея да го предотвратя. Същото стана и с Юри. Нямах нищо общо с това. Юри, когато ти казах, че се притеснявам за живота ти, бях искрен. Някои неща излязоха извън контрола ми.

— Сега ще ни кажеш всичко — каза Майкъл Къри. Погледна към Аш и продължи: — Ние наистина не можем да контролираме този приятел тук и не бихме го направили, дори и да можехме.

— Няма да кажа нищо повече — рече Гордън.

— Глупаво е от ваша страна — отбеляза Роуан.

— Не, не е — отвърна Гордън. — Това е единственият ми коз. Ако ви кажа всичко, което знам, щом се докопате до Теса и ще ме ликвидирате веднага.

— Вероятно и бездруго ще го направя — рече Аш. — Така поне ще спечелиш още няколко часа живот.

— Не съвсем. Имам да ви кажа много неща. Представа си нямате. Ще ви трябват доста повече от няколко часа.

Аш не отговори.

Гордън отпусна рамене. Той си пое дълбоко дъх, огледа похитителите си един по един и отново се обърна към Аш. Талтошът се бе отпуснал назад в другия ъгъл на колата. Не искаше да бъде близо до този човек, до този зъл и коварен човек, когото непременно щеше да убие.

Погледна към двете вещици. Роуан Мейфеър седеше с ръка на коляното, точно като него, и вдигна пръсти вероятно за да го помоли да бъде търпелив.

Пламък на запалка стресна Аш.

— Може ли да запаля в готината ви кола, господин Аш? — попита Майкъл Къри от предната седалка. Вече бе навел глава с цигара в устата към малкия пламък.

— Моля, правете каквото желаете — отвърна Аш със сърдечна усмивка и с изумление видя, че Майкъл му се усмихва в отговор.

— Има и уиски в колата. Както и лед и вода. Някой желае ли питие?

— Да — отвърна Майкъл Къри с лека въздишка и дръпна от цигарата. — Но в името на благоприличието ще изчакам с питието след шест часа.

„Да, този човек би могъл да стане баща на талтош“, помисли си Аш, докато изучаваше профила на Майкъл — неговите леко груби, но очарователно правилни черти. В гласа му се криеше похот. Аш забеляза и как Майкъл оглежда сградите, покрай които минаваха. Не пропускаше нищо.

Роуан Мейфеър не откъсваше поглед от Аш.

Току-що бяха напуснали очертанията на града.

— Това е пътят — обади се Гордън с плътен глас. —
Продължавай, докато не ти кажа.

После погледна през прозореца, сякаш да види докъде са стигнали, но после удари чело в стъклото и започна да плаче.

Никой не проговори. Аш просто гледаше своите вещици. Сети се и за снимката на червенокосата. Накрая плъзна поглед към Юри, който седеше точно срещу него, до Роуан. Беше се свил със затворени очи до стената на колата. Бе извърнал глава и също плачеше съвсем безшумно.

Аш се наведе напред и го докосна по крака, за да го успокои.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Мона се събуди в един часа, беше в предната спалня на горния етаж. Погледна през прозореца към дъбовете. Клоните им се бяха раззеленили още заради скорошния пролетен дъжд.

— Търсят те по телефона — обяви Еужения.

За малко да въздъхне: „Боже, добре, че тук има човек“. Но не би признала на никого, че е видяла духове в къщата и е сънувала много разстройващи сънища.

Еужения погледна подозрително голямата памучна риза на Мона. Какво не беше наред? Това бе дреха за почивка. Нали в каталозите наричаха тези ризи „ризи за поети“.

— Не бива да спиш с толкова хубави дрехи! — обяви Еужения.
— Виж как са се смачкали широките ръкави и дантелата.

Ох, само да можеше да ѝ каже да се разкара.

— Еужения, та те са направени, за да се мачкат.

Старата прислужница държеше висока чаша със студено мляко и ябълка върху малка бяла чинийка.

— Това от кого е, от злата кралица ли? — попита Мона.

Естествено, Еужения не схвана шегата, но нямаше значение. Старицата посочи отново към телефона. Мона тъкмо щеше да вземе слушалката, когато осъзна, че сънят си е отишъл от ума ѝ. Сякаш бе вдигнат воал и от него бе останал само смътен спомен за цвета и материята. А най-странното беше, че тя трябваше да нарече дъщеря си Мориган. Никога не бе чувала това име.

— Ами ако си момче? — прошепна Мона и взе слушалката.

Беше Райън. Погребалната церемония приключила и всички Мейфеър се събрали в къщата на Беа. Лили щяла да остане там няколко дни, заедно с Шелби и леля Вивиан. Силия била на Амелия стрийт, при Древната Евелин, която се чувствала добре.

— Можеш ли да предложиш малко гостоприемство на Първа улица за Мери Джейн Мейфеър? — попита Райън. — Не мога да я върна във Фонтевро до утре. А и ми се струва, че ще е добре да се

опознаете. Естествено, тя е влюбена в къщата и иска да те пита хиляди неща.

— Доведи я тук — рече Мона. Млякото беше вкусно! Най-студеното мляко, което бе пила. — Ще се радвам на компанията ѝ — продължи тя. — Това място е пълно с духове, ти си прав.

Внезапно ѝ се прииска да не бе признавала, че тя, Мона Мейфеър, се страхува от духовете в тази огромна къща.

Но Райън бе на делова вълна и продължи да обяснява, че баба Мейфеър от Фонтевро била под грижите на момчето от Наполеонвил и че това било добра възможност да убедят Мери Джейн да се махне от онази руина и да се премести в града.

— Това момиче има нужда от семейство. Но не и от тъгата и нещастията, които са ни обзели сега. Първата ѝ визита по очевидни причини се превърна в истинско бедствие. Тя беше много шокирана от инцидента. Нали знаеш, че е видяла всичко? Искам да я махна за малко оттук...

— Да, разбира се, но после пък ще чувства всички по-близки — каза Мона, като сви рамене. Отхапа голяма сочна хапка от ябълката. Господи, беше гладна. — Райън, чувал ли си някога името Мориган?

— Не мисля.

— Имало ли е Мориган Мейфеър?

— Доколкото си спомням, не. Това е старо английско име, нали?

— Хм. Харесва ли ти?

— Ами ако бебето е момче?

— Не е, сигурна съм — отвърна тя. После се усети. Откъде би могла да знае? Това бе просто сън или пък просто желание детето да е момиче и да я направи свободна и силна, каквито всъщност рядко са момичетата.

Райън обеща да дойде до десет минути.

Мона седна пред възглавниците и отново се вгледа в зеленината и късчетата небе отвъд. Къщата беше притихнала. Еужения не се виждаше никъде. Мона кръстоса голите си крака и дантелата, с която бе поръбена ризата, покри коленете ѝ. Ръкавите бяха ужасно намачкани, но какво от това? Приличаха на пиратски ръкави. Кой би могъл да не намачка подобна риза? Пиратите? Те бяха длъжни да ходят с намачкани дрехи. А Беатрис ѝ бе купила много подобни неща!

Вероятно трябваше да минат за „младежки“. Е, хубави бяха. Дори с перлени копчета. С тази риза се чувстваше като... малка майка!

Засмя се. Господи, ябълката беше много вкусна.

Мери Джейн Мейфеър. Всъщност тя бе единственият човек от семейството, когото Мона искаше да види, но от друга страна, можеше да започне да бръцолечи всякакви дивотии. Какво щеше да прави тогава?

Отхапа отново от ябълката. Това щеше да подобри витаминния дефицит, но все пак щеше да има нужда от добавките, които Анели Солтър ѝ бе предписала. Тя изпи остатъка от млякото на една голяма глътка.

— Ами какво ще кажеш за Офелия? — каза Мона на глас. Няма ли да е хубаво да кръсти детето на горката луда Офелия, която се е удавила заради Хамлет? Вероятно не. Офелия е моето тайно име, а теб ще наречем Мориган.

Завладя я прилив на задоволство. Мориган. Затвори очи и усети уханието на водата, чу как вълните се разбиват в скалите.

Събуди я някакъв шум. Беше заспала, без да се усети. Райън и Мери Джейн Мейфеър стояха до леглото ѝ.

— О, съжалявам — каза Мона, прехвърли крака от ръба на леглото и стана да ги поздрави. Райън вече вървеше към вратата.

— Предполагам знаеш, че Майкъл и Роуан са в Лондон. Той каза, че ти се е обадил — рече Райън, преди да излезе.

Мери Джейн стоеше наскреж стаята.

Беше много променена от следобеда, когато бе обявила диагнозата си за Роуан. Но не бива да се забравя, помисли си Мона, че диагнозата се оказва точна.

Русата коса на Мери Джейн сега бе пусната и изглеждаше разкошно. Приличаше на лен. Спускаше се до раменете ѝ. Гърдите ѝ издуваха тясната бяла дантелена рокля. По обувките ѝ с високи токчета имаше малко кал, вероятно от гробището. Талията ѝ бе невероятно тънка, митологично южняшка.

— Здравсти, Мона, надявам се, че не ти се натрисам — каза тя, веднага сграбчи ръката ѝ и я разклати силно. Сините ѝ очи блестяха, докато гледаше Мона от своите почти метър и осемдесет с високите

токчета. — Виж, мога да се омета отгук, ако не ме искаш. Свикнала съм да пътувам на стоп, не се притеснявай. Ще се оправя до Фонтевро. Хей, сладур, и двете сме в бяла дантела, а и ти си с такъв разкошен набор. Хей, просто великолепно, приличаш на бяла дантелена камбанка с червена коса. Може ли да изляза на предната веранда?

— Да, разбира се, радвам се, че си тук — каза Мона. Ръката ѝ лепнеше от ябълката, но Мери Джейн не забеляза и тръгна към верандата.

— Трябва да вдигнеш прозореца — рече Мона. — Ама това моето не е никаква рокля, а риза или нещо подобно. — Харесваше как дрехата се носеше около тялото ѝ. Харесваше ѝ и пърхането на полата на Мери Джейн под тънката талия.

Е, сега не бе време да мисли за талии, нали? Последва Мери Джейн навън. На свеж въздух. Да вдиша бриза от реката.

— По-късно ще ти покажа компютъра си и акциите. Имам инвестиционен фонд, който управлявам от шест месеца, прави милиони. Жалко, че не мога да купя наистина акциите.

— Чувам те, скъпа — каза Мери Джейн. Опря ръце на перилата на верандата и погледна надолу към улицата. — Ама че имение — каза тя. — Да, голяма работа е.

— Чичо Райън винаги казва, че не е имение, а градска къща — отбеляза Мона.

— Да, ама каква градска къща само! И какъв град!

Мери Джейн се засмя, наведе се назад и после се обърна да види Мона, която тъкмо излизаше на верандата. Огледа я от глава до пети, сякаш нещо ѝ бе направило впечатление, после замръзна и се вгледа в очите ѝ.

— Какво има? — попита Мона.

— Ти си бременна — каза Мери Джейн.

— О, така ти се струва, защото тази риза е много широка.

— Не, бременна си.

— Е, хубаво де — отвърна Мона. — Тъй е. — Диалектът на момичето явно беше заразен. Мона прочисти гърлото си и добави: — И без това всички знаят. Не са ли ти казали? Ще е момиче.

— Така ли мислиш? — Изведнъж Мери Джейн като че се притесни. Не трябваше ли да се хвърли радостно към Мона и да

започне да пророкува разни неща за бебето. Не правеха ли така самозваните вещици?

— Взе ли си резултатите от изследванията? — попита Мона. — Имаш ли допълнителните гени? — Беше великолепно тук, сред върховете на дърветата. Прииска ѝ се да слезе в градината.

Мери Джейн я гледаше с присвити очи, след миг лицето ѝ леко се отпусна. Загорялата ѝ кожа бе съвършена, а русата коса падаше по заоблените ѝ, но елегантни рамене.

— Да, имам ги — отвърна тя. — Ти също, нали?

Мона кимна.

— Казаха ли ти още нещо?

— Това вероятно няма значение — ще имам здрави деца както всички в семейството, ако не се брои онзи случай, за който никой не ще да говори.

— Хм. Още съм гладна. Да слезем долу.

— Добре, мога да изям слон!

Мери Джейн изглеждаше вече съвсем нормално, когато слязоха в кухнята. Дърдореше за всяка картина и всеки предмет, който виждаше. Като че никога не бе влизала в тази къща.

— Колко невероятно грубо от наша страна, че не те поканихме вътре — каза Мона. — Наистина. Просто не се сетихме. Онзи следобед всички бяха притеснени за Роуан.

— Не очаквам официален прием от никого — каза Мери Джейн. — Но това място е много красиво! Виж само какви картини!

Мона не можа да не изпита гордост. Майкъл бе възстановил къщата. Внезапно я споходи мисълта, за пореден път тази седмица, че някой ден къщата ще бъде нейна. Като че ли всъщност вече бе нейна. Но тя не биваше да си въобразява такива неща, все пак Роуан оздравя.

Дали Роуан наистина щеше да е добре? Споходи я споменът за Роуан в копринения черен костюм, седнала до масата, загледана в нея, с правите черни вежди и големите твърди сиви очи.

Това, че носеше бебето на Майкъл, я свързваше с тях двамата.

Мери Джейн вдигна едно от пердетата в дневната.

— Дантела — прошепна тя. — Най-фината, нали? Всичко тук е от най-добро качество.

— Да, предполагам — каза Мона.

— Ти също — добави Мери Джейн. — Приличаш на принцеса, цялата в дантела. Всъщност и двете сме в дантела. Много ми харесва.

— Благодаря — рече Мона леко смутена. — Но как толкова хубаво момиче като теб забелязва такава като мен?

— Ти откачи ли? — отвърна Мери Джейн и мина покрай нея към кухнята. Бедрата ѝ се поклащаха красиво, а токчетата ѝ потракваха величествено. — Ти си просто великолепна. Аз съм хубава. Знам го. Но приличам на много други хубави момичета.

Седнаха заедно до стъклената маса. Мери Джейн огледа чиниите, които Еужения им поднесе, и дори ги вдигна към светлината.

— О, това е истински костен порцелан — рече тя. — Имаме малко във Фонтевро.

— Наистина ли, още ли има такива работи там?

— Скъпа, ще се учудиш какво има на тавана. Има сребро, порцелан, стари завеси, кутии с фотографии. Трябва да ги видиш. Този таван е сух и топъл. Барбара Ан живееше там. Нали знаеш коя е?

— Да, майката на Древната Евелин и моя прапрабаба.

— Моя също! — обяви победоносно Мери Джейн. — Супер, нали?

— Да, супер е. Така става в това семейство. Трябва да видиш родословното дърво, как е оплетено всичко. Ако например аз се бях омъжила за Пиърс, с когото имаме не само една прапрабаба, но и общ праядо... ох, много е трудно за проследяване. Сигурно всеки Мейфеър е прекарвал поне година в опити да направи родословно дърво само за да си изясни кой точно стои до него на семейния пикник. Нали се сещаш какво имам предвид?

Мери Джейн кимна усмихната и повдигна вежди. Беше с някакво сиво-виолетово червило, страхотно. „Господи, аз съм вече жена“, помисли си Мона. „Мога да си слагам такива работи, ако искам.“

— О, можеш да си слагаш каквото решиш — рече Мери Джейн. — Аз имам цял шкаф пълен с козметика. Леля Беа ми купи нещата от „Сакс“ на Пето авеню и от „Бергдорф Гудман“ в Ню Йорк.

— О, много мило от твоя страна. — *Тя четеше мисли, трябваше да внимава.*

Еужения бе извадила малко телешко от хладилника, съвсем тънки резени, които Майкъл беше отделил за Роуан. Сега ги пържеше,

както той я бе научил, с гъби и лук на тънки резени, които бяха готови — замразени в малка найлонова торбичка.

— Господи, ухае невероятно — рече Мери Джейн. — Не исках да ти чета мислите, извинявай.

— Не ми пука, няма значение. Нали и двете знаем, че е лесно да се объркаш и да се получи недоразумение.

— О, абсолютно — потвърди Мери Джейн.

После погледна отново към Мона така, както я бе погледнала горе на верандата. Седяха точно една срещу друга, както Мона бе седяла с Роуан. Само че сега бяха с разменени места. Мери Джейн се загледа в сребърната вилица и внезапно замръзна, присви очи и погледна Мона.

— Какво има? — попита я Мона. — Гледаш ме като че има нещо лошо.

— Всички те гледат, щом си бременна, нали така?

— Знам, но ти ме гледаш по-странно. Другите ме гледат някак любящо и дори с апробация, но ти...

— Какво е апробация?

— Одобрение — обясни Мона.

— Трябва да се образовам малко — поклати глава Мери Джейн и остави вилицата. — Какъв е този мотив на среброто?

— Сър Кристофър — каза Мона.

— Мислиш ли, че е късно да стана начетена?

— Не, ти си много умна и можеш да наваксаш. Освен това вече си образована. Само че по различен начин. Била си на много места. А аз никога не съм носила отговорност.

— Аха, наистина искам да съм си аз. Нали знаеш, че убих човек? Бутнах го през един пожарен изход в Сан Франциско. Той прелетя цели четири етажа надолу и си разби главата в паважа.

— Но защо го направи?

— Ами опитваше се да ме нарани. Би ми хероин, опита се да ме изнасили и искаше да станем любовници. Беше гаден сутеньор. Блъснах го от аварийния изход.

— Преследваха ли те?

— Не — поклати глава Мери Джейн. — На никого не съм казвала за този случай.

— И аз не бих — отбеляза Мона. — Но подобна сила не е нещо необичайно в това семейство. Как мислиш, колко ли момичета са се отървали от този сутеньор?

Еужения им сервираше, без да им обръща внимание. Телешкото изглеждаше добре — кафеникаво и сочно, с лек винен сос.

Мери Джейн кимна.

— О, нито една. Идиотки.

Еужения постави пред тях студена салата от картофи и грах със зехтин и чесън, още един от специалитетите на Майкъл Къри. После плъсна една лъжица от нея в чинията на Мери Джейн.

— Имаме ли още мляко? — попита Мона. — Какво ще пиеш, Мери Джейн?

— Една кока-кола, ако обичаш, Еужения. Разбира се, мога да си взема и сама.

Еужения се вбеси от това предложение, особено от езика на непознатата братовчедка, която изглеждаше доста невъзпитана. Донесе кутийка кола и лед.

— Яж, Мона Мейфеър! — нареди старицата и й наля мляко от кутията. — Хайде, яж.

Месото имаше ужасен вкус за Мона и тя не разбираше защо. Обичаше месо, но още щом го поставиха на масата, ѝ се догади. „Вероятно е нормално“, помисли си. „Това потвърждава, че не съм в толкова напреднала бременност.“ Анели каза, че ще се чувства така около шестата седмица. Но това бе преди да обяви, че бебето е чудовище на три месеца.

Мона наведе глава. Завладяваха я бледи спомени от съня; много натрапчиви и пълни с асоциации, които обаче се отдалечаваха със скоростта на светлината, опитах ли се да ги осмисли.

Седна назад и бавно изпи млякото.

— Остави кутията тук — рече на Еужения, която кръжеше около нея, сбръчкана и сериозна, и често поглеждаше към недокоснатата храна в чинията ѝ.

— Тя яде онова, от което има нужда, нали така? — обади се Мери Джейн.

Сладурана. Вече опустошаваше телешкото и шумно забождаше парченцата гъби и лук с вилицата си. Накрая Еужения бавно излезе от стаята.

— Искаш ли и моята порция? — попита Мона. — Вземи я. — И бутна чинията си към Мери Джейн. — Не съм я докоснала.

— Сигурна ли си, че не я искаш?

— Гади ми се от нея. — Тя си сипа още прясно мляко. Странно, помисли си, никога не съм обичала толкова мляко, вероятно защото хладилникът у дома не може да го охлади така. Но явно това се бе променило. Всичко се променяше.

— Така ли, как? — попита Мери Джейн с леко разширени очи. После изгълта цялата кола. — Може ли да стана и да си взема още една?

— Да — отвърна Мона.

Мери Джейн заподскача към хладилника. Роклята ѝ се развяваше като на малко момиченце. Краката ѝ изглеждаха много красиви на високите токчета, въпреки че бяха красиви и онзи ден, когато бе на равни обувки.

Тя се върна на масата и започна да опустошава порцията на Мона. Еужения надникна през вратата на помещението за прислугата.

— Мона Мейфеър, нищо ли не си яла? С чипс и други боклуци ли смяташ да преживяваш?

— О, я се разкарай — отреза я Мона и Еужения изчезна.

— Ама тя просто се опитва да се грижи за теб — обади се Мери Джейн. — Защо ѝ крещиш така?

— Не искам никой да се грижи за мен. Освен това тя не проявява грижа, а е същинска напаст. Мисли... мисли, че съм лош човек. Дълго е за обясняване. Все ми се кара за нещо.

— Да, когато бащата на бебето е на възрастта на Майкъл Къри, хората все ще обвинят или него, или теб.

— Откъде знаеш?

Мери Джейн спря да яде и погледна Мона.

— Той е, нали? Ами просто усетих, че сте имали нещо, когато дойдох предния път. Не исках да те ядосвам. Мислех си, че си щастлива за бебето. Останах с впечатлението, че си много доволна, че той е бащата.

— Е, не съм сигурна, че е той.

— О, той е — обяви Мери Джейн. Заби вилицата в последното парче телешко, натъпка го в устата си и задъвка лакомо. Гладките ѝ

загорели бузи се движеха бързо, без да се образува нито бръчица по тях. Беше много красиво момиче.

— Да, знам, че е той — рече тя, щом преглътна парчето, което бе достатъчно голямо да влезе в трахеята ѝ и да я задуши до смърт.

— Виж — каза Мона. — Още не съм казала на никого за това и...

— Всички знаят — отвърна Мери Джейн. — Беа знае. Тя ми каза. Знаеш ли какво я спасява? Тази жена ще преодолее мъката по Аарън по една проста причина — все се тревожи за всички останали. Наистина се безпокои за теб и Майкъл Къри, защото той има онези гени, а и защото е съпруг на Роуан. Но Беа казва, че циганинът, в когото си влюбена, е съвсем неподходящ за теб. Той трябвало да си намери съвсем различна жена — някоя дива скитница без семейство, като него самия.

— Така ли казва?

Мери Джейн кимна. Внезапно се втренчи в чинията с бял хляб, която Еужения бе донесла.

Мона не смяташе, че подобен хляб става за ядене. Тя ядеше само франзели или кифли, нещо подходящо приготвено, за да пасва на месото. Но пък филии! Нарязан на филии бял хляб!

Мери Джейн грабна най-горната филийка, разчупи я и започна да си топи от соса.

— Да, така каза — повтори тя. — Каза го и на леля Вив, и на Поли, и на Ан Мари. Май не знаеше, че и аз слушам. Но наистина вярвам, че именно това ще я спаси. Мозъкът ѝ все е зает със семейството. Като например да дойде във Фонтевро и да ме накара да се махна оттам.

— Но как така всички знаят за мен и Майкъл?

Мери Джейн сви рамене.

— Мен ли питаш? Скъпа, та това е семейство на вещици, би трябвало да го знаеш по-добре от мен. Могат да научат всичко по доста начини. Но, честно да ти кажа, струва ми се, че Древната Евелин е изтропала тайната на Вив. Да не би да ви е видяла с Майкъл тук сами?

— Да — отвърна Мона с въздишка. — Голяма работа, няма що. Нищо няма да им казвам. Стига толкова за това. — Но ако те започнеха да се държат гадно с Майкъл, ако започнеха да се отнасят с него по-различно, ако...

— О, не се тревожи за това. Както ти казах, когато се случи нещо между мъж на неговата възраст и момиче на твоята, ще обвиняват или единия, или другия. Мисля, че в случая обвиняват теб. Нямам предвид злобно. Просто казват неща от рода на: „Мона получава това, което поиска“. Или: „Горкият Майкъл“. Нали се сещаш, такива работи. Или пък: „Е, ако това го е вдигнало от леглото и го е накарало да се чувства по-добре, може би Мона има лечителска дарба“.

— Страхотно — каза Мона. — Всъщност точно така се чувствам и аз.

— Ти си корава, да знаеш — рече Мери Джейн.

Сосът на телешкото бе свършил. Мери Джейн изяде следващата филия без нищо. Затвори очи и се усмихна доволно. Миглите ѝ бяха сивкаво-виолетови, също като червилото, но по-бледи, великолепни и красиви. Беше много красива.

— Вече знам на кого приличаш! — извика Мона. — Приличаш на Древната Евелин като момиче.

— Ами да, може — отвърна Мери Джейн. — Като се има предвид, че и двете сме наследници на Барбара Ан.

Мона си наля още една чаша мляко. Все още беше студено. Може би тя и бебето можеха да живеят само от мляко, не беше сигурна.

— Какво искаше да кажеш с това, че съм корава? — попита тя. — Какво имаше предвид?

— Имах предвид, че не се обиждаш лесно. През повечето време, като говоря така, нали се сещаш, съвсем прямо, без никакви недомлъвки, наистина се опитвам просто да опозная човека. А всъщност го обиждам.

— Да, чудна работа — отвърна Мона. — Но аз не се обиждам.

Мери Джейн се вгледа лакомо в последната тънка самотна филийка бял хляб.

— Вземи я — каза Мона.

— Сигурна ли си?

— Естествено.

Мери Джейн я грабна, разкъса я по средата и започна да навива мекия хляб на топче.

— Ох, много го обичам така. Когато бях малка, изяждах цял самун, като навия така средичката.

— Ами кората?

— И нея я навивах — отвърна тя и носталгично заклати глава. — Навивах всичко.

— Еха. Знаеш ли, ти наистина си готина. Ти си най-вълнуващата комбинация от шаблонно и мистериозно, която съм срещала.

— Ето, пак опитваш да се изтъкнеш — каза Мери Джейн, — но знам, че не искаш да ме обидиш, просто ме дразниш, нали? Знаеш ли, че ако „шаблонно“ започваше с „б“, щях да знам какво значи?

— Нима? Защо?

— Защото съм стигнала до буква „б“ в речника — каза Мери Джейн. — Образовам се по няколко начина. Ще ми се да знам какво мислиш за това. Знаеш ли, купих си речник, напечатан много едро. Като за стари късогледни дами. Изрязвах думите с „б“, всяка с определението ѝ, после ги направих на топчета... Пак топчета, нали — засмя се тя.

— Да, забелязах — каза Мона. — Ние малките момичета много обичаме топчета, а?

Мери Джейн направо се преви от смях.

— О, това надмина очакванията ми — каза Мона. — Момичетата в училище оценяваха хумора ми, но никой в семейството не се смее на шегите ми.

— Ама те наистина са смешни — каза Мери Джейн. — Защото си гений. Предполагам, че има два вида гении — с чувство за хумор и без чувство за хумор.

— А какво става с тези думи с „б“, изрязани и направени на топчета?

— Ами слагам ги в една шапка. Като за теглене на чоп.

— Аха.

— После ги вадя едно по едно. Ако е дума, която вече никой не използва, като „благовиден“, просто я изхвърлям. Но ако е хубава, като „благодатен“, я оставям. Така ги запомням.

— Хм, това звучи като доста добър метод. Предполагам, че запомняш думите, които харесваш.

— Ами да, но всъщност запомням почти всичко. Нали съм много умна. — Мери Джейн лапна още едно хлебно топче и започна да разтрошава кората.

— Нима помниш дори значението на „благовиден“?

— Да, „приемлив, миловиден“ — отвърна Мери Джейн и загриза от коричката.

— Знаеш ли, Мери Джейн — каза Мона, — в тази къща има много хляб. Можеш да си вземеш колкото искаш. Там, точно зад плота има цял самун. Ще го донеса.

— Седни! Ти си бременна, аз ще го донеса! — обяви Мери Джейн, скочи веднага и посегна за хляба. Хвана го за найлоновата опаковка и го плесна на масата.

— А искаш ли масло? Там е.

— Не, свикнала съм да го ям без масло, за да пестя пари. Не ми се иска да отвиквам сега, защото тогава ще ми липсва и хлябът няма да ми се услажда толкова. — Тя извади една филийка и откъсна средата.

— Работата е там — продължи Мери Джейн, — че ще забравя думата „благовиден“, ако не я използвам, но пък ще използвам „благодатен“ и няма да я забравя.

— Ясно. А защо ме гледаш така? — Мери Джейн не отговори. Облиза устни, откъсна малко мека средичка и я изяде. — Не си забравила значи за какво говорихме?

— Не съм. А какво мислиш за бебето си? — попита Мери Джейн, като този път изглеждаше притеснена и някак готова да я защити, или поне да бъде съпричастна.

— Май може нещо да не му е наред.

— Аха — кимна Мери Джейн. — Така си мисля и аз.

— Не, няма да е някакъв гигант — каза Мона, макар че с всяка дума й ставаше все по-трудно да продължи. — Не че ще е някакво чудовище. Но може би ще му има нещо, може гените да са се комбинирали и... нещо няма да е наред.

Тя си пое дълбоко дъх. Това вероятно бе най-силната душевна болка, която бе изпитвала. Цял живот се бе тревожила за хиляди неща — за майка си, за баща си, за Древната Евелин, за хората, които обичаше. Познаваше тъгата, особено напоследък. Но това притеснение за бебето бе съвсем различно; то събуждаше страх, който прерастваше в агония. Отново постави ръка на корема си и прошепна: „Мориган“.

Нещо в нея се размърда и тя сведе поглед надолу.

— Какво има? — попита Мери Джейн.

— Твърде много се тревожа. Не е ли нормално да се страхуваш, че нещо с бебето няма да е наред?

— Разбира се, нормално е — отвърна Мери Джейн. — Но пък в това семейство има много хора с допълнителните гени, а те не са родили ужасни деформирани деца, нали? Нали си виждала документите от изследванията?

Мона не отговори. Мислеше. Какво значение имаше? Ако бебето не е наред, ако бебето... Тя осъзна, че гледа към зеленината отвън. Още бе ранен следобед. Помисли си за Аарън, който лежи в подобната на чекмедже крипта в гробницата, на реда над Джифорд. Восъчни кукли вместо хора, напомпани с течност. Това там не бе Аарън, не бе и Джифорд. Защо Джифорд е копаела дупка в онзи сън?

Хрумна ѝ безумна мисъл, опасна и кощунствена, но не чак толкова изненадваща. Майкъл го нямаше, Роуан също. Тази вечер можеше да излезе сама в градината, когато всички заспят, и може да разкопае останките на двамата, положени под дъба; можеше сама да види какво има там.

Единственият проблем бе, че се страхуваше да го направи. Бе виждала много сцени на ужасите, в които хората вършат нещо подобно, мотаят се из гробището, за да изкопаят вампир, или пък отиват в полунощ, за да разберат кой лежи в някой гроб. Никога не бе вярвала в такива ужасии, особено ако човекът го прави сам. Беше твърде страшно. Да изкопаеш труп се изискваше доста повече кураж, отколкото Мона притежаваше.

Тя погледна Мери Джейн, която тъкмо бе приключила с яденето, седеше със скръстени ръце и се взираше леко изнервящо в Мона. Очите ѝ бяха придобили сънлив блясък, сякаш се бе размечтала за нещо, не разсеяни, но фокусирани неясно къде.

— Мери Джейн? — повика я Мона.

Тя очакваше момичето да се стресне, да се събуди и веднага да каже за какво си е мислила. Но не се случи нищо подобно. Мери Джейн продължи да гледа по този начин и каза: „Да, Мона“, без изобщо да променя изражението си.

Мона стана и отиде до нея. Мери Джейн продължи да я гледа със същия унесен и някак уплашен поглед.

— Докосни това бебе, докосни го, не се притеснявай. Кажи ми какво чувстваш.

Мери Джейн обърна поглед към корема ѝ, много бавно посегна, сякаш да я докосне, но после рязко дръпна ръка. Стана от стола и се

отдалечи от Мона. Изглеждаше угрижена.

— Не мисля, че трябва да го правим. Нека не правим магии на бебето. И двете сме млади вещици — каза тя. — Знаеш го. Ами ако... ако му направим нещо?

Мона въздъхна. Внезапно вече не ѝ се говореше за това; страхът бе много силен и болезнен, беше ѝ достатъчно.

Единственият човек на света, който можеше да отговори на въпросите ѝ, беше Роуан. Щеше да я попита все някога, защото сега вече усещаше детето, а това бе напълно невъзможно — да усещаш движенията на бебе, което е още на шест, дори на десет или дванайсет седмици.

— Мери Джейн, искам да остана сама — каза тя. — Не се обиждай, но просто все се безпокоя за бебето. Това е истината.

— Много мило, че ми обясняваш. Върви. Аз ще се кача горе, ако може. Райън остави куфара ми в стаята на леля Вив, знаеш ли? Ще бъде там.

— Можеш да използваш компютъра ми, ако искаш — каза Мона. Обърна гръб на Мери Джейн и се загледа отново в градината. — Той е в библиотеката, има много отворени програми. Зарежда направо „Уърдстар“, но можеш да влезеш в „Уиндоус“ или „Лотус“ съвсем лесно.

— Да, знам как, спокойно. Извикай ме, ако имаш нужда от мен.

— Добре. Аз... — Тя се обърна. — Наистина е хубаво, че дойде, Мери Джейн. Не се знае кога ще се върнат Роуан и Майкъл.

Ами ако никога не се върнат? Страхът ѝ нарасна. Глупости. Ще се върнат. Но, разбира се, те сигурно ще се срещнат с хора, които могат да ги наранят...

— Не се тревожи, скъпа — каза Мери Джейн.

— Да — каза Мона отново и отвори вратата.

Тръгна по плочките към задната част на градината. Все още бе рано и слънцето бе високо, озаряваше моравата под дъба. Щеше да е така до късно през деня. По това време в задната градина беше най-хубаво.

Тя тръгна по тревата. Към мястото, където бяха погребани. Майкъл бе насипал още пръст и сега там растеше нова, по-нежна трева.

Мона коленичи и посегна към земята, без да се замисли за красивата си бяла риза. Имаше много такива. Ето това е да си богат, вече го усещаше — да имаш по много от всичко, да не носиш обувки с дупки. Тя притисна буза към студената пръст и тревата, широкият ѝ десен ръкав падна до нея като бял парашут от небето. Затвори очи.

Мориган, Мориган, Мориган... Лодките прекосяваха морето, издигаха се факли. Но скалите изглеждаха много опасни. Мориган, Мориган, Мориган... Да, това беше сънят! Полет от острова до северния бряг. Скалите бяха опасни, както и чудовищата, които живееха дълбоко в езерата.

Тя чу звук от копаене. Беше съвсем будна и се взираше в далечните лилии и азалии.

Никой не копаеше. Беше си въобразила. Искаш да ги изкопаеш, нали, малка вещице? Трябваше да признае, че ѝ е забавно да си играят на вещици с Мери Джейн Мейфеър. Да, беше доволна, че тя е при нея. Нека си вземе още малко хляб.

Затвори очи. Беше приятно. Слънцето я погали, сякаш освободено точно в този миг от облак. Светлината направи мрака зад клепачите ѝ яркооранжев и тя усети как я облива топлина. Нещо се раздвижи вътре в нея, в корема ѝ. Моето бебе.

Някой отново запя детска приспивна песен. Боже, това сигурно беше най-старата приспивна песен на света. Бе на староанглийски или на латински.

Обърни внимание, каза Мона. Искам да те науча как да използваш компютъра, преди да станеш на четири, и да осъзнаеш, че нищо не може да ти попречи да бъдеш каквото пожелаеш. Чуваш ли?

Бебето се смееше ли, смееше. Правеше салта в корема ѝ, протягаше малките си ръчички и краченца и се смееше ли, смееше. Мона също не можеше да спре да се смее.

— Ето каква си била! — каза тя на бебето.

После гласът на Мери Джейн каза нещо — вече насън, защото Мери Джейн бе облечена като Древната Евелин, в старчески дрехи — в габардинена рокля и обувки с връзки. Определено беше сън. Мери Джейн каза: „Има и още нещо освен това, скъпа. Скоро трябва да вземеш много сериозно решение“.

ПЕТНАЙСЕТ

— Виж, забрави какво си сторил, съвземи се — каза Томи. Пътуваха обратно към метрополията, защото той бе настоял. — Трябва да се държим така, сякаш нямаме нищо общо. Всички доказателства са унищожени, прекъснах подслушвателната линия. Няма да успеят да проследят нищо. Трябва обаче да се върнем там и да се държим сякаш нищо не се е случило, трябва да покажем колко сме опечалени от смъртта на Маркус. Това е всичко.

— Ще им кажа, че съм се разтревожил за Стюарт — каза Марклин. — Да, точно това ще им кажа. Ти също си се разтревожил за него. Той бе под такова ужасно напрежение.

— Може изобщо да не са забелязали. Може по-старите дори да не са разбрали, че ме няма.

— Ти не си открил Стюарт и сега се връщаш у дома. Схвана ли? Трябва да се върнеш.

— А после?

— От тях зависи — каза Томи. — Без значение какво ще се случи, ние трябва да останем там, за да не събудим подозрение. Ще се държим нормално. „Ама какво става, няма ли някой да ни обясни?“

Марклин кимна, но попита:

— Все пак къде е Стюарт? — Погледна към Томи. Той беше спокоен, както в Гластънбъри, когато Марклин бе готов да падне на колене, за да го убеди да се върне.

— Отишъл е да се види с Юри. Това е. Никой не подозира Стюарт, Марк. Теб може да са те заподозрели, заради онова, което си наприказвал. Сега се стегни, старче, ще го изиграем добре.

— Но докога?

— Откъде да знам? — отвърна спокойно Томи. — Най-малкото докато намерим някоя нормална причина да си тръгнем отново. Тогава ще се върнем в моя апартамент в „Риджънт парк“ и ще решим. Разбрахме ли се? Какво ще изгубим, ако останем в ордена? Но какво можем да спечелим?

— Кой тогава е убил Аарън?

Томи поклати глава. Сега гледаше пътя, сякаш Марклин се нуждаеше от навигатор. А и самият Марклин не бе сигурен, че няма нужда. Ако не познаваше много добре пътя, вероятно нямаше да се справи.

— Не съм сигурен, че трябва да се връщаме — каза Марклин.

— Това е глупаво. Те нямат идея какво точно се е случило.

— Откъде знаеш? — попита Марклин. — Господи, Юри може да им е казал! Томи, помисли малко. Вероятно не е редно да си толкова спокоен пред лицето на подобна опасност. Стюарт отиде да се види с Юри, вероятно той самият сега е в метрополията.

— Нима мислиш, че Стюарт не се е сетил да каже на Юри да стои настрана? Че в ордена има заговор и той не знае кой точно е замесен?

— Мисля, че ти би се сетил, вероятно и аз, но за Стюарт не съм сигурен.

— И какво, ако Юри е там? Те ще знаят за заговора, но няма да знаят за нас! Стюарт не би казал на Юри за нас, каквото и да се случи. Ти си този, който не мисли. Какво може да им каже Юри? Ще ги осветли за случилото се в Ню Орлиънс. И ако това попадне в досиетата... Да знаеш, вече почти съжалявам, че унищожих подслушвателната линия.

— Аз пък не съжалявам! — сопна се Марклин. Вече започваше да се дразни от деловото отношение на Томи, от абсурдния му оптимизъм.

— Страхуваш се, че няма да се справиш, нали? — попита Томи. — Страхуваш се, че ще се сринеш като Стюарт. Но, Марклин, трябва да разбереш, че Стюарт е бил цял живот в Таламаска. А какво означава Таламаска за мен и теб? — Томи се изсмя. — Боже, те направиха грешка с нас, нали, братко?

— Не, не са — отвърна Марклин. — Стюарт знаеше какво прави, че ние имаме смелостта да осъществим плана, който той не е могъл да реализира. Стюарт не направи грешка. Грешката е, че някой уби Антон Маркус.

— А и никой от нас не е бил там достатъчно дълго, за да разбере повече за този човек, за престъплението му и непредвидения инцидент. Това си е щастлива случайност, нали?

— Разбира се. Отървахме се от Маркус. Това е. Но какво ли се е случило по време на убийството? Елвера е говорила с убиеца. Той е казал нещо за Аарън.

— Няма ли да е чудесно, ако е бил от семейство Мейфеър? Някоя вещица с висок ранг. Казвам ти, искам да прочета цялото досие за вещиците Мейфеър, от кора до кора. Искам да знам всичко за тези хора! Сигурно има някакъв начин да се сдобием със записките на Аарън. Познаваш го, сигурно е записал всичко. — Вероятно е оставил кашони със записки. Трябва да са в Ню Орлиънс.

— Не избързваш ли твърде много, Томи? Юри може да е там. Стюарт може да се е пречупил. Те може да знаят всичко.

— Сериозно се съмнявам в това — каза Томи с маниера на човек, който има да мисли за много по-важни неща. — Марклин, отбивката!

Марклин за малко да я пропусне. Когато зави, навлезе в насрещното движение точно срещу една кола, но тя успя да отбие и той продължи напред. След секунди вече бе далече от магистралата и караше по шосето. Чак сега осъзна, че се е стегнал така силно, че чак челюстта го болеше от стискането на зъбите. Томи се взираше в него.

— Виж, стига си ме зяпал! — каза внезапно Марклин. Очите му пареха, което винаги означаваше, че е много ядосан, без да го осъзнава напълно. — Не аз съм проблемът тук. А те! А сега се успокой. Ще се държим естествено. И двамата знаем какво да правим.

Томи обърна бавно глава, докато минаваха през портите на парка.

— Сигурно се е събрал целият орден. Никога не съм виждал толкова много коли тук — каза Марклин.

— Ще имаме късмет, ако не са дали стаите ни на някой глух и сляп дъртак от Рим или Амстердам.

— Надявам се да са го направили. Това е идеално извинение да оставим всичко в ръцете на старата гвардия и да се ометем оттук.

Марклин спря колата на няколко ярда от един помощник, който насочваше колата пред тях към мястото за паркиране в другия край на двора. През всичките години Марклин не бе виждал толкова коли, паркирани тук.

Слезе и хвърли ключовете на момчето.

— Паркирай я, моля те, Хари — каза той и извади няколко банкноти, повече от достатъчно, за да предотврати всякакви

възражения срещу това нарушаване на порядките. Тръгна към предната врата на къщата.

— Защо, по дяволите, го направи? — попита Томи, когато го настигна. — Опитвай се да следваш правилата, ако обичаш? Трябва да си невидим. Не казвай нищо. Не привличай внимание, разбра ли?

— Много си нервен — сопна му се Марклин.

Предната врата беше отворена, а коридорът — препълнен с мъже и жени. Беше много задимено и шумно като при антракт в театър.

Марклин спря. Всичките му инстинкти му нашепваха да не влиза. А цял живот бе вярвал на инстинктите си, доверяваше им се колкото и на разума си.

— Хайде, човече — изсъска Томи и го бутна напред.

— О, здравейте — каза един ведър стар джентълмен, който се обърна да ги посрещне. — И кои сте вие?

— Ние сме послушници — каза Марклин. — Томи Монохан и Марклин Джордж. Позволено ли е на послушници да влизат?

— Разбира се, разбира се — каза мъжът и отстъпи назад. Хората от тълпата зад него се обърнаха да ги погледнат и веднага изгубиха интерес към тях. Някаква жена шепнесе нещо на един мъж от другата страна на вратата. Когато срещна погледа на Марклин, тя ахна тихо от изненада.

— Тук нещо не е наред — каза Марклин под нос.

— Всички трябва да са тук, разбира се — каза ведрият мъж, — младите също. Когато нещо подобно се случи, всички се събират.

— Защо, по дяволите? — прошепна Томи. — Никой не харесваше Антон.

— Замълчи — каза Марклин. — Не е ли чудно как хората — например ти и аз — реагират на стреса?

— Не, за нещастие, изобщо не е чудно.

Запробиваха си път през тълпата. Навсякъде виждаха непознати лица. Всички пиеха вино или бира. Чуваше се френска, италианска, дори холандска реч.

В първия от официалните салони седеше Джоан Крос, заобиколена от непознати за Марклин хора, погълнати от някакъв сериозен разговор.

Стюарт го нямаше.

— Виждаш ли? — прошепна Томи в ухото му. — Те просто вършат това, което се прави след смъртен случай — събират се, говорят, като на парти. Това трябва да направим и ние. Разбираш ли?

Марклин кимна, но не му харесваше, никак не му харесваше. Обърна се назад към вратата, но тя вече бе затворена, или просто не се виждаше от тълпата. Зачуди се защо има толкова много непознати лица. Понечи да каже нещо на Томи, но той се бе отдалечил и говореше с Елвера и кимаше. Тя изглеждаше все така старомодно както винаги, тъмносивата ѝ коса бе прибрана на кок на тила, очилата без рамки се бяха смъкнали на носа ѝ. До нея стоеше Енцо — един доста лицемерен на вид италианец. Къде ли беше близъкът му?

Колко ли е ужасно да прекараш целия си живот на това място, помисли си Марклин. Дали щеше да посмее да попита за Стюарт? Със сигурност нямаше да попита за Юри. Анслинг и Пери му бяха казали, че той се обажда. Господи, какво да прави? А къде бяха Анслинг и Пери?

Галтън Пен, един от послушниците, си проправяше път през тълпата.

— Хей, Марк. Какво мислиш за всичко това?

— Ами не знам какво говорят хората тук — отвърна той. — Но пък и не ги слушам особено.

— Ами да поговорим, човече, преди да забранят всякакви разговори по темата. Нали знаеш как е в ордена. Няма представа кой е убил Маркус. Никаква представа. Знаеш ли какво си мислят всички? Нещо, което не им се ще ние да разберем.

— Какво?

— Че е била някаква свръхестествена организация. Елвера е видяла нещо ужасяващо. Нещо страшно се е случило. Знаеш ли, Марк, много съжалявам за Маркус, но това е най-вълнуващото, което се е случвало, откакто ме приеха.

— Да, знам какво имаш предвид — отвърна Марк. — Не си ли виждал Стюарт?

— Не, изобщо, още от сутринта, когато отказа да стане директор. Ти беше ли тук тогава?

— Не, всъщност да — каза Марк. — Просто се чудех дали е излязъл.

Галтън поклати глава.

— Гладен ли си? Защото аз умирам от глад. Да хапнем нещо.
Нямаше да е лесно, никак. Но пък ако единствено идиоти като
Галтън го заговаряха, щеше да се справи без съмнение.

ШЕСТНАЙСЕТ

Пътуваха вече повече от час, почти се беше стъмнило. Сребристи облаци закриваха небето, яркозелените поля и хълмовете изглеждаха някак сънливи. Спряха за малко в селце с няколко къщички в черно и бяло и обрасло с трева гробище. Кръчмата изглеждаше доста приканващо. Вътре имаше дори дъска за дартс и няколко мъже хвърляха стрелички. Миризмата на бира беше великолепна.

„Но не беше сега времето да спират за по питие“, помисли си Майкъл. Той слезе от колата, запали цигара и загледа с удивление колко учтиво Аш поведе затворника си към тоалетната на кръчмата.

Юри беше в телефонната будка от другата страна на улицата и говореше бързо, явно с метрополията. Роуан стоеше до него със скръстени ръце и гледаше небето или нещо по него. Юри пак беше разстроен, кършеше дясната си ръка, защото държеше слушалката с лявата и непрестанно кимаше. Беше съвсем очевидно, че Роуан слуша думите му.

Майкъл се облегна на варосаната стена и дръпна от цигарата. Винаги го удивляваше колко уморително е да се возиш в кола. Дори това крайно вълнуващо пътуване не беше много по-различно. Сега, когато мракът се спускаше над красивата провинциална местност, той усещаше, че му се доспива, без значение какво го очакваше.

Когато Аш и затворникът му излязоха от кръчмата, Гордън изглеждаше напълно отчаян. Явно не бе успял да потърси помощ или пък не бе посмял да опита.

Юри затвори телефона. Беше негов ред да влезе в кръчмата. Все още изглеждаше притеснен, дори на ръба на лудостта. Когато вниманието ѝ не бе привлечено от Аш, Роуан го бе наблюдавала загрижено по време на пътуването.

Майкъл гледаше как Аш връща Гордън на задната седалка на колата. Взираше се в тях съвсем открито. Не му се занимаваше с преструвки. Забележително, но този висок мъж не изглеждаше страховит, както Юри ги бе уверил. Да, беше красив, направо

забележително красив, но не и страховит. Майкъл изобщо не виждаше нищо подобно. Виждаше само елегантност, лекота и изящни движения, които говореха за сила и сръчност. Рефлексите му бяха удивителни. Беше доказал това, когато Стюарт Гордън отново посегна към ключалката на вратата, когато спряха на едно кръстовище преди половин час.

Черната коса на този мъж много му напомняше за косата на Лашър — копринена, фина и гъста. Белите кичури му придаваха допълнителен блясък. Лицето му бе доста едро — твърде костеливо, за да изглежда женствено, но пък някак деликатно. Дългият му нос се компенсираше от много големите и леко раздалечени очи. Кожата му беше кожа на възрастен, не мека като на бебе. Но истинското обаяние на този мъж идваше от гласа и очите. „Гласът му може да те убеди във всичко“, помисли си Майкъл. Очите му също бяха много убедителни.

И Лашър, и Аш се отличаваха с някак детска простота, но не беше само това. Какъв беше ефектът от това? Аш приличаше на ангелско същество, безкрайно мъдро и търпеливо, и все пак напълно решено да убие Стюарт Гордън.

Разбира се, Майкъл не можеше да предположи на каква възраст е. Беше много трудно да помни, че това не е човек, а нещо различно и невъобразимо странно. Майкъл знаеше, че той не е човек. Разбираше го от стотици дребни детайли — от големината на кокалчетата на ръцете му, от странния начин, по който разтваряше очи, когато е учуден от нещо, и най-вече заради абсолютното съвършенство на зъбите и устата му. Устата му беше бебешки мека, нещо необичайно при мъж с такава кожа, а зъбите му бяха бели като на рекламно лице.

Майкъл и за миг не би повярвал, че това същество е древно или че е великият свети Ашлар от Донелайт. Древният крал, който се бе покръстил по римско време и който бе позволил да изгорят неговата езическа кралица.

Но бе повярвал в мрачната легенда, разказана му от Жулиен. Това бе един от многото Ашлари, без съмнение най-могъщият талтош от долината — същество от същата раса като онова, което Майкъл бе убил.

В това отношение не хранеше никакви колебания.

Беше преживял твърде много, за да се съмнява. Само дето не можеше да повярва, че този висок красив мъж е свети Ашлар.

Вероятно просто не искаше да е така поради същите причини, които придаваха смисъл на сложната ситуация, която вече напълно бе приел.

„Да, сега живееш с цял набор от нови реалности“, помисли си той. Може би затова приемаш всичко така спокойно. Виждал си призрак, слушал си го. Знаеш, че е бил там. Той ти каза неща, които няма как да бъдат измислени или пък нагласени. Видя и Лашър и чу дългата му пледоария, с която търсеше съчувствие. И всичко това бе съвсем невъобразимо за теб, изпълнено с нова информация и странни детайли, които все още си спомняш с объркване. Сега, когато нещастieto, което те изпълваше при думите на Лашър, вече го няма и той самият лежи заровен под дървото.

О, да, не забравяй как зарови тялото, как положи главата в дупката до него, как откри смарагда. Как го взе, как го държа в тъмното, докато разчлененото тяло лежеше във влажната земя, готово да бъде заровено.

„Сигурно се свиква с всичко“, помисли си той. Зачуди се дали това се е случило със Стюарт Гордън. Съмняваше се, че той е ужасно и непростимо виновен за всичко. Юри обаче не се съмняваше. Но как така този човек е могъл да предаде собствените си ценности?

Майкъл трябваше да признае, че и самият той винаги е бил податлив на същия този келтски мрак, на мистериите. Любовта му към Коледа вероятно се коренеше в някакъв ирационален копнеж по ритуалите, родени на тези острови. Мъничките коледни играчки, които толкова обичаше да събира, по някакъв начин бяха емблематични за старите келтски богове и за вярванията, основани на келтските тайни.

Обичта му към къщите, които реставрираше, понякога го потапяше в същата тази атмосфера на стари тайни, стари дизайни и скрито знание, което може да бъде разкрито. Осъзна, че донякъде разбира Стюарт Гордън. А и много скоро самата Теса щеше да обясни всички жертви и ужасни грешки на Гордън.

Майкъл беше преживял толкова много, че сега спокойствието му бе неизбежно.

Да, ти мина през всичко това и свикна с него, бе съсипан от него, а сега стоиш тук, до една кръчма в малко селце като от пощенска картичка, с леко стръмни каменни улици, и мислиш за преживяното без никаква емоция — за това, че си в компанията на същество, което не е човек, но е интелигентно като човек, че скоро ще видиш женска от

неговия вид и ще настъпи събитие от такова огромно значение, че никой не би искал да се докосне до него, вероятно от уважение към човека, който явно е обречен да умре.

Беше трудно да пътува цял час с човек, който ще умре.

Изпуши цигарата. Юри тъкмо излизаше от кръчмата. Бяха готови да потеглят.

— Свърза ли се с метрополията? — попита го бързо Майкъл.

— Да, и поговорих с няколко души. Обадох се четири пъти и говорих с четирима членове на ордена. Ако те, моите най-стари и най-близки приятели, са част от това, тогава няма никаква надежда.

Майкъл стисна леко рамото му и го последва към колата.

Хрумна му още нещо — че не мисли за Роуан и нейната реакция при вида на талтоша, макар че докато пътуваха инстинктивното му чувство за притежание за малко да го принуди да поиска да спрат колата и Юри да седне отпред, а той да се настани до жена си.

Не, нямаше да мисли за това. Не би могъл да знае какво чувства или мисли Роуан, докато гледа странното същество. Той може и да беше вещица според генетичния профил и по силата на странна наследственост, за която не знаеше нищо, но не можеше да чете мисли. А и от мига, в който срещнаха Ашлар, разбра, че Роуан няма да пострада, ако прави любов с това същество, защото тя вече не може да има деца и не може да получи ужасния кръвоизлив, отнел живота на много от жените Мейфеър.

Колкото до Аш, ако желаше Роуан, то с нищо не го показваше. Пък и сега пътуваше към женска от собствения си вид, която вероятно бе последната на този свят.

Налага се да бъде взето незабавно решение, помисли си той, когато седна до шофьора и затвори вратата. Нима ще стоиш и ще гледаш как този гигант убива Стюарт Гордън? Много добре знаеш, че не можеш да го направиш. Не можеш да гледаш как убиват човек. Това бе невъзможно. Единствения път, когато бе свидетел на убийство, то стана бързо — с един изстрел от пистолет.

Разбира се, ти сам уби трима души. А този лъжлив кучи син, този откачен, който твърдеше, че държи под ключ богиня, бе убил Аарън.

Излизаха от малкото селце, което бързо изчезна в сгъстяващия се мрак. Колко нежна и спокойна бе местността тук. При други

обстоятелства щеше да помоли да спрат, за да се разходи покрай шосето.

Когато се обърна настрани, с изненада видя, че Роуан го гледа. Седеше извърната и бе опряла крак на седалката точно зад него, явно за да може да го вижда. Полуголите ѝ крака изглеждаха великолепно, но какво от това? Тя бе дръпнала полата си прилично. Виждаше се малка част от обутото в найлонов чорап бедро.

Той протегна ръка зад облегалката и я сложи на рамото ѝ. Тя не се възпротиви, само го погледна с огромните си тайнствени сиви очи и го дари с доста интимна усмивка.

Беше я избягвал в селото и сега се зачуди защо. Защо? Импулсивно реши да направи нещо грубо и вулгарно.

Наведе се напред, хвана я за тила и я целуна бързо. После се отпусна назад. Тя можеше да се възпротиви, но не го направи. Устните ѝ докоснаха неговите и той усети остра болка, която прерасна във възбуда. *Обичам те! Господи, дай ни още един шанс!*

И още щом осъзна грубостта на постъпката си, той си даде сметка, че изобщо не бе говорил с нея; бе говорил на себе си за нея.

Седна назад и се загледа през предното стъкло, към небето, което се смрачаваше и губеше порцелановия си блясък. Отпусна глава настрани и затвори очи.

Нищо не можеше да попречи на Роуан да се влюби в това същество, което не можеше да ѝ направи дете. Нищо, освен брачната ѝ клетва и волята ѝ.

Майкъл осъзна, че не е сигурен и в двете. Вероятно никога вече няма да бъде сигурен.

След двайсетина минути съвсем се смрачи. Фаровете на колата пробиваха мрака по магистралата, която приличаше на всяка друга магистрала по света.

Накрая Гордън заговори. Каза им да завият вдясно и после веднага вляво.

Колата излезе от откритата местност и се озова сред тъмни дървета — букове и дъбове, дори и малко цъфнали плодни дръвчета, които не се виждаха ясно. Цветчетата изглеждаха розови на светлината на фаровете.

След втория завой пътят вече не бе асфалтиран. Гората ставаше по-гъста. Може би това бяха останки от столетна гора, гората на

друидите, която навремето се бе разпростира в цяла Англия и Шотландия, вероятно и цяла Европа. Гора, която Юлий Цезар бе прочистил така безмилостно, че боговете на враговете му е трябвало или да избягат, или да умрат.

Луната бе приказно ярка. Виждаше се малък мост, а после още един завой. Минаваха по брега на малко спокойно езерце. От другата му страна се издигаше кула, вероятно норманско укрепление. Гледката бе така романтична, че поетите от миналия век със сигурност са били луди по това място. Вероятно дори я бяха построили и тя бе една от красивите имитации, пръснати навсякъде, както възродилата се напоследък любов към готиката бе трансформирала архитектурния стил по света.

Но щом се приближиха, щом завиха към кулата, Майкъл я видя по-добре и осъзна, че наистина е кръгла норманска кула, поне на три етажа. Прозорците бяха осветени. Долната част на сградата бе затулена от дървета.

Да, беше истинска норманска кула — бе виждал такива като студент, докато скиташе по туристическите маршрути из цяла Англия. Вероятно в някоя събота, която вече не помнеше, бе видял и точно тази кула.

Не, не беше много вероятно. Езерото, гигантското дърво вляво, всичко изглеждаше почти съвършено. Сега се виждаха и основите на голямата постройка, които бяха доста порутени от дъждовете и вятъра и забулени от див бръшлян.

Продължиха през горичка от млади дъбове и кулата се скри от поглед. Появи се отново изненадващо близо и Майкъл видя, че пред нея са спрени две коли, а отстрани на голямата порта светят електрически крушки.

Всичко изглеждаше много цивилизовано и пригодно за живот. Но беше великолепно запазено, ненакърнено с каквато и да било съвременна намеса. Бръшлянът се извиваше по покрития с хоросан камък и пълзеше нагоре по обикновената арка над портала.

Никой не продумваше.

Шофьорът най-сетне спря колата на малка, покрита с чакъл алея. Майкъл веднага излезе и се огледа наоколо. Видя тучна дива английска градина, която продължаваше към езерото и гората, цветята в лехите

бяха на път да разцъфнат. Той различаваше смътните им силуети, но мракът пречеше да ги види ясно. Колко ли красиво бе по изгрев?

Дали щяха да дочакат слънцето тук?

Огромна лиственица се възправяше между тях и кулата — вероятно едно от най-старите дървета, които бе виждал.

Той тръгна към дънера ѝ и в същия миг осъзна, че се отдалечава от жена си. Но не можеше да се спре.

Застана под огромните клони на дървото и се загледа във фасадата на кулата. Видя самотна фигура на третия прозорец. Малка главица и рамене. Беше жена с дълга коса или пък носеше воал, не можеше да се разбере точно.

За миг гледката го завладя — сънливи бели облаци, ярката луна, самата кула и грубото ѝ великолепие.

Чу стъпките на другите по чакъла, но не се отмести от пътя, не помръдна изобщо. Искаше да стои тук, да гледа това спокойно езеро, неподвижната вода, обградена от нежни плодни дръвчета с бледи, потрепващи цветове. Японска слива най-вероятно. Имаше такива дървета навсякъде из Бъркли, Калифорния, през пролетта дори караха светлината по малките улички да розовее.

Искаше да запомни всичко. Искаше никога да не го забравя. Вероятно още се чувстваше отпаднал заради часовата разлика, може би полудяваше също като Юри. Не знаеше. Но тази гледка си струваше цялото пътуване, всичките му ужаси и разкрития — високата кула и принцесата в нея.

Шофьорът бе изгасил фаровете. Останалите минаха покрай Майкъл, а Роуан се спря до него. Той погледна още веднъж към езерото и към огромната фигура на Аш, който вървеше пред него. Ръката му все така стискаше Стюарт Гордън, който крачеше така, сякаш всеки момент ще припадне. Белокоп старец, чийто врат изглеждаше безкрайно крехък на светлината, струяща от входа на кулата.

Реалността отново го връхлетя като удар с боксова ръкавица. Женският талтош живееше в тази кула като Рапунцел, а Аш щеше да убие човека, когото водеше към вратата.

Може би от цялото това преживяване в паметта му щяха да останат само тези образи, само тази леко мразовита нощ. Да, много вероятно.

Аш взе ключа от Стюарт Гордън и го пхна в голямата желязна ключалка. Вратата се отвори леко и те влязоха в нисък затоплен салон, пълен с удобни старинни мебели с красиви криви крачета, имитиращи животински лапи, и бродирана тапицерия — леко износена, но още красива.

По стените висяха средновековни картини, много от които се отличаваха с неувяхващия блясък на истински яйчни темперни бои^[1]. Имаше и прашасала рицарска броня. Тук-там небрежно бяха пръснати и други старинни съкровища. Това бе убежище на романтичен човек, който обича английското минало и вероятно е безвъзвратно отчужден от настоящето.

Вляво се виждаше стълбище, което следваше извивката на стената. От стаята горе струеше слаба светлина.

Аш пусна Стюарт Гордън и тръгна нагоре, като се хвана за грубия парапет.

Роуан го последва незабавно.

Гордън като че не осъзнаваше, че вече е свободен.

— Не я наранявай — извика той внезапно, като че не можеше да измисли какво друго да каже. — Не я докосвай без нейно желание! — настоя. Гласът му бе побрал и последното му останало мъжество. — Не наранявай моето съкровище!

Аш спря и го погледна замислено. После продължи да се изкачва.

Всички го последваха, а Гордън изблъска грубо Майкъл и Юри от пътя си. Настигна Аш на върха на стълбището и изчезна от поглед.

Когато най-сетне се изкачиха горе, се озоваха в друга голяма стая, подобна на тази долу. Стените ѝ бяха всъщност стените на кулата, с изключение на две малки помещения, изкусно издигнати от старо дърво, с отделни тавани — вероятно баня и дрешник. Те като че опираха право в каменната стена отзад. Голямата стая също бе обзаведена с меки дивани и позахабени стари кресла, пръснати тук-там лампи с лампиони от пергамент, които създаваха островчета светлина в мрака. Центърът на помещението обаче бе съвършено гол. Един истински полилей от ковано желязо с кръг топящи се свещи озаряваше голяма част от лакирания дървен под.

В първия момент Майкъл не забеляза, че в стаята има още някой, частично скрит от погледите им. Юри обаче вече го бе видял.

От другата страна на кръга светлина седеше много висока жена, която тъчеше. Една малка настолна лампа осветяваше ръцете, но не и лицето ѝ. Виждаше се късче от платното и Майкъл забеляза, че е много сложно и разноцветно.

Аш стоеше като вкаменен и се взираше в нея. Жената отвърна на погледа му.

Никой не помръдваше, само Гордън хукна към нея.

— Теса, Теса, тук съм, скъпа. — Гласът му прозвуча като от друга реалност, в която останалите не съществуваха.

Жената стана и се извиси доста над крехката фигура на Гордън, който я прегърна. Тя въздъхна леко и докосна Гордън по слабите рамене. Въпреки ръста си беше много крехка и изглеждаше по-уязвима от него. Без да я пуска от прегръдката си, той я поведе към светлината.

Роуан изглеждаше някак мрачна. Юри бе изумен. Изражението на Аш беше неразгадаемо. Гледаше как жената се приближава и застава под полилея, а светлината озарява косата и челото ѝ.

Като за жена, тя беше направо чудовищно висока.

Лицето ѝ бе съвършен овал, безупречно, подобно на лицето на Аш, но не така дълго и скулесто. Устата ѝ бе нежна и малка, очите, макар и големи, бяха плахи и със съвсем обичаен цвят — сини, оброчени с дълги лъскави мигли. Като очите на Аш. Огромна бяла грива се спускаше по раменете ѝ и падаше надолу почти като магия, защото изглеждаше съвсем неподвижна и мека. Приличаше по-скоро на облак и бе така фина, че светлината я правеше прозрачна.

Жената бе облечена с виолетова рокля, красиво набрана точно под гърдите. Ръкавите бяха богати, старомодни, събрани над лактите, а после отново бухваха и бяха пристегнати над китките.

Майкъл се сети пак за Рапунцел или по-скоро за всяка романтична приказка, която някога бе чел — за селенията на приказни кралици и принцеси с голяма власт. Щом жената се приближи до Аш, Майкъл забеляза, че кожата ѝ е много бледа, почти бяла. Бузите ѝ бяха гладки, а устните ѝ леко лъщяха. Миглите ѝ се открояваха ярко около сияещите сини очи.

Тя се смръщи и на челото ѝ се появи бръчка. Приличаше на бебе, готово да се разреве.

— Талтош — прошепна тя, но без никаква тревога в гласа. Дори изглеждаше някак тъжна.

Юри въздъхна леко.

Гордън изглеждаше вкаменен от удивление, сякаш не бе очаквал да стане свидетел на подобна среща. За миг дори се подмлади, очите му грейнаха от любов и екстаз.

— Това ли е твоята женска? — попита тихо Аш. Той се взираше в нея и дори се усмихваше леко, но не пристъпи да я поздрави, нито да докосне протегнатата ѝ ръка. Говореше съвсем бавно. — Това ли е женската, заради която си убил Аарън Лайтнър, заради която се опита да убиеш Юри, заради която на всяка цена искаше да намериш мъжки талтош?

— Какво говориш?! — рече Гордън боязливо. — Ако посмееш да я нараниш с думи или с дела, ще те убия.

— Не мисля — отвърна Аш. — Скъпа моя — обърна се той към жената, — разбираш ли ме?

— Да — рече тихо тя, а гласът ѝ звънна като камбанка. Потрепери и протегна ръце напред като в религиозен екстаз. — Талтош — каза отново, поклати леко глава и се смръщи някак отчаяно.

Дали и обречената Емалет е била толкова красива и женствена?

Майкъл с ужас си спомни как лицето на Емалет се сгърчи, щом куршумите я поразиха, и я видя отново да полита назад! Затова ли плачеше Роуан сега или просто бе уморена и изумена — очите ѝ се бяха навлажнили, докато гледаше как Аш се взира в жената, а тя в него. Какво ли значеше за нея всичко това?

— Красивата Теса — каза Аш и леко вдигна вежди.

— Какво не е наред? — попита Гордън. — Нещо не е наред и за двамата, нали? Кажете ми. — Той се приближи, но спря, очевидно не искаше да застава между тях. Гласът му бе дълбок и изпълнен с мъка. Като на оратор или на човек, който знае как да развълнува слушателите си. — Господи, не си го представях така — тук, сред хора, които не могат да схванат значението на всичко това.

Беше прекалено завладян от емоции, за да се преструва. Жестовите му вече не бяха истерични, а трагични.

Аш все така стоеше на мястото си и се усмихваше на Теса. После кимна от удовлетворение, когато малката ѝ устичка се разтвори в усмивка.

— Много си красива — прошепна той и вдигна ръка към устните си, целуна пръстите си и леко докосна бузата ѝ.

Тя въздъхна, протегна дългата си шия и остави косата ѝ да се спусне назад. После посегна към него и той пое ръцете ѝ. Целуна я, но без никаква страст.

Гордън застана между тях, прегърна Теса през кръста с лявата си ръка и леко я дръпна назад.

— Не тук, моля ви. Не го превръщайте в бордей.

Той остави Теса и се приближи до Аш със събрани за молитва ръце. Гледаше го без никакъв страх, сякаш вече нехаеше за собствения си живот.

— Кое място е подходящо за брак между талтоши? — попита той почтително с дълбок и умоляващ глас. — Може би на някое свято място в Англия, там, където пътят на свети Михаил се спуска от билото на хълма, там, където все още стоят руините на кулата на древната църква на светеца?

Аш го погледна почти тъжно, сдържано.

— Нека ви заведе там — продължи Гордън. — Позволете ми да видя сватба на талтоши на Гластънбъри Тор! — Гласът му затихна и той заговори по-бавно. — Ако видя това, ако видя чудото на раждането на светата планина, там, където самият Христос е дошъл в Англия — където са поваляни стари богове и издигани нови, където е проливана кръв в защита на светостта — ако видя раждането на ново поколение, което идва на бял свят съвсем пораснало и готово да прегърне родителите си, самият символ на живота, тогава за мен вече няма да има значение дали ще умра.

Бе вдигнал ръце така, сякаш удържаше с тях святата си мечта, а гласът му бе изгубил всяка нотка на истеричност. Очите му бяха ясни и почти спокойни.

Юри го наблюдаваше с подозрение.

Аш бе самото търпение, но за първи път Майкъл видя в очите му и дори зад усмивката някаква мрачна емоция.

— Тогава — настоя Гордън — ще видя онова, за което съм живял. Ще стана свидетел на чудото, което възпяват древните поети. Чудо, по-велико от всичко, което някога съм познавал, за което съм чел, което съм слушал, което мога да изразя с думи. Моля ви, подарете ми този последен момент, нека идем там. Не е далече. Едва на четвърт час отук е — само няколко минути. А на Гластънбъри Тор аз ще я

предам на теб, както баща предава дъщеря си, съкровището си, любимата ми Теса, за да се осъществи онова, което и двамата желаете.

Той замълча, все още вгледан отчаяно в Аш и някак дълбоко натъжен. Сякаш с тези си думи е показал, че вече напълно приема собствената си смърт.

Не обърна никакво внимание на погледа на Юри. Майкъл се чудеше на трансформацията, която бе настъпила у стареца. На силата на убеждението му.

— Гластънбъри — прошепна Стюарт. — Моля ви. Не тук. — И накрая поклати глава. — Не тук — повтори и замълча.

Изражението на Аш не се бе променило. А после внимателно, сякаш разкриваше ужасна тайна на някой много уязвим, почти със състрадание каза:

— Няма да има никакъв съюз, никакво поколение. — Замълча, после продължи: — Твоята красива Теса е стара. Пресъхнала е. Изворът ѝ е пресушен.

— Стара ли?! — Стюарт беше объркан, не можеше да повярва. — Стара! Луд ли си, как можа да го кажеш? — Обърна се безпомощно към Теса, която го гледаше без болка и разочарование в очите.

— Ти си луд — повтори Стюарт и извиси глас. — Виж я само! — изкрещя той. — Виж лицето ѝ, тялото ѝ. Тя е великолепна. Доведох те при такава красавица, че трябва да паднеш на колене и да ми благодариш! — Бе поразен, невярващ и все пак лека-полека се прекършваше.

— Лицето ѝ ще остане такава до деня на смъртта ѝ — каза Аш с обичайната мекота в гласа си. — Никога не съм виждал талтош с различно лице. Но косата ѝ е напълно бяла, не е останал и един тъмен кичур. Тя не излъчва никаква миризма. Попитай я. Хората са я използвали отново и отново. Или вероятно тя се е скитала по-дълго от мен самия. Утробата ѝ е мъртва. Изворът ѝ е пресъхнал.

Гордън не направи опит да протестира. Притисна устните си с ръце, сякаш се опитваше да потисне вик на болка.

Жената изглеждаше леко объркана, но почти не бе разстроена. Пристъпи напред и прегърна треперещия Гордън с дългите си ръце. После заговори на Аш:

— Съдиш ме за онова, което мъжете са ми причинили, задето ме използваша във всяко село, във всеки град, в който отивах. Задето през

всичките тези години кръвта ми изтичаше отново и отново, докато не остана нищо?

— Не, не те съдя — каза Аш искрено, дори загрижено. — Не те съдя, Теса. Наистина.

— О! — Тя се усмихна лъчезарно, сякаш това бе повод за огромно щастие.

Обърна се внезапно към Майкъл и после към неясната фигура на Роуан, която стоеше близо до стълбището. Изражението ѝ излъчваше нетърпение и любов.

— Бях спасена тук от този ужас — каза тя. — Тук Стюарт ме обича целомъдрено. Тук е моето убежище. — Протегна ръце към Аш. — Ще останеш ли при мен, ще поговорим ли? — Дръпна го към центъра на стаята. — Ще потанцуваш ли с мен? Когато погледна очите ти, чувам музика. — Тя привлече Аш към себе си и каза развълнувано: — Така се радвам, че дойде.

Не погледна към Гордън, който бе сбърчил чело. Притиснал уста с пръсти, той отстъпи назад към един стар дървен стол. Седна в него, отпусна глава на твърдата облегалка и я извъртя немощно встрани. Духът го бе напуснал. Като че и самият живот го напускаше.

— Танцувайте с мен — повтори Теса. — Искате ли да танцувате? — Тя разпери ръце, отметна глава назад и развя косите си, които наистина не приличаха на безжизнените бели коси на старица.

Започна да се върти, докато дългата ѝ широка виолетова рокля не се завихри около нея във формата на камбанка. Теса танцуваше на пръсти. Краката ѝ бяха мънички и обути в пантофи.

Майкъл не можеше да откъсне очи от нея, от нежните въртеливи движения, от начина, по който пристъпваха краката ѝ, сякаш в ритуален танц.

За Гордън тази гледка явно беше много болезнена. Явно разочарованието му се бе оказало по-силно от жаждата за живот. Сякаш най-сетне му бе нанесен фаталният удар.

Аш също се взираше в Теса — вероятно трогнат, със сигурност притеснен и може би нещастен.

— Лъжеш — промърмори отчаяно Гордън. — Това са ужасни, извратени лъжи.

Аш не си направи труда да му отговори. Усмихна се и кимна на Теса.

— Стюарт, пусни моята музика. Моля те, пусни я. Пусни моята музика... за Аш! — Тя се поклони пред Аш и отново се усмихна. Той отвърна на поклона ѝ и я хвана за ръце.

Гордън сякаш не бе способен да помръдне. Само измърмори:

— Не е истина. — Но като че и сам не си вярваше.

Теса бе започнала да си тананика и отново се завъртя.

— Пусни музиката, Стюарт, пусни я.

— Аз ще я пусна — каза тихо Майкъл. Обърна се и затърси с поглед някаква техника. Надяваше се да не става дума за инструмент — арфа, цигулка или нещо подобно, защото тогава нямаше да се справи.

Беше дълбоко трогнат, ужасно тъжен, неспособен да изпита огромното облекчение, което би трябвало да изпитва. За миг погледна към Роуан. Тя също изглеждаше тъжна, стиснала ръце, изпънала тяло до перилото на стълбата. Очите ѝ не се откъсваха от танцуващата Теса, която тананикаше някаква разпознаваема мелодия — нещо, което Майкъл познаваше и обичаше.

Той най-сетне откри една стереоуредба с извънредно модерен дизайн, със стотици малки екранчета и копчета, с жици, които пълзяха към говорителите, които висяха на неравни интервали по стените.

Наведе се и се опита да прочете надписа на касетата в касетофона.

— Това е — каза Стюарт, без да откъсва очи от жената. — Просто я пусни. Тя я слуша постоянно. Това е нейната музика.

— Танцуйте с нас — обади се Теса. — Не искате ли да танцувате? — Тя се приближи до Аш и този път той не можа да устои. Хвана я за ръцете и я прегърна както мъж прегръща жена за валс.

Майкъл натисна бутона на касетофона.

Музиката започна тихо, чу се бавна мелодия на струнен инструмент; после се включиха тромпетите и потрепващите трели на клавесин, който скоро поде мелодията, а струнните го последваха.

Аш веднага поведе партньорката си в кръг с широки елегантни стъпки.

Това беше канонът на Пахелбел^[2]. Майкъл веднага го позна, въпреки че никога не го бе чувал в подобно изпълнение: с цялата брас секция, вероятно съгласно замисъла на композитора.

Едва ли имаше по-жална, по-печална, по-лишена от романтика музика? Тя се разливаше, преодоляваше границите на барока. Тромпетите, цигулките, клавесинът пееха мелодия, изпълнена с толкова трогателна дълбочина, че изглеждаше неподвластна на времето и съвършено съкровена.

Двойката танцуваше с леко сведени глави, широките им стъпки бяха красиви и бавни, в перфектен синхрон с музиката. Аш се усмихваше, Теса също. Щом ритъмът се забърза, тромпетите започнаха да извисяват глас в перфектен синхрон, а останалите инструменти се сляха великолепно в най-кулминационните моменти на композицията, Аш и Теса затанцуваха все по-бързо и по-бързо. Той я въртеше почти игриво, в много по-широки кръгове. Полите ѝ се развяваха красиво, а малките ѝ крака пристъпваха със съвършена грация. Токчетата ѝ потропваха леко по дървения под, усмивката ѝ беше сияйна.

Сега още един звук се смеси с музиката и Майкъл осъзна, че Аш пее. Пееше без думи, само тананикаше с отворена уста. Теса го последва с безупречния си глас, който се извиси над тромпетите и без усилие последва кресчендото. Завъртяха се още по-бързо, с изправени гърбове, смехът им бе породен от чисто блаженство.

Очите на Роуан се изпълниха със сълзи, докато гледаше високия царствен мъж и крехката грациозна приказна кралица. Старецът също заплака, отпуснат в стола си и сякаш стигнал до ръба на силите си.

Юри като че се разкъсваше вътрешно, сякаш бе на път да изгуби контрол. И все пак стоеше неподвижен, облегнат на стената.

Аш сега гледаше игриво, с обожание, докато се въртеше все по-свободно и по-бързо.

Танцът им продължаваше по самия край на басейна от светлина, после към сенките. Теса изглеждаше като в екстаз, подобно на малко момиче, на което са сбъднали най-голямото желание.

Майкъл си помисли, че е редно да се оттеглят. Да ги оставят насаме. Вероятно това щеше да е единствената им прегръдка. Пък и като че бяха забравили за тях и за онова, което предстоеше. Той обаче не можа да излезе. Никой не се помръдна, а танцът продължи, докато ритъмът не се забави и мелодията не затихна — знак, че скоро ще ги изостави. Всички гласове на инструментите се сляха за последно,

после се отграничиха, тромпетът извиси последната жална нота и настъпи тишина.

Танцуващата двойка спря в средата на стаята, светлината озаряваше лицата и блестящите им коси. Майкъл се облегна на камъка, не можеше да помръдне.

Такава музика можеше да наранява. Изоставя те разочарован и пуст. Сякаш ти казва: „Такъв е животът, запомни“. Тишина.

Аш вдигна ръцете на приказната кралица и ги погледна внимателно. После целуна дланите ѝ и я пусна. Тя го гледаше като влюбена, вероятно не в него, а в музиката, в танца, в светлината, във всичко.

Той я поведе към стана, внимателно я насочи към стола ѝ и обърна главата ѝ така, че да погледне платното, което тъчеше и което като че бе забравила напълно. Пръстите ѝ посегнаха към нишките и веднага се върнаха към работата.

Аш се оттегли безшумно, после се обърна към Стюарт Гордън.

Старецът мълчеше, беше се отпуснал на една страна в стола, очите му се местеха от Аш към Теса и пак към Аш.

Вероятно бе дошъл ужасният момент. Майкъл не знаеше. Но със сигурност щеше да го предшества някаква история, някакво дълго обяснение, отчаян разказ. Гордън трябваше да се опита. Някой трябваше да се опита да спаси това нещастно човешко същество; нещо трябваше да предотврати тази екзекуция.

— Кажи ми кои са другите — настоя Аш все така кротко. — Искам да разбера кои са твоите съучастници, в ордена и извън него.

Стюарт не бързаше да отговори. Не помръдваше, нито извъръщаше поглед от него.

— Не — рече накрая. — Никога няма да ти кажа кои са. — Това прозвуча по-категорично от всичко, което Майкъл бе чувал. Старецът явно бе потънал в болка и нямаше намерение да се оправдава. Аш тръгна бавно към него.

— Почакай — каза Майкъл. — Моля те, Аш, почакай.

Талтошът спря и се вгледа любезно в Майкъл.

— Какво има? — попита, сякаш не можеше да се досети сам.

— Позволи му да ни разкаже каквото знае — отвърна Майкъл. — Нека чуем историята му!

[1] Смес от пигмент и яйчна емулсия. Яйчната темпера е доминиращ модел през Европейското средновековие. — Бел.ред. ↑

[2] Йохан Кристоф Пахелбел — немски композитор от XVIII век. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Всичко се бе променило. Всичко беше по-лесно. Тя лежеше в прегръдките на Мориган и Мориган бе в обятията ѝ и...

Настъпила бе вечерта, когато тя отвори очи.

Какъв прекрасен сън. Май Джифорд, Алисия и Древната Евелин бяха с нея, нямаше смърт и страдания, те бяха заедно, дори танцуваха, да, танцуваха в кръг.

Беше прекрасно! Дори сънят да избледнее, усещането остава. Небето бе виолетово, като любимия цвят на Майкъл.

Над нея се бе надвесила Мери Джейн — дяволски красива с лененожълтата си коса.

— Ти си Алиса в Страната на чудесата — каза Мона. — Вече така ще те наричам.

Ще бъде прекрасна, обещавам ти.

— Сготвих вечеря — каза Мери Джейн. — Казах на Еужения да си отиде тази вечер, надявам се, нямаш нищо против. Когато видях килера, направо полудях.

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърна Мона. — Помагаш ми, ти си добра братовчедка.

Тя стана освежена, чувстваше се лека и свободна, като бебето, което риташе в корема ѝ. Бебето с дългата червена коса плаваше в течността като мъничка гумена кукла с най-миниатюрните малки коленца...

— Сготвих вкуснотии — ориз, печени омари със сирене, варено пиле с масло и естрагон.

— Къде се научи да готвиш така? — попита Мона. После спря и прегърна Мери Джейн. — Няма други като нас. Знаеш какво имам предвид, нали?

Мери Джейн ѝ се усмихна лъчезарно.

— Да, просто великолепно. Обичам те, Мона Мейфеър.

— О, много се радвам да го чуя — отвърна Мона.

Бяха стигнали до вратата на кухнята и Мона надникна вътре.

— Господи, наистина си сготвила обилна вечеря.

— Да, точно така — каза Мери Джейн гордо и отново разкри перфектните си бели зъби. — Мога да готвя още от шестгодишна. Майка ми тогава живееше с един главен готвач, знаеше ли? А после работих в един луксозен ресторант в Джаксън, Мисисипи. Джаксън е столицата на щата, нали знаеш? В този ресторант се хранеха сенаторите. А аз им казвах: „Ако искате да работя тук, тогава ми позволете да гледам готвачите и да науча каквото мога“. Какво ще искаш за пиене?

— Мляко, умирам за мляко — каза Мона. — Не се втурвай още вътре. Виж колко е прекрасен залезът. Любимата част от деня на Майкъл.

Само да можеше да си спомни кой бе с нея в съня ѝ. Останало ѝ бе единствено усещането за любов, за успокояваща любов.

За миг тя изпита ужасно притеснение за Роуан и Майкъл. Как ли щяха да разрешат мистерията около убийството на Аарън? Но пък вероятно заедно двамата бяха непобедими, ако наистина си сътрудничеха. А Юри? Е, явно не им бе писано да съединят съдбите си.

Всички щяха да разберат това, когато му дойдеше времето.

Цветята бяха започнали да цъфтят. Сякаш цялата градина пееше. Тя се свлече до рамката на вратата и затананика заедно с цветята. Мелодията като че идваше от някакво потайно местенце в паметта ѝ, където бяха скътани красиви и нежни спомени. Долавяше аромат във въздуха, който идваше от маслинените дръвчета.

— Скъпа, хайде да хапнем — обади се Мери Джейн.

— Да, добре! — въздъхна Мона, протегна ръце и каза сбогом на нощта.

Тръгна към кухнята като в транс, седна пред отрупаната маса, наредена от Мери Джейн. Тя беше извадила кралския порцелан с най-нежните шарки, с позлатени ръбове. Умно момиче, какво прекрасно умно момиче. Как бе открила по инстинкт най-хубавия порцелан. Тази братовчедка отваряше хиляди нови възможности, а и колко смела беше. Колко наивно от страна на Райън да ги остави сами!

— Никога не съм виждала такъв порцелан — каза Мери Джейн. — Сякаш е направен от колосан плат. Как ли са го изработили? — Тя току-що се бе върнала с кутия мляко и шоколад на прах.

— Не слагай тази отрова в млякото, моля те — каза Мона и веднага грабна кутията с мляко. Отвори я и си наля пълна чаша.

— Имам предвид как са го направили така къдрав. Не мога да проумея. Може би порцеланът е мек като тесто, преди да бъде изпечен. Но пък и тогава...

— Нямам никаква представа — каза Мона, — но обожавам тези шарки. Не изглеждат добре в трапезарията, стенописите ги засенчват. Но стои прекрасно на кухненската маса, а и ти си открила копринените салфетки. Умирам от глад, а току-що обядвахме. Това тук изглежда много вкусно, давай да нападаме.

— Не сме обядвали току-що, а и ти не яде нищо — каза Мери Джейн. — Много се страхувах, че може да не ти е приятно да пипам тези неща. Но после си помислих: „Е, ако Мона има нещо против, просто ще ги прибера“.

— Скъпа, къщата сега е и на двете — каза Мона триумфално.

Боже, млякото беше прекрасно. Беше разляла малко по масата, но пък бе толкова вкусно, много вкусно.

Ще пийне още малко.

— Ох, изпих го — изпъшка тя.

— И още как! — усмихна се Мери Джейн, която седеше до нея. Всички блюда на масата бяха пълни със страхотни вкуснотии.

Мона напълни чинията си с димящ ориз. Не посегна към соса. Оризът беше прекрасен. Тя започна да яде, без да чака Мери Джейн да си сервира — бе твърде заета да слага лъжица след лъжица шоколад на прах в своята чаша с мляко.

— Надявам се, нямаш нищо против. Много обичам шоколад. Не мога да живея без него. Дори понякога си правя шоколадови сандвичи. Знаеш ли как се правят? Слагаш две шоколадови блокчета между филии бял хляб, като добавяш и резенчета банани и малко захар. Казвам ти, става върховно.

— О, сигурно щеше да ми хареса, ако не бях бременна. Навремето опустошавах цяла кутия с пияни вишни. — Мона загребваше ориз с вилицата и ядеше бързо. Никакъв шоколад не можеше да се сравни с това. Пияните вишни веднага се превърнаха в далечен спомен. Но пък белият хляб изглеждала вкусно. — Знаеш ли, мисля, че имам нужда от въглехидрати — каза тя. — Бебето ги иска.

Смях или пък тананикане?

Няма проблем. Всичко беше съвсем просто, съвсем естествено. Чувстваше се в хармония с целия свят и нямаше да е проблем да привлече и Майкъл и Роуан в тази хармония. Седна назад. Изведнъж видя небе, осяяно със звезди. То се извиваше над главата ѝ — черно, чисто и студено. Някакви хора пееха — звездите бяха великолепни, просто великолепни.

— Какво си тананикаш? — попита Мери Джейн.

— Шшшт, чуваш ли това?

Райън току-що бе дошъл, чуваше гласа му в трапезарията. Говореше с Еужения. Мона се зарадва, че ще го види, но за нищо на света нямаше да му позволи да отведе Мери Джейн.

Щом той влезе в кухнята, Мона веднага изпита съжаление към него — изглеждаше много изморен. Все още бе облечен със строгия костюм от погребението. Трябваше да носи нещо по-леко, по-подходящо за това време на годината. Тя обичаше мъже с костюми от крепон през лятото, много харесваше и старците, които все още носеха сламени шапки.

— Райън, ела да хапнеш — каза тя с пълна уста. — Мери Джейн е стотвила толкова много ястия.

— Хайде, сядай — обади се Мери Джейн и скочи веднага. — Аз ще ти сервирам, братовчеде Райън.

— Не, не мога, скъпа — отвърна той, беше прекалено любезен с нея, защото тя бе братовчедка от провинцията. — Много бързам, но благодаря.

— Райън винаги бърза — каза Мона. — Райън, преди да си тръгнеш, защо не се поразходиш в градината. Прекрасно е. Погледни небето, послушай птиците. Ако още не си усетил аромата на сладките маслини, сега е моментът!

— Мона, та ти направо се тъпчеш с този ориз. Да не би да е от бременността?

Тя се опита да не избухне в смях.

— Райън, седни, пийни чаша вино — предложи Мона. — Къде е Еужения? Еужения! Може ли малко вино?

— Не, не искам никакво вино, благодаря. — Той направи жест да освободи Еужения, която се бе появила веднага на прага — несговорчива и ядосана.

Райън изглеждаше много хубав, въпреки че май беше сърдит. Приличаше на човек, който е на път да започне да хока всичко живо. Тя пак започна да се смее. Беше време за нова глътка мляко, не, ще изпие цялата чаша. Ориз и мляко. Нищо чудно, че в Тексас ги ядяха заедно.

— Братовчедо Райън, почакай секунда... — каза Мери Джейн. — Нека напълня чинията ти.

— Не, Мери Джейн, благодаря. Мона, трябва да ти кажа нещо.

— Сега, по време на вечерята? О, ами добре, давай. Колко лошо може да е? — Тя си наля още мляко от кутията, като разля малко върху масата. — След всичко, което вече се случи... Нали знаеш, че проблемът на това семейство е крайният консерватизъм. Но понякога си мисля дали е само това. Как мислиш?

— Мис Пиги — рече Райън непреклонно, — на вас говоря.

Мона направо изпадна в истерия. Мери Джейн също.

— Мисля да работя тук като готвач — каза Мери Джейн. — На този ориз му трябва само малко масло и чесън.

— От маслото е! — обяви Мона и посочи Мери Джейн. — Къде е маслото? Това е тайната — слагай масло на всичко. — Тя взе филийка обикновен бял хляб и го намаза с топлото масло, което бавно се топеше в чинийката.

Райън си гледаше часовника. Безспорен сигнал, че възнамерява да остане още най-много четири минути. Господ да го поживи, още не бе казал и дума, че възнамерява да отведе Мери Джейн.

— Какво става, старче? — попита Мона. — Хайде, засипвай ме с информация. Ще я понеса.

— Не съм сигурен — каза той тихо.

Това я накара да избухне в още един пристъп на смях. Или може би я разсмя тъпото му изражение. Мери Джейн не можеше да спре да се киска. Стоеше до Райън и затискаше с ръка устата си.

— Мона, аз тръгвам — рече той. — В голямата спалня има няколко кашона с документи. Роуан ги искаше — записките от стаята ѝ в Хюстън. — Райън погледна плахо към Мери Джейн, сякаш искаше да каже, че тя не бива да разбира за това.

— О, да, записките — каза Мона. — Чух те да говориш за тях миналата нощ. Знаеш ли, чух много смешна история, Райън. Когато Дафни дьо Мюрие^[1]... Нали знаеш коя е?

— Знам, Мона.

— Ами, тя започнала „Ребека“ като експеримент — да види колко дълго може да продължи, без да назове името на разказвача. Майкъл ми каза това. Истина е. До края на романа това вече няма значение. Но така и не се разбира какво е името на втората жена на Максим де Уинтър, нито в романа, нито във филма. Гледал ли си филма?

— И какво?

— Ами, ти постъпваш по същия начин. Отиваш чак до гроба на Лашър, без никога да произнесеш името му. — Тя отново избухна в смях.

Мери Джейн също не спираше да се кикоти, сякаш знаеше за какво става дума. Единственото по-смешно нещо от човек, който се смее на нещо, е човек, който дори не се усмихва и се кокори пред теб с безизразно изражение.

— Не докосвай онези кутии — каза сериозно Райън. — Те са на Роуан! Само че трябва да ти кажа нещо за Майкъл. Нещо, което открих в генеалогията, описана в тези документи. Мери Джейн, моля те, седни и си дояж вечерята.

Тя веднага се подчини.

— А, вярно, генеалогия — каза Мона. — О, може би Лашър е знаел неща, които ние не знаем. Мери Джейн, генеалогията не е просто хоби в това семейство — тя е нещо като мания. Райън, четирите минути почти изтичат.

— Какви четири минути?

Тя се засмя отново. Ако той не си тръгнеше, тя щеше да умре от смях.

— Знам какво ще кажеш — обади се Мери Джейн, която отново скочи от стола, като че ли за сериозен разговор бе необходимо да говори права. — Ще кажеш, че Майкъл Къри е Мейфеър. Нали ви казах!

Лицето на Райън загуби и последната следа от жизнеността си.

Мона изпи четвърт от млякото. Беше изяла ориза, затова взе блюдото и отново натрупа димяща купчинка в чинията си.

— Стига си ме зяпал, Райън — каза тя. — Какво за Майкъл? Права ли е Мери Джейн? Тя каза, че той е Мейфеър, още когато се срещна с него за първи път.

— Такъв е — обяви Мери Джейн. — Видях приликата веднага. Знаете ли на кого прилича? На онзи оперен певец.

— На кой оперен певец? — попита Райън.

— Тайрон Макнамара. Беатрис има негови картини, нали се сещаш? Онези гравюри по стените. Бащата на Жулиен! Е, Райън, той трябва да е твой праядо. Видях много хора в лабораторията, които приличат на него. Сигурно са ирландци. Не ти ли е направило впечатление? Разбира се, че не. Нали всички имате ирландска и френска кръв...

— Холандска също — обади се Райън някак сухо и немошно. Погледна към Мона и после пак към Мери Джейн. — Трябва да вървя.

— Чакай малко — настоя Мона. Тя отново натъпка устата си с ориз и отпи от млякото. — Само това ли искаше да ми кажеш? Че Майкъл е Мейфеър?

— Просто се споменава в онези записки — и без съмнение са отнася за Майкъл.

— По дяволите, нали не намекваш, че... — отвърна Мона.

— Та вие всички така яко сте се оплели — обади се Мери Джейн. — Като някоя кралска фамилия. А ето я и самата царица!

— Страхувам се, че си права — каза Райън. — Мона, вземаш ли някакви лекарства?

— Разбира се, че не. Не бих причинила това на дъщеря си.

— Е, тогава ще тръгвам — рече той. — А вие опитайте да се държите прилично. Помнете, че къщата е обградена от охрана. Не ми се иска да излизате. И моля ви, не вбесявайте Еужения!

— Глупости! — сопна се Мона. — Не си тръгвай. Ти си душата на компанията. А и какво имаш предвид с това да не вбесяваме Еужения?

— Когато отново се вразумите — отвърна Райън, — моля ви, обадете ми се. Ами ако детето е момче? Ти сигурно не би рискувала живота му с един от онези тестове за определяне на пола.

— Не е момче, глупчо — отвърна Мона. — Момиче е и аз дори вече я нарекох Мориган. Ще ти звънна. Става ли?

Той си тръгна, забързан по своя си начин — така както бързат сестрите или лекарите. С минимум шум и без суетене.

— Не докосвай онези книжа — извика й той от килерчето.

Мона се отпусна и си пое дълбоко дъх. Доколкото знаеше, това бе последният възрастен, който щеше да ги провери за днес. Пък и какво беше това за Майкъл?

— Боже, мислиш ли, че е истина? Хей, Мери Джейн, хайде, като привършим, да идем горе да погледнем онези хартии.

— О, Мона, не зная. Той каза, че са на Роуан, нали? Каза да не ги докосваме. Мона, вземи си малко сметанов сос. Не искаш ли пиле? Не съм правила по-вкусно пиле досега.

— Сметанов сос! Сметанов ли каза? Мorigан не иска месо. Не харесва месо. Виж, аз имам право да видя онези записки. Ако той е записал онова, което знае.

— Кой?

— Лашър. Нали знаеш кой е Лашър. Не ми казвай, че баба ти не ти е казвала.

— Добре де — каза ми. Но ти вярваш ли в него?

— Дали вярвам в него?! Кукличке, та той за малко да ме нападне. За малко и аз да попадна в статистиката му, като мама, леля Джифорд и другите бедни жени Мейфеър, които умряха. Разбира се, че вярвам в него, защото той е... — Тя се усети, че сочи към градината, в посока на дървото. Не, не й казвай! Беше се заклела пред Майкъл да не казва на никого, че той е погребан там, заедно с другата, невинната, Емалет, онази, която умря, без да е сторила никому нищо.

Не и ти, Мorigан, не се тревожи, момиченцето ми!

— Дълга история, сега няма време за това — каза тя на Мери Джейн.

— Знам кой е Лашър и какво се е случило — рече Мери Джейн. — Баба ми ми каза. Останалите не ни казаха направо, че той е убил онези жени. Казаха само, че баба и аз трябва да дойдем в Ню Орлиънс и да бъдем с останалите. Е, нали знаеш, не го направихме и нищо не ни се случи!

Тя сви рамене и поклати глава.

— Това щеше да е ужасна грешка — каза Мона. Сметановият сос бе великолепен с ориза. Защо искаш само бяла храна, Мorigан?

Дърветата бяха натезжали от ябълки, а тяхното месо бе бяло. Грудките и корените, изравяни от земята, също бяха бели и вкусни. О, виж звездите! Нима този непокварен свят бе наистина непокварен или всекидневните заплахи на природата бяха така ужасни, че и

тогава всичко е било съсипано, както сега? Ако живееш в страх, какво значение има...

— Какво става, Мона? — попита Мери Джейн. — Хей, престани да мислиш за това.

— О, нищо, няма нищо — отвърна Мона. — Просто си спомних за един сън, който сънувах в градината. Там проведох невероятен разговор с някого. Знаеш ли, Мери Джейн, хората трябва да се обучават да се разбират взаимно. Ето например сега, аз и ти, ние се обучаваме взаимно да се разбираме, нали схващаш какво имам предвид?

— О, да, напълно. А после ще можеш да ми звънкаш във Фонтевро и да ми казваш: „Мери Джейн, имам нужда от теб!“. А аз ще скоча веднага в пикапа и ще долетя.

— Да, точно така, наистина това имам предвид. Ти да знаеш всичко за мен и аз да знам всичко за теб. Това беше страхотен сън. Беше като... просто много щастлив сън. Всички танцувахме. Такъв огромен огън обикновено би ме изплашил, но в съня се чувствах свободна, напълно свободна. Не ми пукаше за нищо. Имаме нужда от още една ябълка. Не пришълците са измислили смъртта. Това е абсурдно понятие, но човек може да разбере защо всички са мислили, че те са го направили... Ами всичко зависи от перспективата и ако нямаш ясно понятие за време, ако не виждаш базисната относителност на времето, която, разбира се, ловците събирачи са разбирали, както и земеделците, но вероятно онези в тропическия рай никога не са развили, защото за тях времето не е циклично. Игла, забита в небето. Разбираш ли какво говоря?

— За какво говориш?

— Ами внимавай, Мери Джейн, и ще разбереш! В съня ми точно нашествениците изобретиха смъртта. Не, сега разбирам, че те са изобретили просто убиването. Това е различно нещо.

— Там има купа, пълна с ябълки. Искаш ли ябълка?

— Да, по-късно. Сега ще се кача в стаята на Роуан.

— Добре, ама нека първо се нахраня — примоли се Мери Джейн. — Не отивай сама. Всъщност не съм сигурна дали имаме право да се качваме горе.

— Роуан няма да има нищо против. Майкъл — също. Не знаеш ли? — изимитира я Мона. — Има ли значение? — Мери Джейн за

малко да падне от стола от смях.

— Ти си най-ужасното дете — каза тя. — Хайде, давай. Пилето и без това е по-вкусно студено.

А месото от морето също е бяло, месото на скаридите и рибите, на омарите и мидите. Чисто бяло. Яйцата на чайките са красиви, защото отвън са съвсем бели, а когато ги счупиш, в теб се визира едно огромно златисто око, плуващо в най-прозрачната течност.

— Мона?

Тя още стоеше на вратата на килерчето. Затвори очи. Почувства как Мери Джейн я хвана за ръка.

— Не — отвърна Мона с въздишка. — Отново премина. — Ръката ѝ се спусна към корема. Разпери пръсти над заоблената подутина и почувства леките движения отвътре. Красива Мorigан. Косата ти е червена като моята.

Твоята коса толкова червена ли е, мамо?

Не ме ли виждаш?

Виждам те в очите на Мери Джейн.

— Хей, Мона, ще ти донеса стол!

— Не, не, добре съм. — Тя отвори очи. Заля я прекрасен прилив на енергия. Протегна ръце и хукна през бюфетната към трапезарията, а после по дългия коридор и нагоре по стълбището.

— Хайде, да вървим! — крещеше тя.

Беше толкова хубаво да тича — едно от нещата, които ѝ липсваха сега, когато вече не бе дете, а досега дори не го беше осъзнала. Преди тичаше ли, тичаше по Сейнт Чарлз авеню, колкото сили имаше, с разперени ръце. Хукваше по стълбите, като ги вземаше по две наведнъж. Тичаше из пресечката само за да види дали може да го направи, без да спре, без да припадне, без да повърне. Мери Джейн бързаше след нея.

Вратата на спалнята беше затворена. Добрият стар Райън. Вероятно дори я беше заключил.

Но не. Когато отвориха, стаята беше тъмна. Мона напипа ключа за осветлението и полилеят обля в ярка светлина гладкото легло, тоалетката и кашоните.

— Каква е тази миризма? — попита Мери Джейн. — Усещаш ли я?

— Аха. Това е миризмата на Лашър — прошепна Мона.

— Сигурна ли си?

— Да. — Пред тях бяха натрупани кафяви картонени кутии. — На какво ти прилича тази миризма?

— Хм, приятна е. От нея ти се дождат бонбони лакта или шоколад, или канела, или нещо подобно. Уф! Откъде идва? Знаеш ли какво?

— Какво? — попита Мона, като заобиколи купчината кутии.

— В тази стая са умрели хора.

— Без майтап? Мери Джейн, всеки може да ти го е казал.

— Какво имаш предвид? Мери Бет Мейфеър, Деидре и останалите? Чух за тях, когато Роуан лежеше болна и Беатрис се обади да ни извика с баба в Ню Орлиънс. Баба ми каза. Но тук е умрял и някой друг, някой, който мирише така. Усещаш ли? Усещаш ли трите миризми? Едната е неговата. Другата обаче не е. А третата миризма е миризмата на самата смърт.

Мона стоеше неподвижна, опитваше се да я долови, но вероятно за нея миризмите се смесваха. С остра, почти необикновена болка, тя си помисли за онова, което Майкъл ѝ бе разказал — че слабото момиче не било човек. Емалет. В ушите ѝ гръмна изстрелът и тя ги запуши с ръце.

— Какво става, Мона Мейфеър?

— Господи, къде е станало това? — попита Мона, като все така държеше ръце на ушите си и стискаше очи. Отвори ги само за да погледне Мери Джейн, която стоеше срещу лампата — очите ѝ бяха големи и яркосини.

Мери Джейн се огледа, почти без да помръдва глава. После тръгна покрай леглото. Главата ѝ изглеждаше идеално кръгла и мъничка под меката гладка коса. Стигна до другия край на леглото и спря. После заговори с много дълбок глас:

— Ето тук. Някой е умрял точно тук. Някой, който мирише като него, но не е той.

В ушите на Мона звънна писък, така силен и жесток, че бе десет пъти по-ужасен от въображаемия изстрел. Тя притисна корема си.

Спри, Мориган, спри. Обещавам ти...

— Боже, Мона, да не ти е зле?

— Не, добре съм! — Мона цялата трепереше. Започна да си тананика нещо тихичко, без сама да разбира какво — просто някаква хубава мелодия, вероятно измислена от нея.

Обърна се и погледна към купчината кутии, които я привличаха неудържимо.

— Усеца се и от кутиите — каза тя. — Там е доста силна. Това бе неговата миризма. Знаеш ли, досега никой в семейството не е признавал, че я усеца.

— Как така, че тя е навсякъде! — отвърна Мери Джейн. Стоеше до Мона — вбесяващо висока, с по-изпъкнали гърди. — Наистина се усеца най-много от кутиите, права си. Но виж, те всички са залепени.

— Да, и са надписани с черен маркер, от Райън. А на тази пише: „Записки, анонимни“. — Тя въздъхна тихо, но не така лекомислено като преди. — Горкият Райън. „Записки, анонимни“. Звучи като група за психологическа поддръжка на книги, които не знаят кой е авторът им.

Мери Джейн се засмя.

Мона беше доволна и също се закиска. Заобиколи кутиите и се отпусна на колене до тях, но внимателно, за да не разклати бебето. То все още плачеше и се въртеше като полудяло. От миризмата е, нали? Както и от всички глупави приказки, представи и образи. Тя затананика на бебето... после тихо запя:

— Набери най-вълшебните цветя, набери най-редките цветя от градина, от гора, от хълм и долина! — Това бе най-сладката песен, която знаеше. Беше я научила от Джифорд — пролетен химн. — Сърцата ни преливат, устата ни изливат песен за най-прекрасната роза в долината!

— О, Мона Мейфеър, хубав глас имаш.

— Всички Мейфеър имат хубави гласове, Мери Джейн. Но не и като мама или Джифорд. Трябваше да ги чуеш. И двете бяха сопрано. Моят глас е нисък.

Сега тя затананика без думи, представяше си горите, зелените поляни, цветята.

— О, Мери, кичим те с цветя сега, кралице на ангелите, кралице на пролетта. О, Мери, кичим те с цветя сега...

Тя се залюля на колене, с ръка на корема, бебето се люлееше лекичко в тон с музиката. Червената му коса сега плуваше около него

— разкошна в родилната течност в утробата, подобна на оранжево мастило, което се разлива във вода — безтегловно, полупрозрачно, красиво. Какви мънички краченца, какви мънички пръстчета.

Какъв цвят са очите ти, Мorigан?

Не мога да видя очите си, мамо, виждам само това, което виждаш и ти.

— Хей, събуди се, уплаших се, че ще припаднеш.

— О, да. Радвам се, че ме връщаш обратно, Мери Джейн, добре направи. Моля се на небесата и Светата Дева това бебе да има зелени очи като моите. Какво ще кажеш?

— Ще е страхотно! — обяви Мери Джейн.

Мона положи ръце на картонения кашон пред себе си. Този беше. От него миризмата бе най-силна. Нима бе изписал тези листи със собствената си кръв? Като си помисли само, че тялото му лежеше там наблизо. Трябва да го разкопае. Все пак сега всичко се бе променило — Роуан и Майкъл или щяха да се примирят с това, или просто няма да им каже. Все пак то засяга само нея.

— Какви тела смяташ да разкопаваш? — попита Мери Джейн смръщена.

— О, престани да ми четеш мислите! Не бъди такава кучка. Помогни ми с кашона.

Мона разкъса лентата и отвори капака.

— Мона, все пак тези неща принадлежат на някой друг.

— Дааа — отвърна Мона. — Но този някой друг е част от моето наследство, тя има свой собствен клон от родословното дърво, а от върха до корените на това дърво тече жизнена сила, нашата родова кръв. Той беше част от нея, той живееше в нея, живя дълго и вечно като дърво. Мери Джейн, нали знаеш, че дърветата са най-дълголетните създания на земята?

— Да, знам — отвърна тя. — До Фонтевро има много големи дървета. Кипариси, които стърчат на право от водата.

— Шшшт — обади се Мона. Тя махна опаковъчната хартия — този кашон бе опакован, сякаш съдържаше най-скъп порцелан, който щеше да пътува чак до Исландия. Тя видя първата страница от купчина листи, покрити с тънък найлон и овързани с дебел ластик. Същински драсканици — с дълги опашки на съгласните и малки гласни, които в някои случаи бяха не по-големи от точки. Но ги разчиташе.

Разкъса с пръсти найлона.

— Мона Мейфеър!

— Тихо, момиче — сопна се тя. — Има причина да го правя. Ти на моя страна ли ще си, или ще ме изоставиш? Кабелната има много канали, иди си в стаята да гледаш телевизия, ако не искаш да стоиш при мен. Или пък иди да поплуваш, набери цветя или изкопай телата под дървото...

— Искам да остана с теб.

— Тогава докосни това, братовчедке. Чувстваш ли нещо?

— Ооох!

— Той ги е написал. Виждаш записките на доказан нечовек! Гледай.

Мери Джейн коленичи до нея. Докосна леко страницата. Раменете ѝ се прегърбиха, гладката ѝ коса се спусна покрай лицето ѝ, съвършена като перука. Белите ѝ вежди блестяха на бронзовото ѝ чело и всяко косъмче се виждаше. Какво ли мислеше, чувстваше, виждаше? Какво означаваше погледът ѝ? Това дете не беше глупаво, никак не беше глупаво. Но работата бе там, че...

— Спи ми се — каза Мона внезапно. Сложи ръка на челото си. — Чудя се дали Офелия е отишла да подремне, преди да се удави.

— Офелия ли? Имаш предвид Офелия на Хамлет?

— О, ти я знаеш. Прекрасно. Обичам те, Мери Джейн.

Погледна я. Да, това бе прекрасна братовчедка, която може да ти бъде най-добър приятел, която може да узнае всичко, което знаеш и ти. Но никой, никой не знаеше онова, което знаеше Мона.

— Много ми се спи. — Тя се отпусна леко на пода, протегна крака и ръце и се загледа в красивия полилей. — Мери Джейн, ще прегледаш ли ти тази кутия? Доколкото познавам братовчедка Райън, а аз го познавам добре, генеалогията е отбелязана.

— Аха — обади се Мери Джейн.

Колко хубаво, че бе престанала да спори.

— Не, не споря, знаех, че ще се стигне дотук, а и тъй като това са записки на нечовешко същество... ами искам да кажа, че просто ще ги приберем обратно, щом ги прегледаме.

— Точно така — рече Мона и опря буза в хладния под. Миризмата по дъските бе много силна! — И тъй като това е —

продължи тя, имитирайки Мери Джейн, но без никаква злоба — скъпоценно знание, трябва на всяка цена да бъде разкрито.

Еха, беше се случило най-невероятното нещо. Тя затвори очи и химнът прозвуча от само себе си. Само трябваше да слуша. Не тя си припомняше думите и звуците, просто мелодията се разгръщаше като при онези експерименти, при които накичват електроди по главата ти и виждаш видения или усещаш отново миризмата на поточето зад къщата от твоето детство.

— Това трябва да разберем и двете — че вещерството е просто една велика наука — каза тя сънливо, все още заслушана в прекрасния химн. — Алхимия, химия и наука за мозъка — всичко това, събрано заедно, прави магия — чиста, хубава магия. Ние не сме загубили магията си във века на науката. Ние сме открили цял куп тайни. Ние ще победим.

— Победим?

О, Мери, кичим те сега с цветя, кралице на ангелите, кралице на пролетта, кичим те с цветя...

— Четеш ли записките, Мери Джейн?

— О, я виж, тук има цяла папка с ксерокопия. „Временен опис: свързани страници, непълна генеалогия“.

Мона отново се обърна по гръб. За миг не осъзнаваше къде е. Стаята на Роуан. Виждаха се мънички призми в кристалните висулки на полилея, който бе окачен тук от Мери Бет. Беше донесен от Франция, дали не го бе закачил Жулиен? Жулиен, къде си? Жулиен, защо позволи да ми се случи това?

Но призраците не отговориха, може би защото не искаха, може би защото си имаха причина да мълчат.

— А, ето я тази непълна генеалогия.

— Намери ли я?

— Да, и оригинала, и копието. Всичко тук е в два екземпляра. Оригинал и копие. На малки пакетчета. Подчертано е името на Майкъл Къри и цялата история за Жулиен, дете спал с някакво ирландско момиче, което родило бебе в сиропиталището на Света Маргарет и станало монахиня — сестра Бриджит Мери. И за момичето от сиропиталището, което се омъжило за пожарникар на име Къри, и имали син, а той пък — Майкъл, или нещо такова! Точно така.

Мона се смееше ли, смееше.

— Чичо Жулиен е същински лъв — рече тя. — Нали знаеш какво правят лъвовете, когато навлязат в нов прайд? Убиват всички малки, за да могат женските да се разгонят отново и после им правят много лъвчета. Това е запазване на гените. Чичо Жулиен бе наясно с това. Той просто е подобрявал популацията.

— Да, от това, което чух, той е бил доста придирчив по отношение на това кой е трябвало да оцелее. Баба ми каза, че е застрелял нашия прапрапрапрадядо.

— Не съм сигурна дали това е точният брой на „пра“-тата. Какво друго пише в тия хартии?

— Ами, сладурано, да ти кажа истината, нищо нямаше да разбере, ако някой не го бе подчертал. Тук има сума ти неща. Знаеш ли на какво прилича? Прилича на драсканиците на наркоман, който се мисли за много умен, а на следващия ден вижда, че е сътворил само някакви наъбени линии, нали се сещаш? Като на електроенцефалограма.

— Само не казвай, че си била и медицинска сестра.

— Да, за малко, но беше в онази откачена комуна, където ни караха да си правим клизма всеки ден, за да се очистим от мръсотииите. Мона отново започна да се смее, сладко, сънливо.

— Не мисля, че дори комуна на Дванайсетте апостола би ме накарала да направя това.

Този полилей бе дяволски красив. Направо бе необяснимо как е могла да живее толкова дълго, без да лежи на пода и да гледа това прекрасно нещо. Песента продължаваше да звучи и, чудо на чудесата, този път се изпълняваше от някакъв инструмент — вероятно арфа и всяка нота се сливаше със следващата. Мона почти не усещаше пода под себе си, когато се концентрираше върху музиката и светлината отгоре ѝ.

— Не си стояла много в тази комуна, нали? — попита тя сънливо. — Звучи ужасно.

— Разбира се, че не съм. Накарах и мама да напусне. Казах ѝ или да тръгне с мен, или аз ще се махна сама. Тогава бях на дванайсет и тя не можеше да ме пусне сама. Виж, пак Майкъл Къри. Името му е заградено в кръгче.

— Лашър ли го е направил, или Райън?

— Знам ли, това е копие и не мога да разбера. Не, сега виждам, кръгчето е направено на копието. Трябва да е бил Райън, а тук пише нещо като „маег“. Е, вероятно значи „маг“.

— Точно така — отвърна Мона. — Това е на староанглийски. От време на време проверявам всички сходни думи на „вещици“ и „магьосници“.

— Да, аз също. Маг, точно така. И това значи, не, не ми казвай, това значи някой, който знае истината за всичко, нали?

— Като си помисля, че точно чичо Жулиен ме накара да направя това — каква загадка само! Уж призраците си знаят работата — но може пък чичо Жулиен да не я знае. Мъртвите не знаят всичко. Злите хора — живи или мъртви — винаги правят така, че да те оплетат в такава мрежа, че да няма измъкване. Но Жулиен не знае, че Майкъл е негов наследник. Сигурна съм. Иначе нямаше да ме накара да дойда.

— Да дойдеш къде, Мона?

— В тази къща в нощта на Марди Грас, да спя с Майкъл, да направя това бебе, което само аз и той можехме да направим, или пък ти и той, кой знае. Защото ти също усещаш миризмата, която се излъчва от кутиите, нали?

— Да, може и така да е. Никой не знае.

— Точно така, сладурано, никой не знае. Само че аз го хванах първа. Аз хванах Майкъл, докато вратата още бе отворена и Роуан не се бе прибрала у дома. Промъкнах се през пролуката и прас! Ето ти го бебето, прекрасно малко бебче.

Мона се обърна и вдигна глава, подпря брадичка на ръцете си и заби лакти в килима.

— Мери Джейн, трябва да научиш всичко.

— Да, трябва — каза Мери Джейн. — Искам да науча. Доста се притеснявам за теб.

— За мен? Не се притеснявай. Не съм била по-добре. Още ми се пие мляко, но иначе съм добре. Виж, още мога да лежа по корем, ох, всъщност не мога. — Тя седна. — Не беше много удобно. Предполагам, че ще трябва да се откажа от спането по корем за известно време.

Мери Джейн бе склучила вежди и бе придобила много сериозно изражение. Изглеждаше изключително сладка! Нищо чудно, че мъжете

се отнасяха така покровителствено към жените. Дали и Мона изглеждаше толкова сладка?

— Малки вещици! — прошепна Мона и разпери пръсти зад косата си.

Мери Джейн се засмя.

— Да, малки вещици — рече тя. — Значи призракът на чичо Жулиен ти е казал да дойдеш тук и да спиш с Майкъл, а Роуан я е нямало.

— Точно така, нямаше я. И да ти кажа, чичо Жулиен има голям пръст в това. Работата е там, че се страхувам, че е отишъл на небето и ни е изоставил да се оправяме сами. Но това не е лошо. Не ми се ще да трябваше да му обяснявам всичко.

— Защо?

— Това е съвсем нов период, Мери Джейн. Може да се каже, че е вещерство на новото, на нашето поколение. Няма нищо общо с Жулиен, Майкъл или Роуан и с начина, по който те биха разрешили проблемите. Това е нещо съвсем различно.

— Да, разбирам.

— Наистина ли?

— Аха. Май много ти се спи. Ще ида да ти донеса малко мляко.

— О, това би било божествено.

— Ти просто лягай и заспивай, скъпа. Очите ти изглеждат доста зле. Виждаш ли ме изобщо?

— Разбира се, но си права. Ще си легна направо тук. И, Мери Джейн, моля те, възползвай се от ситуацията.

— О, ти си доста млада за такива работи, Мона.

— Не, глупаче, нямах това предвид — засмя се Мона. — Пък и не съм прекалено млада за мъжете, така че не съм млада и за момичета, нали? Всъщност дори ми е любопитно какво ли е да го направиш с момиче или пък с жена, с красива жена като Роуан. Но имах предвид, че кутиите са отворени — възползвай се от този факт и прочети всичко, което поискаш.

— Да, може би ще го направя. Не му разчитам много, но пък разбирам нейния почерк. Тук има и нейни неща.

— Да, прочети ги. Ако ще ми помагаш, трябва да ги прочетеш. А долу в библиотеката е досието на вещиците Мейфеър. Каза, че си го чела — наистина ли?

— Да ти кажа, не съм съвсем сигурна.

Мона се обърна настрани и затвори очи. *А ти, Мориган, трябва да се върнеш много, много назад, не при онези глупости за нашественици и римски войници, а още по-назад и да ми кажеш как е започнало всичко. Кой е бил онзи тъмнокосият, когото всички са обичали?*

— Лека нощ, Мери Джейн.

— Виж, преди да се отнесеш, скъпа, кажи ми кой ти е най-близкият от роднините?

Мона се засмя. Почти забрави въпроса, но после се събуди със сепване.

— О! Ти, Мери Джейн.

— Не Роуан или Майкъл?

— Абсолютно не. Сега дори трябва да ги възприемаме като врагове. Само че ще се наложи да питам Роуан за някои неща, да узная това-онова, но тя не бива да разбира какво се случва с мен. Трябва да измисля някакъв повод за въпросите си. Колкото до Джифорд и Алисия — те са мъртви. Древната Евелин е много болна, а Райън е твърде глупав. Джен и Шелби пък са твърде невинни. Пиърс и Кланси са просто безнадеждни, защо да съсипваме нормалния им живот? Някога пукало ли ти е за порядките на нормалния живот?

— Никога.

— Предполагам, че вече разчитам на теб, Мери Джейн. Чао, засега.

— Значи не искаш да се обадя на Роуан и Майкъл в Лондон, за да им поискам съвет.

— За бога, не! — Бяха се формирали шест кръга — танцът бе започнал. Тя не искаше да го изтърве. — Не бива да правиш това, Мери Джейн. В никакъв случай. Обещай, че няма да го направиш. Освен това, сега в Лондон е нощ, а ние не знаем какво вършат в момента, не е ли така? Господ да им помага! Господ да помага на Юри!

Мона вече се унасяше. Офелия с цветя в косите, носи се бавно по течението. Клоните на дърветата се надвесват да докоснат лицето ѝ, да докоснат водата. Не, тя танцуваше в кръга, а мъжът с черната коса стоеше в средата и се опитваше да им каже нещо, но всички се смееха ли, смееха. Обичаха го, но знаеха, че той все се тревожи...

— Ами, аз се притеснявам за теб, Мона. Трябва да ти кажа...

Гласът на Мери Джейн идваше много отдалече. Цветя, букети цветя. Това обяснява всичко — защо все сънувах градини, защо рисувам градини с цветни моливи. Защо винаги рисуваш градини, Мона, питаше ме сестра Луиз. Обичам градини, а градината на Първа улица бе така съсипана, преди да я изчистят и променят. Сега е подрязана, поддържана, но пази най-страшните тайни.

Не, мамо, не...

Не, цветята, кръговете, *ти говориш!* Този сън май ще е също толкова хубав като предишния.

— Мона?

— Остави ме, Мери Джейн.

Мона една я чуваше, освен това нямаше значение какво казва.

А това беше добре, защото преди Мона и Мориган да започнат да пеят, от устата на Мери Джейн излязоха следните думи:

— ... знаеш ли, Мона Мейфеър, не искам да ти казвам това, но бебето започна да расте, откакто ти отиде да спиш до онова дърво!

[1] Английска писателка и драматург. Филмът по романа ѝ „Ребека“, режисиран от Алфред Хичкок, получава „Оскар“ през 1941 г. — Бел.ред. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

— Мисля, че трябва да тръгваме — каза Марклин.

Лежеше на леглото на Томи, сключил бе пръстите на ръцете си и бе положил глава на тях. Взираше се в чеповете по дървената рамка на балдахина.

Томи седеше до писалището, кръстосал крака на черния кожен диван. Тази стая беше по-голяма от стаята на Марклин, с южно изложение, но той никога не я бе пожелавал за себе си. Харесваше своята. Е, вече бе готов да я напусне. Бе опаковал всичко необходимо в един куфар и го бе скрил под леглото си.

— Наречи го предчувствие. Не искам да оставам тук — каза той.
— Няма причина да стоим повече.

— Ставаш фаталист и донякъде глупак — каза Томи.

— Виж, ти си изтрил всичко от компютрите. Не можем да влезем в покоите на Стюарт, освен ако не рискуваме да разбием вратите, а и не ми харесва да ми налагат полицейски час.

— Полицейският час важи за всички, държа да ти напомня. Ако напуснем сега, няма да стигнем и до вратата, без да се наложи да отговорим на множество въпроси. Пък и ще е много грубо да си тръгнем преди мемориалната служба.

— Томи, няма да издържа някаква мрачна церемония с много надути речи за Антон и Аарън. Искам да си тръгна сега. Обичай, порядки. Тези хора са глупаци. Сега е късно да се заблуждаваме. Има задни стълби, странични стълби. Аз лично си тръгвам начаса. Имам работа за вършене.

— Аз пък ще направя това, което искат от мен — каза Томи. — Ще спазвам полицейския час, както наредиха. И ще сляза, когато забие камбаната. Моля те, Марклин, ако нямаш какво умно да кажеш, замълчи, става ли?

— И защо да мълча? Защо искаш да стоиш тук?

— Ами щом настояваш да разбереш, ще ти кажа, че по време на мемориалната служба може да имаме шанс да разберем къде Стюарт

държи Теса.

— И как ще стане това?

— Стюарт не е богат, Марклин. Той сигурно разполага с убежище, което никога не сме виждали. Някакво наследствено имение или нещо такова. Ако си изиграем добре картите, можем да поразпитаме по този въпрос, просто така от загриженост към него, разбира се. Имаш ли по-добра идея?

— Томи, не мисля, че Стюарт крие Теса на място, което е известно на ордена. Той е страхливец, мелодраматичен лунатик дори, но не е глупак. Няма да го открием. Няма да открием Теса.

— Тогава какво ще правим? — попита Томи. — Ще зарежем всичко? След като стигнахме дотук?

— Не. Ще се махнем. Ще се върнем на „Риджънт парк“. И ще помислим. Ще помислим за нещо много по-важно за нас от всичко, което Таламаска може да ни предложи.

— И то е?

— Ще мислим за вещиците Мейфеър. Ще прочетем отново последния факс на Аарън до Старшите. Ще проучим досието, ще го прегледаме внимателно за всяка следа, която ще ни помогне да разберем с какво родът ще е полезен за целите ни.

— Не бързаш ли много? — попита Томи. — Какво искаш да направим? Да отвлечем двама американци?

— Не можем да го обсъждаме тук. Не можем да планираме нищо. Виж, аз ще изчакам, докато не започне проклетата церемония. После си тръгвам. Ще се махна при първа възможност. Ако искаш, ела по-късно.

— Не ставай глупак — каза Томи. — Аз нямам кола. Трябва да тръгна с теб. Ами ако Стюарт дойде на церемонията? Помисли ли за това?

— Стюарт няма да се върне тук. Той има достатъчно мозък. Слушай сега, Томи. Това е окончателното ми решение. Ще остана до началото на церемонията, ще поднеса почитанията си, ще побъбря с някои от членовете, такива работи. После се махам! И отивам на среща с вещиците Мейфеър. Майната им на Стюарт и Теса.

— Добре, ще дойда с теб.

— Така е по-добре. Това е вече умна приказка. Моят практичен Томи се върна.

— Тогава поспи. Не казаха кога ще ни повикат. А ти ще караш.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Най-високата стая в кулата. Юри седеше до кръглата маса и гледаше димящия китайски чай в чашата пред себе си. Обреченият сам бе направил чая. Юри не искаше да го докосне.

Познаваше Стюарт Гордън, откакто бе постъпил в Таламаска. Беше вечерял безброй пъти с него и Аарън. Бяха се разхождали заедно в градината, ходеха заедно до Рим. Аарън говореше много свободно с Гордън. Вещиците Мейфеър това, вещиците Мейфеър онова. А ето че сега Гордън го бе предал.

Защо Аш все още не го убиваше? Какво полезно можеше да им каже вече, какво от думите му можеше да не е заразено с лудостта му? Бе почти сигурно, че негови помощници са били Марклин Джордж и Томи Монохан. Но орденът щеше да разкрие дали това е вярно. Юри се бе свързал с метрополията от селото и още щом чу гласа на Елвера, започна да плаче. Елвера бе вярна. Елвера бе добра. Юри знаеше, че пропастта, зейнала между него и Таламаска, вече е започнала да се затваря. Ако Аш беше прав, заговорът бе малък, всъщност Старшите изобщо не бяха замесени, а в такъв случай Юри трябваше да е търпелив. Трябва да изслуша Стюарт Гордън, за да разкаже в Таламаска какво е научил тази нощ.

Търпение. Аарън би искал това. Аарън би искал да научи историята, за да я запише за останалите. А Майкъл и Роуан, нима те нямаха право да узнаят фактите? А и Аш — този мистериозен Аш. Той бе разкрил предателството на Гордън. Ако не се бе появил на Спелинг стрийт, Юри щеше да приеме твърденията на Гордън, че е невинен, и глупавите лъжи, които му пробутваше в кафенето.

Какво ли си бе научил Аш? Той беше завладяващ. Сега и Роуан, и Майкъл виждаха това. Виждаха забележителното му лице, спокойствието му, пълните с обич очи. Не биваше да забравят, че той е заплаха за Мона, за всеки от семейство Мейфеър. Юри се опитваше да не мисли за това. Точно сега имаха огромна нужда от Аш. По някакъв начин той бе поел контрола над цялата операция. Какво ли щеше да

стане, ако се оттегли и остави Гордън на тях? Те нямаше да могат да го убият. Дори нямаше да могат да го изплашат, или поне Юри смяташе така. Той не знаеше колко много Роуан и Майкъл мразят Гордън. Те бяха неразгадаеми. Вещици. Вече бе уверен в това.

Аш седеше на отсрещната страна на кръга, подпрял чудовищните си ръце на старата дървена маса. Гледаше Гордън, който седеше точно до него. Не го мразеше, Юри не виждаше и следа от омраза в изражението на Аш. Но там нямаше и състрадание. Нямаше я нежността, която Аш проявяваше към всички, към абсолютно всички останали.

Роуан Мейфеър и Майкъл Къри седяха от двете страни на Юри и слава богу. Той не би издържал да е близо до Гордън. Майкъл беше гневен, изпълнен с подозрения. Роуан бе запленена от Аш. Юри беше очаквал това. Точно в момента обаче Майкъл не бе очарован от никого.

Юри не смееше да докосне чашата си. Със същия успех тя можеше да е пълна и с човешка урина.

— От джунглите на Индия — каза Стюарт и отпи от собствения си чай, в който бе налял доста уиски. — Не знам точно откъде. Не познавам Индия. Знам само, че местните казвали, че тя е там от вечни времена, бродела от село на село. При тях дошла преди войната, говорела английски и не остарявала. Жените в селото започнали да се плашат от нея.

Бутилката с уиски стоеше в средата на масата. На Майкъл Къри явно му се пиеше, но вероятно и той не искаше да се докосне до питиетата, предложени от Гордън. Роуан Мейфеър седеше със скръстени ръце. Майкъл Къри бе опрял лакти на масата. Той седеше по-близо до Стюарт, очевидно се опитваше да го разбере.

— Мисля, че една фотография промени всичко. Някой снимал цялото село, заедно. Някакъв храбрец с триножник и огромна камера. Тя била на тази снимка. Един млад мъж откри фотографията сред вещите на покойната си баба. Образован мъж, на когото преподавах в Оксфорд.

— И той знаеше за Таламаска?

— Да, не говорех много на студентите си за ордена, освен на тези, които искаха да чуят...

— Като онези момчета — каза Юри.

Той видя как очите на Стюарт просветнаха, сякаш самата светлина бе проблеснала.

— Да, като онези момчета.

— Кои момчета? — попита Роуан.

— Марклин Джордж и Томи Монохан — каза Юри.

Лицето на Стюарт остана твърдо. Той вдигна чашата с две ръце и отпи.

Уискито миришеше на лекарство, отвратително.

— Те ли ти помогнаха в това? — попита Юри. — Компютърният гений и момчето, което знае латински.

— Аз направих всичко — каза Стюарт, без да поглежда Юри. Не поглеждаше към никого. — Искате ли да ме изслушате, или не?

— Те са ти помогнали — повтори Юри.

— Нямам какво да кажа по въпроса — отвърна Гордън и хвърли на Юри смразяващ поглед. После отново се втренчи в празното пространство, а може би и в сенките по стените.

— Да, били са тези двамата — настоя Юри, въпреки че Майкъл му направи знак да замълчи. — Ами Джоан Крос, Елвера Флеминг или Тимоти Холингшед?

При споменаването на тези имена Стюарт направи жест на отвращение. Едва ли осъзнаваше как може да бъде интерпретирано това по отношение на момчетата.

— У Джоан Крос няма и капка романтика — каза Стюарт внезапно, — а Тимоти Холингшед винаги е бил надценяван заради аристократичния си произход. Елвера Флеминг е стара глупачка! Не ме питай вече за тях. Няма да ви кажа нищо за своите помощници. Няма да ги предам. Ще умра с тази тайна, можете да сте сигурни.

— Та значи този млад човек в Индия ви е писал, господин Гордън, така ли? — попита Аш търпеливо, с изненадващо хладно изражение.

— Да, всъщност ми се обади, и каза, че има интересна загадка за мен. Каза, че можел да я доведе в Англия, ако я поема веднага щом пристигне. Обясни, че можела да се грижи за себе си, макар че на моменти не изглеждала с всичкия си. Никой не успявал да я анализира напълно. Говорела за времена, непознати на хората около нея. Когато направил проучвания, с цел да я изпрати у дома, той открил, че тя се е превърнала в легенда в тази част на Индия. Имам документи за това.

Пазя писмата ни. Всички са тук. В метрополията, разбира се, има копия от тях. Но оригиналите са тук. Всичко ценно за мен е в тази кула.

— Знаеше ли какво представлява тя, когато я видях?

— Не, беше невероятно. Веднага бях омагьосан от нея. Някакъв егоистичен инстинкт започна да определя действията ми. Доведох я тук. Не исках да я водя в метрополията. Това бе най-странното — не бих могъл да обясня защо направих това, освен очевидния факт, че бях омагьосан от нея. Наскоро бях наследил тази кула от брата на майка си, един любител на старини, който бе и мой ментор в семейството. Тук ми се стори най-подходящото място... През първата седмица почти не я оставях сама. Никога не бях се наслаждавал на компанията на същество като Теса. У нея имаше някаква веселост и простота, които ме правеха необяснимо щастлив.

— Да, сигурен съм — каза тихо Аш с лека усмивка. — Моля, продължете с историята.

— Влюбих се в нея. — Той замълча с вдигнати вежди, сякаш се удиви от собствените си думи. Изглеждаше развълнуван от това откровение. — Бях лудо влюбен в нея.

— И оттогава я държиш тук? — попита Юри.

— Да, оттогава е тук. Никога не е излизала. Страхува се от хората. Говори само когато остана тук за дълго, разказва своите изумителни истории. Те често са несвързани, по-скоро лишени от хронология. По-кратките винаги имат смисъл. Записал съм стотици от тях, цял списък с думи на староанглийски и латински, които тя използва. Почти веднага разбрах, че говори за два различни живота — за един много дълъг, който живее сега, и за предишен.

— Два живота? Имаш предвид прераждане.

— След доста време тя ми обясни — отвърна Гордън. Вече се бе увлякъл от собствения си разказ, като че беше забравил за опасността. — Тя каза, че всички от нейния вид имат по два живота, понякога и повече. Раждали се с цялото необходимо им за оцеляването знание, но после предишният живот се връщал в спомените им, както и части от другите. И точно спомените за този по-ранен живот им помагал да не полудеят сред човешките същества.

— Тогава вече знаехте ли, че тя не е човек? — попита Роуан. — Аз лично трудно бих се усъмнила.

— Не, изобщо. Мислех, че е човек. Разбира се, тя има някои доста странни черти — тази прозрачна кожа, необичайния ръст, странните ръце. Но не съм и помислял, че не е човек. Тя самата ми каза, че не е човек. И то повече от веднъж. Съществата от нейния вид живели преди хората. Живели в мир хиляди години на острови в северните морета. Тези острови били сгрявани от вулканични извори от дълбините, от горещи гейзери. Имало и прекрасни езера. Тя самата не била живяла по това време, но онези, които познавала от първия си живот, си спомняли този рай. Така помнели своята история, чрез неизбежните и винаги уникални спомени от предишни животи. Не разбирате ли? Това е невероятно — самата идея, че всеки може да се появи на този свят с някакви ясни и ценни исторически спомени! Това означаваше, че тази раса знае повече за себе си, отколкото хората биха могли да научат за своето минало. Те познаваха най-ранната си история от първа ръка, така да се каже!

— И ако Теса се събере с друг от нейната раса, ти ще разполагаш с дете, което може да си спомни предишен живот — и вероятно с още едно, което пък ще помни друг — каза Роуан.

— Точно така! Може да се изгради верига на паметта и кой знае колко назад щеше да стигне тя, ако някой, който си спомня по-ранното си съществуване, помни и разказите на онези, които е обичал в онова време и които пък са помнили живота преди!

Аш слушаше това мълчаливо, без да показва каквато и да било емоция. Не изглеждаше нито изненадан, нито обиден. Юри почти се усмихна. Това бе същата простота, която Аш бе показал и в „Кларидж“, при първия им разговор.

— Друг можеше и да не обърне внимание на приказките на Теса — продължи Гордън, — но аз разпознах някои келтски думи, които тя използваше, думи на староанглийски, на латински. Дори разчитах руните, които пишеше! Знаех, че казва истината.

— И запазихте всичко това за себе си — обади се Роуан безстрастно, сякаш просто се опитваше да подсказе на Гордън да овладее емоцията си и да се върне към фактите.

— Да! Точно така. За малко обаче да кажа на Аарън. Колкото повече Теса говореше, толкова по-често споменаваше планинска Шотландия, ранни келтски ритуали и обреди, келтски светци и дори келтската църква. Вие сигурно знаете, че нашата английска църква,

тогава келтска или британска, или както там са я наричали, е основана от самите апостоли, които са дошли от Йерусалим в Глостънбъри. Ние нямаме никаква връзка с Рим. Папа Григорий и неговият съмишленик, свети Августин, са натрапили римската църква в Британия.

— Да, но защо не сте казали всичко това на Аарън Лайтнър? — попита Аш, като леко повиши тон. — Казахте, че...

— Аарън вече бе заминал за Америка. Бе отишъл да осъществи още един контакт с вещиците Мейфеър и да намери други пътища в това психическо разследване. Не беше време да го разпитвам за ранните му разследвания. А после, разбира се, направих грешка. Взех жената, която ми бе поверена като на член на ордена, и я запазих за себе си почти като затворничка. Разбира се, нищо не можеше да я спре да си тръгне, ако пожелае, нищо, освен страха ѝ. Но аз всъщност я отделих от света. И не казах на ордена за това.

— Но как направихте връзката между Теса и вещиците Мейфеър? — попита Аш.

— О, не беше чак толкова трудно. Нещата се навързваха лесно. Както казах, речта на Теса бе изпълнена с препратки към архаичните обичаи на планинците. Тя все говореше за кръгове от камъни, построени от нейните хора и по-късно използвани от християните за странни ритуали, които свещениците така и не са успели да преустановят. Със сигурност познавате нашата митология. Поне някои от вас. Древните британски легенди са пълни с митични гиганти. Твърди се, че именно те са построили кръговете, така казваше и Теса. Нашите гиганти са живели много отдавна в мрачни отдалечени места, в пещери до морето, в пещери в планините. Е, гигантите на Теса са били почти заличени от лицето на земята, но малцина са оцелели също в такива тайни места! Когато се осмелявали да се появят сред хората, те предизвиквали както обожание, така и страх. Същото било и с малките хора, чийто произход бил забравен. Те също пробуждали както преклонение, така и страх. Ранните християни в Шотландия често танцували и пеели в каменните кръгове, защото знаели, че гигантите са правили така — всъщност дори са построили кръговете за тази цел. И така християните се опитвали чрез музиката да примамят гигантите от тайните им скривалища, за да слязат и да танцуват с тях. А после ги избивали, за да угодят на свещениците, но не и преди да ги използват, за да умилостивят старите богове.

— Как точно са ги „използвали“? — попита Роуан.

Очите на Гордън светнаха леко, той сниши глас и заговори с мек, почти приятен тон, сякаш самото споменаване на тези неща не можеше да не предизвика почуда.

— Вещерство, за това става дума — древно, кърваво вещерство, в което суеверието, под хомота на християнството, посяга назад към езическите времена, за да почерпи магия, да стори *maleficia* или да придобие власт, или само да научи някой мрачен таен ритуал, който ще ги развълнува така, както престъпленията винаги са вълнували човешкия род. Копнеех да потвърдя историите на Теса.

Без да се доверявам на никого, слязох в самите подземия на метрополията — там, където се съхраняват най-старите, непроучени материали от британския фолклор. Това са ръкописи, обявени за „фантазмагорични“ и „неуместни“ от учени като Аарън, който бе прекарал години в преводи на стари документи. Тези материали не присъстват в съвременните ни описи или в компютърните ни банки. Някой трябваше да докосне сбръчканите страници със собствените си ръце.

О, какво открих! Стари ръкописи и книги, красиво илюстрирани пергаменти, дело на ирландски монаси, на бенедиктинци и цистерцианци^[1], които се оплакват от дивото суеверие на простия народ. Те бяха изпълнени с истории за гигантите, за малките хора и за това как хората упорито вярвали в тях, смятали, че могат да ги примамят и да ги използват по най-различни начини.

И точно там, сред празнословията и укорите, бяха историите за гигантите светци! Гиганти рицари и царе!

Тук, в Гластънбъри, съвсем наблизо, е изкопан скелет на двуметров гигант, когото обявили за крал Артур. Кажете, кой друг би могъл да бъде, освен някой от гигантите на Теса? Такива същества са били откривани из цяла Британия.

Хиляди пъти се изкушавах да се обадя на Аарън. Как щеше да хареса тези истории, особено онези, които идваха директно от Шотландските планини и техните призрачни езера и долини.

Но на света имаше само един човек, на когото можех да се доверя. И това бе Теса.

Когато носех у дома моите внимателно издирени истории, Теса разпознаваше в тях ритуали, модели — наистина — имена на светци и

крале. Разбира се, не говореше научно и свързано. Припомняше си фрагменти, как хората ѝ станали свещена плячка, как можели да се спасят от мъчения и смърт само като станат могъщи и спечелят господство над християните или като избягат дълбоко във великите гори, които тогава още покривали планините. Или пък в пещерите и тайните долини, където се опитвали да живеят спокойно.

— И ти никога не си казал това на Аарън? — обади се Юри.

Гордън не му обърна внимание, а продължи:

— После, с болка в гласа, Теса ми призна, че е страдала ужасно в ръцете на селяните християни, които я държали затворена, принуждавали я да приема мъж след мъж от всички околни села. Надявали се, че ще роди друг гигант, който ще излезе от утробата говорещ, знаещ и ще достигне зрялост за часове — същество, което щели да убият пред очите ѝ! Разбирате ли, това за тях се превърнало в религия. Хвани талтош, накарай го да роди и принеси в жертва детето му. Най-любимият им период за тези свещени игри била Коледата — време на древни езически обичаи. Теса най-сетне успяла да избяга от зловещото си пленничество, без да роди същество, което да бъде принесено в жертва. Семето на мъжете всеки път причинявало единствено кръвоизливи.

Той замълча, смръщил вежди. Погледна тъжно към Аш.

— Това ли е увредило моята Теса? Това ли е пресушило извора ѝ? — Не бе толкова въпрос, колкото молба за потвърждение на разкритото по-рано. Само че Аш явно не сметна за нужно да отговаря.

Гордън потрепери.

— Тя говореше за ужасни неща! — каза той. — Говореше как мъжките били примамвани в каменните кръгове и им предлагали селски моми. Но от тези съюзи не се раждали гиганти, единственият резултат бил смъртта на жените. Когато броят на мъртвите жени ставал толкова голям, че хората започнали да се съмняват в силата на мъжкия гигант, хвърляли го в огъня за жертвоприношение. Всъщност изгаряли ги винаги, какъвто и да бил изходът, без значение дали се раждал талтош. Изгаряли ги, защото много се страхували от мъжките.

— Но от женските не се страхували, така ли? — попита Роуан. — Защото жените не носели смърт на човешките мъже, които лягали с тях.

— Точно така — отвърна Гордън. — Обаче! — Той вдигна пръст и се усмихна. — Обаче! Понякога се случвало! Понякога мъжки или женски гигант ставали родители, и то на магическо дете от собствената си раса. И в това всеки можел да се убеди с очите си. Нямало подходящо време за подобен съюз от Коледа, двацет и пети декември, празника на стария бог на слънцето! Знаело се, че когато се роди гигант, небесата отново се съвкупяват със земята и от този съюз се ражда велика магия — както се е случило при Сътворението. И едва след големия празник, след коледните песни, се извършвали жертвоприношения в името на Христа. Понякога гигантът ставал родител на много деца и талтош се съвкупявал с талтош, а жертвените огньовете изпълвали долината, димът се издигал до небето, призовавайки ранна пролет, топли ветрове, напоителни дъждове и добра реколта.

Гордън замълча и се обърна ентусиазирано към Аш.

— Но ти сигурно знаеш всичко това. Ти самият можеш да ни дадеш брънки от веригата на паметта. Със сигурност си имал и предишен живот. Можеш да ни кажеш неща, които нито един човек не може да открие по какъвто и да било начин. Можеш да ги разкажеш ясно и внушително, защото си силен, не си увреден като моята бедна Теса! Ти можеш да ни дадеш този дар.

Аш не каза нищо. Изглеждаше много мрачен, но Гордън като че не осъзнаваше това.

„Той е глупак“, помисли си Юри. Вероятно всички големи заговори изискват точно това — един романтичен глупак.

Гордън се обърна към останалите, дори към Юри, и заговори умолително:

— Нима не разбирате? Знаем, че разбирате какви възможности откриваше това за мен.

Юри отвърна:

— Знаем само, че не си казал на Аарън. Не си казал и на Старшите, нали? Старшите така и не са разбрали. Твоите братя и сестри не са разбрали за всичко това!

— Нали ти казах. Не можех да доверя на никого моите открития и да си призная — не исках да го направя. Те си бяха мои. Освен това какво щяха да кажат нашите скъпоценни Старши, ако „кажат“ е подходяща дума за безкрайната безлична комуникация с тях! Щеше да

дойде факс с нареждане да отведе веднага Теса в метрополията. Щяха да обявят, че нямам никакви права над собствените си открития. Но аз открих Теса.

— Не, ти си лъгал самия себе си и всички останали — отвърна Юри. — Та ти дължиш това, което си, на Таламаска.

— Тази мисъл е достойна за презрение! Нима не съм дал нищо на Таламаска? А и никога не съм искал да наранявам своите събратя! Замесените лекари, да, за тях бях съгласен, макар че не съм го планирал.

— Значи вие сте убили доктор Самюъл Ларкин? — попита Роуан с тих, безизразен глас, за да не го уплаши.

— Ларкин, Ларкин... О, не знам. Обърках се. Вижте, моите помощници имаха съвсем различни схващания по отношение на това как да опазим всичко в тайна. Може да се каже, че отидох твърде далече по отношение на някои по-дръзки аспекти на плана. Всъщност дори не можех да си представя да убия човешко същество.

Той се втренчи обвинително в Аш.

— А кои бяха вашите помощници? — попита Майкъл. Говореше също като Роуан — тихо и напълно прагматично. — Онези мъже от Ню Орлиънс, Норган и Столов? С тях ли решихте да споделите тайните си?

— Не, разбира се, че не — отсече Гордън. — Те не бяха истински членове на ордена, не повече от теб, Юри. Просто бяха наши агенти, нещо като куриери. Но по това време нещата вече... нещата вече бяха излезли от контрол. Не мога да кажа със сигурност. Знам само, че моите приятели, моите съмишленици, решиха, че могат да контролират тези мъже чрез тайни и пари. Корупцията винаги се свежда до това — до тайни и пари. Но нека не говорим повече за това. Важно е единствено самото откритие. То е чисто и оправдава всичко случило се.

— Не оправдава нищо! — извика Юри. — Ти си търсил знание от корист! Ти си най-обикновен предател, който се е ровил в архивите за лична изгода.

— Нищо подобно! — сопна се Гордън.

— Юри, остави го да продължи — намеси се тихо Майкъл.

Гордън се успокои с видимо усилие на волята и отново се обърна към Юри по начин, който вбеси циганина.

— Как е възможно да мислиш, че съм имал друга цел, освен духовната? — попита Гордън. — Аз, който съм отраснал в сянката на Гластънбъри Тор, който съм отдал целия си живот на езотеричното познание, и то единствено заради светлината, която то носи на нашите души?

— Ползата може и да е била духовна — отвърна Юри, — но все пак е била полза, лична полза. И в това е твоето престъпление.

— Играеш си с търпението ми — каза Гордън. — Вероятно е по-добре да напуснеш стаята. Иначе няма да кажа нищо повече...

— Разкажи ни историята си — каза спокойно Аш. — Търпението ми се изчерпва.

Гордън млъкна и се вторачи в масата, повдигнал едната си вежда, сякаш да покаже, че не е длъжен да се съгласява с този ултиматум. Погледна студено към Аш.

— Но как направи връзката между всичко това и вещиците Мейфеър? — попита отново Роуан.

— Съзрях връзката веднага. И то заради каменните кръгове. Винаги съм знаел оригиналната история за Сузан, първата вещица Мейфеър от Шотландските планини, която призовава демон в каменния кръг. Бях чел и описанието на Петир ван Абел на този дух, който го е преследвал и измъчвал, като е показал мощ, по-голяма от тази на човека. Записките на Петир ван Абел бяха първото, което Аарън преведе от досието на вещиците Мейфеър. И, разбира се, той идваше именно при мен да се консултира за стария латински код. Аарън винаги се осланяше на помощта ми в онези дни.

— За негово нещастие — обади се Юри.

— Разбира се, аз се запитах дали този Лашър не е дух на същество от друг вид, което се опитва да се превъплъти? Това пасваше идеално на цялата мистерия! А и Аарън ми бе писал от Америка, че за семейство Мейфеър ще настъпи най-мрачният час, когато този дух се превъплъти и навлезе в нашия свят. Дали това бе душа на гигант, която искаше да изживее втория си живот? Най-сетне моите открития придобиха изключителна значимост. Трябваше да ги споделя. Трябваше да ги разкрия пред онези, на които вярвах.

— Но това не бяха Столов и Норган.

— Не! Бяха мои приятели, мои приятели от съвсем друг тип. Но вие ме обърквате. Столов и Норган тогава още не бяха замесени. Не.

Нека продължа.

— Но тези ваши приятели са били от Таламаска — обади се Роуан.

— Няма да ви кажа нищо за тях, освен че бяха... бяха млади мъже, на които вярвах.

— И вие ги доведохте тук, в тази кула?

— Всъщност не — отвърна Стюарт. — Не съм чак такъв глупак. Показах им Теса, но на място, което бях избрал точно за тази цел — сред руините на абатството на Гластънбъри, на самото място, където бе открит скелетът на двуметровия гигант. Заведох я там от сантиментални подбуди — да застане над гроба на същество от нейния вид. Там позволих да ѝ поднесат почитанията си онези, които избрах за помощници в своето дело. Те нямаха никаква представа, че нейният дом е на по-малко от една миля разстояние. Така и не узнаха това. Но се посветиха на целта с голям ентузиазъм. Предложиха да направят научни изследвания. Помогнаха ми да взема кръв от Теса, която изпратих в различни лаборатории за анализ. Тогава се сдобихме с първото сигурно доказателство, че тя не е човешко същество! Ензими, хромозоми, нищо не разбирам от това. Те обаче разбираха.

— Значи са били лекари? — попита Роуан.

— Не, просто много умни млади мъже. — По лицето на Стюарт премина сянка и той погледна с омраза към Юри.

„Да, твоите ученици“, помисли си той, но не каза нищо. Ако го прекъснеше отново, това можеше да убие Гордън.

— На този етап всичко беше съвсем различно! Нямахме никакви заговори за убийството на хора. Но после, после се случиха много неща.

— Продължавай — обади се Майкъл.

— Следващата ми стъпка бе логична! Да се върна в подземията, при изоставения фолклор, за да открия само онези светци, които са се отличавали с изключителен ръст. И какво открих — цяла купчина жития, спасени от унищожение по времето на предприетото от Хенри VIII отвратително унищожаване на манастирите. Те бяха сред хилядите други подобни текстове в нашите архиви.

И... сред тези съкровища имаше една папка, събрана от отдавна починал секретар или духовник: „Жития на шотландските светци“, а отдолу набързо надраскано подзаглавие: „Гиганти“!

Веднага се сдобих с последния препис на един ранен ръкопис на монах от Линдисфарн^[2], написан през осми век. В него се разказваше историята на свети Ашлар — светец, който обладал такава мощ и толкова силна магия, че се появявал сред планинците в две различни ери, защото Господ го връщал на земята, също като пророк Исаия. Според легендата той бил обречен да се връща отново и отново сред живите.

Юри погледна Аш, но той не каза нищо. Юри не можеше да си спомни дали Гордън изобщо бе разбрал какво е името на талтоша. Но старецът вече се взираше в него и бързо изрече:

— Възможно ли е ти да си кръстен на този светец? Възможно ли е ти самият да го познаваш, от спомените си за предишен живот или от чутото от другите, ако си познавал други от твоя вид? — Очите му искряха.

Аш не отговори. Този път мълчанието му беше каменно. Нещо се бе променило в изражението му. Дали не излъчваше чистата омраза, която изпитваше към Гордън?

Старецът веднага продължи разказа си. Раменете му увиснаха, а ръцете му жестикулираха трескаво.

— Бях завладян от ентусиазъм, когато прочетох, че свети Ашлар е бил гигант, висок над два метра. Че е принадлежал на езическа раса, за чието унищожение самият той помогнал...

— Стига толкова за това — обади се меко Аш. — Кажми как направи връзката с вещиците Мейфеър. Как така се стигна до смъртта на толкова хора?

— Добре — каза Гордън търпеливо. — Но вероятно ще позволиш на смъртника да ти зададе един въпрос?

— Вероятно не, но все пак питай — отвърна Аш.

— Искам да знам дали всичко това ти е известно, ти самият имаш ли спомени от тези ранни времена?

Аш му направи жест да продължава.

— О, ти си жесток, приятелю — изпъшка Гордън.

Аш, изглежда, се разгневи. Гъстата му черна коса и гладка, почти невинна на вид уста сега изглеждаха някак заплашително. Приличаше на ангел, който едва сдържа гнева си. Не отговори на стареца.

— И ти отнесе тези истории у дома, при Теса? — попита Роуан.

— Да — отвърна Гордън, като едва откъсна поглед от Аш и се обърна към нея. Когато продължи, на устните му се появи леко фалшива усмивка — сякаш искаше да каже: „Хайде сега да отговорим на въпроса на красивата дама от първия ред“. — Наистина разказах тези истории на Теса; на вечеря, както винаги, аз ѝ казах какво съм прочел. И тя знаеше историята на точно този светец! Ашлар, един от нейните хора, велик водач, крал, който се обърна към християнството и предал своите. Аз триумфирах. Вече разполагах с името му, което можех да проследя в историята. На следващата сутрин се върнах в архива и започнах усилена работа. А после, после... дойде най-великото ми откритие, заради което всеки изследовател от Таламаска би дал дясната си ръка.

Той замълча, огледа ги един по един, дори накрая спря поглед върху Юри. Усмиваше се гордо.

— Беше една книга, пергаментов сборник, какъвто не бях виждал никога! И не бях мечтал да видя. На капака на дървената кутия, в която бе поставен, бе гравирано „Свети Ашлар“. Това бе името на светеца, което изведнъж се появи от праха и сенките, когато огледах с фенерче лавиците.

Отново замълча.

— А под това име — продължи Гордън след малко, като пак оглеждаше всички, сякаш да увеличи драматизма на момента, — под това име имаше рунически надпис, който гласеше: „История на талтошите в Британия!“, а на латински: „Гигантите на земята!“. Същата нощ Теса потвърди с кимване, че съм попаднал на точната дума. „Талтоши. Това сме ние“, каза тя. Веднага напуснах кулата и поех към метрополията. Слязох в подземие. Другите документи винаги изучавах вътре в къщата, в библиотеките или където реша. Нима подобно нещо би привлякло нечие внимание? Този документ обаче трябваше да стане мое притежание.

Той стана и опря свитите си на юмруци ръце в масата. Погледна към Аш, като че се опасяваше дали няма да го спре. Но талтошът седеше с мрачно изражение, което сега излъчваше и крайна студенина.

Гордън се отдръпна, обърна се и тръгна право към големия резбован шкаф до стената. Извади оттам голяма правоъгълна кутия.

Аш го гледаше кротко, явно не очакваше старецът да се опита да избяга или пък бе уверен, че може да го хване, ако той хукне към

стълбите.

Гордън донесе кутията и Аш се втренчи в нея така, сякаш в него се надигаше гняв, който може да избухне всеки момент.

„Господи, документът е истински“, помисли си Юри.

— Виж — каза Гордън и докосна импрегнираното дърво, сякаш бе свещена реликва. — Свети Ашлар. — А после отново преведе долните надписи. — И какво мислите, че има в тази кутия? Можете ли да се досетите?

— Хайде, продължавай, Гордън — обади се Майкъл, като погледна напрегнато Аш.

— Ще продължа! — обяви старецът шепнешком, а после отвори кутията. Отвътре извади огромна книга с твърда кожена подвързия, сложи я на масата пред себе си и отмести кутията встрани.

Веднага разтвори корицата и всички видяха титулната пергаментна страница. Беше красиво илюстрирана в алено, златно и кралкосиньо. Миниатюри осейваха латинския текст. Гордън отгърна страницата много внимателно и Юри видя още по-великолепно изписан текст и по-фини и изкусни миниатюри, чиято красота можеше да се разгледа единствено с лупа.

— Погледнете, защото никога няма да видите отново подобен документ. Той е написан от самия светец. Това е историята на талтошите от самото ѝ начало; история на една унищожена раса; както и собствените му признания, че той — свещеник, чудотворец или светец — не е човек, а един от тези изгубени гиганти. Това е и неговата молитва към самия свети Колумба — великият мисионер при пиктите, абат и основател на келтския манастир на Айона — с която го призовава да повярва, че талтошите не са чудовища, а същества с безсмъртни души, създадени от Господ, същества, които могат да споделят Христовата благодат. Просто великолепно!

Внезапно Аш скочи на крака и грабна книгата от ръцете на Гордън.

Старецът се вкамени до стола си. Аш стоеше до него.

Останалите също се изправиха бавно. Когато станеш свидетел на нечий гняв, трябва да покажеш уважение към него или поне да не се правиш, че не си го забелязал, помисли си Юри. Всички мълчаха и се визираха в Аш, който пък не сваляше поглед от Гордън, сякаш възнамеряваше да го убие на минутата.

Беше ужасно да видиш как красивото лице на талтоша се разкривява от гнева. „Сигурно така изглеждат ангелите, когато връхлитат с горящите си мечове“, помисли си Юри.

Изражението на Гордън бавно се претопяваше от оскърбление към чист ужас.

Когато най-сетне заговори, Аш почти шептеше, въпреки че гласът му си беше предишният, изпълнен с вежливост.

— Как си посмял да присвоиш това? — Гневът го караше да повишава тон. — Ти си не само убиец, но и крадец! Как си посмял!

— И какво? Ще ми го вземеш ли? — попита Гордън с блеснали очи. Явно реши да отвърне на гнева с гняв. — Ще го отнемеш така, както ще отнемеш и живота ми? Какво ти дава това право? Имаш ли представа какво зная за твоя народ?

— Аз съм го написал! — обяви Ашлар, а лицето му вече пламтеше от гняв. — Тази книга е моя! — прошепна, сякаш не смееше да го изрече високо. — Аз написах всяка дума в нея. Аз изрисувах миниатюрите. Направих го за Колумба, да! И тя е моя! — Той отстъпи назад и притисна книгата към гърдите си. Трепереше, премигна за секунда, после заговори отново с мекия си глас: — Както и всичките ти приказки, всичките ти проучвания на тази верига на паметта!

Тишината бе натежала от гнева му.

Гордън поклати глава и каза:

— Ти си самозванец.

Никой не продума.

Старецът остана непоколебим, изражението му бе почти комично в дързостта си.

— Да, ти си талтош — добави той. — Но не и свети Ашлар! Никога! Възрастта ти щеше да е невъобразима!

Никой не отвърна. Никой не помръдна. Роуан се взираше в лицето на Аш. Майкъл и Юри оглеждаха всички поред.

Аш въздъхна тежко, сведе глава, като все още държеше здраво книгата. Пръстите му се отпуснаха съвсем леко.

— А според теб каква е възрастта на онова жалко създание в долната стая? — попита той тъжно.

— Но тя си спомняше предишни животи и разказаното ѝ за предишните животи на другите...

— О, замълчи, нещастен глупако! — изстена тихо Аш. Дишането му беше накъсано. След малко гневът най-сетне взе да отстъпва от лицето му. — И ти си крил това от Аарън Лайтнър? — продължи той. — Крил си го от най-добрите учени на ордена, за да можете ти и твоите приятелчета да изплетете мръсния си заговор за отвличането на талтош! Не сте по-различни от селяните в Шотландските планини — невежи, брутални диваци, които примамват талтоши в каменните кръгове, за да ги убият. Та това е същият Свещен лов.

— Не, не искахме да го убием! — извика Гордън. — Не искахме да го убием. Само да видим съвкупяването! Да съберем Лашър и Теса на Гластънбъри Тор! — Той се разрида, едва си поемаше дъх. Заговори задавено: — Да видим как тази раса се възражда на свещената планина, където самият Христос е проповядвал религията, която е променила целия свят! Не искахме да го убием, никога, само да го върнем към живот! Именно тези вещици го убиха, те унищожиха талтоша, сякаш той е просто някаква гавра на природата! Унищожиха го безмилостно и хладнокръвно, без да помислят какво представлява и какво може да бъде! Те го направиха, не аз.

Аш поклати глава и стисна книгата още по-силно.

— Не, ти го направи — каза той. — Ако само беше разказал всичко това на Аарън Лайтнър, ако му беше дал това скъпоценно знание!

— Аарън никога не би ми помогнал! — извика Гордън. — Никога нямаше да измислим подобен план. Бяхме твърде стари. Но младите, които притежават кураж и въображение — те се опитваха да съберат талтошите!

Аш отново въздъхна. Изчака дишането му да се успокои. После погледна пак към Гордън.

— Как научи за талтоша на Мейфеър? — попита той. — Как направихте последната връзка? Искам да знам. Отговори ми сега или ще ти откъсна главата и ще я сложа в скута на любимата ти Теса. Нейното ужасено лице ще е последното, което ще видиш, преди мозъкът ти да се пръсне и умре.

— Аарън — промълви Гордън. — Аарън направи връзката. — Трепереше, вероятно бе на път да припадне. Отстъпи назад, а погледът му се стрелкаше наляво-надясно. Втренчи се в шкафа, от който бе извадил книгата. — Неговите доклади от Америка — добави след

малко и се приближи до шкафа. — Съветът се събра. Информацията бе от изключителна важност. Една от вещиците Мейфеър, Роуан, бе родила чудовищно дете. Случило се на Коледа. Дете, което пораснало за часове. Членовете на ордена от цял свят получиха описанието му. Веднага разбрах, че това е талтош! Но не казах на никого.

— Ах, ти, зли човече — прошепна Майкъл. — Нещастни зли човече.

— И ти ме наричаш така! Ти, който уби Лашър! Кой уби носителя на една тайна, сякаш е най-обикновен престъпник, когото си срещнал в долнопробен бар?

— Значи ти и останалите — намеси се бързо Роуан, — ти и останалите направихте всичко това сами?

— Точно така. — Той отстъпи още една крачка към шкафа. — Не се надявайте, няма да ви кажа кои са те.

— Интересува ме просто дали Старшите са имали нещо общо с това — каза Роуан.

— Факсовете от тях бяха фалшиви — отвърна Гордън. — Ние ги прихващаме. Не аз лично. Дори не разбирам от тези неща. Но беше направено и допускахме само онези писма от и до Старшите, които нямаха връзка с този случай. Подменяхме съобщенията между Аарън и Юри до Старшите и обратно. Не беше трудно — Старшите с тяхната склонност към потайност и простота сами бяха станали уязвими за подобен номер.

— Благодаря, че ни каза това — каза Роуан мрачно. — Вероятно Аарън го е подозирал.

Юри едва понасяше вежливостта, с която тя говореше на този подлец, успокояваше го, когато трябваше да бъде удушен на мига.

След малко Роуан каза:

— Какво друго можем да измъкнем от него? — Погледна Аш. — Мисля, че приключихме.

Гордън разбра какво става. Тя даваше позволение на Аш да го убие. Юри гледаше как талтошът остави скъпоценната книга и се обърна към Гордън. Сега ръцете му бяха свободни да изпълни присъдата, която сам му бе наложил.

— Вие не знаете нищо — обяви внезапно Гордън. — Не знаете историите на Теса, които записах на касети. Само аз знам къде са те.

Аш се взираше в него. Присви очи и смръщи вежди.

Гордън се обърна, огледа се трескаво и извика:

— Чакай! Има още едно важно нещо, което ще ти покажа доброволно.

Втурна се отново към шкафа и когато се обърна, с две ръце държеше пистолет. Насочи го първо към Аш, после към Юри, а накрая към Роуан и Майкъл.

— Ще ви убия! — извика той. — Вещиците, талтоша, всички! Куршумът ще се забие в сърцето ви и вие ще умрете като всички смъртни!

— Не можеш да застреляш всички ни — обади се Юри и тръгна покрай масата.

— Не се приближавай или ще стрелям! — изпищя Гордън.

В следващия миг Аш се стрелна мълниеносно и се озова до стареца. Гордън се обърна към него и вирна пистолета. Аш не спря, но и пистолетът не беше свален.

Гордън изкриви лице и обърна оръжието към гърдите си. Раменете му внезапно увиснаха, другата му ръка се свиваше и отпуснаше трескаво.

— Господи боже! — изпъшка той. Пистолетът падна на пода и се удари шумно в голите дъски. — Ти — каза, като се втренчи в Роуан. — Ти, вещице, вещице Мейфеър! Знаех си, че ще бъдеш ти. Казах им. Знаех го... — Той се присви почти на две, затвори очи и се свлече до шкафа. Изглеждаше, че ще падне напред, но просто се плъзна на пода. Подпря се с дясната си ръка, като че искаше да се надигне. После тялото му се отпусна, клепачите му се затвориха и покриха наполовина очите. Изглеждаше като мъртвец.

Лежеше с вид на човек, когото смъртта е застигнала неочаквано.

Роуан не помръдна от мястото си. С нищо не показваше, че тя е причинила това. Но беше тя, Юри го знаеше и виждаше, че и Майкъл го знае. Личеше си по начина, по който я гледаше — без упрек, но с безмълвно страхопочитание. После Майкъл въздъхна! Извади кърпа от джоба си и попи потта от лицето си. Обърна гръб на мъртвеца, поклати глава и се отдалечи в сенките близо до прозореца.

Роуан просто стоеше на мястото си със скръстени ръце, вперила поглед в очите на Гордън.

Вероятно, помисли си Юри, тя вижда нещо, което ние не можем да видим. Усеца нещо, което ние не можем да усетим.

Но това всъщност нямаше значение. Копелето беше мъртво. Едва сега Юри можеше да диша свободно. Едва сега си позволи дълга въздишка на облекчение, така различна от печалния стон, който се бе откъснал от гърдите на Майкъл.

Той е мъртъв, Аарън. Мъртъв е. А Старшите нямат нищо общо с това. Те ще разберат, със сигурност ще разберат кои са били съучастниците му, дали са били онези двама млади послушници.

За Юри беше сигурно, че Марклин Джордж и Томи Монохан са виновни. Всъщност целият заговор изглеждаше техен замисъл — дързък, безмилостен и опустошителен — вероятно това далече надхвърляше въображението на стареца.

Никой не помръдваше. Никой не продумваше. Стояха като вкаменени и сякаш отдаваха мрачната си почит към мъртвеца. На Юри му се искаше да изпита облекчение, но не чувстваше нищо.

После Аш отиде при Роуан, някак целенасочено и официално. Докосна я леко по раменете с дългите си пръсти, наведе се и я целуна по бузите. Тя го погледна като събудена от сън. Имаше най-нещастното изражение, което Юри бе виждал.

Аш се отдръпна и се обърна към него. Чакаше мълчаливо. Всички чакаха. Какво трябваше да се каже сега? Какво трябваше да се случи?

Юри се опита да отгатне, но бе невъзможно.

— Ще се върнеш ли сега у дома, в ордена? — попита го Аш.

— Да — отвърна Юри и кимна бързо. — Ще се върна у дома! Вече ги известих за всичко. Обадох им се от селото.

— Да, видях те — рече Аш.

— Говорих с Елвера и Джоан Крос. Изобщо не се съмнявам, че Джордж и Монохан са помощниците на Гордън. Но в ордена ще разберат истината.

— А Теса? — попита Аш с въздишка. — Можеш ли да я заведеш там?

— Ще ми позволиш ли да го направя? — попита Юри. — Разбира се, че ще я приемем. Ще ѝ дадем подслон и ще се грижим вечно за нея. Но нима ще позволиш това?

— Има ли по-сигурно място за нея? — отвърна Аш искрено натъжен и някак изморен. — Не ѝ остава много живот. Кожата ѝ е тънка като пергамента на моята книга. Вероятно ще умре скоро. Но не

знам колко скоро. Не знам колко дълъг е животът на моята раса. Твърде често сме загивали от насилие. В най-ранните дни вярвахме, че това е единственият начин да умреш. Не бяхме и чували за естествена смърт...

Той замълча и се намръщи. Тъмните му вежди се извиваха красиво над огромните очи.

— Но ти я отведи — заключи той накрая. — Знам, че ще си добър с нея.

— Аш — прошепна Роуан. — Така ще им дадеш неопровержимо доказателство за съществуването на талтошите! Защо ще правиш подобно нещо?

— Така ще е най-добре — обади се Майкъл. Говореше с такава жар, че Юри се стъписа. — Направи го, направи го заради Аарън. Отведи я там, при Старшите. Направи всичко възможно да различиш този заговор. Дай им скъпоценната информация!

— Ами ако бъркаме — възпротиви се Роуан, — ако не са били само трима... — Тя се поколеба и се вгледа в дребното безжизнено тяло на Гордън. — Тогава какво ще стане?

— Нищо — отвърна Аш меко. — Ще разполагат с едно умиращо същество, което отново ще се превърне в легенда, без значение колко научни изследвания ще му направят благодарение на нейното търпение, без значение колко ще я фотографират или записват историите ѝ. Отведи я там, Юри. Моля те. Представи я пред Съвета. Нека всички я видят. Унищожи тайната, която бе използвана така безогледно от Гордън и неговите приятели.

— А Самюъл? — попита Юри. — Той ми спаси живота. Какво ще направи, когато разбере, че държим Теса в орденa?

Аш се замисли, веждите му се извиха красиво, изражението му някак омекна. Също както при първата им среща — познатият израз на доброта на лицето на същество, което вероятно бе в по-голяма степен човек от хората.

Юри бе споходен от изненадваща мисъл — може би Аш, който бе живял вечно, бе станал по-състрадателен от хората. Но не беше така. Той бе отнел живот и щеше да убие Гордън, ако Роуан не бе накарала сърцето на стареца да спре. Това същество можеше да обърне света, за да се добере до Мона, Мона вещицата, която може да роди талтош. Как, за бога, щеше да я предпази от него?

Всичко изглеждаше така объркано, така неразрешимо. Разбира се, можеше да отведе Теса със себе си; можеше да се обади в ордена още сега и да ги помоли да се върне. Със сигурност щяха да му разрешат и той отново щеше да е у дома. Щеше да говори пак със Старшите и те щяха да станат негови пазители и приятели. Щяха да му помогнат да реши какво да направи. Щяха да свалят бремето от плещите му.

— А аз ще пазя Мона — каза Роуан тихо.

Той се сепна. Тази вещица бе прочела мислите му. Колко ли добра бе в това? Можеше ли талтошът да я заблуди, да я измами?

— Аз не съм заплаха за Мона Мейфеър — каза Аш, очевидно схванал опасенията му. — Бъркаш за това от самото начало. Не бих застрашил живота на дете. Никога не бих насилил жена. Не се тревожи повече за това. Остави Мона Мейфеър на тези две вещици, които я обичат и ще се грижат за нея. Остави семейството на тях. Без съмнение и Старшите ще ти кажат същото. Остави семейството да се излекува само. Остави орденът да се прочисти сам.

Юри искаше да отговори, но не знаеше какво да каже. Толкова му се искаше да е истина.

Внезапно Аш се приближи до него и обсипа лицето му с нежни целувки. Юри вдигна очи, обзет от плам, придърпа Аш за врата и впи устни в неговите.

Целувката им беше силна и непорочна.

Юри си спомни шеговитите думи на Самюъл — че се е влюбил в Аш. Но не му пукаше. Тук ставаше дума за доверие. Доверието носи същото облекчение, както прекрасното чувство на близост — тогава сваляш защитите си и можеш да бъдеш унищожен.

— Ще отнеса тялото — каза Аш. — Ще го оставя някъде, където хората едва ли ще го намерят.

— Не — отвърна Юри. Гледаше Аш право в големите спокойни очи. — Както ви казах, аз вече говорих с метрополията. Когато се отдалечиш на няколко мили, им се обади. Ще ти дам номер. Кажи им да дойдат тук. Ще се погрижим за тялото на Стюарт Гордън, както и за всичко останало.

Той се отдалечи от Аш и застана до сгърченото тяло. Колко жалък изглеждаше Гордън в смъртта, Гордън, ученият, от когото всички се възхищаваха, приятелят на Аарън, ментор за младите. Юри

се наведе и без да променя позата на тялото, пъхна ръка във вътрешния джоб на сакото на стареца. Там откри обичайната купчинка от малки бели картички.

— Ето, това е номерът на метрополията — каза той на Аш, щом се изправи, и му подаде една картичка. После погледна пак към тялото. — Нищо не ни свързва с този мъртъв мъж — каза той. И внезапно осъзнал великолепната истинност на думите си, почти се засмя. — Колко хубаво — обяви той. — Той е просто мъртъв, без никаква следа от насилие. Да, обади се на този номер и те ще дойдат. Ще ни отведат у дома.

Обърна се и погледна Роуан и Майкъл.

— Ще се свържа с вас скоро.

Изречението на Роуан бе тъжно и неразгадаемо. Майкъл обаче бе явно разтревожен.

— А ако не го сториш, ще знаем, че сме сбъркали — каза той.

Юри се усмихна и поклати глава.

— Вече разбирам как се е случило. Виждам слабостта и очарованието.

Той огледа стаята. Част от него я мразеше много, но друга част разбираше, че това е светилище на гибелен романтизъм. Част от него не можеше да понесе мисълта да чака тук спасението. Но бе твърде уморен, за да мисли за нещо друго или пък да постъпи по друг начин.

— Ще ида да поговоря с Теса — каза Роуан. — Ще ѝ обясня, че Стюарт е много, много болен и ти ще останеш с нея, докато дойде помощ.

— О, много мило от твоя страна — отвърна Юри. А после изведнъж почувства пълното изтощение и се отпусна на креслото до масата.

Погледът му падна на книгата, или кодекса, както подходящо или пък педантично я бе нарекъл Стюарт.

Видя дългите пръсти на Аш да лягат върху нея и да я вдигат. После талтошът я притисна към гърдите си.

— Как да се свържа с теб? — попита го Юри.

— Няма да можеш — отвърна Аш. — Но ти обещавам, че аз ще ти се обадя идните дни.

— Моля те, не забравяй обещанието си — каза Юри немощно.

— Трябва да те предупредя за нещо — каза Аш тихо, замислено, без да изпуска книгата, сякаш държеше някакъв свещен щит. — През идните месеци или години може да видиш снимката ми тук-там, например във вестник или списание. Не се опитвай да дойдеш при мен. Дори не ми се обаждай. Не можеш да си представиш колко добра е охраната ми. Няма да успееш да се добереш до мен. Кажи същото и на своя орден. Никога няма да призная или потвърдя нищо от това, което разкрих пред теб. И, за бога, предупреди ги да не ходят повече в долината. Малките хора вече измират, но все още ги има и могат да бъдат невероятно опасни. Предупреди всички да стоят далече от долината.

— Това значи ли, че мога да им кажа какво съм видял?

— Да, ще се наложи, ще се наложи да си крайно откровен с тях. Иначе няма да можеш да се прибереш у дома.

Юри погледна Роуан, после Майкъл. Те се приближиха от двете му страни. Усети, че Роуан докосва с ръка лицето му, докато го целуваше. Майкъл положи ръка на рамото му.

Не каза нищо. Не можеше. Нямаше повече думи. Вероятно нямаше и повече сълзи.

Но радостта, която го завладя, бе така различна от очакванията му, че той изпита прекрасния копнеж да им разкрие чувствата си. Хора от ордена щяха да дойдат да го приберат. На ужасния заговор бе сложен край. Неговите братя и сестри идваха да го вземат и той щеше да им разкаже за ужасите и мистериите, на които бе станал свидетел.

Не вдигна очи, когато те излязоха от стаята. Чу ги да слизат по витото стълбище. Чу и далечното затръшване на входната врата. Чу и тихите гласове точно под него.

Изправи се бавно и тръгна по стълбите към втория етаж.

Теса стоеше сред сумрака, до стана, като огромно младо дърво. Бе стиснала ръце и кимаше, докато Роуан ѝ говореше нещо много тихо. После Роуан я целуна за довиждане и бързо тръгна към стълбите.

— Довиждане, Юри — каза тя тихо, щом мина покрай него. После се обърна, сложила ръка на перилата. — Кажи им всичко. Увери се, че досието на вещиците Мейфеър ще бъде завършено.

— Всичко ли? — попита той.

— Защо не? — отвърна тя със странна усмивка. После изчезна от поглед.

Той бързо се обърна към Теса. Бе забравил за известно време за нея. А тя щеше да бъде нещастна, ако види Стюарт. За бога, как да ѝ попречи да се качи на горния етаж?

Но тя отново седна пред стана си, или по-скоро пред огромния гергеф, ѝ започна да шие и тихичко да пее, или пък просто дъхът ѝ излизаше някак мелодично от гърдите.

Той се приближи до нея, страхуваше се да не я обезпокои.

— Знам — каза тя, като вдигна поглед и се усмихна лъчезарно. — Стюарт е мъртъв, няма го вече, вероятно е на небето.

— Тя ли ти каза?

— Да, тя.

Юри погледна навън през прозореца. Не можеше да разбере какво точно вижда в тъмното. Може би сияещата вода на езерото?

Но после видя съвсем ясно фаровете на отдалечаваща се кола. Светлините проблясваха сред мрака на гората и след малко изчезнаха съвсем.

За миг той се почувства изоставен и ужасно уязвим. Но те щяха да се обадят да го приберат, разбира се, че щяха да го направят. Може би се обаждат точно в този момент. Така нямаше да остане запис на обаждане от апарата в кулата, който да свързва нейния собственик с онези, които щяха да дойдат да отведат него и тази жена.

Внезапно се почувства ужасно изморен. Дали имаше легло тук? Прииска му се да попита, но не го направи. Просто стоеше и я гледаше как шие. Слушаше тананикането ѝ и когато тя отново вдигна поглед, отново се усмихваше.

— О, аз знаех, че това ще се случи — каза тя. — Виждах го всеки път, щом го погледнех. Нямах представа, че това сполита всички от вашия вид. Рано или късно, вие отслабвате, смалявате се и умираете. Отне ми години да осъзная, че никой не може да го избегне. А Стюарт, горкият скъп Стюарт, бе много слаб. Знаех, че смъртта може да дойде за него всеки момент.

Юри не каза нищо. Изведнъж изпита огромна неприязън към нея, така силна, че едва успяваше да я прикрие, за да не почувства тя студенината и да се обиди. Помисли си за Мона; видя я как пламти от човешки живот, ароматна, топла и непрестанно изненадваща. Зачуди се дали талтошите виждат хората по този начин? По-груби? По-диви?

Дали ние сме груби животни за тях, които притежават жесток и опасен чар? Какъвто според нас имат лъвовете или тигрите?

Мона. Той мислено хвана кичур от косата ѝ. Видя я как се обръща да го погледне — зелени очи, усмивка, думите препускаха една след друга с прекрасната си американска вулгарност и чар.

Сега бе по-сигурен отвсякога, че никога вече няма да види Мона.

Знаеше, че това ѝ е писано — че семейството ще я погълне, че някой от нейния род ще бъде нейната неизбежна любов.

— Да не ходим на горния етаж — каза Теса с поверителен шепот. — Нека оставим Стюарт на мира в смъртта. Нали така? Не мисля, че за мъртъвците има значение какво ще направим.

Юри кимна бавно и погледна към потайната нощ зад прозореца.

[1] Членове на реформистки монашески орден, отделил се от Бенедиктинския през XI век. — Бел.ред. ↑

[2] Приливен остров на североизточното крайбрежие на Англия, известен като Свят остров. — Бел.ред. ↑

ДВАЙСЕТ

Тя стоеше в тъмната кухня. Беше се наситила. Изпи всичкото мляко, чак до капка, след това изяде и крема сиренето, после саламуреното сирене и маслото също. Ето на това му казват натъпкване. Опа, забрави тънките резенчета кашкавал, пълен с химикали и оцветители. Ох, готово. Сдъвка ги и готово, благодаря.

— Знаеш ли, скъпа, ако се окаже, че си идиотка... — започна тя.

Това е невъзможно, мамо, аз съм дете на теб и Майкъл. И по някакъв начин съм всеки, с когото ти говориш от зачеването ми. Така че аз съм и Мери Джейн.

Мона избухна в смях сам — сама в тъмната кухня, облежната на хладилника. Ами малко сладолед! По дяволите, щеше да го забрави!

— Е, скъпа, явно си извадила късмет — рече Мона. — Не можеше да е по-добре. Предполагам, че не си пропуснала и думичка...

Ванилов сладолед! С килограми!

— Мона Мейфеър!

Кой беше това? Еужения? Не искам да говоря с нея. Не искам да безпокои мен или Мери Джейн.

Мери Джейн бе още в библиотеката с книгата, които бе отмъкнала от писалището на Майкъл или пък беше на Роуан — нали тя бе господарка на къщата. Няма значение, бяха все разни медицински и юридически глупости, както и записки за нещата, случили се преди три седмици. Щом веднъж се докопа до тях, Мери Джейн се оказа ненаситна. Сега за нея семейната история бе сладолед, ако можеше така да се каже.

— Хм, въпросът е дали да дадем от сладоледа на Мери Джейн, от роднинска солидарност, или да си го изядем сами?

Да си го изядем.

Беше време да каже на Мери Джейн! Да, моментът бе настъпил. Когато мина покрай нея, преди да започне финалният рейд в кухнята, Мери Джейн си мърмореше нещо за онези мъртви лекари, лека им пръст, доктор Ларкин и онзи от Калифорния. Както и за химическите

аутопсии на мъртвите жени. Най-важното бе да не забравят да приберат нещата обратно, за да не ги усетят Роуан и Майкъл. Все пак всичко това не беше случайно, правеха го с определена цел и Мери Джейн бе онази, на която Мона трябваше да разчита изцяло!

— Мона Мейфеър.

Беше Еужения, тази тъпачка.

— Мона Мейфеър, Роуан Мейфеър е на телефона, обажда се чак от Англия!

Дърта кавгаджийка! Мона имаше нужда единствено от голяма лъжица за този сладолед, макар че вече почти бе изяла цялата кутия. Трябваше да намери друга.

О, чии малки крачета тропкат в тъмното, някой тичаше през всекидневната? Мориган цъкаше леко с езиче наред с топуркането.

— О, това е моята любима братовчедка Мери Джейн Мейфеър.

— Шшшт! — Сложи пръст на устните си Мери Джейн. — Тя те търси. Роуан е на телефона. Иска да говори с теб, каза да те събудим.

— Говори ти с нея от библиотеката и й кажи да остави съобщение. Не мога да рискувам да говоря с нея. Ти ще успееш да я баламосаш. Кажи й, че сме добре, а аз съм във ваната или нещо подобно. Питай за всички. Например как е Юри, как е Майкъл.

— Ясно. — И тя затопурка с мъничките си крачета обратно.

Мона обра с лъжицата и последния сладолед в кутията, а после я хвърли в мивката. Каква неразбория! А цял живот съм била така подредена, виж ме сега, явно парите развалят характера. Тя отвори следващата кутия.

Отново се чуха стъпките на магическите крачета. Мери Джейн нахлу в килерчето — направо влетя с жълтата си коса и бронзовите крака. Бялата дантелена пола под тънката талия се изви като камбанка.

— Мона! — прошепна тя.

— Кажи — отвърна Мона, също шепнешком. Какво ставаше, по дяволите! Тя изяде още една голяма лъжица от сладоледа.

— Роуан каза, че има извънредно важни новини за нас — отвърна Мери Джейн, очевидно много развълнувана от важноста на съобщението. — Каза, че ще ни разкаже всичко, когато се видим, но сега имала да свърши още нещо. Майкъл също. Юри бил добре.

— О, справила си се страхотно. Ами какво каза за охраната отвън?

— Каза да не ги отпращаме, да не променяме нищо. Вече се обадила на Райън. Каза ти да не излизаш и да си почиваш, да слушаш докторите.

— Практична жена, интелигентна жена. Хм... — Е, и втората кутия вече бе празна. Стига толкова. Тя цялата започна да трепери. Беше ѝ сту-у-удено! Защо пък да не се отърве от тези охранители?

Мери Джейн масажираше раменете ѝ.

— Добре ли си, скъпа? — После очите ѝ спряха на корема на Мона и лицето ѝ пребледня от страх. Тя посегна с дясната си ръка, сякаш да го докосне, но не посмя.

— Виж, време е да ти кажа всичко — каза Мона. — Да ти дам избор. Аз те въведох лека-полека в това, но не е честно и не е необходимо. Аз мога да направя каквото трябва, дори и да не ми помогнеш. Дори може би ще е по-добре да не ми помагаш. Или ще идем двете и ти ще ми помогнеш. Или ще ида сама.

— Къде?

— Там е работата. Махаме се оттук веднага. Не ме интересува никаква охрана. Можеш да шофираш, нали?

Тя мина покрай Мери Джейн и влезе в килера. Отвори шкафа с ключовете. Търсеше знака на линкълна. Лимузината беше „Линкълн“, нали? Когато Райън я докара, каза, че тя не бива да се качва в лимузина, която не е черна и не е линкълн. Ето, това бяха ключовете! Майкъл бе взел своите и тези от мерцедеса на Роуан. Но ключовете на лимузината бяха точно тук, където сигурно ги бе оставил Клем.

— Е, разбира се, че мога да карам, но откъде ще вземем кола?

— Ще вземем моята. Лимузината. Само че ще я караме без шофьор. Готова ли си? Да се надяваме, че шофьорът вече спи дълбоко. Е, какво ще ни трябва?

— Не трябваше ли да ми изясниш всичко и да ми дадеш право на избор?

Мона спря. И двете бяха в сянка. Къщата бе тъмна, светлина се процеждаше единствено от градината — синьото сияние на басейна. Очите на Мери Джейн бяха огромни и кръгли, караха носа ѝ да изглежда съвсем миниатюрен, а бузите много гладки. Кичурите на косата ѝ се поклащаха зад раменете, изглеждаха като царевична коприна. Светлината падаше точно в цепката между гърдите ѝ.

— А защо не ми го изясниш ти? — попита Мона.

— Добре — отвърна Мери Джейн. — Ти ще родиш детето, без значение какво е.

— Тук си права.

— И няма да позволиш на Роуан и Майкъл да го убият, без значение какво е.

— И тук си права!

— А най-доброто място, където можем да се скрием, е там, където никой няма да може да ни намери.

— Точно така!

— Сещам се само за едно такова място — Фонтевро. И ако отвържем всички лодки от пристана, те ще могат да се доберат дотам само със собствена лодка, ако изобщо решат да тръгнат след нас.

— О, Мери Джейн, ти си гений! Точно така!

Мамо, обичам те, мамо.

И аз те обичам, малка Мориган. Вярвай ми. Вярвай на Мери Джейн.

— Хей, да не вземеш сега да припаднеш! Слушай, отивам да взема възглавници, одеяла, такива работи. Имаш ли някакви пари?

— Купища двайсетдоларови банкноти в чекмеджето до леглото.

— Ти поседни. Ела тук с мен и поседни. — Мери Джейн я поведе към кухненската маса. — Сложи глава на масата.

— Мери Джейн, не се дръж с мен като с глупачка, моля те.

— Просто искам да си починеш, докато се върна.

И хукна с тракаците си токчета през къщата. Песента започна отново, сладостна, красива, песен за цветята и долината.

Спри, Мориган.

Говори ми, мамо. Чичо Жулиен те е накарал да легнеш с баща ми, но той не е знаел какво ще се случи. Ти обаче си разбирала, ти каза, че си разбрала, че двойната спирала в този случай няма нищо общо с някакво древно зло, а е чист израз на генетичен потенциал, който дреме в теб и в баща ми...

Мона се опита да отговори, но не беше нужно, гласът продължи песента си много тихо и бързо.

Хей, забави малко. Така жужушиш като пчела.

... огромната отговорност да оцелееш и да ме родиш, да ме обичаш, майко. Не забравяй да ме обичаш, аз имам нужда от теб, от

твоята любов, повече от всичко. Без нея аз, в своята крехкост, мога да изгубя воля за живот...

Всички се бяха събрали в каменния кръг, трепереха, плачеха, висок тъмнокос мъж се опитваше да ги успокои. Те се приближиха още до огъня.

— Но защо? Защо искат да ни избият?

А Ашлар каза:

— Те просто действат така. Те са войнолюбиви хора. Убиват онези, които не са от техния род. За тях това е толкова важно, както за нас храната и любовта. Те се хранят със смърт.

— Виж — каза Мона на глас. Вратата на кухнята се бе затръшна. Тихо, Мери Джейн! Не искам Еужения да се домъкне. Трябва да подходим научно към това, трябва да запиша всичко на компютъра си, да запиша какво виждам. Само дето е почти невъзможно да пишеш, докато си в транс. Когато идем във Фонтевро, ще ползваме компютъра на Мери Джейн. Мери Джейн, Бог те изпрати.

Мери Джейн се върна, като този път, слава богу, затвори леко вратата.

— Другите трябва да разберат, че това не е адско изчадие, а божие творение — каза Мона. — Лашър беше от ада, но говоря метафизично или метафорично, религиозно или поетично. Когато обаче такова същество се роди от две човешки същества, които носят мистериозен геном, тогава то е от Бог. От кого другото може да бъде? Емалет беше зачената при изнасилване, но не и моето дете. Е, поне не аз бях изнасилваната.

— Шшшт, нека се махаме оттук. Казах на охраната, че съм видяла странен човек отпред и ще те закарам до твоята къща да си вземеш дрехи, а после ще те заведа на лекар. Хайде!

— Мери Джейн, ти си гений.

Но когато се изправи, ѝ се зави свят.

— Господи!

— Държа те, спокойно. Опри се на мен. Боли ли те?

— Е, вероятно не повече от всички, в чиято утроба протича ядрена реакция. Да се махаме оттук!

Те запристъпваха по алеята, Мери Джейн я подкрепяше, когато имаше нужда, но Мона се справяше добре, като се придържаше за вратата и оградата, докато стигнат до гаража. Там ги чакаше голямата

лъскава лимузина и, слава богу, Мери Джейн запали двигателя и вратата се отвори. Бяха готови да потеглят.

— Мориган, спри да пееш! Трябва да помисля, да ѝ кажа как се отваря портата. Трябва да натиснеш малкото вълшебно копче.

— Знам! Качвай се.

Ревът на двигателя заглуши скърцането на затварящата се порта.

— Знаеш ли, Мона, трябва да те питам нещо. Просто трябва. Ами ако това същество не може да се роди, без ти да умреш?!

— Шшшт, пепел ти на езика, братовчедке! Роуан не умря, нали? А роди две такива! Няма да умра. Мориган няма да го позволи.

Няма, мамо, аз те обичам. Имам нужда от теб. Не говори за умирање. Когато говориш за смърт, аз я подушвам.

— Шшшт. Мери Джейн, наистина ли мислиш, че Фонтевро е най-подходящото място? Сигурна ли си? Дали обмислихме всички възможности, може би е по-добре да идем в някой мотел...

— Слушай, баба е там, а на нея можем да се доверим напълно. Онова момче, което е при нея, ще се измете оттам още щом му дам една двайсетдоларова банкнота.

— Но той не бива да оставя лодката си на пристана, защото някой друг може да...

— Няма да я остави, скъпа. Не се притеснявай, той ще откара баржата си у дома! Няма дори да припарва до пристана. Той живее в близкия град. Сега просто се отпусни и почивай. Във Фонтевро има всичко необходимо. Имаме си таван, който е сух и топъл.

— О, да, ще е чудесно.

— И когато утре слънцето изгрее, ще озари всички прозорци на тавана...

Мери Джейн натисна спирачките. Вече бяха на Джаксън авеню.

— Съжалявам, скъпа, но тази кола е много мощна.

— Затруднява ли те? Господи, никога не съм седяла тук, с това огромно купе зад гърба ми. Странно е, сякаш караш самолет.

— Не, не се затруднявам! — отвърна Мери Джейн и зави по Сейнт Чарлз. — Освен с тези гадни пияни нюорлиански шофьори. Полунощ е и пак е трудно да караш, особено ако караш кола с осемнайсет колела, каквато съм карала аз.

— И къде, по дяволите, си карала такава кола, Мери Джейн?

— В Аризона, скъпа. Наложих се да открадна един камион, но това е друга история.

Мориган отново се обаждаше, пееше, но бързо и жужащо. Вероятно пееше на себе си.

Нямам търпение да те видя, да те презърна! Обичам те още повече, защото си именно такава! О, това е съдба, Мориган, това затъмнява всичко — целия свят на люлки, дрънкулки и щастливи бащи. Е, той също ще бъде щастлив, когато започне да осъзнава, че правилата на играта са се променили изцяло...

Светът се въртеше пред очите ѝ. Студеният вятър помиташе равнината. Те обаче танцуваха въпреки вятъра, като отчаяно се опитваха да се сгреят. Защо топлината ги напусна? Къде бе тяхната родина?

Ашлар каза: „Сега това е нашата родина. Сега ще трябва да познаем студа така, както познавахме топлината“.

Не им позволявай да ме убият, мамо.

Мориган се бе свила на кълбо и изпълваше течността с балончета, косата ѝ падаше около нея и под нея, коленете ѝ бяха притиснати към очите.

Скъпа, защо мислиш, че някой ще те нарани?

Мисля го, защото и ти го мислиш, мамо. Знам онова, което знаеш ти.

— С бебето си ли говориш?

— Да, и то ми отговаря.

Очите ѝ вече се затваряха, когато излязоха на магистралата.

— Просто поспи, скъпа. Движим се много бързо, тази кола лети така, че скоростта изобщо не се усеща.

— Да не те спрат ченгетата.

— Скъпа, нима мислиш, че вещица като мен не може да се оправи с едно ченге? Дори няма да успеят да допишат акта!

Мона се засмя. Нещата се подреждаха перфектно. Наистина перфектно.

А най-доброто тепърва предстоеше.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Камбанката звънна... Той не сънуваше, по-скоро планираше. Но тъй като го правеше на ръба на съня, виждаше ярки образи, възможности, които не би могъл да осъзнае по друг начин.

Щяха да отидат в Америка. Щяха да вземат цялата информация, която бяха натрупали. Майната им на Стюарт и на Теса! Стюарт ги бе изоставил. Беше ги разочаровал за последен път. Щяха да носят спомена за него, неговата вяра и убеждение, благоговението му пред тайната. Но нищо друго от него нямаше да им е нужно.

Ще наемат някой малък апартамент в Ню Орлиънс и ще започнат систематично наблюдение на вещиците Мейфеър. Може да отнеме дори години. Но и двамата имаха пари. Марклин имаше истински пари, а Томи виртуални, които обаче се изразяваха в много милиони. Досега за всичко бе плащал Томи. Но Марклин можеше да се издържа, нямаше проблем. Колкото до семействата им, щяха да измислят някакво извинение — например обучение в чужбина. Вероятно дори щяха да запишат нещо в местния университет. Това нямаше значение.

Забавното щеше да започне, щом зърнат вещиците Мейфеър.

Камбаната, Господи, тази камбана...

Вещиците Мейфеър. Щеше му се сега да е в апартамента в „Риджънт парк“ и да чете досието. Да види снимките, последните доклади на Аарън, все още на факс хартия. Майкъл Къри. Да прочете изобилстващите от информация бележки на Аарън за Майкъл Къри. Това бе мъжът, който бе станал баща на чудовището. Това бе мъжът, когото Лашър бе избрал още като дете. Докладите на Аарън бяха изпълнени с вълнение, а към края с тревога — но по този въпрос бяха съвсем категорични.

Дали бе възможно обикновен човек да се научи на вещерска мощ? О, ами ако беше въпрос само на някакъв договор с дявола! Ами ако преливането на вещерска кръв му донесе телепатични способности? Глупости, пълни глупости. Но като се замислиш само за

тази могъща двойка: Роуан Мейфеър, лекар и вещица, и Майкъл Къри, който бе станал баща на красивия звяр.

Кой го бе нарекъл красив звяр? Дали беше Стюарт? Къде беше той, по дяволите? Проклет да си, Стюарт! Избяга като подплашен заек. Напусна ни, без дори да се обадиш, без да оставиш бележка за сбогом, намек къде можем да те намерим.

Ще продължат без Стюарт. А колкото до Аарън, как ли можеха да вземат записките му от жена му в Америка?

Целият план се крепеше на едно нещо — трябваше да си тръгнат оттук с неопетнена репутация. Трябваше да поискат разрешение да отсъстват, без да събуждат и най-малкото подозрение.

Той отвори очи със сепване. Трябваше да се махне оттук. Не искаше да губи и минута повече. Но ето я камбаната. Сигурно обявяваше началото на мемориалната служба. Заслуша се в нея — ужасен, скъсващ нервите звук.

— Събуди се, Томи — каза Марклин.

Томи се бе отпуснал в креслото до бюрото и хъркаше. По брадичката му бе потекла слюнка. Тежките му очила с рамки от черупка на костенурка бяха стигнали до самия край на заобления му нос.

— Томи, камбаната бие.

Марклин седна, изпъна дрехите си, колкото можа, и стана от леглото.

Стисна Томи за рамото.

Той отвори очи много объркан, погледна го с тревожния поглед на току-що събудил се човек, но веднага се окопоти.

— Да, камбаната — каза той спокойно. Прокара ръце през рошавата си червена коса и добави: — Най-последно.

Измиха си лицата. Марклин взе една книжна салфетка, сложи върху нея паста и изми зъбите си с пръст. Трябваше да се избърсне, но нямаше време за това. Трябваше да идат на „Риджънт парк“, да съберат всичко и да потеглят за Америка с първия полет.

— Разрешение за отсъствие, мамка му — каза той. — Аз няма да отсъствам, просто се махам оттук. Не искам да ходя в стаята си за багажа. Измитам се оттук на мига. Майната й на церемонията.

— Не бъди такъв глупак — измърмори Томи. — Ще кажем каквото е необходимо. И ще научим каквото е необходимо. После ще

напуснем по подходящия начин в подходящия момент.

Мамка му!

Някой почука на вратата.

— Идваме! — извика Томи и повдигна леко вежди. Поизпъна сакото си от туид. Изглеждаше някак разсеян и развълнуван.

Вълненият блейзер на Марклин бе много намачкан, а вратовръзката му я нямаше никъде. Е, добре, ризата си изглеждаше добре с пуловер. Връзката вероятно бе останала в колата. Беше я свалил, докато шофираше. Не, никога, никога нямаше да се върне тук.

— Три минути — чу се глас зад вратата. Беше някой от старите. Сега тук сигурно бъкеше от тях.

— Знаеш ли — обърна се Марклин към Томи, — не можех да понасям всичко това дори когато се мислех за предан послушник. Сега направо ме вбесява. Как може да ме будят в четири сутринта... Господи, всъщност е пет... за някаква мемориална церемония. Това е също толкова нелепо като онези модерни друиди, дето се обличат с чаршафи и ходят до Стоунхендж в деня на лятното слънцестоене или каквото там правят. Ще оставя на теб възможността да говориш от името и на двама ни. Може да те чакам в колата.

— Глупости — сопна се Томи. Той прекара гребена няколко пъти през косата си, но безрезултатно.

Излязоха заедно от стаята. Томи спря да заключи вратата. В коридора бе студено, както очакваха.

— Е, ти прави каквото искаш — каза Марклин, — но аз няма да се върна пак на този етаж. Могат да задържат всичко, което съм оставил в стаята си.

— Това ще е най-голямата глупост. Ще опаковаш нещата си, ако ще заминаваш по нормални причини. Защо не?

— Казвам ти, не мога да остана тук.

— А ако си оставил нещо съмнително в стаята си? Нещо, което ще разкрие целия заговор?

— Не съм. Сигурен съм, че не съм.

Коридорите и стълбището бяха празни. Вероятно те бяха останали последни от послушниците.

От първия етаж долиташе тих шепот. Когато стигнаха до подножието на стълбите, Марклин видя, че положението е по-лошо, отколкото си го бе представял.

Навсякъде имаше свещи. Всички, абсолютно всички, бяха облечени в черно! Електрическото осветление бе изключено. Въздухът бе задушлив и топъл. И в двете камини гореше огън. Мили боже! Дори бяха покрили прозорците с креп.

— О, ама всичко е много официално! — прошепна Томи. — Защо не ни казаха да се преоблечем?

— Тук е направо отвратително — каза Марклин. — Виж, давам им пет минути.

— По дяволите, престани да се правиш на глупак — сопна му се Томи. — Къде са послушниците? Виждам само старци.

Сигурно бяха стотина, на малки групички или насядали самотни до тъмните стени с дъбова ламперия. Навсякъде се виждаха само белокози глави. Е, сигурно по-младите членове на ордена бяха някъде наблизо.

— Ела. — Томи побутна Марклин и го поведе към залата. На банкетната маса бе наредена разкошна вечеря.

— Господи, та това си е цяло пиршество! — изуми се Марклин. Направо му призля от гледката — печено агнешко и телешко, купи с димящи картофи, купчини искрящи чинии и сребърни вилици.

— Да, явно се канят да пируват — прошепна Томи.

Цяла редица възрастни мъже и жени пълнеха мълчаливо чиниите си. Джоан Крос седеше в инвалидния си стол. Беше плакала. До нея бе страховитият Тимоти Холингшед, който носеше безбройните си титли на физиономията, както винаги. Арогантно копеле без едно пени в джоба.

Елвера минаваше през тълпата с гарафа червено вино. Чашите стояха на една странична маса. „Е, виж, от това може да си взема, помисли си Марклин, може да пийна вино.“

Внезапно му хрумна, че само след няколко часа ще е далече оттук, на самолета за Америка. Спокоен, със събути обувки, а стюардесата ще му сервира питие и вкусна храна.

Камбаната още биеше. Колко ли щеше да продължи това? Неколцина мъже близо до него говореха на италиански. Бяха застанали от късата страна на масата. Тук бяха и старите сковани британци, приятелите на Аарън, повечето вече оттеглили се от активна дейност. Имаше и една млада жена — е, поне изглеждаше млада. С черна коса и силно гримирани очи. Да, веднага си личеше, че са старши членове на

ордена. Тук беше и Брайън Холоуей от Амстердам. Както и онези анемични ококорени близнаци, които работеха в Рим.

Никой не поглеждаше никого, въпреки че разговорите течаха. Всъщност атмосферата бе тържествена, но някак празнична. Отвсякъде се чуваше шепот за Аарън, как направил това или онова... обичания, обожавания Аарън. Като че бяха забравили напълно Маркус и по-добре, помисли си Марклин. Само да знаеха колко евтино ги беше продал.

— Искате ли малко вино, господа? — тихо ги попита Елвера и посочи към редиците кристални чаши. Много фини чаши със столче. Всичко бе много изискано — по сребърните вилици имаше инкрустации.

Старите порцеланови чинии бяха извадени вероятно от някое хранилище. Сега бяха отрупани със сладкиши.

— Не, благодаря — отвърна Томи лаконично. — Няма да мога да ям, ако държа и чаша.

Някой се изсмия сред шепота и мърморенето, които се чуваха от всички страни. Друг глас се извиси над останалите. Джоан Крос седеше самотна сред тълпата, подпряла с ръка челото си.

— Но за кого точно скърбим? — прошепна Марклин. — За Маркус или за Аарън? — Трябваше да каже нещо. Свещите искряха дразнещо на фона на плаващия мраз около него. Той примигна.

Обичаше миризмата на чист восък, но тук тя бе абсурдно силна.

Блейк и Талмидж говореха разпалено в ъгъла. Холингшед се присъедини към тях. Доколкото Марклин знаеше, и тримата приближаваха шейсетте. Къде бяха послушниците? Не се виждаха никъде.

Дори Анслинг и Пери, официозните малки чудовища, ги нямаше. Какво ти нашепва инстинктът? Нещо не е наред, изобщо не е наред.

Марклин тръгна след Елвера и бързо я хвана за лакътя.

— Ние трябва ли да сме тук?

— Разбира се — отвърна тя.

— Но не сме облечени подходящо.

— Това няма значение. Ето, пийни. — Този път тя набута чашата в ръцете му. Той остави чинията си на ръба на дългата маса. Вероятно това бе нарушение на етикета, никой не бе направил така. Но, господи, каква маса само. На нея имаше дори печена глиганска глава с ябълка в

устата и малко прасенце сукалче, гарнирано с плодове на сребърен поднос. Ароматът беше доста изкусителен, трябваше да признае. Като че огладняваше! Какъв абсурд.

Елвера си бе тръгнала, но Нейтън Харберсън бе съвсем близо до него и го гледаше отвисоко, защото си беше доста висок.

— Орденът винаги ли прави така? — попита Марклин. — Дава банкет, когато някой умре?

— Имаме си ритуали — каза Нейтън Харберсън с почти печален глас. — Ние сме много, много стар орден. Приемаме обетите си много на сериозно.

— Да, много на сериозно — каза един от ококорените близнаци от Рим. Май беше Енцо или пък Рудолфо. Марклин не можеше да си спомни. И двамата приличаха на риби, защото очите им бяха твърде големи, за да изразяват нещо друго, освен болест, която бе поразила и двамата едновременно. А когато се усмихнеха, както сега, изглеждаха почти страховито. Лицата им бяха сбръчкани и слаби. Но все пак между тях имаше някаква много важна разлика. Каква ли беше? Марклин не можеше да си спомни.

— Има някои основни принципи — каза Нейтън Харберсън с кадифения си баритон. Беше повишил леко глас и говореше някак поверително.

— И определени неща, които никой не оспорва — обади се Енцо, близнакът.

Тимоти Холингшед се приближи към тях и го изгледа над орловия си нос. Косата му бе бяла и гъста, като на Аарън. Марклин не го харесваше изобщо. Приличаше на по-жестоката версия на Аарън, по-висок, по-показно елегантен. Господи, какви пръстени носеше само. Определено вулгарни и се предполагаше, че всеки от тях си има своя история за битки, предателство и отмъщение. Кога ли щяха да си тръгнат оттук? Кога ли щеше да свърши всичко това?

— Да, има неща, които за нас са свещени — каза Тимоти. — Ние сме като една малка нация.

Елвера се бе върнала и сега се намеси:

— Да, не става дума просто за традиция.

— Не — обади се един висок, тъмнокос мъж с мастиленочерни очи и бронзов тен. — Става дума за дълбоко нравствено убеждение и за лоялност.

— И за почит — добави Енцо. — Не забравяйте почитта.

— За консенсус — каза Елвира, като гледаше право в Марклин. Всъщност всички гледаха него. — Консенсус по отношение на това кое е ценно и как то трябва да бъде защитено на всяка цена.

В залата бяха влезли още хора, все старши членове. Шумът естествено се усили. Някой отново се засмя. Нима не разбираха, че не е уместно да се смеят?

Тук имаше нещо много сбъркано. Та ние сме единствените послушници, помисли си Марклин. А къде е Томи? Внезапно го обхвана паника, осъзна, че е изгубил Томи от поглед. Не, ето го, ядеше грозде от масата като някакъв римски плутократ. Трябваше да има малко достойнство и да не прави подобно нещо.

Марклин кимна смутено на събралите се около него и тръгна през тълпата, като за малко не настъпи един човек. Най-сетне се добра до Томи.

— Какво ти става, по дяволите? — попита го той, като гледаше към тавана. — Успокой се, за бога. След няколко часа ще сме в самолета. После ще бъдем в...

— Тихо, не казвай нищо — скастри го Марклин и осъзна, че вече не може да владее гласа си. Не си спомняше някога да е чувствал подобна тревога.

Едва сега забеляза, че всички стени са покрити с черни драперии. Двата часовника в голямата зала — също! И огледалата бяха забулени в черно. Всичко това му подежда ужасно изнервящо. Никога не бе виждал толкова старомодни погребални обичаи. В неговото семейство мъртъвците винаги биваха кремирани. Някой просто се обаждаше по-късно, за да съобщи, че работата е свършена. Точно това се бе случило и с неговите родители. Той бе в пансиона, лежеше в леглото си и четеше Иън Флеминг, когато дойде обаждането. Той само кимна и продължи да чете. Наследяваше всичко, абсолютно всичко.

Изведнъж му приля от свещите. Навсякъде имаше сребърни свещници. Някои бяха дори инкрустирани с бижута. Господи, колко пари бе натрупал орденът в своите подземия? Може би колкото богатството на една малка държава. И всичко това благодарение на глупаци като Стюарт, който преди много години бе завещал цялото си

имущество на ордена. Е, разбира се, с оглед на последващите обстоятелства вероятно бе променил завещанието си.

Да, последващите обстоятелства. Теса. Планът. Къде ли беше Стюарт сега — с Теса?

Разговорите ставаха все по-силни и по-силни. Чуваше се звън на чаши. Елвера се появи отново и му наля още вино.

— Изпий го до дъно, Марк — каза тя.

— Дръж се прилично, Марк — прошепна му Томи, като навря неприятно лице в неговото.

Марклин се обърна. Това не беше за него. Не можеше да стои така и да яде и пие на зазоряване, облечен в черни дрехи! Всички се бяха смълчали.

За секунда дори звънът на стъкло стихна, Марклин за малко да изкрещи. Желанието за това бе по-силно отколкото дори в детството му. Писък на ужас, на паника.

Томи го оципа по ръката и му посочи нанякъде.

Двойните врати към трапезарията бяха отворени. О, значи затова се бяха смълчали всички. Господи, нима бяха докарали останките на Аарън у дома?

В трапезарията бе същото — свещи и черен креп — още една пещера на печал. Той бе решен да не стъпва там, но преди да успее да се измъкне, тълпата бавно и тържествено го повлече към отворената врата. Двата с Томи бяха почти отнесени напред.

Не искаше нищо повече — само да се махне оттук...

Натискът отслабна, когато прекрачиха през вратите. Около дългата маса бяха насядали мъже и жени. Някой лежеше върху нея. Господи, не и Аарън! Не можеше да погледне Аарън. И те знаят, че не можеш да го погледнеш, нали? Чакат да се паникьосаш, а раните на Аарън да закървят!

Ужасно, глупаво. Той стисна ръката на Томи и веднага го чу да му шепне: „Стой мирен!“.

Най-накрая стигнаха до огромната стара маса. Там лежеше мъж с прашно вълнено сако и кал по обувките. Да, кал. Всъщност трупът не бе подготвен подходящо.

— Това е нелепо — прошепна Томи.

— Що за погребение е това?! — чу се да възкликва Марклин.

Той бавно се наведе, за да види лицето на мъртвеца, което бе извърнато на другата страна. Стюарт! Стюарт Гордън, мъртъв, проснат на тази маса! Изключително слабото лице на Стюарт, с орловия нос и с безжизнени сини очи. Господи боже, та те дори не бяха затворили очите му! Всички ли са откачили?

Отстъпи тромаво назад и се сблъска с Томи. Усети как го настъпва по пръстите и той бързо отдръпва крака си. Изведнъж изгуби способността си да разсъждава. Бе скован от страх. Стюарт е мъртъв, Стюарт е мъртъв, Стюарт е мъртъв!

Томи се взираше в тялото. Дали бе разбрал, че това е Стюарт?

— Какво означава това? — попита Томи с нисък и пълен с ярост глас. — Какво се е случило със Стюарт... — Но думите му не звучаха особено убедително. Гласът му, винаги монотонен, сега бе немощен от страх.

Останалите се приближиха към тях и ги принудиха да се притиснат към масата. Безжизнената лява ръка на Стюарт висеше току пред очите им.

— Господи боже! — извика гневно Томи. — Някой да му затвори очите.

Около масата стояха облечени в черно членове на ордена — цял низ от оплаквани. Или пък бяха чудовища? Дори Джоан Крос беше там, начело на масата. Ръцете ѝ бяха отпуснати на облегалките на инвалидната количка, зачервените ѝ очи бяха приковани в тях!

Никой не продумваше. Никой не помръдваше. Първият етап от тишината бе липсата на разговори. Това бе вторият етап — липса на движение, всички бяха така неподвижни, че Марклин дори не чуваше някой да си поема дъх.

— Какво се е случило с него? — извика пак Томи.

Отново никой не отговори. Марклин не можеше да откъсне очи от малката глава на мъртвеца с рядката бяла коса. Нима си се самоубил, жалки, откачени глупако? Така ли направи? От страх да не те разкрият?

И внезапно, съвсем внезапно, той осъзна, че погледите не са насочени към Стюарт, а към него и Томи.

Почувства болка в гърдите, сякаш някой бе започнал да притиска гърдната му кост с невъзможно силни ръце.

Обърна се отчаяно, за да огледа лицата на хората около него — Енцо, Харберсън, Елвера и останалите. Взираха се в него със зловещо изражение. Елвера се бе втренчила право в очите му. Точно до него стоеше Тимоти Холингшед, който го гледаше студено.

Само Томи не се взираше в него. Той се взираше към отсрещната страна на масата, а когато Марклин погледна натам, за да види какво го изпълва с толкова очевиден ужас, видя Юри Стефано, облечен като за погребение. Стоеше само на няколко метра от тях.

Юри! Юри бе тук, бе стоял тук през цялото време! Той ли бе убил Стюарт? Защо, за бога, Стюарт не е успял да го заблуди? Целта на цялото това подслушване и подмяната на факсовете бе само една — Юри никога, никога да не се свърже с метрополията отново. А този идиот Ланцинг бе позволил на циганина да избяга от долината.

— Не — каза Елвера, — куршумът го е улучил. Но не смъртоносно. И ето, той се върна у дома.

— Вие сте били съучастниците на Гордън — каза Холингшед с отвращение. — Вие двамата. И само вие изчезнахте.

— Неговите съучастници — обади се Юри от другата страна на масата. — Неговите любимци, неговите гении.

— Не! — извика Марклин. — Не е вярно! Кой ни обвинява в това?

— Стюарт ви обвини — каза Харберсън. — Документите, пръснати из кулата му, ви обвиняват, дневникът му ви обвинява, поезията му ви обвинява, Теса ви обвинява.

Теса!

— Как сте посмели да влезете в дома му?! — избуча Томи, почервенял от гняв.

— Не сте намерили Теса, не ви вярвам! — изпищя Марклин. — Къде е тя? Всичко това заради нея ли е? — И после, осъзнал ужасната си грешка, той най-после проумя в цялост това, което вече знаеше. О, защо не бе послушал инстинкта си! Той му казваше да си тръгне, а сега безспорно му шепнеше, че *вече е късно*.

— Аз съм британски поданик — тихичко промърмори Томи. — Не мога да бъда задържан тук от никакъв импровизиран съд.

Тълпата веднага се раздвижи и се приближи към тях, изтика ги леко към другия край на масата. Някой хвана Марклин за раменете — беше онзи отвратителен Холингшед. Томи започна да протестира

отново: „Пуснете ме!“, но вече бе късно. Тълпата ги повлече надолу по коридора, мекият тропот на крака по лъснатия под отекваше под дървените арки. Тази сган ги бе пленила, нямаше как да се измъкнат.

Вратите на стария асансьор се отвориха със силно изскърцване на метала и Марклин бе набутан вътре. Веднага се извъртя, но клаустрофобията го сграбчи така, че той отново изпищя.

Вратите обаче вече се затваряха. Двамата с Томи се притискаха един към друг, заобиколени от Харберсън, Енцо, Елвера, някакъв тъмнокос мъж, Холингшед и още няколко силни мъже.

Асансьорът потракваше и бучеше по пътя си надолу. Към подземията.

— Какво ще правите с нас? — попита Марклин внезапно.

— Настоявам да ни отведете отново на горния етаж — каза Томи надменно. — Настоявам да ни пуснете незабавно.

— Има престъпления, които смятаме за крайно отвратителни — каза тихо Елвера. Сега, слава богу, бе приковала поглед в Томи. — Има неща, които ние, като орден, не можем да простим или забравим.

— И какво означава това, бих искал да знам?! — настоя Томи.

Тежкия стар асансьор спря с поклащане. Излязоха в коридора. Ръцете отново сграбчиха Марклин.

Водеха ги по някакъв непознат пък към подземията, коридорът бе укрепен с груби дървени греди, като на минна шахта. Миришеше на пръст. Сега останалите вървяха или до тях, или зад тях. Отпред, в края на коридора, имаше две врати — големи дървени врати, вдадени под ниска арка и залостени с резе.

— Нима мислите, че можете да ме затворите тук против волята ми? — попита Томи. — Аз съм британски гражданин.

— Вие убихте Аарън Лайтнър — обяви Харберсън.

— Убихте и други хора, и то от името на ордена — обади се Енцо. Брат му стоеше до него и повтори думите му като влудяващо ехо.

— Вие ни очернихте в очите на хората — каза Холингшед. — Извършихте неимоверно зло от наше име!

— Не признавам нищо — отвърна Томи.

— Нямаме нужда от признанието ви — каза Елвера.

— Нямаме нужда от нищо — добави Енцо.

— Аарън умря, вярвайки във вашите лъжи! — извика Холингшед.

— По дяволите, няма да търпя това! — изрева Томи.

Но Марклин не можеше да се принуди да бъде възмутен и оскърбен, че го държаха като затворник и го принуждаваха да върви към вратата.

— Чакайте, моля ви, недейте. Чакайте — замоли се той. — Стюарт самоуби ли се? Какво се случи с него? Ако той беше тук, щеше да ни оправдае. Нали не мислите, че човек на неговите години...

— Запази лъжите си за Господ — прошепна Елвера. — Цяла нощ преглеждахме доказателствата. Говорихме и с вашата белокоса богиня. Освободи душата си чрез истината, ако искаш, но не ни пробутвай повече лъжите си.

Всички се притиснаха още по-плътно към тях. Принуждаваха ги да се приближат към помещението, или пък тъмницата. Марклин не знаеше.

— Спрете! — извика той внезапно. — Спрете, за бога! Спрете! Има неща за Теса, които не знаете, които просто не разбирате.

— Не им се подмазвай, идиот такъв! — изръмжа Томи. — Нима мислиш, че баща ми няма да задава въпроси? Аз не съм проклет сирак! Имам огромно семейство. Нима мислиш, че...

Някаква силна ръка сграбчи Марклин за кръста. Друга го стисна за врата. Вратите се отвориха навътре. С крайчеца на окото си Марклин видя, че Томи се бори и се опитва да изрита мъжете зад него.

Откъм отворените врати лъхна леден повей. Чернота. Не могат да ме затворят в мрака. Не могат!

И той най-сетне запищя. Не издържа повече. Писькът му започна, преди да го блъснат напред, преди да се препъне в прага, преди да осъзнае, че полита надолу в тъмата, към нищото, и че Томи пада с него, проклинайки ги, заплашвайки. Писькът му отекна твърде силно в каменните стени.

Удари се в твърда земя. Мракът бе навсякъде — и отвън, и в него самия. След това дойде и ужасяващата болка в цялото тяло. Той лежеше сред твърди неща с режещи ръбове. Господи боже! Седна и започна да опипва предметите, които се трошаха под пръстите му и издаваха гадна пепелива миризма.

Присви очи към единствената светлина, която струеше от една пролука горе. Загледа се и с ужас установи, че тя идва от вратата, през която бе паднал. На фона на светлината се очертаваха черните силуети на хора.

— Не, не можете да направите това! — изпищя той и задрапа напред в тъмното. А после, без да има къде да се опре, някак се изправи на крака.

Не можеше да види тъмните им лица; не можеше да различи дори очертанятията на главите им. Беше паднал много дълбоко, вероятно на десетина метра.

— Престанете, не можете да ни държите тук, не можете! — изрева той и вдигна умолително ръце към тях. Но фигурите отстъпиха от осветения отвор и той с ужас чу познат звук — пантите изскърцаха и вратите се затвориха.

— Томи, Томи, къде си? — извика той отчаяно. Ехото го изплаши. И то бе заключено с него. Нямаше къде да излети, освен да се върне обратно към него, към ушите му. Той посегна и докосна пода, докосна изпотрошените отломки и внезапно напипа нещо топло и влажно!

— Томи! — извика той с облекчение. Опипа устните му, носа, очите. — Томи!

И после, за част от секундата, която обаче му се стори дълга като целия му живот, той осъзна всичко. Томи беше мъртъв. Беше умрял при падането. А на тях изобщо не им пукаше. Нямаше да се върнат и за него, никога. Ако изобщо имаха намерение да се съобразяват със закона, нямаше да ги хвърлят от такава височина. И ето че Томи бе мъртъв. А той бе сам в мрака, до мъртвия си приятел, притиснат до тялото му и до другите неща — до костите.

— Но не можете да направите това, не можете да извършите подобно нещо! — Гласът му се извиси в писък. — Пуснете ме! Пуснете ме! — Ехото се върна, писъците се издигаха и после го връхлитаха. — Пуснете ме! — Думите вече не се различаваха. Виковете му ставаха все по-тихи и изпълнени с агония. А ужасният им звук му донасяше някакво странно успокоение. И той знаеше, че това ще е последната утеха, която някога ще получи.

Накрая легна до Томи и хвана ръката му. Може пък да не беше мъртъв. Може би щеше да се събуди и двамата щяха да изследват

заедно това място. Вероятно от тях се очакваше да направят точно това. Сигурно имаше път навън и останалите очакваха от него да го открие; сигурно искаха да мине през долината на смъртта, за да намери изход, но не искаха да го убиват. Та те бяха негови братя и сестри от ордена. Не, Елвера, милата Елвера, Харберсън и Енцо, и онзи стар злобен Клермон, те не бяха способни на подобно нещо!

Най-накрая се обърна и се надигна на колене. Когато опита да се изправи, левият му глезен се изкриви болезнено.

— Е, поне мога да пълзя, мамка му! — прошепна. — Мога да пълзя! — извика отново. И запълзя. Разбутваше костите пред себе си, заедно с мръсотията — някакви начупени скали или кости, кой знае. Не мисли за това. Не мисли и за плъхове. Не мисли!

Главата му внезапно се удари в нещо, в стена.

За шейсет секунди беше обиколил всички стени. Помещението беше съвсем малко — просто шахта.

О, добре, сега нямаше да мисли за излизане. Поне докато не се почувства по-добре и не стане на крака. Тогава ще потърси някой отвор, нещо като прозорец може би. Все пак тук имаше въздух, свеж въздух.

Просто си почини малко, помисли си той и се сгуши отново до Томи. Притисна чело в ръкава му и се опита да измисли какво да прави. Беше немислимо да умре тук, та той бе млад, как ще умре така, захвърлен в тъмница от някакви откачени старци... невъзможно. Да, почини си, подготви се за следващия си ход. Почини си...

Унесе се. Колко глупаво от страна на Томи да игнорира напълно втората си майка, да ѝ каже, че не иска да поддържа никакъв контакт с нея. Бяха минали шест месеца оттогава, дори година... Не, банката щеше да ги търси. Банката на Томи, неговата банка ще го потърси, когато той не изпрати чека за тримесечието. И кога беше това? Не, не бе възможно да са решили да ги заровят живи на това ужасно място! Той се стресна и се събуди от странен шум.

Чу го отново и отново. Беше му познат, но не можеше да се сети какъв е. По дяволите, в този пълен мрак не можеше да различи дори посоките. Трябваше да се заслуша. Всъщност бе цяла серия от шумове. Опитай да си ги представиш, да си ги представиш. И той го направи.

Някой зидаше стена, нареждаше тухли и ги слепяше с хоросан. Тухли и хоросан, високо горе.

— Но това е абсурдно, абсурдно. Това е средновековно, ужасяващо. Томи, събуди се! Томи! — Сигурно щеше да запищи отново, но бе твърде унижително да пищи пред тези копелета, които зазиждаха проклетата врата.

Той заплака тихо до ръката на Томи. Не, това беше просто наказание, за да ги накарат да съжаляват, да се разкаят, преди да ги изправят пред властите. Те нямаха намерение да ги оставят тук, да ги оставят да умрат! Беше просто някакво ритуално наказание само за да ги сплашат. Но най-ужасното бе, че Томи вече бе мъртъв! Но все пак беше нещастен случай. Когато дойдат за него, той ще е съвсем покорен. Важното е да се махне оттук! Само това искаше от самото начало — да се махне оттук!

„Не мога да умра така, това е немислимо. Невъзможно е да ми вземат живота, мечтите, величието, което едва успях да зърна заедно със Стюарт и Теса...“

Някъде, в дълбините на ума си той знаеше, че в логиката му има огромни, ужасни недостатъци, но продължи да си представя бъдещето. Как те ще дойдат, как ще му кажат, че са искали само да го изплашат, че смъртта на Томи е била нещастен случай, че не са очаквали падането да е толкова опасно. Глупаци, отмъстителни глупаци и лъжци. Трябваше да е готов, да е спокоен, вероятно дори да поспи заслушан в звуците от зидането над главата му. Не, те бяха спрели. Вратата бе зазидана, но това нямаше значение. Сигурно имаше и друг изход от тази тъмница, други пътища навън. По-късно ще ги открие.

Засега бе най-добре да се притиска към Томи, да се сгуши в него и да чака паниката да отmine, за да може да измисли какво да стори.

О, как можа да забрави, че Томи има запалка. Томи никога не бе пушил, също като него, но винаги носеше луксозна запалка. Палеше цигарите на красивите момичета.

Пребърка джобовете на панталоните му, не, беше в самото. Намери я, малка златна запалка. Дано имаше газ и да не е изхабена.

Седна бавно, като нарани дланта на лявата си ръка на нещо остро. Щракна запалката. Изскочи малко пламъче, което скоро се издължи. Около него се разля светлина, която разкри тясната тъмница, изсечена дълбоко, дълбоко в земята.

А тези остри, потрошени неща наоколо бяха кости, човешки кости. Точно до него лежеше скелет, който го гледаше с празните си

орбити, а ето и още един... Господи! Костите бяха толкова стари, че някои се бяха превърнали в прах! А Томи бе мъртъв, от устата му бе потекла струйка кръв, която пълзеше по врата му и влизаше в яката. И навсякъде, навсякъде имаше само кости!

Той изпусна запалката и ръцете му сами полетяха към главата. Очите му се затвориха, а устата се раззина в неспирен, оглушителен писък. Писъкът се изливаше от него в мрака и отнасяше ужаса и страха му към небесата. С цялата си душа той вярваше, че всичко ще е наред, че всичко ще е наред, ако някак спре да крещи, но викът се изливаше от него все по-оглушителен, вечен и безспирен.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Човек рядко се чувства в пълна изолация на борда на самолет. Дори на този — така луксозно тапициран, с дълбоки кресла и голяма маса — пак усещаш, че си на самолет. Знаеш, че си на почти дванайсет хиляди метра над Атлантика и чувстваш леките пропадания, докато машината язди ветровете, както огромен кораб язди вълните.

Седяха в трите кресла около масата. В трите върха на невидим равностранен триъгълник. Едното кресло бе специално изработено за Аш, това бе очевидно. Той вече бе застанал до него, когато ги покани да заемат другите две.

Другите кресла, до осеяните с илюминатори стени на кабината, бяха празни. Стърчаха като големи ръце в кожени ръкавици, готови да те сграбчат здраво и плътно. Едното от тях беше по-голямо от останалите. Беше за Аш, със сигурност.

Всичко беше в карамелено и златисто. Всичко беше модерно и почти съвършено. Младата американка, която сервира напитките, също беше съвършена. Музиката, която пуснаха за кратко — Вивалди — също беше съвършена.

Самюъл, удивителният дребосък, спеше в задното отделение, свит на леглото, прегърнал здраво бутилката, която бе взел от апартамента в „Белгрейвия“. Постоянно искаше някакъв булдог, който слугите на Аш нямаше как да му доставят.

— Аш, нали каза, че ще получа каквото пожелаея? Чух те да им нареждаш. Е, искам булдог! Искам булдог веднага.

Роуан се бе отпуснала в креслото, сложила ръце на подлакътниците.

Не знаеше колко време е минало, откакто е заспала. Беше се унесла по някое време. Сега изглеждаше изненадващо наелектризирана, взираше се в двамата мъже срещу нея — в Майкъл, който допушваше остатъка от цигарата си, като го държеше с два пръста, а малкото огънче вече се обръщаше навътре.

А Аш, облечен в едно от своите дълги, красиво скроени сака с навити небрежно ръкави, бяла риза, украсена със златни копчета за ръкавели с диаманти, които приличаха на опали, макар че тя не беше голям експерт по скъпоценните и полускъпоценни камъни. Опали. Очите му също имаха опалесцентен блясък. Панталоните му бяха широки, като на пижама, но също последна дума на модата. Той бе вдигнал невъзпитано крак на края на коженото си кресло. На дясната му китка блестеше тънка златна гривна — просто фина верижка, която блещукаше и му придаваше адски секси вид, но защо, тя не можеше да каже.

Той вдигна ръка, прокара я през тъмната си коса, като докосна с кутре белия кичур, сякаш не искаше да го забравя, не искаше да го пренебрегва. Сякаш държеше да го смеси с тъмните вълни. Това леко движение накара лицето му да оживее отново, както и начинът, по който оглеждаше кабината и най-накрая спря поглед на нея.

Тя самата почти не забеляза какво точно измъкна набързо от куфара си. Беше нещо червено, меко и свободно, което едва стигаше до коленете ѝ. Майкъл бе сложил перли на шията ѝ — малка красива огърлица. Това я изненада. Тогава бе съвсем замаяна.

Слугите на Аш бяха опаковали всичко останало.

— Не знаехме дали желаете да намерим булдог за Самюъл — каза младата жена, Лесли, и то неведнъж. Бе много притеснена да не би да не е угодила на шефа си.

— Това няма значение — каза ѝ Аш накрая. — В Ню Йорк ще му купим няколко. Може да си ги гледа в градината на покрива. Знаеш ли, Лесли, че има кучета, които живеят по покривите на Ню Йорк и никога не са слизали на улицата?

За какъв ли го смяташе тя, зачуди се Роуан. Какво ли мислеха всички за него? Кое бе огромното му предимство — заслепяващото богатство или заслепяващата красота?

— Но аз исках булдог сега — изсъска джуджето, преди да се отнесе отново. — Искам го сега.

Роуан се ужаси, когато го видя за първи път. Защо ли, заради вещерските гени? Заради вещерското знание? Или просто лекарят в нея се ужаси от гънките плът, които лека-полека бяха покрили цялото му лице? Той приличаше на някакъв шарен жив камък. Какво ли щеше да стане, ако тези гънки се отстранят, ако се разкрийт очите, ако се

видят устата, скулите, брадичката? Какъв ли щеше да стане животът му?

— Вещици Мейфеър — бе казало джуджето, щом ги видя.

— Всички ли ни познават в тази част на света? — попита Майкъл сприхаво. — Нима репутацията ни върви преди нас? Когато се прибера, ще взема да прочета повече за вещерството.

— Много добра идея — отбеляза Аш. — С твоите сили можеш да постигнеш много.

Майкъл се засмя. Определено си допаднаха. Тя виждаше това. Споделяха еднакви възгледи. Юри бе твърде див, твърде нервен, твърде млад.

По целия път на връщане след ужасния сблъсък в кулата на Стюарт Гордън Майкъл им разказа дългата история, чута от Лашър. За живота му през шестнайсети век, за странните му по-ранни спомени, за усещането му, че е живял дори преди това. Нямаше нищо налудничаво — просто той преповтаряше историята, която само двамата с Аарън знаеха. Всъщност беше я разказвал и на Роуан, но тя си я спомняше по-скоро като серия от образи и катастрофи.

Когато я слушаше отново в черната лимузина, докато се движеха с голяма скорост към Лондон, тя я осъзнаваше в детайли. Лашър — свещеникът, Лашър — светецът, Лашър — мъченикът, и после сто години по-късно появата на Лашър като познат за вещицата, но невидим глас, като бурен вятър, който шиба житата и рони листата от дърветата.

— Глас от долината — бе казал малкият човек в Лондон, посочвайки с пръст към Майкъл.

Какво ли беше това, зачуди се тя. Познаваше долината, никога нямаше да я забрави, никога нямаше да забрави затворничеството си при Лашър, който я влачеше през руините на замъка. Никога нямаше да забрави моментите, когато Лашър си „спомняше“ всичко, когато новата му плът призоваваше съзнанието му и го откъсваше от познанието на призрака.

Майкъл не беше там. Може би някой ден щяха да посетят заедно това място.

Аш бе казал на Самюъл да поспи, докато пътуват към летището. Джуджето бе изпило още половин литър уиски с много сумтене и

грухтене, както и с оригване от време на време. После изпадна почти в коматозен сън, докато го носеха към самолета.

Сега летяха над Атлантика.

Тя затвори очи и после ги отвори. Кабината блещукаше.

— Никога няма да нараня това дете — Мона — каза внезапно Аш и я стресна, събуди я напълно. Той гледаше Майкъл съвсем спокойно.

Майкъл дръпна за последно от малкия фас, смачка го в един голям стъклен пепелник и той заприлича на грозен малък червей. Пръстите му бяха много едри, мощни и опъстрени с черни косми.

— Знам, че няма да го направиш — отвърна Майкъл. — Но не разбирам защо съм толкова сигурен. Юри беше толкова изплашен.

— Аз съм виновен. Проявих глупост. Ето затова трябва ние тримата да си поговорим. Има и други причини.

— Защо ни се доверяваш? — попита Майкъл. — Защо изобщо се занимаваш с нас? Ти си зает човек, явно си милионер.

— О, да, и в това имаме нещо общо, нали? — каза Аш съвсем искрено.

Роуан се усмихна.

Беше изключително забавно да наблюдава контраста между мъжа със сини очи, гъсти вежди и дълбок глас и високия, слаб, но същевременно красив мъж с елегантни движения на китката, които бяха омагьосващи. И двамата бяха елитни мъжкарни, със съвършено телосложение и пламенен характер. И двамата — като повечето едри мъже — като че се радваха на огромна самоувереност и вътрешно спокойствие.

Тя погледна към тавана. Беше толкова изтощена, че всичко ѝ се виждаше размазано. Очите ѝ бяха сухи и сигурно скоро щеше да заспи. Просто се налагаше, но не можеше да го направи. Не и сега.

Аш отново заговори.

— Ти имаш една история, която никой, освен мен не може да чуе — каза Аш. — А аз искам да я чуя. Аз пък имам история, която ще разкажа само на теб. Искаш ли да ми се довериш? Искаш ли моето приятелство и някога, вероятно, обичта ми?

Майкъл се замисли и отвърна с лека усмивка и свиване на рамене.

— Мисля, че искам всичко това, щом настояваш.

— Добре — отвърна тихо Аш.

Майкъл пак се засмя, прозвуча като лек тътен.

— Но ти нали знаеш, че аз убих Лашър? Юри ти е казал. Сигурно не си много доволен, че съм убил един от твоите?

— Той не беше един от моите — каза Аш и се усмихна мило. Светлината блесна точно върху белия кичур на лявото му слепоочие. Мъж на трийсет вероятно, с елегантни сиви кичури — беше нещо като момчето гений на корпоративния свят — преждевременно забогатял, преждевременно посивял. Преживял векове, безкрайно търпелив.

При тази мисъл тя почувства гордост, че уби Гордън, а не него.

Да, тя го стори. За първи път в тъжния си живот се бе насладила при използването на силата си — да осъди на смърт един човек само с волята си, да унищожи тъканите в него. Убеди се в нещо, което винаги бе подозирала — че ако наистина иска да го направи, ако наистина помага на силата, вместо да ѝ пречи, тя проработва ужасно бързо.

— Искам да ви разкажа някои неща — каза Аш. — Държа да ги знаете, да знаете какво се случи и как се озовахме в долината. Не сега, сега сме много изморени. Но искам да ви ги разкажа.

— Да, и аз искам да ги науча — отвърна Майкъл. Посегна към джоба си, извади наполовина пакета с цигари и измъкна една. — Искам да знам всичко за теб. Искам да разгледам и книгата, ако решиш да ни позволиш да я видим.

— Всичко това е възможно — рече Аш и много елегантно отпусна ръка на коляното си. — Вие сте истинско племе от вещици. Ние с вас сме близки. Не е толкова ужасно сложно, наистина. Аз се научих да живея в дълбока самота. Забравих за всичко това с години. Но то отново се появи — желанието да бъда свързан с някого. Желанието някой да ме познава, да ме разбира, да бъда оценяван морално от друг изтънчен ум. Именно това винаги ме е привличало в Таламаска, от самото начало. Мисълта, че мога да ида там и да се доверя на учените, да говорим до късно през нощта. Това привлича и много други нечовеци към тях. Аз не съм единственият.

— Е, все пак всички имаме нужда от това, нали? — каза Майкъл, като хвърли бърз поглед към Роуан — още един от техните мълчаливи, тайни моменти, които приличаха на невидима целувка.

Тя кимна.

— Да — съгласи се Аш. — Хората рядко успяват да оцелеят без подобно общуване, без комуникация. Без любов. А нашата раса е любяща. Отне ни много време да проумеем агресията. Когато се срещнахме за пръв път с хората, бяхме като децата, но не бяхме деца. Това е просто друг вид благовидно поведение. В него има и упорство — желание да бъдеш задоволен на мига и стремеж към това нещата да си останат прости.

Той замълча. После попита много искрено:

— Какво всъщност ви тревожи? Защо се поколебахте, когато ви поканих да дойдете с мен в Ню Йорк? Какво ви минава през главите?

— Убийството на Лашър бе само въпрос на оцеляване за мен — каза Майкъл. — Имаше един свидетел, който можеше да разбере и прости, ако прошката на свидетел е необходима. И този човек е мъртъв.

— Аарън.

— Да, той искаше да отведе Лашър, но разбра защо не му позволих да го стори. Онези двамата също загинаха при нещо като самозащита...

— И ти се измъчваш заради тези три смъртни случая — заключи Аш тихо.

— Убийството на Лашър си беше преднамерено — каза Майкъл, сякаш говореше на себе си. — Това същество нарани жена ми; то ми отне детето, собственото ми дете. Въпреки че кой знае какво щеше да бъде това дете? Има толкова много въпросителни, толкова много вероятности. А после той уби и онези жени. Уби ги в стремежа си да се сдобие с потомство. Беше невъзможно да го оставя жив, както не бихме оставили да вирее вирус или насекомо. Съвместното ни съществуване беше немислимо, пък и имаше — нека се изразя с твоите думи — контекст, начинът, по който той се бе държал от самото начало, още докато беше дух, начинът, по който... ме беше използвал.

— Разбирам те — отвърна Аш. — И аз щях да го убия, ако бях на твое място.

— Наистина ли? — попита Майкъл. — Или щеше да го пощадиш, защото е един от малцината от твоя вид? Нима не би изпитал лоялност към един от своите?

— Не — отвърна Ашлар. — Не мисля, че ме разбираш, имам предвид, че не ме разбираш принципно. Аз отдадох целия си живот да

докажа на себе си, че не съм по-лош от хората. Спомнете си. Навремето аз доказах пред самия папа Григорий, че и ние имаме душа. Не бих пощадил блуждаеща душа, обзета от жажда за власт, древна душа, окупираше ново тяло. Това не събужда никаква съпричастност у мен.

Майкъл кимна, за да покаже, че разбира.

— Но наистина бих оставил Лашър да говори — продължи Аш, — да разкаже спомените си. Не бих изпитал лоялност към него. Нито християните, нито римляните успяха да проумеят едно — че убийството си е убийство, без значение дали е убийство на човек, или на един от нас. Но аз вярвам в това. Живях твърде дълго, за да храня някакви заблуди, че хората не са достойни за състрадание, че те са „различни“. Всички ние сме свързани; всичко е свързано. Как и защо, не мога да ви кажа. Но е така. Лашър е убивал, за да постигне целите си, и ако това зло може да бъде смачкано завинаги... — Той сви рамене и усмивката му се върна. Леко горчива може би, но пак мила и тъжна. — Винаги съм мислил, представял съм си, мечтал съм вероятно, че ако можем да се върнем назад, ако отново имаме шанс да живеем на земята, бихме могли да стъпчем това зло.

Майкъл се усмихна.

— Но сега не мислиш така.

— Не — каза Аш, — но има причини да не се замислям за подобни възможности. Ще разберете, когато седнем да поговорим. У дома, в Ню Йорк.

— Мразех Лашър — каза Майкъл. — Той беше зъл и имаше зли наклонности. Присмиваше ни се. Фаталната му грешка вероятно. Не съм съвсем сигурен. Освен това мисля, че и останалите искаха да го убия — и мъртвите, и живите. Вярваш ли в съдбата?

— Не зная.

— Как така не знаеш?

— Преди векове ми казаха, че моята съдба е да остана единствен от вида си. И то се случи. Но значи ли това, че е съдба? Аз бях хитър; оцелях през зимите и битките и през неизразими промеждия. И продължавам да оцелявам. Съдба или оцеляване? Не зная. Но каквото и да е, това създание е било ваш враг. Защо имаш нужда от прошката ми за стореното?

— Не това ме притеснява — каза Роуан. Заговори, преди Майкъл да успее да отвърне. Беше все така свита в креслото, отпуснала глава на кожата. Виждаше и двамата и те също гледаха към нея. — Поне не мисля, че това притеснява Майкъл.

Той не я прекъсна.

— Той се притеснява заради нещо, което сторих аз и което той не би могъл да стори.

Аш чакаше, Майкъл — също.

— Аз убих още един талтош — женски — каза тя.

— Женски? — попита тихо Аш. — Истински женски талтош?

— Да, истински — моята дъщеря от Лашър. Аз я убих. Застрелях я. Убих я, щом разбрах какво е и коя е. Убих я. Страхувах се от нея, колкото се страхувах и от него.

Аш изглеждаше развълнуван, но не и разстроен.

— Страхувах се да не се съберат — каза Роуан. — Страхувах се, че неговото предсказание за мрачното ни бъдеще ще се сбъдне, страхувах се, че някъде там, сред останалите Мейфеър, той се е сдобил със син, който ще я намери и ще родят потомство. Това щеше да е победа за него. Въпреки всичко, което изстрадахме и аз, и Майкъл, което са изстрадали всички вещици Мейфеър от самото начало... Този съюз щеше да е триумф за талтошите.

Аш кимна.

— Моята дъщеря дойде при мен от обич — каза Роуан.

— Да — прошепна Аш, явно нетърпелив да чуе още.

— Аз застрелях собствената си дъщеря — продължи Роуан. — Застрелях едно беззащитно момиче. А тя ме излекува, бе дошла да ме нахрани с млякото си и да ме излекува от изтощението след раждането ѝ. Ето това ме тревожи, това тревожи и Майкъл — че ти ще научиш за това. И ти, който искаш да се сближиш с нас, ще се ужасиш, щом откриеш, че съм убила женската, за която мечтаеш.

Аш се наведе напред в креслото, опрял лакти на коленете си. Единият му пръст бе извит под брадичката. Бе вдигнал вежди в леко смръщване, докато се взираше в лицето ѝ.

— Какво щеше да направиш, ако я бе открил? Ако беше открил моята Емалет? — попита Роуан.

— Така ли се казваше! — прошепна той изумен.

— Това име ѝ даде баща ѝ. Той ме насилваше постоянно, въпреки че спонтанните аборти бавно ме убиваха. И накрая, по някаква причина, това дете, Емалет, се оказа достатъчно силно, за да се роди.

Аш въздъхна. Отпусна се отново назад и сложи ръка на края на подлакътника. Взираше се внимателно в Роуан, но не изглеждаше нито ядосан, нито натъжен. Но пък кой би могъл да знае?

За част от секундата Роуан реши, че е пълна лудост да му признава това точно тук — в собствения му самолет, който се носеше тихо в небето. Но после реши, че е било неизбежно. Нещо трябваше да се направи, ако възнамеряваха да продължават напред, ако искаха наистина да се опознаят, ако наистина започваха да се харесват, ако вече бяха започнали да се сближават заради всичко, на което бяха станали свидетели.

— Щеше ли да я пожелаеш? — попита Роуан. — Нима нямаше да обърнеш света, за да се добереш до нея, за да я спасиш, за да я отведеш на сигурно място и да станеш баща на своя народ отново?

Майкъл се страхуваше за нея, грижата личеше в погледа му. Като гледаше двамата мъже, Роуан осъзна, че всъщност не признава всичко това само заради тях. Говореше заради себе си, защото тя бе майка, застреляла собствената си дъщеря, тя бе дръпнала спусъка. Внезапно потрепери, стисна силно очи, вдигна рамене, отпусна се отново в стола и килна глава на една страна. Бе чула тялото да се свлича на пода, бе видяла как се сгърчва лицето, бе вкусила млякото, гъстото сладко мляко, почти като бял сироп, божествено вкусно.

— Роуан — каза Аш нежно, — Роуан, Роуан, моля те, не преживявай всичко това отново заради мен.

— Но ти щеше да обърнеш света, за да я намериш — рече тя. — Нали затова си дошъл в Англия, когато Самюъл ти се е обадил, когато ти е разказал историята на Юри. Дошъл си, защото в Донелайт е бил забелязан талтош.

Аш кимна бавно.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Не знам отговора. Да, сигурно щях да дойда. Но дали щях да я отведа със себе си? Не зная.

— О, стига, как би устоял?

— Имаш предвид как бих устоял да положа отново началото на своя вид?

— Да.

Той поклати глава и погледна надолу замислен. Пръстът му отново се изви под брадичката, лакътят му се опираше на креслото.

— Странни вещици сте вие двамата — каза той.

— Защо? — попита Майкъл.

Аш стана, главата му почти докосваше тавана на кабината. Протегна се, после се обърна и направи няколко крачки със сведена глава. След малко отново се извърна към тях и каза:

— Вижте, не бива да продължаваме така с въпросите. Сега мога да ви кажа единствено, че съм доволен от смъртта на женската. Доволен съм, че е мъртва! — Той поклати глава и сложи ръка на полегатата облегалка на креслото. Погледна встрани, косата му падаше върху очите, изглеждаше доста див, слаб и драматичен, като магьосник.

— Помогни ми, Боже! — прошепна той. — Наистина изпитвам облекчение, радвам се, че разбирам едновременно и за съществуването й, и за смъртта й.

Майкъл кимна.

— Мисля, че започвам да разбирам.

— Наистина ли?

— Няма как да съществуваме заедно под слънцето, няма как — два вида уж така подобни и същевременно така различни, нали?

— Да, няма как — отвърна Аш и поклати глава в потвърждение на думите си. — Та коя раса може да съжителства с друга? Коя религия може да търпи друга? Войните са навсякъде; и по същество винаги са племенни, без значение какво казват хората! Те са племенни и се водят за пълно унищожение, без значение дали са между араби и кюрди, или турци и европейци, или пък руснаци и азиатци. Те никога няма да спрат. Хората мечтаят за края им, но той няма да дойде, докато човешкият род съществува. Ако моят вид се роди отново и хората бъдат изличени от лицето на земята, тогава ние ще живеем в мир. Но не вярва ли всеки народ в това?

Майкъл поклати глава.

— Не е нужно да се надига борба — каза той. — Не е невъзможно войните между различните нации да спрат.

— Да, не е невъзможно, но не е вероятно.

— Не е нужно един вид да властва над друг — настоя Майкъл.
— Дори не е нужно те да знаят за съвместното си съществуване.

— Имаш предвид, че трябва да живеем в тайна? — попита Аш.
— Имаш ли представа колко бързо нараства числеността на нашия вид? Имаш ли представа колко силни сме ние? Не, не можеш да знаеш, никога не си виждал как един талтош се ражда знаещ, никога не си виждал как пораста до пълния си ръст през първите няколко минути, часове или дни; никога не си го виждал.

— Аз съм го виждала — каза Роуан. — Виждала съм го два пъти.

— И какво мислиш? Какво би излязло от моето желание да открива женска? Какво би станало, ако започна да тъжа по твоята Емалет и потърся нейна заместничка? Какво би станало, ако отида при вашата невинна Мона със семето, което може да създаде талтош или пък да доведе до смъртта ѝ?

— Мога да ти кажа едно — отвърна Роуан, като си пое дълбоко дъх. — В мига, в който застрелях Емалет, не изпитвах и най-малкото съмнение, че тя е заплаха за моя вид и трябва да умре.

Аш се усмихна и кимна.

— И си била права.

Замълчаха. После Майкъл заговори:

— Сега знаеш най-страшната ни тайна.

— Да, така е — потвърди Роуан тихо.

— Но се чудя дали ние знаем твоята — добави Майкъл.

— Ще я научите — отвърна Аш. — Сега ще поспим. Очите ме болят. А и в корпорацията ме чакат доста задачи, които само аз мога да реша. Сега ще поспим и в Ню Йорк ще ви разкажа всичко. Ще научите всичките ми тайни, от най-малката до най-голямата.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

— Мона, събуди се.

Тя чу шумовете от блатото, преди още да е успяла да го види. Чу крякането на жабите и писъците на нощните птици, плясъка на водата около нея — тинеста, неподвижна и все пак отнякъде се чуваше този шум, вероятно от ръждясалите тръби или пък под борда на лодката. Бяха спрели. Това сигурно беше пристанът.

Сънува най-странния сън. Бе на изпит, след който щеше да управлява света, така че трябваше да отговори на всеки въпрос. От всички области на знанието — наука, математика, история, любимите ѝ компютри, финанси и дори за смисъла на живота. Последната бе най-трудната част, защото тя се чувстваше толкова жива, че не можеше да започне да оценява живота. Знаеше само, че е прекрасно да си жив. Дали бе стигнала максималните точки? Дали щеше да управлява света?

— Събуди се, Мона! — прошепна Мери Джейн.

Мери Джейн не можеше да види, че очите ѝ са отворени. Мона гледаше през прозореца на колата към блатото, към разкривените и наклонени дървета, болезнено осеяни с мъх, към лозите, увити като въжета около огромните стари кипариси.

На лунната светлина в пролуките между водните плевели се виждаха части от блатото и колената на кипарисите, по които имаше множество опасни шипове, щръкнали навсякъде. Някакви малки черни създания летяха в нощта. Може би бяха летящи хлебарки, по-добре да не мисли за това!

Гърбът ѝ болеше. Когато се опита да се наклони напред, почувства тежест и болка в цялото тяло. Пиеше ѝ се още мляко. Бяха спирали два пъти да купят, но тя искаше още. В хладилната чанта имаше няколко кутии, но беше по-добре първо да влязат в къщата.

— Хайде, скъпа, слез и ме чакай тук. А аз ще скрия колата някъде, за да не я види никой.

— Как ще скриеш тази огромна кола?

Мери Джейн отвори вратата и ѝ помогна да слезе, после се отдръпна назад и я погледна ужасена, въпреки че се постара да не го показва. Светлината от купето озаряваше лицето ѝ.

— Господи, Мона Мейфеър! Ами ако умреш?

Мона я сграбчи за китката, за да се изправи. Стъпи уверено на меката земя, осеяна с бели сияещи мидени черупки. Тръгнаха по кея в тъмното.

— Престани да говориш така, Мери Джейн. Но за всеки случай ще ти дам тема за размисъл, за да не мислиш за глупости — каза Мона. Опита се да вдигне торбата с провизии от пода на колата, но не можа да се наведе толкова.

Мери Джейн тъкмо бе запалила фенера. Обърна се, лъчът освети очите ѝ и тя доби доста призрачен вид. После освети порутената барака зад нея и няколко метра от разнебитения кей, както и мъха, който висеше от мъртвешките на вид клони над главата ѝ.

Господи, в мрака се щураха всякакви летящи твари.

— Мона Мейфеър, скулите ти направо стърчат от лицето! — каза Мери Джейн. — Кълна се, мога да видя зъбите през кожата около устата ти.

— О, престани, започваш да откачаш. Това е от светлината. Ти самата приличаш на призрак. — Боже, чувстваше се ужасно. Имаше силни болки и бе много отслабнала. Дори краката я боляха.

— Няма да повярваш какъв е цветът на кожата ти! Господи, приличаш на човек, потънал във вана с мляко и магнезий!

— Добре съм. Не мога да вдигна това нещо.

— Аз ще го взема, ти се облегни на онова дърво. За него ти говорих — най-старият кипарис по тези места. Онова там беше езерце, малко езерце. Семейството излизаше в него с лодки. Ето, вземи фенера, дръжката не пари.

— Изглежда доста опасен. В уестърните винаги хвърлят по някой такъв фенер в обора, където главният герой е пленен от лошите. Фенерът се чупи и подпалва сено. Не ми харесва тази работа.

— Е, тук никой няма да направи подобно нещо — извика Мери Джейн над рамото ѝ, докато вадеше от колата торбите и ги стоварваше върху мидите. — Пък и тук няма никакво сено, а дори и да имаше, щеше да е влажно.

Фаровете на колата осветиха блатото, проникнаха дълбоко сред дънерите — дебели и тънки — и дивите разкривени палми и бананови дървета. Водата въздъхна и се раздвижи отново, вдигна се воня на застояло, а после всичко отново притихна.

— Господи, какъв пущинак — прошепна Мона, но някак с възхита. Харесваше ѝ дори студеният въздух тук, безжизнен и мек, несмуцаван от бриз, но все пак раздвижван, вероятно от водата.

Мери Джейн остави хладилната чанта на земята.

— Не, скъпа, гледай на другата страна. Когато обърна колата назад, ще видиш ей там светлините на Фонтевро!

Вратата се затръшна и гумите изхрущяха по чакъла.

Голямата кола зави надясно и светлините на фаровете се плъзнаха по тънките дървета фантоми. И ето, тя ги видя — огромни и ужасни в този полумрак — извитите прозорци на таванския етаж, които просветваха и примигваха, докато колата вземаше завоя.

Притъмня още повече, но силуетът на къщата се виждаше — огромна черна грамада на фона на небето. Невъзможно, но изглеждаше сякаш тя се срутва в момента.

Мона почти изкрещя от страх, макар че не бе сигурна. Не можеше да отиват в тази къща, не и в къща, която е така наклонена и буквално се срутва. Наводнена къща бе едно — но тази? Докато колата се движеше нататък, бълвайки малко облаче бял дим, тя забележа светлина в тази невъобразима руина. Струеше от горния етаж, през полукръглия прозорец в средата на верандата. За миг на Мона дори ѝ се стори, че чува там да свири радио.

Фенерът излъчваше доста светлина, но мракът все така си оставаше непрогледен. Не се виждаше нищо, освен лъча на фенера и мътната светлина, която струеше от порутената къща.

Господи боже, Мери Джейн явно не знаеше, че това проклето място е започнало да се срутва в нейно отсъствие! Трябва да извадим бабата навън, ако вече не е потънала без всякакви церемонии в това блато! Какво блато само, какво чудо! Миризмата беше най-зеленикавата миризма, която бе усещала в живота си. Но щом вдигна поглед, тя видя, че небето сияе в такова розово, каквото можеше да се види само в Луизиана. Немощните дръвчета протягаха крехките си клони, за да се свържат едно с друго, мъхът бе станал прозрачен, разстиляше се на безкрайни воали. Птиците, чуй само писъците на

птиците. Най-горните клони на дърветата бяха тънки и покрити с паяжини, сребърни паяжини. Интересно от паяци ли бяха изпредени, или от копринени буби?

— Наистина виждам чара на това място — каза тя. — Само тази къща да не бе пред срутване.

Мамо.

Чувам те, Мориган.

Откъм пътя се чу някакъв шум. Господи, Мери Джейн тичаше към нея сам-сама в тъмното. Мона поне можеше да се обърне и да ѝ освети пътя с фенера. Гърбът ѝ болеше почти непоносимо, а дори не бе вдигала нищо, само държеше този ужасно тежък фенер.

Дали теорията на еволюцията важи за абсолютно всеки вид на планетата? Дали няма някоя вторична теория, теория за спонтанното развитие?

Мона разтърси глава, за да се събуди напълно. Пък и не знаеше отговора на този въпрос. Всъщност никога не бе виждала логика в еволюцията. *Науката е достигнала точка, при която различни вярвания, навремето отхвърлени като метафизични, вече се приемат за напълно възможни.*

Мери Джейн изникна от мрака, тичаше като малко момиченце. Бе свалила обувките си с високи токчета и ги държеше в дясната си ръка. Когато стигна до Мона, спря и се преви на две. Опита да си поеме дъх и после я погледна.

— Господи, Мона Мейфеър — каза тя задъхано. Красивото ѝ лице лъщеше от пот. — Трябва да те заведе веднага в къщата.

— Чорапогащникът ти е съдран.

— Е, много важно — каза Мери Джейн. — Мразя чорапогащници. — Тя взе хладилната чанта и затича надолу по пристана. — Хайде, Мона, идвай. Имам чувството, че ще се споминеш пред очите ми.

— Ще престанеш ли? Бебето може да те чуе!

Чу се силен плисък. Мери Джейн бе хвърлила хладилната чанта в лодката. Значи имаше лодка. Мона се опита да ускори ход по проскърцащите дъски, но всяка стъпка бе мъчение. После внезапно усети, че става нещо. Почувства болка в кръста и гърба, сякаш я шибнаха с камшик. Спря и прехапа устни, за да не закрещи.

Мери Джейн вече тичаше назад към лодката с втората торба.

— Искам да ти помогна — каза Мона, но едва успя да изрече думите. Вървеше бавно покрай ръба на пристана. Зарадва се, че още е с ниски обувки, макар че не си спомняше да ги е обувала. После видя плитката баржа, в която Мери Джейн остави и последните торби, възглавниците и одеялата.

— Сега ми дай фенера и стой тук, докато не приближа лодката — каза тя.

— Мери Джейн, аз май малко се страхувам от водата. Чувствам се някак тромава, не знам дали ще мога да се кача в лодката.

Болката пламна отново.

Мамо, обичам те. Много ме е страх.

— Не се страхувай и млъкни! — извика Мона.

— Какво каза? — попита Мери Джейн.

Тя скочи в голямата метална лодка, стисна дългата тояга, която бе прикрепена някак за единия ѝ борд, и приближи лодката до пристана с няколко бързи тласъка. Фенерът беше на носа, където имаше нещо като малка поставка, на която се закачаше. Багажът бе зад гърба на Мери Джейн.

— Хайде, скъпа, просто стъпи вътре. Бързо, точно така, сега и другия крак.

— Господи, ще потънем.

— Стига, скъпа, не говори глупости. Дълбочината тук е по-малко от два метра! Може да се изцапаме, но няма да се удавим.

— Спокойно мога да се удавя в два метра вода — каза Мона. — А и къщата, Мери Джейн, погледни я само.

— Какво ѝ е?

Светът милостиво престана да се върти пред очите ѝ. Май твърде здраво бе хванала ръката на Мери Джейн. Сега трябваше да я пусне. Добре, лесна работа! Мери Джейн хвана с две ръце пръта и те се отделиха от пристана.

— Но, Мери Джейн, погледни — каза Мона.

— Да, скъпа, не е далече, просто се успокой. Лодката е голяма и стабилна. Нищо няма да се случи. Ако искаш коленичи или пък седни, но не ти препоръчвам да се тревожиш за това.

— Къщата, къщата е килната на една страна.

— Скъпа, тя е така от петдесет години.

— Знаех си, че така ще кажеш. Но ако потъне? Господи, не мога да я гледам! Ужасно е такава грамада да се килне толкова много, като...

Болката отново я връхлетя — злобна, силна, мимолетна.

— Е, недей да я гледаш тогава! — каза Мери Джейн. — Няма да повярваш, но аз самата измерих наклона с парче стъкло и компас. По-малък е от пет градуса. Изглежда така килната заради колоните.

Тя вдигна пръта и лодката с плоско дъно се плъзна бързо напред по инерция. Сънливата нощ се заключваше около тях, зелена и мека, пълзящите растения се спускаха от голите клони на дърветата, които изглеждаха готови да паднат в блатото.

Мери Джейн отново заби кола във водата и натисна силно. Лодката полетя към огромната тъмна сянка, издигаща се пред тях.

— О, господи, това предната врата ли е?

— Ами сега е малко увиснала на пантите, ако това имаш предвид, но такава е положението. Скъпа, ще те заведе точно до вътрешното стълбище. Ще вържем лодката точно отпред, както винаги.

Бяха стигнали до верандата. Мона притисна устата си с ръце, прииска й се и да закрие очите си, но знаеше, че ще падне, ако го стори. Тръгна право към дивите лози, сплетени над главите им. Накъдето и да погледнеше, виждаше тръни. Сигурно навремето са били рози, може би отново щяха да бъдат. В тъмното се виждаха и някакви цветя — глициния. Обичаше глицинията.

Ами ако тези колони рухнат точно сега. Не бе виждала пошироки колони. Господи, не беше виждала такива дори на рисунките. Та това си беше абсолютно разкошна постройка в стил Гръцко възраждане. Но досега не бе познавала никой, който е живял тук, поне не можеше да си спомни.

Орнаментите по тавана на верандата бяха изгнили, грозна дупка зееше над нещо, което можеше да е убежище на гигантски питон или пък цяло гнездо на хлебарки. Може би жабите ядат хлебарки. Жабите не спираха да кречат, хубав звук, много силен в сравнение с понежните песни на градинските цикади.

— Тук няма хлебарки, нали, Мери Джейн?

— Хлебарки ли? Скъпа, тук има отровни и водни змии и много алигатори. Котките ми ядат хлебарките.

Те влязоха през входната врата и се озоваха в огромно фоайе, изпълнено с миризмата на влажен гипс, на лепило от белещите се тапети и вероятно на дърво. О, тук всичко миришеше на гнило, на блато, на непознати твари. Леко развълнуваната вода хвърляше зловещо сияние по стените и тавана. Вълнички светлина, които бяха почти хипнотични.

Внезапно Мона си представи Офелия, която се носи по водите на потока с цветя в косите.

През големите врати се виждаше порутен салон, където светлината също танцуваше по стената. Имаше и някакви мокри остатъци от драперии, така потъмнели от водата, че цветовете им вече не личаха. Тапетите висяха на големи парчета.

Малката лодка се удари в стълбите с трясък. Мона посегна да се хване за перилата. Сигурна бе, че ще падне, но не стана така. Още една вълна на болка стегна корема ѝ и се вряза дълбоко в гърба ѝ. Тя сдържа дъха си.

— Мери Джейн, трябва да побързаме.

— О, и още как! Мона Мейфеър, много се страхувам.

— Недей. Бъди смела. Мориган има нужда от теб.

— Мориган!?

Светлината от фенера потрепери и се заиздига към високия таван на втория етаж. Тапетите бяха на малки цветни букетчета, които бяха така избледнели, че приличаха само на скици. Големи дупки зееха на стените, но тя не можеше да види нищо през тях.

— Стените са тухлени, не се притеснявай за това. Всяка стена вътре е тухлена, като на Първа улица. — Мери Джейн връзваше лодката. Наистина бяха акостирали на самото стъпало. Сега вече не се люлееха. Мона се хвана за перилата. Страх я беше да слезе, както и да остане в малката лодка.

— Качвай се нагоре, аз ще взема багажа. Качвай се и иди да поздравиш баба. Не се притеснявай за обувките си, имам няколко сухи чифта. Ще ти донеса всичко.

С леки стонове Мона посегна предпазливо към перилото и го стисна с две ръце. Излезе от лодката и запази равновесие, докато не застана съвсем стабилно. Стълбището нагоре беше сухо.

Ако не беше наклонено, вероятно щеше да изглежда съвсем сигурно. И ето я сега — застанала там, с една ръка на перилото, а

другата — опряна на меката прогизнала гипсова стена отляво. Погледна нагоре и почувства къщата, почувства гниенето ѝ, силата ѝ, упорството ѝ да не падне в необятните води.

Къщата бе масивна и силна, поддаваше съвсем бавно. Вероятно щеше да си остане така завинаги. Но когато си помисли за блатото, Мона се зачуди как така не ги е погълнало досега, както лошите типове по филмите загиват в плаващи пясъци.

— Качвай се нагоре — каза Мери Джейн, която вече бе хвърлила едната торба на стъпалото пред нея. Трополеше, местеше нещо. Явно бе много заета.

Мона пое нагоре. Да, стълбището бе стабилно и удивително сухо, когато тя стигна до върха му. Толкова сухо, сякаш тук бе пленено ярко пролетно слънце, от което дъските бяха избелели, да, избелели като плавеи.

Най-накрая се озова на втория етаж. Реши, че ъгълът на наклона може и да е по-малък от пет градуса, но е достатъчен да те влуди. После присви очи, за да види по-добре дъното на коридора. Там се издигаше още една голяма и красива врата с полукръгъл прозорец отгоре и електрически крушки от двете, страни, които висяха на кръстосани жици от самия таван. Имаше и мрежа против комари. Много мрежи против комари, през които струеше мека електрическа светлина.

Пристъпи няколко крачки, като все още се придържаше към стената, която сега вече бе съвсем твърда и суха. От дъното на коридора се чу тих смях. Когато Мери Джейн стигна до втория етаж с фенер в ръка и остави торбата на върха на стълбището, Мона видя едно дете да стои на прага на стаята в края на коридора. Беше момче, с много тъмна кожа, с големи черни очи и мека черна коса. В лицето приличаше на малък индийски светец, който се взираше в нея.

— Хей, Бенджи, ела ми помогни. Хайде де! — извика Мери Джейн.

Момчето тръгна спокойно напред. Щом се приближи, вече не изглеждаше така малко. Беше високо може би колкото Мона, което не означаваше кой знае какво, защото Мона още не бе прехвърлила метър и петдесет и вероятно нямаше и да ги мине.

Момчето бе от онези красиви деца с мистериозна смесица от африканска, индийска, испанска, френска и може би мейфеърска кръв.

На Мона ѝ се прииска да го докосне, да докосне бузата му и да провери дали кожата му е такава, каквато изглежда — много, много фина. Спомни си думите на Мери Джейн как се продавал в центъра на града. И изведнъж пред очите ѝ блесна образ — виолетова стая с много лампиони, джентълмени-декаденти като чичо Жулиен в бели костюми и прочие. Видя и самата себе си в месингов креват заедно с това възхитително момче!

Откачена работа. Болката отново я сепна. За малко да падне на земята, но упорито запристъпва напред. Ето ги и котките. Боже, вещерски котки — големи, с дълги опашки, пухкави, с демонични очи. Бяха поне пет, стрелкаха се покрай стените.

Красивото момче с блестящата черна коса понесе двата сака с провизии по коридора пред нея. Тук дори беше чисто, той май беше помел и обрал праха.

Обувките ѝ жвакаха. Всеки миг щеше да припадне.

— Ти ли си, Мери Джейн? Бенджи, моето момиче ли се върна? Мери Джейн!

— Идвам, бабо, идвам. Какво правиш, бабо? — Мери Джейн притича край Мона, понесла тежката хладилна чанта. Лактите ѝ стърчаха встрани, а косата ѝ се развяваше.

— Хей, здравей, бабо! — И тя изчезна зад вратата. — Какво правиш?

— Ям крекери и сирене, искаш ли?

— Не, не сега. Дай ми целувка. Телевизорът да не е развален?

— Не, скъпа. Просто ми омръзна. Бенджи записваше песните, които му пеех. Бенджи!

— Виж, бабо, трябва да вървя. Водя Мона Мейфеър. Ще я заведа на тавана, където е по-топло и сухо.

— О, да, да — прошепна Мона. Облегна се на стената, която сякаш избяга от нея. Боже, почти можеш да легнеш на такава наклонена стена. Почти.

Краката ѝ пулсираха, болката се върна отново.

Мамо, аз идвам.

Задръж, скъпа, трябва да се кача на горния етаж.

— Доведи Мона Мейфеър тук. Доведи я тук.

— Не, бабо, не сега! — Мери Джейн излетя от стаята, бялата ѝ пола се плъзна покрай касата на вратата, ръцете ѝ бяха протегнати към

Мона.

— Нагоре, скъпа, право нагоре, хайде, ела тук, зад завоя.

Чу се някакъв шум точно когато Мери Джейн я преведе по завоя на стълбището и застанаха в подножието на стъпалата. Мона видя от стаята зад тях да изниква миниатюрна женица. Сивата ѝ коса бе сплетена на хлабави плитки, прихванати с панделки. Лицето ѝ бе много сбръчкано, а очите — изумително черни, присвити от веселие.

— Трябва да побързаме — каза Мона и тръгна колкото може побързо, като се държеше за перилата. — Става ми зле от този наклон.

— Лошо ти е заради бебето!

— Продължавай напред и светни лампите — извика старицата, като стисна ръката на Мона с удивително силната си и суха ръчица. — Защо, по дяволите, не ми казахте, че това дете е бременно?! Господи, та това е детето на Алисия, което едва не умря, когато му отрязаха шестия пръст!

— Какво? Мен ли имате предвид? — Мона се обърна към древното сбръчкано лице с малки, плътно притиснати устни.

Жената ѝ кимна.

— Искаш да кажеш, че съм имала шести пръст? — попита Мона.

— О, имаше, скъпа, и за малко да отидеш на небето, когато те упоиха. Никой ли не ти е казал, че сестрата ти би два пъти упойка и сърцето ти почти спря. Евелин дойде и те спаси!

Бенджи се втурна покрай тях нагоре по стълбището. Босите му крака шляпаха по голия под.

— Не, никой не ми е казал. Господи, имала съм шести пръст!

— Нима не разбираш — това ще ти помогне! — обяви Мери Джейн.

Тръгнаха нагоре, до светлината имаше около стотина стъпала. Малката фигурка на Бенджи, който бе включил лампите, сега слизаше бавно надолу. Мери Джейн обаче вече бе започнала да вика по него.

Бабата стоеше в подножието на стъпалата. Бялата ѝ нощница стигаше чак до мръсния под. Черните ѝ очи сякаш измерваха Мона. „Мейфеър, да, истинска Мейфеър“, помисли си Мона.

— Вземи одеялата, възглавниците и всичко останало — каза Мери Джейн. — Побързай. И донеси млякото, Бенджи, млякото.

— Чакай малко — извика бабата. — Струва ми се, че това момиче няма време да се настанява на тавана. Трябва да отиде веднага

в болница. Къде е камионът? На пристана ли е?

— Остави това, тя ще роди тук — каза Мери Джейн.

— Мери Джейн! — изрева старицата. — За бога, не мога да се кача горе заради крака си.

— Просто се върни в леглото, бабо. Накарай Бенджи да побърза с багажа. Бенджи, да знаеш, че няма да ти платя!

Те продължиха по стълбите към тавана. С изкачването ставаше все по-топло.

Помещението беше огромно.

И тук се виждаха оплетените жици на електрическите крушки. Имаше отоплителни печки и гардероби във всяка ниша. Във всяка, освен в една, където имаше легло, а до него — газена лампа.

Леглото беше огромно, с тъмни семпли колони, типични за провинцията. Балдахин нямаше, само мрежа против комари, спусната от върха и надиплена. Мрежа имаше и на входа на нишата. Мери Джейн я повдигна, когато Мона политна напред към мекия матрак.

О, беше съвсем сух! Наистина. Пухеният юрган падна върху нея. Възглавници, много възглавници. А газената лампа, макар че изглеждаше опасно близо, превръщаше нишата в нещо като палатка.

— Бенджи! Донеси хладилната чанта веднага.

— Шери, ама аз тъкмо я занесох на задната веранда — каза момчето с явен каджунски акцент. Изобщо не звучеше като старицата. „Тя говори като една от нас, помисли си Мона, е, може би с малка разлика...“

— Тогава иди я донеси! — нареди Мери Джейн.

Мрежата отразяваше златистата светлина и разкрасяваше нишата с леглото. Да, това бе хубаво място за умиране, може би по-хубаво дори от потока с цветята.

Болката се върна, но този път бе много по-поносима. Какво трябваше да прави сега? Беше чела за това. Да си сдържа дъха или нещо подобно? Не помнеше. Точно по този въпрос не се бе информирала достатъчно. Исусе Христе, май че се започваше.

Тя стисна ръката на Мери Джейн, която седеше до нея, гледаше я и попиваше потта от челото ѝ с нещо меко и бяло, по-меко от носна кърпа.

— Да, скъпа, тук съм. То става все по-голямо, Мона. То не е просто... не е...

— То ще се роди — прошепна Мона. — То е мое. Ще се роди, но ако умра, ще трябва да направиш нещо за мен. Ти и Мориган.

— Какво!

— Ще ми направиш смъртен одър от цветя.

— Какво?

— Тихо, говоря за нещо наистина важно.

— Мери Джейн! — изрева бабата от долния етаж. — Ела долу и помогни на Бенджи да ме занесе до тавана, момиче!

— Ще направиш сал, пълен с цветя — каза Мона. — С глициния, рози и всичко, което расте навън, блатни ирисии...

— Добре, добре и после какво?

— Ами ще го направиш съвсем крехък, много крехък, за да може, докато се нося на него, той да се разпадне от течението и аз да потъна във водата... като Офелия!

— Да, добре, както кажеш! Мона, много съм изплашена. Много.

— Тогава бъди вещица, тук няма кой да възрази, нали така?

Нещо се спуска! Сякаш вътре в нея се отвори дупка. Господи, нима започваше да умира?

Не, мамо, аз идвам. Моля те, бъди готова да поемеш ръката ми. Имам нужда от теб.

Мери Джейн се свлече на колене, ръцете ѝ полетяха към лицето.

— Господи боже!

— Помогни ѝ, Мери Джейн! Помогни ѝ! — запищя Мона.

Мери Джейн стисна здраво очи и сложи ръце върху издутия корем на Мона. Болката беше ослепяваща. Опита се да види светлината по мрежата, да види стиснатите очи на Мери Джейн, да почувства ръцете ѝ, да чуе шепота ѝ. Но не можеше. Потъваше. Потъваше сред блатните дървета, протегнала ръце, за да се хване за клоните им.

— Бабо, ела да ми помогнеш! — извика Мери Джейн. И тогава се чу бързото топуркане на старицата!

— Бенджи, махай се оттук — викна тя. — Слизай долу, вън, махай се.

Мона потъваше все по-надълбоко, болката я стягаше все по-безмилостно. Господи, нищо чудно, че жените се страхуваха от раждането! Не беше шега работа. Направо си беше ужасно. Боже, помогни ми!

— Господи, Мери Джейн! — извика бабата. — Та това бебе ходи!

— Бабо, помогни ми, хвани я за ръката. Знаеш ли какво представлява тя?

— Това е ходещо бебе. Чувала съм за тях, но никога не съм виждала такава. Господи! Когато бях малка, тук в блатата се е родило ходещо дете, от Ида Бел Мейфеър. Казват, че станало по-високо от майка си и проходило веднага. Дядо Тобиас дошъл и го съсякъл с брадва пред очите на майка му, която пищяла на леглото! Нима не си чувала за ходещи бебета? В Санто Доминго са ги изгаряли!

— Не, не и това бебе! — зави отчаяно Мона. Тя блуждаеше в тъмното и се опитваше да отвори очи. Господи, каква болка. Изведнъж малка хлъзвава ръчица хвана нейната.

— О, Богородице Милостива — възкликна бабата, а Мери Джейн занарежда същата молитва, само с един стих по-назад, като на канон: — Най-благословена сред жените...

— Виж ме, мамо! — чу Мона шепот до ухото си. — Виж ме! Мамо, имам нужда от теб, помогни ми, помогни ми да порасна голяма, голяма, голяма.

— Да порасне голяма! — извикаха жените, а гласовете им заглъхваха дълго. — Да порасне голяма! Света Дево Милостива, помогни ѝ да порасне голяма.

Мона се засмя! Точно така, Божа Майко, помогни на моето ходещо бебе!

Но тя продължаваше да пада между дърветата. Внезапно някой сграбчи и двете ѝ ръце. Тя погледна в блещукащата зелена светлина и видя над себе си своето лице! Нейното собствено лице — бледо, със същите лунички и същите зелени очи, със същата вълниста червена коса. Нима тя самата посягаше да се спаси от падането? Та това бе нейната усмивка!

— Не, мамо, това съм аз. — Ръцете пак стиснаха нейните. — Виж ме. Това съм аз — Мorigан.

Мона бавно отвори очи. Опита да си поеме дъх въпреки тежестта, която чувстваше. Опита да вдигне глава, да посегне към красивата червена коса, да достигне лицето, да го хване и да го... целуне.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Когато се събуди, навън валеше сняг. Бяха й дали дълга памучна нощница — доста плътна, но подходяща за нюйоркските зими. Спалнята бе чисто бяла и тиха. Майкъл спеше, отпуснал глава на възглавницата.

Аш работеше в офиса си долу, или поне така й беше казал, че ще направи. Може и да беше приключил с ангажиментите и да бе отишъл да си легне.

Не долавяше никакъв шум в тази мраморна стая, в тихото снежно небе над Ню Йорк. Стоеше до прозореца, гледаше сивотата и снежинките, които се появяваха съвсем мънички, но ясно различими, за да се натрупат на пухкави малки преспи по покривите наоколо и по перваза на прозореца.

Беше спала шест часа. Достатъчно.

Облече се възможно най-тихо — сложи семпла черна рокля, още една от новите и скъпи придобивки, избирани от друга жена. Роклята бе по-екстравагантна от всичко, което сама би си купила. Сложи и перлите. Обувките бяха с дантелен кант и фатално високи. Черни чорапи. Лек грим.

После тръгна из тихите коридори. Натисна бутона, върху който бе изписана буквата „М“ — бяха й казали, че така ще може да види куклите.

Куклите. Какво знаеше за тях? Като дете бе тайно влюбена в тях, любов, която се срамуваше да признае пред Ели и Греъм, дори пред приятелите си. За Коледа си бе пожелавала комплект за химични опити, нова тенис ракета или нова стереоуредба за стаята си.

Вятърът виеше в асансьорната шахта като в комин. Звукът й хареса.

Вратите на асансьора се отвориха и разкриха кабина с дървена ламперия и орнаментирани огледала, която тя смътно си спомняше от сутринта, когато пристигнаха. Бяха потеглили преди зазоряване и

пристигнаха преди зазоряване. Шестте часа сън се бяха разтворили в нищото. За тялото ѝ сега беше вечер и тя го усещаше готово за нощта.

Спусна се надолу, заслушана във воя на вятъра. Беше призрачно — дали и на Аш му харесваше?

Сигурно в съвсем ранното си детство бе имала кукли, които не си спомняше. Нима не купуваха кукли на всички момиченца? Вероятно не. Вероятно нейната втора майка е знаела за вещерските кукли в сандъка на тавана, направени от истински кости и истинска коса. Може би е знаела, че има по една кукла за всяка вещица Мейфеър. Може би мисълта за тях я е карала да потръпва. Пък и има хора, които изпитват страх от кукли, независимо от религиозните им вярвания, минало или вкусове.

Тя страхуваше ли се от кукли?

Вратите се отвориха. Погледът ѝ веднага попадна върху стъклените витрини с месингови дръжки — подът бе от същия чист и искрящ мрамор. Месингова табелка на стената оповестяваше простичко: „Частна колекция“.

Тя излезе от асансьора и остави вратата да се затвори зад нея. Озова се в огромна, ярко осветена стая.

Кукли. Накъдето и да погледнеш, виждаше само техните искрящи стъклени очи, безупречните им лица и устичките им — полуотворени в израз на искреност и нежно изумление.

Вдясно от нея, в огромна стъклена витрина, имаше висока близо метър кукла от неглазиран порцелан, с дълги плитки от мохер и изкусно скроена рокля от избеляла коприна. На малка картичка под нея пишеше, че това е френска красавица от 1888 година, направена от Казимир Брю — вероятно най-старият майстор на кукли в целия свят.

Куклата си беше впечатляваща, без значение дали я харесваш, или не. Сините ѝ очи бяха наситени и изпълнени със светлина, имаха съвършена бадемовидна форма. Порцелановите ръце бяха бледорозови и така фино изработени, че сякаш бяха готови да се раздвижат. Но именно лицето, изражението му плени Роуан. Изящно изписаните вежди бяха съвсем леко различни и това придаваше движение на погледа — любопитен, невинен и някак многозначителен.

Тази кукла нямаше равна, без съмнение. И без значение дали някога бе искала да има кукли, Роуан изпита желание да докосне тази, да почувства кръглите румени бузи, дори да целуне леко разтворените

червени устни, да докосне с пръст красиво оформените гърди, които така еротично издуваха тесния корсаж. Златистата коса бе потъмняла леко с времето. Малките кожени обувки изглеждаха стари и излющени. Но куклата като че ли нямаше възраст, беше неустоима — вечна радост. На Роуан ѝ се прииска да отвори витрината и да прегърне малката красавица.

Представи си как ще я залюлее като бебе и ще ѝ попее. Също като малко момиченце. Дребни сини мъниста висяха от съвършените ѝ уши. На врата ѝ имаше красива огърлица. Всъщност тази кукла изобщо не приличаше на дете, а на чувствена малка жена с необичайна свежест, вероятно опасна и умна кокетка.

Малка картичка обясняваше защо е толкова голяма, както и че носи оригиналните дрехи и че е първата кукла, закупена от Аш Темпълтън. За него не се споменава нищо повече, вероятно не беше нужно.

Първата кукла. А той ѝ бе казал съвсем набързо, когато разказваше за музея, че я е видял на витрината на някакъв парижки магазин.

Нищо чудно, че веднага е привлякла погледа му и е завладяла сърцето му. Нищо чудно, че я е носил със себе си цял век; нищо чудно, че е основал огромната си компания просто за да ѝ засвидетелства почитта си, да пресъздаде, както сам се изразяваше, „нейната грация и красота в нова форма“.

В нея нямаше нищо обикновено, тя криеше сладка мистерия. Изглеждаше някак объркана, озадачена, замислена — кукла, която има нещо наум.

„Да, всичко това е очевидно“, помисли си Роуан.

Тръгна нататък, покрай другите витрини. Видя още френски съкровища, дело на Жумо, Стейнър и други, чиито имена никога не би запомнила, както и стотици малки френски момиченца с кръгли, подобни на месечини лица, мънички червени устички и бадемовидни очи.

— О, колко сте невинни — прошепна тя.

Имаше и кукли с модерни роклички и шикозни шапки. Усети, че не беше сама.

През няколко стъклени витрини видя, че и Аш е в залата и я наблюдава — вероятно от известно време. Стъклото леко

разкривяваше образа му. Тя почувства облекчение, когато той се раздвижи.

— Заповядай, вземи я — каза той.

— Много е крехка — прошепна тя.

— Това е кукла — отвърна Аш.

Роуан допря длан до главичката на куклата и почувства силна емоция. Обиците се удариха лекичко в порцелановата шия, косата бе мека и все пак твърде суха, виждаше се къде е залепена перуката.

О, какви прекрасни малки пръстчета, великолепни дантелени чорапи и копринени фусти — много стари, избелели, като че готови да се скъсат при допир.

Аш стоеше неподвижно и я гледаше. Лицето му бе спокойно, почти влудяващо красиво. Прошарената му коса бе пригладена до блясък, ръцете — събрани като за молитва пред устните му. Днес бе облечен с бял копринен костюм — много свободен, модерен, вероятно италиански. Ризата бе от черна коприна, а връзката — бяла. Приличаше на декоративен гангстер — висок, слаб, загадъчен мъж с огромни златни ланци и невероятно красиви черно-бели обувки с платки.

— Какви чувства събужда у теб тази кукла? — попита той невинно, сякаш наистина се интересуваше.

— В нея има някаква добродетел — прошепна Роуан, притеснена, че гласът ѝ може да прозвучи по-силно от неговия. Подаде му куклата.

— Добродетел — повтори той. Обърна куклата и я погледна — с няколко бързи и отмерени движения намести кичурите и оправи диплите на роклята ѝ. После я вдигна и нежно я целуна. Сетне я свали надолу и я погледна.

— Добродетел — повтори той и вдигна очи към Роуан. — Но какви чувства събужда?

— Тъга — каза тя и се извърна, като опря ръка на една витрина. В нея имаше германска кукла, която изглеждаше много по-натуралистично — седнала в малък дървен стол. MEIN LEIBLING, гласеше картичката. Тази далече не бе толкова декоративна и изкусно направена. Не беше кокетка и все пак бе лъчезарна, съвършена по свой собствен начин.

— Тъга? — попита той.

— Тъга по онази женственост, която съм изгубила или никога не съм притежавала. Не съжалявам за нея, но все пак изпитвам тъга, тъга по нещо, за което може би съм мечтала като дете. Не зная. — След това го погледна отново и добави: — Не мога да имам повече деца. А тези, които вече родих, са чудовища. И са погребани под едно дърво.

Той кимна, лицето му преливаше от съчувствие, не каза нито дума повече.

Тя искаше да му каже, че не е предполагала, че в царството на куклите се крие подобна красота, че са толкова интересни и различни една от друга, че притежават така открит и простичък чар.

И все пак в най-студеното кътче на сърцето си тя мислеше, че тяхната красота е тъжна и кой знае защо, неговата също.

Внезапно си даде сметка, че ако сега той я целуне, както се бе навел, тя ще се поддаде много лесно и любовта ѝ към Майкъл няма да я спре. Надяваше се, молеше се, че той няма да направи подобно нещо.

Всъщност нямаше да му даде време за това. Скръсти ръце на гърдите си и мина покрай него към онази част от музея, която още не бе разгледала. Там царуваха германските кукли. Там се смееха и се цупеха деца, малки момиченца с памучни роклички. Но тя вече не виждаше експонатите. Не можеше да се отърве от мисълта, че той е зад нея и я наблюдава. Усещаше погледа му, чуваше тихото му дишане.

Накрая погледна назад и очите му я изненадаха. Те бяха така заредени с емоция, изпълнени със силен вътрешен конфликт.

„Ако сториш това, Роуан, ще загубиш Майкъл завинаги“, помисли си тя. Сведе бавно поглед и се отдалечи бавно и безшумно.

— Това е магично място — каза тя през рамо. — Но така нямам търпение да поговорим, да чуя историята ти, че сигурно ще се насладя на тази гледка по-пълноценно друг път.

— Да, разбира се, а и Майкъл се събуди, сигурно вече е приключил със закуската. Да се качим ли? Готов съм за агонията. Готов съм за странното удоволствие от припомнянето на всичко.

Тя го гледаше как поставя голямата френска кукла в стъклената ѝ витрина. Слабите му пръсти отново бързо и делово оправиха косата и полите ѝ. После той ги целуна и ги долепи до лицето на куклата. Затвори стъклото, завъртя малкото златно ключе и го прибра.

— Вие сте мои приятели — каза той, като се обърна към Роуан. Посегна покрай нея и натисна бутона на асансьора. — Мисля, че

започвам да ви обиквам. Опасно нещо.

— Не искам да бъде опасно — отвърна тя. — Твърде съм очарована от теб, за да искам нашето познанство да е нараняващо или разочароващо. Но, моля те, кажи ми, в настоящата ситуация наистина ли обичаш и двамата ни?

— О, да — каза той. — Иначе щях да коленича пред теб и да те моля да правиш любов с мен. — Гласът му се снижи до шепот. — Щях да те последвам до края на света.

Тя се обърна и влезе в асансьора, лицето ѝ гореше и умът ѝ като че се размъти за момент. Зърна за последно куклите в целия им блясък, преди вратите да се затворят.

— Съжалявам, че ти казах това — прошепна той боязливо. — Непочтено е както да ти го кажа, така и да го отрека.

Тя кимна.

— Прощавам ти. Много... много съм поласкана. Това ли е точната дума?

— Не, по-скоро искаш да кажеш „заинтригувана“ — отвърна той. — Или развълнувана, но не и поласкана. Ти го обичаш толкова силно, че чувствам огъня на любовта ти, когато съм с теб. Искам го. Искам сиянието ти да озарява мен. Не биваше да казвам тези думи.

Тя не отговори. Ако беше измислила отговор, щеше да го каже, но нищо не ѝ дойде наум. Освен че не можеше да си представи да бъде отделена от Аш точно сега, не мислеше, че и Майкъл ще може да се откъсне от него. Всъщност той като че дори повече се нуждаеше от Аш, макар че не бяха имали възможност да поговорят за това насаме.

Вратите се отвориха и те се озоваха в голяма всекидневна, с облицован в розов и млечнобял мрамор под. Мебелите бяха кожени и меки — също като в самолета.

Креслата тук бяха дори по-меки и по-големи, създадени за удобство.

Отново се събраха около масата, само че този път тя беше много ниска, отрупана с десетина малки блюда със сирена, ядки, плодове и хляб, с които щяха да се подкрепят през идните часове.

Но Роуан искаше само голяма чаша студена вода.

Майкъл бе сложил очилата си с рогови рамки и по-изтърганото сако от туид. Беше се привел над новия брой на „Ню Йорк Таймс“.

Чак когато двамата седнаха при него, той вдигна очи от вестника, сгъна го и го остави встрани.

Не ѝ се искаше той да сваля очилата. Изглеждаха ѝ трогателни. Внезапно ѝ хрумна една мисъл, която я накара да се засмее — най-много би ѝ харесало да бъде и с двамата.

Смътни образи на тройка в леглото проблеснаха в ума ѝ, но знаеше, че такива неща не свършват добре, а и не си представяше, че Майкъл ще се съгласи да участва в подобно нещо. Най-хубаво беше да мисли за нещата така, както се бяха наредили в момента.

Имаше още един шанс с Майкъл. Беше сигурна в това, каквото и да мислеше той. Не биваше да захвърля единствената любов, която някога бе имала значение за нея. Трябва да е достатъчно зряла и търпелива за всички аспекти на любовта, за сезоните ѝ. Да бъде спокойна и уверена, че когато щастието отново дойде, ако изобщо дойде, тя ще разбере.

Майкъл бе свалил очилата, облегна се назад и опря глезена на единия си крак на коляното на другия.

Аш също се бе отпуснал в креслото си.

„Ние сме триъгълник“, помисли си тя. И само аз съм с голи колене и съм свила крака на една страна, сякаш имам нещо за криене.

Това я разсмя. Усети аромат на кафе и чак сега видя, че каната и една чаша са точно пред нея.

Обаче Аш се пресегна първи и постави чашата в ръката ѝ. Той седеше от дясната ѝ страна, по-близо, отколкото в самолета. Всички бяха по-близо един до друг. И отново очертаваха равностраничен триъгълник.

— Моля просто да ме оставите да говоря — каза Аш внезапно. Отново бе събрал ръце като за молитва и бе опрял върховете на пръстите си под долната си устна. Веждите му се смръщиха съвсем леко, после се отпуснаха и той заговори някак тъжно: — Трудно ми е, много ми е трудно, но искам да го направя.

— Разбирам — отвърна Майкъл. — Но защо искаш да го направиш? Нямам търпение да чуя историята ти, но това би ли си струвало болката, която ще ти причини?

Аш се замисли за момент и Роуан с мъка видя потрепването на ръцете му и притеснението, изписано по лицето му.

— Защото искам да ме обичате — каза Аш тихо.

Роуан отново остана безмълвна, дори малко нещастна.
Но Майкъл просто се усмихна по обичайния си открит начин и каза:

— Кажи ни всичко, Аш. Хайде... просто го направи.

Аш веднага се засмя. После всички замълчаха, но тишината не беше тягостна.

След малко той започна своя разказ.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Всички талтоши се раждат със знание за много неща — факти от историята, легенди, някои песни, нужни за изпълняването на определени ритуали. Знаят майчиния си език и езиците, които майка им е чувала, наследяват основните познания на майката, а вероятно и допълнителните.

Всъщност тази основна тяхна дарба е нещо като неразкопана златна жила в планина. Никой талтош не знае колко може да извлече от наследствената си памет. С известно усилие могат да бъдат открити изумителни неща. Някои талтоши дори могат да намерят пътя към дома, към Донелайт, макар че никой не знае точно как. Някои биват привлечани от най-северния бряг на Унст, най-северния остров на Британия само за да погледнат към Бърафирт, до фара Мъкъл Флюга, за да се опитат да зърнат изгубената родна земя.

Обяснението за всичко това се крие в химията на мозъка. Вероятно то ще се окаже разочароващо просто, но ние няма да го разберем, докато не разберем защо съомгата се връща в реката, в която се е родила, за да хвърли хайвера си, или защо някои видове пеперуди откриват пътя към точно определена част от гората, когато дойде време да се размножават.

Ние притежаваме и свръхестествен слух, силните шумове ни нараняват. Музиката е в състояние да ни парализира. Трябва да сме много, много внимателни с нея. Разпознаваме другите талтоши мигновено — по миризмата или по вида им; разпознаваме и вещиците, щом ги видим, и тяхното присъствие ни влияе много силно. Никой талтош не е в състояние да пренебрегне присъствието на вещица.

Ще изброя още особености на нашата раса в хода на моята история. Сега обаче искам да отбележа, че доколкото аз знам, ние всъщност нямаме по два живота, както си мислеше Стюарт Гордън, макар че сред хората вероятно е битувало подобно схващане. Когато открием най-дълбоките си спомени за нашата раса, когато се потопим

дълбоко в миналото, започваме да осъзнаваме, че всичко това не може да са спомени на една-единствена душа.

Вашият Лашър е бил душа, която е живяла преди, да. Безутешна душа, която отказва да приеме смъртта и осъществява трагично, непохватно завръщане към живота, за което останалите плащат висока цена.

По времето на крал Хенри и кралица Ан талтошите са били просто легенда от Шотландските планини. Лашър не е знаел как да проучи спомените, с които се е родил. Майка му е била просто човек и той сам е решил да стане човек, както са постъпвали мнозина от талтошите.

Искам да отбележа, че за мен истинският живот започна, докато бяхме още народ на изгубената земя, а Британия бе земя на зимата. Ние знаехме за тази земя на зимата, но никога не бяхме ходили там, защото нашият остров бе винаги топъл. Моите най-стари спомени са от него. Те са изпълнени със слънце и като че са доста хаотични. За жалост избледняват под напора на събитията, които са се случили оттогава, под тежестта на продължителния ми живот и собствените ми впечатления.

Тази изгубена земя в най-северното море едва се забелязваше от брега на Унст, както вече казах. Гълфстрийм по онова време стопляше водите на морето, което миеше бреговете на нашия остров.

Но всъщност същинското убежище, където се е появила нашата раса, беше гигантски кратер на вулкан, широк с километри и превърнал се в огромна плодородна долина, оградена от страховити, но красиви скали. Същинска тропическа долина с безброй гейзери и топли извори, които образуваха малки поточета и накрая се вливаха в чисти и красиви езера. Въздухът винаги беше влажен, дърветата около езерцата и реките ставаха огромни, дори папратите достигаха гигантски размери. Имахме всякакви плодове — манго, круши, пъпеши — винаги в изобилие. А скалите бяха покрити от храсти с диви плодове и лози. Тревата бе винаги гъста и зелена.

Най-вкусни бяха крушите — те бяха почти бели. Най-хубавата храна от морето бяха омарите, мидите, раците, защото и те бяха бели. Плодовете на хлебното дърво също бяха бели, когато им свалиш кората. Имахме и мляко от козите, ако успеехме да ги хванем. То беше

вкусно като млякото на нашите майки или на жените, които позволяваха на любимите си да сучат от тях.

В долината почти нямаше вятър, защото тя бе запечатана — ако не се броят два-три прохода към бреговете. А бреговете бяха опасни, защото макар че водата там бе по-топла, отколкото в Британия, все пак беше мразовита, а ветровете — свирепи. Можеха направо да те отнесат. Всъщност, ако някой талтош вземел решение да сложи край на живота си, което знам, че се е случвало, той просто излизал от долината и влизал в морето.

Мисля, макар че не знам със сигурност, че нашата земя беше остров, много голям, но все пак остров. Имаше обичай сред белокосите талтоши да обикалят земята ни по брега и са ми казвали, че това пътуване траело много дни.

Винаги сме познавали огъня, защото той извираше от недрата на земята в планините. Самата земя беше гореща, дори на места течаха малки струйки разтопена лава, които се изливаха в морето.

Винаги сме знаели как да се сдобием с огън и как да го поддържаме. Използвахме го, за да осветяваме дългите нощи през зимата, макар че няхмахме име за нея и тя всъщност не беше истински студена. Понякога приготвяхме големи пиршества край огъня, но през повечето време това не беше нужно. Използвахме огъня и в кръговете, когато се раждаха талтоши. Танцувахме около него, понякога си играехме с него. Никога не съм виждал някой да се изгори.

Не зная колко далече са разнасяли ветровете семена, птици, корени, клони и изкоренени дървета, но знам, че всичко, което обича топлината, процъфтяваше на тази земя. Там се е зародил и моят народ.

От време на време някой от нас разказваше за пътувания до островите на Британия, които сега се наричат Шотландски или Оркни — дори до самите брегове на Шотландия. Островите на зимата, така ги наричахме, по-точно — островите на големия студ. Историите за тях бяха вълнуващи. Понякога се случваше талтош да бъде понесен от морето и да се добере до островите на зимата, където си правеше сал и се връщаше у дома.

Някои талтоши навлизаха в морето в търсене на приключения. Плаваха с плитски лодки от дървесни дънери. Ако имаха късмет да не потънат, те се завръщаха у дома полумъртви от студ и никога вече не се отправяха към земята на зимата.

Всички знаеха, че там има зверове, покрити с козина, които са готови да те убият. Имахме хиляди легенди, песни и поверия за снеговете на зимата, за мечките в горите, за леда, който плава на големи късове в езерата.

Понякога, но много, много рядко, някой талтош извършваше престъпление. Или се съвкупяваше без разрешение и раждаше нов талтош, който по някаква причина не беше желан. Както и нарочно да нарани смъртоносно друг. Но това се случваше много рядко. Само съм чувал за подобни неща. Никога не съм ги виждал с очите си. Тези изгнаници обаче биваха отвеждани в Британия с големи лодки и оставяни там да умрат.

Всъщност ние не познавахме смяната на сезоните, затова за нас дори лятото в Шотландия си беше смъртоносна зима. Измервахме времето единствено в лунни месеци, няхахме никаква представа за година.

Разбира се, има легенди по целия свят за време, когато още не е имало луна.

Това бе легендарното време преди началото на времето — или поне ние така си мислехме, но никой не си го спомняше.

Не мога да кажа колко дълго съм живял на тази земя, преди да бъде разрушена. Помня колко силна бе миризмата на талтошите там, но за нас тя бе естествена като въздуха. Едва по-късно започнахме да я различаваме от човешката.

Помня Първия ден, както го помнят всички талтоши. Родих се, майка ми ме обичаше, стоях с часове с нея и с баща ми, говорехме, а после отидох до високите скали точно под ръба на кратера, където седяха белокосите, които говореха ли, говореха. Аз суках от майка си дълги години. Знаех, че млякото ще пресъхне, ако жената не позволи и на други да сучат от гърдите ѝ, и после няма да се появи, докато тя не роди отново. Жените не искаха млякото им да спира и обичаха да кърмят мъжете с него; това им доставяше върховно удоволствие, сученето, дразненето на зърната. Беше обичайно да легнеш с някоя жена и сученето бе своеобразно продължение на любовта. Семето на талтошите беше бяло, разбира се, като семето на хората.

Жените естествено също сучеха от други жени и дори се подиграваха на мъжете, че техните зърна не пускат мляко. Но и нашето

семе се смяташе за нещо като мляко, не толкова вкусно, но по свой начин хранително и добро.

Сред мъжете имаше нещо като игра — да намерят някоя сама жена, да скочат върху нея и да сучат млякото ѝ, докато другите не чуят протестите ѝ и не ни разпъдят. Но никой не си и помисляше да направи друг талтош с тази жена! И ако тя наистина не искаше да сучем млякото ѝ, ние спирахме след известно време.

Жените също понякога нападаха така друга жена. Най-вече красотата на жената събуждаше жаждата към този вид удоволствие, както и личните качества. Ние винаги сме имали различни индивидуалности, макар че всички през повечето време бяхме в добро настроение.

Имахме много обичаи, но не си спомням да е имало закони.

Смъртта сполиташе талтошите единствено при нещастни случаи. Ние сме игриви по природа, физически силни и безстрашни. Мнозина умираха при инциденти — падаха от някоя скала или пък се задавяха с парче праскова например. Някои биваха нападани от диви гризачи, които отваряха рани, чието кървене не можеше да бъде спряно. Талтошите рядко, даже почти никога, не чупят костите си като млади. Но щом кожата ни загуби бебешката си мекота и в косите се появят няколко бели косъма, тогава можем да загинем, ако паднем от скалите. Мисля, че повечето талтоши умираха именно на такава възраст. Сред нас имаше белокози, руси, червенокоси и чернокози. Малцина бяха със смесен цвят на косата и, разбира се, младите бяха многократно повече от възрастните.

Понякога в долината върлуваха епидемии, които доста намаляваха броя ни. Най-тъжните ни истории описваха точно такива събития.

Аз обаче и до днес не зная каква е била тази болест. Тези, които убиват хората, като че не могат да убият нас.

„Спомням“ си болестта и как кърмеха болните. Родих се със знанието как да намеря огън и да го занеса в долината. Знаех как да създам огън, така че да не трябва да го търся в планината, макар че това бе най-лесният начин. Знаех как да си сготвя миди на огъня. Знаех как да си направя черен туш за рисуване от въглените.

Но да се върнем на въпроса за смъртта — при нас нямаше убийства. Идеята, че един талтош е способен да убие друг, ни се

струваше невъзможна. Всъщност понякога при сбиване някой можеше да бутне друг от скалата и той да падне и умре, но това пак се смяташе за „инцидент“. Извършителят не беше фактически убиец, макар че другите го осъждаха заради безразсъдното му невнимание и го изпращаха в изгнание.

Белокосите, които обичаха да разказват истории, бяха живели най-дълго, разбира се, но никой не ги смяташе за стари. И ако някоя нощ заспяха и не се събудеха на сутринта, всички решаваха, че са умрели от инцидент, който обаче никой не е видял. Белокосите имаха много тънка кожа, толкова тънка, че вените личаха под нея; те често губеха и миризмата си. Но въпреки това ние нямахме понятие за възраст.

Да бъдеш стар означаваше да знаеш най-дългите и най-хубавите истории, да разказваш историите, които си научил от талтоши, които вече не бяха сред нас.

Тези истории се разказваха в свободен стих или пък се пееха, понякога се изливаха като поток от ярки образи и ритъм, на късчета мелодия и много смях. Да, беше прекрасно да слушаш истории, беше великолепно. Това бе духовното измерение на нашия живот.

А кое беше материалното? Не съм сигурен, че имаше такова в същинския смисъл на това понятие. Никой не притежаваше нищо, освен вероятно музикалните си инструменти или пък багрилата за рисуване. Но дори тях си разменяхме съвсем свободно.

Всичко беше много лесно.

Понякога на брега биваше изхвърлен мъртъв кит и когато месото му изгниеше, ние вземахме костите и правехме разни неща от тях. Но за нас те бяха само играчки. Обичахме да копаям в пясъка и под канарите, за да ги събаряме по склоновете, просто така, за забавление. Харесваше ни и да оформяме малки фигурки и топчета от кост с някой остър камък.

Разказвачеството обаче беше най-уважаваният талант, както и умениято да си спомниш не само това, което е съхранила собствената ти памет, но и спомените, разказани от други хора.

Разбирате какво искам да кажа. Нашите понятия за живот и смърт бяха основани на тези специфични условия и схващания. За талтошите послушанието беше нещо естествено. За нас беше съвсем

нормално да проявяваме търпимост. Рядко се срещаха бунтари или фантазори. Поне докато кръвта ни не се смеси с човешката.

Имаше много малко белокози жени, вероятно една на двайсет белокози мъже. И тези жени бяха много търсени, защото изворите им бяха пресъхнали, като този на Теса, и не бяха способни да родят, когато се отдадат на мъж.

Всъщност ражданията убиваха жените — но никой не смееше да го признае. Те отслабваха жените и ако някоя не умираше веднага след четвъртото или петото раждане, почти винаги след това заспиваше за дълго и впоследствие си отиваше. Много жени изобщо не искаха да раждат или пък го правеха само веднъж.

Раждането идваше винаги след съвкупяването на истински талтоши. Едва по-късно, когато се смесихме с хората, имаше жени, които биваха изтощавани, като Теса, от многобройните помятания. Но талтошите с човешка кръв имаха много специфични черти, които ще обясня по-късно. А и кой може да знае дали самата Теса не е имала потомство? Напълно е възможно.

По принцип обаче жените искаха да родят. Но не и скоро след като самите те се появят на бял свят. Мъжете постоянно искаха да заплождат жените, защото това им носеше удоволствие. Но никой, който знае, че съвкуплението ще създаде дете, високо колкото майка си, или дори по-високо от нея, не би си помислил да го направи просто за удоволствие.

Жените се любеха с други жени за удоволствие и то по много начини. Мъжете също го правеха с мъже, или пък си намираха някоя белокоза красавица, която вече можеше да се люби само за удоволствие. Случваше се и някой мъж да бъде обграден от няколко млади девизи, нетърпеливи да родят дете. Най-хубаво беше да откриеш жена, която може да роди шест или седем деца, без да пострада от това. Или пък да намериш млада жена, която по някаква причина не може да ражда изобщо. Сученето беше огромно удоволствие; беше прекрасно да се събираме на групи и да го правим. Жените често изпадаха в екстаз от наслада. Всъщност те можеха да получат от кърменето такова удоволствие, каквото нищо друго не им носеше.

Не си спомням да е имало изнасилвания; не си спомням екзекуции; не си спомням някой да е проявявал злоба.

Спомням си спорове, разговори, дори понякога свади между партньори, но те винаги се разиграваха словесно — с песни и думи.

Не си спомням някой да е проявявал лош нрав или жестокост. Не си спомням непросветени души. Всички се раждахме научени на нежност, доброта, знаехме стойността на щастието, присъщи ни бяха любовта към удоволствието и желанието да го споделяме с другите.

Мъжете се влюбваха до полуда в жени и обратно. Разговаряха с дни и нощи; после заедно вземаха решение дали да се съвкупят. Или пък решаваха никога да не го правят.

Раждаха се повече жени. Или поне така се говореше. Никой не ги броеше. Мисля, че наистина се раждаха повече жени, но пък те умираха по-лесно. Според мен това е причината, поради която мъжете бяха толкова нежни с тях — защото знаеха, че може да умрат. Жените губеха силата на телата си; простодушните жени бяха обичани, защото постоянно бяха весели и доволни от живота, не се страхуваха да раждат. С две думи, жените много приличаха на деца, мъжете също.

Ако някой загинеше при инцидент, се извършваше нещо като церемониално съвкупяване, за да бъде заместен мъртвият с нов талтош. Така и епидемиите от чума бяха последвани от разгул и оргии, за да се възобнови расата ни.

Никога не сме изпитвали лишения. Земята ни никога не се пренасели. Хората никога не се караха за плодове, за яйца или пък за мляко. Имаше по много от всичко. Беше много топло, много красиво, имаше от всичко в изобилие.

Това беше рай, това беше Едем, това бе златното време, за което всички хора говорят — време преди боговете да се разгневят, преди Адам да изяде фаталната ябълка, време на блаженство и изобилие. И аз го помня. Аз живях в него.

Нямахме никакви закони.

Помня ритуали — танци, песни, кръгове от хора, като всеки се движеше обратно на кръга вътре в него. Помня, че имаше мъже и жени, които свиреха на гайди и на барабани, дори на струнни арфи, които бяха малки и понякога направени от мидени черупки. Помня, че се събирахме на групи и носехме факли, като се катерехме по най-опасните скали само за да проверим дали можем да го направим, без да паднем.

Помня, че някои от нас рисуваха по скалите и в пещерите около долината. Понякога се отправяхме на целодневно пътуване, за да ги обходим всичките.

Считаше се за неприлично да рисуваш твърде много наведнъж; всеки художник си правеше бои от пръст, от кръвта си или от кръвта на някоя нещастна планинска коза или овца, която бе паднала от склона, както и от други естествени материали.

На различни периоди цялото племе се събираше, за да оформи множество кръгове. Поне се смяташе, че се събират всички. Никой не беше сигурен.

Друг път се събирахме в малки, единични кръгове и създавахме вериги на паметта, но както ние ги разбирахме, а не както Стюарт Гордън ги описа пред вас.

Някой например ще извика: „Кой помни нещо от много, много отдавна?“.

И друг ще започне да разказва история, чува от белокошите преди много време, история, която е слушал като новороден. Тези приказки се смятаха за най-старите възможни, докато някой не надигнеше глас и не разкажеше други — още по-стари.

Останалите също споделяха най-ранните си спомени; всички спореха или добавяха по нещо, за да доразвият историите на другите. Така много събития бяха подреждани в тяхната последователност и описвани в цялост.

Това бе очарователно явление — последователността, дълга серия от събития, свързани от нечие въображение или схващане. Това бе нещо специално. Това бе нашето най-висше умствено постижение, освен музиката и танците.

Такива последователности никога не бяха претърпени със събития. Интересуваше ни предимно смешното в тях или пък леките отклонения от нормалното и, разбира се, красивите неща. Много обичахме да говорим за красиви неща. Ако се родеше жена с червена коса, всички бяхме възхитени.

Ако някой мъж пораснеше повече от останалите, и това бе възхитително. Ако някоя жена бе надарена с уменията да свири на арфа, това също бе възхитително. Ужасните инциденти се споменаваха много рядко и рядко ги помнехме. Имаше и истории за пророци — талтоши, които твърдяха, че чуват гласове и предсказват бъдещето —

но те бяха доста голяма рядкост. Имаше и истории, описващи целия живот на някой музикант или художник, или пък на червеночоса жена, или на строител на лодки, който е рискувал живота си, за да отплава до Британия, и се е завърнал у дома, за да разкаже своята история. Имаше и истории за красиви мъже и жени, които никога не са се съвкупявали. Те бяха най-търсените, защото след като се съвкупяха, губеха очарованието си.

По време на дългите дни най-често играехме на игри на паметта — такива дни се редуваха с нощи с продължителност едва три часа. Е, всъщност имахме някакво понятие за сезони, базирано на смяната на светлината с мрака, но то никога не е било нещо важно за нас, защото нищо особено не се променяше в живота ни през дългите дни на лятото или късите дни на зимата. Така че ние не деляхме времето на сезони. Не следяхме ревностно смяната на светлината с мрак. Лудувахме повече през дългите дни, но нищо повече. По-късите дни бяха също толкова топли; всичко растеше в изобилие. Нашите гейзери никога не пресъхваха.

За мен сега е най-важна именно тази верига на паметта, това ритуално припомняне. След като поехме към земята на големия студ, това бе начинът да опознаваме самите себе си, да помним кои сме били. Припомнянето беше изключително важно за нас, докато се борехме да оцелеем в планините на Шотландия. Ние, които нямахме писменост, само така можехме да съхраним знанието.

Но тогава, още в изгубената земя, за нас то бе просто игра.

Най-сериозното нещо, което можеше да се случи, бе раждането. Не смъртта, която бе страшна, тъжна, но безсмислена, а раждането на нов талтош.

Считахме всеки, който не приемаше това достатъчно на сериозно, за глупак.

За да се случи съвкупяване, пазителките на жената трябваше да решат дали тя може да го направи, а мъжете трябваше да дадат позволенията си на конкретния мъж.

Знаеше се, че децата винаги приличат на родителите си, че порастват веднага и носят чертите на единия или на другия, или и на двамата едновременно.

Затова мъжете яростно се възпротивяваха, когато някой мъж със слаба физика искаше да се съвкупява с жена, макар че традицията

повеляваше всеки да го направи поне веднъж.

А колкото до жените — там въпросът беше дали тя осъзнава колко трудно е да износи и роди това дете? Трябваше да знае, че ще я боли, че тялото ѝ ще отслабне много, че дори може да кърви след това, че може да умре, когато детето излезе от утробата ѝ или малко по-късно.

Освен това се смяташе, че някои комбинации са по-подходящи от останалите. Всъщност това бе основната причина, поради която се водеха споровете. Те никога не бяха кървави, но можеха да станат доста шумни. Талтошите обичаха да се надвикват или да реват един срещу друг на своя бърз, подобен на жужене език, докато другият не се изтощи и вече не може да съобразява.

А много, много рядко се появяваше по някой изключителен мъж или жена, който бе смятан за съвършен в тяло и лице — така висок, така добре сложен, че съвкупяването с него и съответно създаването на красиво потомство се смяташе за огромна чест. Съперничеството за тези талтоши често водеше до състезания и игри. Всъщност имаше много такива.

Но това са най-болезнените и тежки спомени за мен, затова няма да ги разказвам сега. Може би защото само тогава съм узнавал що е отчаяние. Освен това ние изоставихме тези ритуали, когато се преместихме в земята на зимата. Там имахме твърде много истински мъки и грижи.

Когато най-сетне се получеше разрешение за съвкупяване — помня, че веднъж се наложи да искам разрешение от двајсетина души и да споря и чакам с дни — племето се събираше, оформяше кръг, а после друг и друг, докато не стигнат толкова далече и разберат, че в крайна сметка няма да могат да виждат нищо.

Започваха да бият барабаните и всички се впускаха във вихъра на танца. Ако беше нощ, палехме факли. Двойката се прегръщаше и продължаваше любовната игра толкова дълго, колкото можеше да издържи, преди да настъпи финалният момент. Това бе продължителен празник. Ако продължеше час — беше хубаво, ако продължеше два часа — беше върховно. Мнозина обаче успяваха да издържат повече от час и половина. Както и да е — когато се осъществеше съвкупяването, то също бе изумително продължително. Колко точно, не зная. Но

мисля, че много повече, отколкото хората или талтоши, родени от хора, биха издържали. Може би час, може би повече.

Накрая любовниците се разделяха, защото щеше да се роди нов талтош. Майката се издуваше болезнено. Бащата протягаше ръце, за да поеме дългото непохватно дете, което излизаше от утробата ѝ. Стопляше го с ръцете си и го слагаше да суче.

Всички се приближаваха да видят това чудо, защото детето от седемдесет-осемдесет сантиметра се издължаваше почти веднага. Често то достигаше пълния си ръст през следващите петнайсет минути или дори по-малко. Косата му порастваше, пръстите му се издължаваха, а нежните кости на тялото му, така гъвкави и силни, порастваха неимоверно. Главата ставаше три пъти по-голяма за това време.

Майката лежеше като мъртва и спеше майчински сън. Детето обаче лежеше до нея, говореше ѝ и тя всъщност не спеше наистина, а говореше и пееше на малкото, въпреки пълното си изтощение. Опитваше се да формира у него първите спомени, които то никога няма да забрави.

Ние обаче забравяхме.

Ние сме много склонни да забравяме. Затова говорехме, за да помним, за да запечатваме в паметта си. Говоренето беше удар срещу ужасната самота на забравата, срещу ужасното невежество, срещу тъгата. Или поне така си мислехме.

Новороденото, мъжко или женско, но по-често женско, предизвикваше огромна радост. За нас появата му бе нещо повече от обикновено раждане на дете — то означаваше, че животът на племето процъфтява, че животът на племето ще продължи.

Разбира се, никога не сме се съмнявали в това, но имаше легенди за времена, когато това не е ставало, времена, в които жените се съвкупявали и са се сдобивали с недъгаво поколение или изобщо не са имали такова. Когато нашият вид е намалявал значително. Понякога чумата правела жените, дори и мъжете, стерилни.

Родителите много обичаха детето и се грижеха за него, макар че ако беше момиче, след време то отиваше да живее там, където живееха само жени. Всъщност това дете олицетворяваше любовта между мъжа и жената. Те не се стремяха да се обичат и любят по някакъв друг, потаен начин. Всичко се заключаваше в раждането на това дете, ние

нямахме понятие за брак или моногамия, или пък за вярност към една жена. Напротив, това ни се струваше опасно и дори глупаво.

И все пак понякога се случваше. Сигурен съм в това. Мъж и жена се обичаха толкова много, че не искаха да се разделят. Не помня обаче да се е случвало с мен самия.

Нищо не пречеше хората да се срещат, любовта и приятелството не бяха романтични; те бяха нещо чисто.

Има още много неща, които мога да ви разкажа за нашия начин на живот — за нашите песни, за естеството на споровете ни, които вие сигурно ще сметнете за абсурдни, и за грешките, които непохватните млади талтоши неизбежно правеха. На острова имаше малки бозайници — нещо като маймунки — но дори и не помисляхме да ги ловим и ядем. Подобна идея би била изключително вулгарна.

Мога да опиша и какви жилища си строяхме, защото имаше много видове. Както и скромните украшения, които носехме. Не харесвахме дрехите, нито имахме нужда от тях и не искахме нещо мръсно да се докосва до кожата ни. Мога да ви опиша нашите лодки и колко нескопосни бяха. Мога да ви опиша хиляди такива неща.

Случваше се да се промъкваме тайно в жилището на жените само за да ги видим как правят любов. Но те ни откриваха и настояваха да си тръгнем. По скалите имаше пещери и малки скални ниши до бълбукащи извори, които се бяха превърнали в истински светилища на любовта както за жени, така и за мъже.

В този рай не познавахме скуката. Имаше твърде много неща за правене. Можеше да лудуваме с часове по морския бряг, дори да плуваме, ако се осмелим. Можеше да събираме яйца, плодове, да танцуваме или пеем. Художниците и музикантите бяха най-трудолюбиви. Както и строителите на лодки и хижи.

Имаше големи възможности за развитие на ума. Мен лично ме смятаха за много умен. Правеха ми впечатление някои особености, които другите не забелязваха. Виждах например, че някои миди в топлите басейни растат по-бързо, когато са озарявани от слънцето, или че някои гъби растат най-добре през мрачните дни. Много обичах да изобретявам разни неща — например прости лифтове от лози и кошници от съчки, с които можехме да сваляме плодовете от върховете на дърветата.

Но колкото ми се възхищавах за това, толкова ми се и смееха. Смятаха подобни изобретения за ненужни.

Тежката работа бе непозната за нас. Всеки ден откриваше пред нас милиони възможности. Никой не се съмняваше в съвършената ценност на удоволствието.

Болката бе нещо лошо.

Ето защо раждането събуждаше подобно благоговеене и предпазливост. Защото то означаваше огромна болка за жената. Разбира се, жената при талтошите не бе роб на мъжа. Тя често бе силна колкото него. Хормоните у нея обаче създаваха съвсем различна химия.

Раждането — това съчетание на болка и удоволствие — бе най-голямата мистерия в нашия живот. Всъщност то бе единствената мистерия.

Вече знаете всичко необходимо. Нашият свят бе свят на хармония и истинско щастие, свят със само една велика мистерия и множество малки чудеса.

Това беше рай и никога няма да се роди талтош, който да не си спомня тази изгубена земя на хармонията — без значение колко човешка кръв тече във вените му и колко далеч е от своите предци. Никога няма да се роди такъв талтош.

Лашър със сигурност си я е спомнял. Емалет — също.

Историята на този рай тече във вените ни. Ние го виждаме, чуваме песните на птиците, чувстваме топлината на вулканичните извори. Усещаме вкуса на плодовете; чуваме гласовете на певците и сами подемаме техните песни. И знаем, знаем нещо, в което хората тайно вярват — че този рай може да настъпи отново.

Преди да преминем към катастрофата и земята на зимата, нека добавя още нещо.

Вярвам, че сред нас е имало и лоши талтоши, които са извършвали жестокости. Това сигурно са били убийците или пък онези, които са били убивани. Сигурен съм, че трябва да е било така. Но никой не говореше за това! Подобни неща не присъстваха в нашите истории! Така че ние нямахме памет за кървави инциденти, за изнасилвания, за яростно съперничество между мъже. У нас надделяваше огромният ужас пред насилието.

Как точно е било осъществявано правосъдието, не знам. Нямахме лидери в тесния смисъл на думата, имахме групи от мъдреци, които някак се привличаха взаимно и оформяха нещо като елит, към който се обръщахме при нужда.

Друга причина да вярвам, че жестокости трябва да са се случвали, бе това, че ние имахме понятия за Добър и Зъл бог. Разбира се Добрият бог беше онзи или онази (божествеността му не бе разграничена по пол), който ни е дал земята, създал ни е и ни е дарил с удоволствия. Злият бог бе създал ужасната земя на суровия студ. Той се радваше на злополуките, при които умираха талтоши; и понякога дори сам се вселяваше в някой от нас, но много, много рядко!

Ако около тази смътна религия е имало някаква митология, то аз не съм я чувал. Ние не правехме кървави жертвоприношения, нито се опитвахме да умилостивяваме боговете. Възхвалявахме Добрия бог с песни и стихове и с танцуване в кръгове. Когато танцувахме около съвкупяваща се двойка, бяхме най-близо до него.

Постоянно си спомням по някоя от тези стари песни. От време на време привечер слизам от кулата и тръгвам по улиците на Ню Йорк — съвсем сам, смесвам се с тълпата и пея песните, които си спомням. Тогава усещането за онази изгубена земя се връща при мен. Чувам барабаните и гайдите, виждам мъжете и жените, които танцуват в кръгове. Да, спокойно можеш да вършиш това в Ню Йорк, никой няма да ти обърне внимание. Това ме забавлява изключително много.

Понякога срещам и други, които си пеят по улиците или пък си говорят нещо на висок глас. Те се приближават към мен, бърборят ми нещо или ми пеят, а после си отиват. С други думи, аз съм добре приет от лудите в Ню Йорк и макар че сме самотници, ние се срещаме в тези редки моменти. Сред здрача на големия град.

След това аз излизам с колата и раздавам палта, вълнени шалове на онези, които имат нужда от тях. Понякога изпращам Ремик, моя прислужник, да свърши тази работа. Често каним хора от улицата да преспят във фоайето, храним ги и им осигуряваме постеля. Но ако някой от тях се скара с друг, ако извади нож, се налага да излязат отново навън, на снега.

О, това ме подсеца за още един капан в живота ни на изгубената земя. Как можах да забравя! Винаги се случваше по някой от нас да бъде пленен от музиката и да не може да се откъсне. Ако биваше

пленияван от музиката на останалите, те спираха, за да го освободят. Но можеше да бъде пленен и от собствената си песен и тогава продължаваше да пее, докато не падне мъртъв. Или пък продължаваше да танцува, докато не умре.

Често съм бил омагьосван от музиката, танца и римите. Но винаги съм се пробуждал от тях — или музиката сама доживяваше своя край, или аз сам се изморявах. Както и да е, за мен това не е смъртна опасност. Мнозина бяха като мен, но все се случваше и някой да умре по този начин.

Всички мислеха, че талтош, който е умрял по време на танц или докато пее, е отишъл при Добрия бог.

Но никой не говореше много за това. Ние избягвахме да мислим за смъртта. Забравяхме всичко неприятно. Това бе един от основните ни идеали.

Бях живял дълго преди да настъпи катаклизъмът. Но не знам как да измеря това време. Нека кажем, че са били двайсет или трийсет години.

Катаклизъмът бе изцяло природно дело. По-късно се говореше, че римските войници или пиктите са ни прогонили от острова, но това не е вярно. В изгубената земя никога не бяха стъпвали човешки същества. Ние не познавахме хората, познавахме само своя вид.

Едно огромно разместване на земните пластове разтреса нашия остров и той започна да се разкъсва. Катаклизъмът започна с леки трусове, облаци дим покриха небето. Гейзерите започнаха да бълват гореща вода и попарваха хората. Езерата станаха толкова топли, че не можехме да прием от тях. Земята започна да се тресе с тътен и това не спираше ни денем, ни нощем.

Много от нас загинаха. Рибите в езерата измряха, птиците избягаха към скалите. Мъжете и жените бягаха във всички посоки, за да намерят убежище, но такова нямаше и те се връщаха обратно.

Най-сетне, след неизброими жертви, цялото племе построи салове и лодки, кой както можа, и се отправихме към земята на суровия студ. Нямахме друг избор. Нашата земя ставаше все по-опасна с всеки изминал ден.

Не знам колко от нас останаха там. Не знам и колко заминахме. Строихме лодки цял ден и цяла нощ и навлязохме в морето. Мъдрите помагаха на глупавите — всъщност така делеяхме старите от младите

— и на десетия ден, доколкото мога да пресметна сега, аз отплувах с две от моите дъщери, двама мъже, които обичах, и една жена.

И същия този следобед от бреговете на земята на зимата аз видях с очите си как родната ми земя потъва в морето. Същия този следобед започна истинската история на моя народ.

Тогава започнаха нашите мъки и страдания, тогава познахме що е храброст и саможертва. Тогава познахме всичко онова, което хората смятат за свещено, което се ражда от трудностите, от борбата и от стремежа към съвършенство, всичко, което може да се роди в ума едва след окончателната загуба на рая.

Видях от една висока скала как огромният катаклизъм достигна кулминационната си точка; оттам видях как земята ни се разкъсва на парчета и потъва в морето. Оттам видях малките фигурки на талтошите, които се давеха. Оттам видях как огромните вълни мият подножието на скалите и хълмовете, нахлуват в скритата долина и заливат горите.

Моите спътници казаха, че сега Злият бог триумфира. И тогава за първи път нашите песни и приказки се изпълниха с мъка и печал.

Сигурно е било късно лято, когато избягахме в земята на големия студ. Но беше наистина много студено. Водата, която миеше бреговете, бе така мразовита, че талтошите изпадаха в безсъзнание. Веднага разбрахме, че вече никога няма да познаем топлината.

Но истинският студ на зимата бе нещо извън нашите представи. Повечето талтоши, които избягаха от изгубената земя, измряха през първата зима. Оцелелите се размножаваха яростно, за да съхранят расата. Но тъй като нямахме представа, че зимата ще се върне отново, мнозина измряха и през следващата година.

Ориентирахме се в цикъла на сезоните може би към третата или четвъртата година.

Но тези първи години бяха време на неистово суеверие, безкрайни разговори и разсъждения защо сме били прогонени от нашата земя и защо снегът и вятърът идват, за да ни убият. Или пък защо Добрият бог се е обърнал срещу нас.

Моята склонност към разсъждения и изобретяване на разни неща ме превърна в безспорен лидер. Но всички бързо се научиха на много неща. Например колко топла би могла да бъде рунтавата мечка кожа и тази на други едри животни, когато загинат. Дупките в земята

определено бяха по-топли от пещерите. Ние си издълбавахме подземни домове с покриви от дървесни стволове и камъни.

Знаехме как да запалим огън и много скоро станяхме доста добри в това, не оставяхме огън да гори напразно между скалите. С течение на времето талтоши изобретиха колелото или нещо подобно на него, както и груби каруци, с които пренасяхме храната и болните.

Постепенно онези от нас, които оцеляха през зимите на студената земя, започнаха да се учат на много ценни умения и предаваха знанията си на младите. За първи път обръщяхме внимание на подобни неща. Кърменето се превърна в начин на оцеляване. Всички жени раждаха поне по веднъж, за да се преборим с нарастващата смъртност.

Ако животът не бе така труден, това време сигурно можеше да се нарече време на огромна съзидателност. Мога да изброя доста открития, направени именно тогава.

Достатъчно е да кажа, че се превърнахме в ловци-събирачи от най-примитивния вид, макар че не ядяхме месото на животните, освен ако не умирахме от глад, и се развивахме по съвсем различен път от човешките същества.

Големите ни мозъци, свръхразвитият ни вербален капацитет и странната смесица от силен инстинкт и интелигентност — всичко това ни правеше по-умни, но и по-непохватни, по-проницателни, но и по-неразумни в много отношения.

Разбира се, породиха се и свади, като резултат от недоимъка или пък когато трябваше да се направи избор — например по кой път да тръгнем, за да уловим плячката. Няколко групички се отделиха от племето и поеха в различни посоки.

По това време вече бях утвърден лидер и честно да си призная, не виждах друг, достоен за това. Познавах ме само по име — Ашлар — тъй като нямахме титли. Упражнявах огромно влияние над останалите и живеех в непрекъснат страх, че те могат да се изгубят, да бъдат разкъсани от диви животни, да се наранят взаимно или да пострадат по друг начин. Да, свадите и сбиванията вече се бяха превърнали в ежедневие.

Все пак с всяка изминала година ние придобивахме нови и нови умения. И като преследвахме плячката си на юг или пък просто водени от инстинкта или случайността, ние се придвижихме към по-топли

земи, където лятото бе по-продължително. Едва тогава започнахме да жадуваме за него и да осъзнаваме напълно смяната на сезоните.

Научихме се да яздим диви коне само за забавление. Това се превърна в нещо като спорт за нас. Но не смятахме, че те могат да бъдат опитомени. В каруците си впрягахме волове, макар че в началото ги теглехме сами.

В тези времена ние ставахме все по-религиозни. Аз призовавах Добрия бог всеки път, когато хаосът отново се спуснеше над нас, и го молах да приведи живота ни в ред. Около два пъти годишно се провеждаха дори екзекуции.

Не мога да кажа много повече за тези векове, но те бяха уникален период между времето на изгубената земя и появата на хората. Повечето от наученото, разбраното и започнатото бе съсипано, ако мога така да се изразя, когато дойдоха хората.

Достатъчно е да кажа, че станахме високоразвита общност, която боготвореше Добрия бог чрез танци и ритуали, както сме правили винаги. Все още играехме на веригата на паметта и се придържахме към стриктни правила на поведение, само че сега мъжете „помнеха“ още от раждането си как да бъдат жестоки, как да се бият и как да побеждават. А жените се раждаха със спомена за страха.

Няколко странни събития оказаха невероятен ефект върху нас, много по-голям, отколкото сме предполагали.

Още мъже и жени бяха стигнали до брега на Британия. Чухме от други талтоши, че те са изпълнени с омраза и са станали жестоки като животни. Талтошите ги убивали, за да се защитят. Но странните хора, които не бяха талтоши, оставяха след себе си гърнета от чуплива земя, изрисувани с красиви картини, и оръжия, направени от магически камък. Те създаваха и малки създания, подобни на маймунки, но без козина и съвсем беззащитни, които вероятно бяха техните малки.

Това ни накара да си мислим, че са животни, защото според нас само животните раждаха безпомощни малки, но дори те не бяха така беззащитни като тези малки създания.

Талтошите обаче бяха милосърдни към тях. Кърмеха ги и ги пазеха. Ние бяхме чували толкова много за тези създания, че накрая купихме пет от тях, които вече не плачеха през цялото време и знаеха да ходят.

Продължителността на живота им не бе голяма. Може би около трийсет и пет години. Но за това време се променяха изключително много. Превръщаха се от малки врецящи розови създания във високи, силни същества и после в съсухрени, слаби старци. За нас те определено бяха животни и не мисля, че се отнасяхме към тези примитивни същества по-добре, отколкото те се отнасяха с кучетата.

Те не бяха умни, не разбираха нашата бърза реч. Всъщност, оказа се, че ни разбират, когато говорим по-бавно, но те самите нямаха свой език.

Ние смятахме, че те се раждат глупави, с не повече вродено знание, отколкото у птичка или лисица; и макар че притежаваха повече разсъдък от животните, винаги си оставаха сравнително слаби, малки и покрити с отвратителни косми.

Когато някой мъж от нашия вид се съвкупеше с тяхна женска, тя кървеше и умираше. А техните мъже караха нашите жени да кървят и освен това бяха груби и непохватни.

През вековете срещяхме подобни създания повече от веднъж. Понякога ги купувахме от други талтоши. Но никога не ги видяхме в едно организирано общество. Смятахме ги за безобидни. Всъщност нямахме време за тях. Те не ни учеха на нищо и дори ни докарваха до истерия от безсилие, защото не можехме да ги научим на нищо.

Колко жалко, мислехме си — тези големи животни толкова много приличат на талтоши, дори ходят изправени и са без опашки, но са лишени от разум.

Междувременно нашите закони ставаха все по-сурови. Крайното наказание за неподчинение бе екзекуцията. Тя се бе превърнала в ритуал, макар и не празничен, при който обвиненият талтош бе умъртвяван с бързи и точни удари по главата.

Черепът на талтоша остава мек дълго след като всички останали кости в тялото му се калцират. Той може да се счупи много лесно, ако знаеш как да го направиш, а ние, за нещастие, се научихме.

И все пак смъртта все още ни ужасяваше. Убийството бе много рядко престъпление. Със смърт се наказваха онези, които са изложили на опасност цялата общност. Все още раждането бе нашата най-важна и свещена церемония. Когато си намирахме добро място и след дълги спорове решавахме да се заселим там, често избирахме местности за религиозните ни танци и издигахме камъни, за да ги маркираме.

Понякога те бяха много, много големи камъни, с които силно се гордеехме.

О, тези каменни кръгове! Ние се превърнахме в народ на каменните кръгове по цялата земя.

Когато бяхме принудени да се заселим на нова територия — било от глад, или принудени от друга група талтоши, които не харесвахме и с които не искахме да живеем — ние винаги издигвахме нов каменен кръг. Всъщност издигането на тези каменни кръгове се превърна в нещо като право на владение над определена територия. Ако видехме огромен каменен кръг, построен от други талтоши, ние знаехме, че това е тяхна земя и трябваше да се преместим.

Дали се намираше някой достатъчно глупав да не се съобрази с каменен кръг? Такъв не беше оставян на мира, докато не избере друго място. Всъщност оскъдицата налагаше тези правила. Огромна равнина може да изхрани малцина ловци. Хубавите места до езерата и реките бяха по-подходящи, но никъде не открихме рая, никое място не бе безкраен извор на топлина и изобилие, каквато беше изгубената земя.

Прибягнахме и до свещена защита срещу натрапници. Помня, че сам издълбах фигура на Добрия бог, така както аз си го представях — с две гърди и пенис — на един от огромните камъни в кръга. Това бе призив към останалите талтоши да уважават нашия каменен кръг и нашата земя.

Когато започнеше истинска схватка, породена от свада или недоразумение, или пък от жажда за някое определено парче земя, нападателите събаряха каменния кръг на онези, които живееха там, и създаваха свой.

Изгонеха ли ни от земята ни, ние се чувствахме съсипани. Но на новото място веднага се разгоряваше желанието да построим по-голям и по-внушителен каменен кръг. Откривахме толкова големи канари, че никой не можеше да ги помести.

Нашите каменни кръгове говореха за амбицията ни и едновременно с това за простотата ни — за радостта от танца и готовността ни да се бием и да умрем за племенната територия.

Основните ни ценности, макар и непроменени от времето на изгубената земя, някак се бяха съсредоточили около определени ритуали. Бе станало задължително за всички да присъстват на раждането на нов талтош. По закон никоя жена не можеше да роди

повече от два пъти. Беше задължително да се отдава почит на тези раждания; всъщност те ставаха повод за огромна сексуална еуфория.

Всеки нов талтош бе поличба за нас; ако не бе съвършен физически и красив на вид, напълно развит, ни налягаше ужасен страх. Съвършеното новородено бе благословия от Добрия бог, както и преди; но сега нашите вярвания бяха някак по-мрачни. Може би защото си вадохме грешни заключения от чисто природни явления. Така се зароди обичаят ни да строим огромни каменни кръгове, вярата ни, че те са угодни на Добрия бог и морално значими за племето.

Накрая дойде годината, когато се заселихме в равнината.

Днес тя е известна като Солсбъри, в Южна Англия. Климатът беше хубав, възможно най-добрият. А по кое време? Беше преди да дойдат човешките същества.

Дотогава вече бяхме разбрали, че зимата ще се завръща вечно; не мислехме, че можем да избягаме от нея където и да било. Като се замислиш, това е съвсем логично заключение. Уви! Но лятото в тази част на Британия бе по-дълго и по-приятно. Горите бяха по-гъсти и пълни с дивеч, а морето не беше много далече.

Стада диви антилопи бродеха из равнината.

Там решихме да установим постоянния си дом.

Идеята да се местим постоянно, за да избягваме сблъсъци или да търсим храна, вече отдавна бе изгубила смисъл. В някаква степен се бяхме превърнали в уседнало общество.

Всички талтоши търсеха постоянно убежище и постоянно място за провеждане на свещените ритуали, на свещените игри на паметта и на свещените танци. Както и, разбира се, на свещения ритуал на раждането.

Ние бяхме дълбоко наранени от последната инвазия и напуснахме мястото си след безкрайни спорове (талтошите винаги опитват да разрешат нещата с думи). Накрая се стигна до ултиматуми от рода: „Добре, ако сте решени да населите тези гори, тогава ние ще ги напуснем!“.

Ние смятахме, че превъзхождаме значително останалите племена по много причини, но най-вече защото сред нас имаше мнозина, които бяха живели в изгубената земя — много белокози талтоши. Бяхме и най-добре организираната група, имахме най-много обичаи. Някои от нас дори имаха коне и можеха да ги яздят. Керванът ни се състоеше от

много фургони. Имахме големи стада от овце и кози и още един вид животни — нещо като див добитък — каквито вече не съществуват.

Останалите се опитваха да ни се подиграват, особено за това, че яздим коне, защото постоянно падахме от тях. Но като цяло останалите талтоши се отнасяха с почитание към нас и дори се присъединяваха към нас в тежки времена.

И така, щом решихме да се заселим завинаги в равнината Солсбъри, ние решихме да изградим най-големия кръг от камъни на света.

По това време вече бяхме осъзнали, че самото изграждане на кръга обединява племето, организира го и го предпазва от неприятности. Танците ни ставаха все по-възторжени с добавянето на камък след камък и нарастването на величествения кръг.

Това огромно начинание — изграждането на най-големия каменен кръг на света — осмисли няколко века от нашето съществуване и даде силен тласък на нашата изобретателност и организация. Търсенето на подходящ камък, или пясъчник, както се нарича сега, изнамирането на способ да бъдат превозени канарите, оформянето и издигането им и накрая полагането им на място — всичко това поглъщаше умовете ни. То се превърна в смисъл на самия живот.

Вече почти бяхме изгубили идеята за живот, който преминава в забавления и игри. Бяхме се превърнали в оцеляващи, които се борят със студа. Танците се превърнаха в свещени. Всичко бе станало свещено. И все пак това бяха велики и изпълнени с въодушевление времена.

Мнозина се присъединяваха към нас и броят ни нарасна толкова много, че можехме да устоим на всяка инвазия. Всъщност още първият огромен камък в нашата долина вдъхнови дотолкова другите талтоши, че идваха да се преклонят, да се присъединят към кръга ни, а не да си присвоят част от равнината.

Изграждането на кръга се превърна в основата, около която се фокусираше цялото ни развитие.

Именно през тези векове нашият живот достигна връхната си точка. Построихме селища навсякъде из долината, но все пак на разумна дистанция от огромния каменен кръг. Събирахме животните

си в малки ограждения. Засадохме бързи и трънки около селищата и ги превърнахме в нещо като укрепления.

Създадохме и погребални обичаи за мъртвите; всъщност, изграждахме гробове под земята. Постепенно се появиха всички естествени следствия от уседналия начин на живот. Не създавахме керамика, но купувахме много съдове от другите талтоши, които пък твърдяха, че ги купуват от косматите създания, които живееха съвсем кратко и идваха до бреговете ни с лодки от животинска кожа.

Скоро племена на талтоши от цяла Британия започнаха да пристигат, за да създават живи кръгове в нашия огромен каменен кръг.

Тези кръгове се превръщаха в мащабни процесии. Смяташе се за огромен късмет да се родиш в нашия кръг. Ежедневието ни бе съпътствано от оживена търговия и просперитет.

Междувременно из нашата земя бяха изградени и други кръгове. Огромни, величествени кръгове, но нито един от тях не можеше да се сравнява с нашия. Всъщност по време на тази продуктивна и чудотворна ера стана ясно, че нашият кръг наистина е кръгът на кръговете; останалите вече не се опитваха да създадат по-голям, а идваха само да го видят, да танцуват в него и да се присъединят към процесията, която се извиваше навътре и навън през порталите от камъни.

Скоро стана нещо естествено да пътуваш до някой друг кръг, за да танцуваш с местното племе. При такива събирания ние научавахме много едни за други и създавахме огромни вериги на паметта, разказвахме си истории и си припомняхме подробности от най-любимите сред тях. Обновявахме и коригирахме спомените си за изгубената земя.

Често ходехме на групи, за да видим кръга в днешен Ейвбъри или пък другите по на юг, близо до любимия на Стюарт Гордън Гластънбъри Тор. Пътувахме и на север, за да почетем и останалите.

И все пак нашият си остана най-величественият. А когато Ашлар и хората му отиваха да посетят кръга на друго племе, това се смяташе за най-върховната чест. От нас искаха съвет, молеха ни да останем и ни отрупваха с подаръци.

Разбира се, вие знаете, че нашият каменен кръг е кръгът Стоунхендж. Защото той, както и доста от останалите, съществува и днес. Но нека ви обясня нещо, което може би е ясно единствено на

учените, изследвали Стоунхендж. Ние не построихме всичко, което се намира там сега и за което се смята, че е стояло там през цялото време.

Ние построихме само два кръга от камъни, които пренесохме от различни места, включително и от далечните Марлборо Даунс, но най-вече от Еймсбъри, което е много близо до Стоунхендж. Вътрешният кръг бе от десет изправени камъка, а външният — от тридесет. Проведен бе огромен дебат за поставянето на трегерите върху камъните. В началото решихме, че трябва да ги сложим, въпреки че аз не бях много съгласен. Представях си кръга от камъни като имитация на кръга от мъже и жени. Всеки камък трябваше да е приблизително два пъти по-висок от талтош и широк горе-долу колкото е височината на един талтош. Така си представях аз нещата.

Но за останалите от племето трегерите създаваха усещане за подслон, напомняха им за огромните вулканични конуси, които защитаваха нашата плодородна долина в изгубената земя.

Едва по-късно хората изградиха кръга от сини камъни, както и много от другите формации в Стоунхендж. А по едно време нашият обичан отворен към небесата храм бе ограден от нещо като дървен заслон от дивите човешки племена. Не искам и да си помисля що за кръвави ритуали са се провеждали там. Те обаче никога не са били наше дело.

Колкото до знаците, издълбани на камъните, наш беше само един — на централния камък, който отдавна вече не съществува. Това бе символът на Добрия бог с гърди и фалос. Беше дълбоко издълбан на височина, достъпна за талтош, за да може всеки да го разпознае с допир в тъмното.

По-късно хората издълбаха своите знаци по камъните и използваха кръга за собствените си нужди.

Мога да ви кажа обаче, че никой — талтош, човек или друго създание — никога не е пристъпвал към нашия огромен кръг без някаква доза респект или без да почувства святото присъствие в него. Много преди да го завършим, той се превърна в извор на вдъхновение и оттогава е такъв.

В този монумент е вградена същността на нашата раса. Той е единственият огромен паметник, изграден от нашите ръце.

Но за да оцените напълно що за създания бяхме, не бива да забравяте, че останахме верни на нашите ценности. Осъждахме

смъртта и никога не сме я почитали. Не извършвахме кървави жертвоприношения. Не мислехме за войната като за нещо славно, а като за хаос и ужас. Най-върховният израз на нашето изкуство бяха песните и танците около и в кръга Стоунхендж.

Най-големите ни празници — ражданията и фестивалите на паметта и музиката — включваха хиляди талтоши, които идваха от близо и далече. Не бе възможно да се изброят кръговете, които формираха, нито да се измери големината им. Не е възможно да се каже колко часове и дни продължаваха тези ритуали.

Представете си, ако можете, огромна снежна равнина, ясно синьо небе, от лагерите и хижите, съградени близо до каменния кръг, се издига дим. Представете си талтошите, мъже и жени с моя ръст, с дълги чак до кръста коси, а понякога дори до глезените, облечени в умело ушити дрехи от животински кожи и с високи кожени ботуши, хванати за ръце, да оформят тези красиви, прости конфигурации, а гласовете им да се извисяват в песен.

Бръшлянови листа, имел, зеленика, всичко, което бе зелено през зимата, закичвахме в косите си или носехме, за да го положим на земята. Клонки от бор или от друго вечнозелено дърво.

През лятото носехме много цветя. Всъщност по цял ден и цяла нощ из гората бродеха групи талтоши, за да търсят цветя и свежи зелени клонки.

Песните и музиката бяха вълшебни. Никой не можеше да се откъсне лесно от кръга. Всъщност някои дори не си тръгваха по собствено желание. Малки огньове горяха по периметъра между движещите се кръгове от танцьори. Някои талтоши танцуваха, пееха и се прегръщаха, докато не паднат в несвяст или дори мъртви.

В началото нямахме централна фигура в кръга, но това се промени. Започнаха да ме привикват да застава в центъра, да свиря на арфа и да танцувам. А след като прекарвах там много часове, друг заставаше на мое място, после се редуваше друг, после друг. И всеки създаваше музика и песен, които останалите повтаряха, като подемаха от вътрешния към всеки следващ кръг, като вълни в езерце, създадени от паднал във водата камък.

Понякога издигахме големи клади, една в центъра и други на различни места, за да могат танцьорите да преминават покрай тях, докато се въртят огромните кръгове.

Раждането на нов талтош в нашия кръг бе събитие, с което не можеше да се сравни дори раждането в изгубената земя. Защото там кръговете от талтоши се създаваха доброволно и спонтанно и бяха малки. А тук новото създание отваряше очи и виждаше огромно племе от собствения си вид, чуваше ангелски хор и приютено в този кръг, то започваше да суче, получаваше ласки и обич още от първия ден на живота си.

Разбира се, ние се променяхме. Променяхме се заедно с промяната на вроденото ни знание. Наученото от нас променяше генетичния потенциал на новороденото.

Родените във времената на кръговете имаха по-силно усещане за святост от по-старите. Те не бяха така склонни към веселие, ирония или съмнения като нас. Родените във времената на тези кръгове бяха по-агресивни и способни дори на убийство, ако се наложи, и то без да пролеят сълза.

Ако ме бяхте попитали тогава, щях да кажа, че нашият вид ще живее вечно. Ако тогава ми бяхте казали: „Ще дойдат човеци, които ще избиват за удоволствие, ще изнасилват и горят, ще рушат само защото така са свикнали да живеят“, аз нямаше да ви повярвам. Щях да отвърна: „О, но ние ще разговаряме с тях, ще им разкажем нашите истории, нашите спомени, ще ги попитаме за техните и ще започнем да танцуваме и пеем, а те ще спрат да се бият и да вършат лоши неща“.

Когато човешките същества наистина ни връхлетяха, ние решихме, разбира се, че те са обикновени малки космати човеци от крехкото племе на дружелюбните, сумтящи дребни ловци, които понякога идваха до бреговете ни с лодки от животинска кожа, продаваха стоката си и потегляха обратно.

Чувахме истории за набези и кланета, но не можехме да повярваме. В края на краищата защо някой би вършил подобни неща?

А после с изумление установихме, че човешките същества, които се появиха в Британия, имаха гладка кожа като нашата, а магическите им камъни бяха изковали щитове, шлемове и мечове. Те язدهа опитомени коне и нахлуваха със стотици, изгаряха нашите селища, пробождаха телата на събранията ми с копия и отсичаха главите им.

Те отвличаха жените ни, изнасилваха ги, докато те не умираха от кръвоизливите. Отвличаха мъжете ни и се опитваха да ги поробят, подиграваха им се, което доведе някои от тях до лудост.

Първите им набези бяха много редки. Воините идваха по море и нападаха през нощта откъм гората. Ние вярвахме, че всеки набег ще е последен.

Често дори ги отблъскахме с бой. Не бяхме така свирепи като тях, но умеехме да се защитаваме. Разучавахме техните метални оръжия и търсехме начин да изработим свои. Всъщност дори успяхме да пленим няколко човешки същества и се опитахме да научим повече за тях. Открихме, че когато спим с техните жени, доброволно или не, те умират. А мъжете им питаят дълбока и неотменима омраза към нашата доброта. Наричаха ни „глупаците от кръга“ или „глупавия народ на камъните“.

Илюзията, че можем да се справим с тях, рухна само за един сезон. Едва по-късно научихме, че сме се спасили от по-ранно унищожение благодарение на един прост факт — не притежавахме много от онова, което тези хора искаха. Принципно, те искаха нашите жени за удоволствие и някои от най-хубавите дарове, които поклонниците бяха донесли в светилището на кръга.

Но останалите племена от талтоши бяха прогонени от долината и от домовете си по крайбрежието от човешките нашественици, които будеха в тях неизразим ужас. Обяздените коне им придаваха невъобразима мощ. Хората се наслаждаваха на тези нападения. Клането бе нещо като спорт за тях.

Ние укрепихме селищата си за зимата. На мястото на загиналите в битките дойдоха талтоши от други места.

А после падна сняг; ние имахме много храна и живеехме спокойно. Може би нападателите не обичаха снега. Нямахме представа. Бяхме се събрали много народ, а и бяхме задигнали много копия и мечове от мъртвите, затова се чувствахме в безопасност.

Стана време да се оформи зимният рождествен кръг, а той бе най-важният, защото много от нас бяха загинали през изминалата година. Трябваше не само да дадем живот на нови талтоши за нашето селище, но и да заселим опустошените села.

Мнозина идваха отдалече, за да се присъединят към зимния рождествен кръг. Донасяха със себе си нови и нови разкази за кланета и ужаси.

И все пак още бяхме много. Това бе свещено време за нас.

Оформихме кръговете, запалихме свещените огньовете и стана време да се обърнем към Добрия бог, да заявим, че вярваме в завръщането на лятото и ще заченем нов живот в потвърждение на тази вяра и в потвърждение на вярата, че Добрият бог иска ние да оцелеем.

Бяхме прекарали вероятно два дни в песни, танци, раждания и гуляи, когато човечите нахлуха в равнината.

Чухме оглушителния тътен на копитата на техните коне още преди да ги видим. Бе силен като тътена при разкъсването на изгубената земя. Конници ни връхлетяха от всички страни; огромните камъни от кръга бяха опръскани с кръвта ни.

Мнозина талтоши, опиянени от музиката и еротичната игра, така и не успяха да окажат съпротива. Онези от нас, които избягаха в лагерите, се биха ожесточено.

Но щом димът се вдигна и конниците си отидоха, като отведоха със себе си стотици от нашите жени със собствените ни фургони, ние видяхме, че цялото селище е изпепелено до основи, а от нас са останали само шепа хора. Решихме, че ни стига толкова война.

За нищо на света не искахме да видим отново ужасите, разиграли се тогава. Всички новородени бяха изклани. Бяха срещнали смъртта още в първия ден на живота си. Сред нас бяха останали малко жени, като повечето вече бяха раждали по няколко пъти.

До здрач на втория ден след касапницата нашите съгледвачи се върнаха с новина, потвърждаваща най-големите ни страхове — воините бяха устроили лагер в гората. Строяха и постоянни жилища. Всъщност се говореше, че са построили селища из цялата южна част на равнината.

Трябваше да се отправим на север.

Трябваше да се върнем в скритите долини в планините или на места, недостъпни за жестоките нашественици. Пътуването ни беше много дълго, трая чак до края на зимата. Смъртта и раждането се превърнаха в част от ежедневието ни, на няколко пъти бяхме атакувани от малки човешки банди. Успяхме обаче да огледаме тайно селищата им и да научим някои неща за начина им на живот.

Избихме доста от враговете си. На два пъти нахлухме в техни укрепления, за да спасим пленени талтоши, чиито песни бяхме чули от голямо разстояние.

Открихме планинската долина Донелайт едва през пролетта. Снегът вече се топеше, а гъстите гори отново зеленееха. Езерото се бе освободило от леда и скоро ние се озовахме сред убежище, до което имаше достъп само по реката, която лъкатушеше, и самото езеро не можеше да се види от морето. Всъщност пролуката, през която моряците навлизаха в него, изглеждаше като пещера.

В по-късни времена езерото се превърна в пристанище. На хората им бяха нужни доста усилия, за да разберат, че то има излаз към морето.

Но тогава ние знаехме, че сме открили тайно и сигурно убежище.

По пътя бяхме спасили много талтоши. Господи, какви истории разказваха те! Човеците открили чудото на раждането чрез нас! Били като омагьосани от него; измъчвали наши мъже и жени без никаква милост, като ги насилвали да се съвкупяват, а после крещели от изумление, когато се появявал нов талтош. Изтощили някои от жените до смърт. Мнозина от нашите се опитали да се съпротивляват, отказали да бъдат насилвани; някои жени намерили начин да сложат сами край на живота си. Други били избити, защото се борели и отблъсквали всеки човек, който се приближавал до тях, или пък защото на няколко пъти се опитвали да избягат.

Когато хората открили, че новородените могат да се размножават веднага, те започнали да ги насилват да се съвкупяват, а те — объркани и изплашени, не могли да се възпротивят. Хората знаели каква власт има музиката над талтошите и как да я използват. Смятали талтошите за сантиментални и боязливи, макар че точно какви думи са използвали тогава, не мога да кажа.

Накратко, между нас и нашествениците се зароди дълбока омраза. Ние, разбира се, ги смятахме за животни, които могат да говорят и да вършат разни неща — все ужасни извращения, които унищожават красивия ни живот. А те пък ни смятаха за смешни и относително безобидни чудовища! Скоро стана ясно, че целият свят е пълен с хора като тях или по-малки, които се размножават и живеят както знаят, а не с народ като нас.

От нашите набези се бяхме снабдили с много предмети, които тези хора бяха донесли от целия свят. Пленниците ни разказваха истории за велики кралства, оградени със стени, за дворци в пустинни

земи и в джунгли, за племена от воители и за селища, така огромни, че никой не можеше да си ги представи. И тези селища имаха имена.

Доколкото знаехме, всички тези хора се размножаваха по човешкия начин. Раждаха малки, беззащитни бебета — полудиви, полуинтелигентни създания. Всички човеци бяха агресивни, обичаха войната, обичаха да убиват. Всъщност за мен бе съвсем ясно, че най-агресивните сред тях са оцелявали през вековете и са унищожавали онези, които не били така свирепи. Така че те самите се бяха създали такива.

Нашите ранни години в Донелайт — нека сега отбележа, че ние дадохме това име на долината — бяха години на усилен размишления и дискусии, на изграждане на най-съвършените кръгове, на свещеноедействия и молитви.

Отпразнувахме раждането на много талтоши, които се опитвахме да подготвим за тежките изпитания, които ги очакват. Погребахме мнозина, които умряха от раните си, както и жени, изтощени от ражданията. Погребахме и онези, които просто изгубиха желание да живеят, веднъж напуснали Солсбъри.

Това бе времето на най-големите страдания за моя народ, по-тежко дори от самите кланета преди това. Виждах силни, белокози талтоши, велики певци, да се отказват изцяло от своята музика и да падат бездиханни във високата трева.

Накрая, след като събрахме нов съвет — от новородените и най-мъдрите белокози талтоши, които искаха да сторят нещо, за да променят ситуацията — стигнахме до обща логична позиция.

Можете ли да се сетите каква беше тя?

Ние съзнавахме, че хората трябва да бъдат унищожени. Иначе щяха да унищожат всичко, което ни бе дарено от Добрия бог. Те изпепеляваха живота ни със своите конници, факли и мечове. Бяхме длъжни да ги стъпчем.

А щом като те бяха завладели всички далечни земи и бяха така многобройни, тогава ние щяхме да се размножаваме по-бързо от тях. Нима не бяхме прави? Ние бяхме в състояние да възстановяваме числеността си много бързо. А на тях им бяха нужни години, за да заменят всеки паднал в боя воин. Със сигурност можехме да ги победим с числеността си в битка, стига да... стига да бяхме способни на подобно клане.

След седмица обсъждания бе решено, че не сме способни на това. Някои може би... бяхме натрупали толкова много гняв и омраза, че искахме да ги разкъсаме на парчета. Но като цяло талтошите просто не можеха да убиват така; не можеха да отвърнат подобаващо на ужасяващата жажда за кръв на хората. И ние го знаехме. Хората щяха да победят чрез злината и омразата си.

Разбира се, по това време, а може би и хиляди пъти преди това, от лицето на земята са били заличавани цели народи просто защото не им е достигала агресия; защото не са успявали да отвърнат на жестокостта на друго племе, род, нация или раса.

Единствената значима разлика в нашия случай бе, че ние го осъзнавахме. По времето, когато инките са били избити от испанците, защото не са разбирали какво се случва, ние бяхме напълно наясно в какво сме забъркани.

Разбира се, бяхме уверени в превъзходството си над хората; дори бяхме озадачени, че те не оценяват нашите песни и истории; не можехме да повярваме, че съзнават какво вършат, когато ни връхлитат така свирепо.

И щом разбрахме, че не можем да се мерим с тях в битка, ние се надявахме да можем да им покажем колко по-хубав и приятен е животът, когато не се избиваме взаимно.

Разбира се, по онова време едва бяхме започнали да ги опознаваме.

Към края на годината ние напуснахме долината, за да вземем в плен неколцина човеци. И тогава разбрахме, че положението е много по-безнадеждно, отколкото си мислехме. Убийството се коренеше в основата на тяхната религия; това бе техният свещен акт!

Те принасяха в жертва на своите богове стотици от собствения си вид. Смъртта бе истинският фокус на техния живот! Това ни изпълни с неизразим ужас.

Бяхме решени да оцелеем в долината. Колкото до останалите талтоши — страхувахме се от най-лошото. При малките ни набези за набиране на човешки роби, ние видяхме много изгорени села, много опустошени полета, из които вятърът бе разпръснал костите на талтоши.

С течение на годините започнахме да се чувстваме все по-сигурни в долината, като я напускахме много предпазливо. Най-

смелите ни разузнавачи пътуваха толкова далече, колкото посмееха.

До края на десетилетието вече знаехме, че не са оцелели други селища на талтоши в Британия. Всички стари каменни кръгове вече бяха изоставени! И от малкото пленници, които бяхме хванали, успяхме да разберем, че хората ни преследват, и то за да бъдем принесени в жертва на човешките богове.

Всъщност кланетата вече бяха станали част от миналото. Талтошите бяха издирвани единствено за пленници и бяха убивани само ако откажеха да се размножават.

Хората бяха разбрали, че нашето семе носи смърт на човешките жени и затова на мъжките талтоши слагаха тежки окови с метални вериги.

През следващия век нашествениците завладяха целия свят!

Мнозина от онези, които тръгваха да търсят други талтоши, за да ги доведат в долината, никога не се връщаха. Но винаги имаше млади, които искаха да заминат, които искаха да видят живота отвъд планините, които искаха да слязат до езерото и да поемат към морето.

С вливането на спомените в кръвта ни нашите млади талтоши ставаха все по-войнолюбиви. Те искаха да избиват хора! Или поне така си мислеха.

Онези, които се завръщаха — често с поне двама човешки пленници — потвърждаваха най-големите ни страхове. Талтошите бяха заличени от земята на Британия. Всъщност на повечето места те се бяха превърнали единствено в легенда. Имало градове — новите човешки селища бяха точно това — които били готови да платят цяло състояние за талтош. Мъжете обаче вече не тръгвали да ги търсят и някои дори не вярвали, че съществуват такива странни зверове.

Онези, които все пак били залавяни, били диви. Диви? Как така диви, питахме ние. Какво, за бога, означава див талтош?

Е, скоро научихме.

В много селища, когато станело време за принасяне на жертви на боговете, избрани жени, често фанатично жадуващи този акт, били предавани в обятията на някой пленен талтош, за да разпалят страстта му и после да умрат от семето му. Десетки жени намирали смъртта си по този начин, точно както човешките мъже били потапяни в казани или обезглавявани, или пък изгаряни в ужасни клетки от пръти за радост на боговете на човешките племена.

Някои от тези жени обаче все пак не умирали. Те оцелявали на свещения олтар. И до няколко седмици раждали!

От телата им излизали талтоши, диво семе от нашия вид. Тези талтоши убивали своята човешка майка, без да искат, разбира се. Просто жените не можели да оцелеят след раждане на подобно същество. И все пак имало изключения и ако майката оцелявала достатъчно дълго, за да накърми новороденото, този талтош пораствал до пълния си ръст някъде за около три часа.

В някои села това се смятало за велика поличба за добър късмет. В други означавало бедствие. Човешките същества били на различно мнение по този въпрос. Но сега играта се бе изродила в търсене на партньори за тези родени от човешки жени талтоши, за да могат те да родят още талтоши, които да бъдат държани в плен, да бъдат принуждавани да танцуват, да пеят и да раждат.

Диви талтоши.

Имаше и още един начин за създаване на див талтош. Понякога на човешки мъж се удаваше да забремени наша жена! Тези нещастни пленнички бяха държани, за да доставят удоволствие, и в началото никой не очаквал, че могат да заченат. До седмици обаче такава жена раждала дете, което пораствало до пълния си ръст и било отделяно от нея и затваряно, за да бъде използвано за някакви скверни дела.

И кои бяха смъртните, способни да родят или заченат талтош? Какво ги отличаваше от останалите? В самото начало нямахме отговори на тези въпроси; не можехме да открием никаква разлика. Но по-късно, след все повече смещения на кръвта на двата вида, стана ясно, че някои хора са по-подходящи от останалите да заченат или да станат бащи на талтоши. Това бяха човеци с някакви духовни дарби, хора, които можеха да виждат в сърцата на останалите, да предсказват бъдещето или да лекуват с полагане на длани. Постепенно ние се научихме да ги различаваме безпогрешно.

И все пак това отне векове. Кръвта се смесваше все повече.

Дивите талтоши бягаха от своите мъчители. Човешките жени, които бяха заченали талтоши, идваха в долината да търсят убежище. Разбира се, ние ги приемахме.

Учехме се от тези човешки майки.

Нашите малки се раждаха за часове, но при тях бременността траеше от две седмици до месец, в зависимост от това дали майката е

наясно със съществуването на детето. Всъщност, ако майката знаеше и говореше на детето, ако успокоеше страховете си и му пееше, растежът му се ускоряваше неимоверно. Такива хибриди се раждаха със знанието на своите човешки предци! С други думи, нашата генетична памет се обогати и със знанието на човешкия род.

Разбира се, ние не използвахме подобен език, когато обсъждахме тези неща. Знаехме само, че такъв хибрид може да пее човешки песни на човешки език или да прави кожени ботуши, каквито не бяхме виждали, и то с изключително умение.

Така постепенно човешкото знание премина към нашия вид.

Но дивите талтоши, родени в плен, също бяха изпълнени със спомените на нашата раса и хранеха омраза към човешките си мъчители. Те винаги търсеха начин да избягат. Бягаха в горите и на север, вероятно към изгубената земя.

По-късно научихме, че някои от тях са поели към голямата равнина, за да търсят убежище. Криели се в близката гора или пък били залавяни и убивани.

Някои от тези диви талтоши се съвкупявали помежду си. Като бегълци те се откривали някак; или пък се размножавали, докато били в плен. Там можели да се съвкупяват с други чисти талтоши и да родят пак чист талтош. Така все пак оцеляла нашата раса из пустошта на Британия — малцина отчаяни изгнаници, които неистово търсели своите предци и рая от спомените си. А във вените им течала човешка кръв.

Много, много човешка кръв се вля в дивите талтоши през тези векове. Те развиха свои собствени поверия и навици. Живееха по върховете на дърветата, често боядисваха телата си в зелено, а боите създаваха от естествени пигменти. Обличаха се с бръшлян и друга зеленина.

И именно те, или поне така се твърди, някак създали народа на малките хора.

Всъщност малките хора винаги са живели в сенките, в скрити места. Вероятно сме ги зървали и в по-ранни времена, когато ние владеехме Британия. Но тогава те се криеха от нас. Те бяха нещо като чудовищата от нашите легенди.

По онова време почти не ги забелязвахме, както не забелязвахме и косматите човешки същества.

Сега обаче започнахме да чуваме предания, че те се чифтосват с талтоши и хора и когато оплождането успее, но развитието не протече нормално, се раждат гърбави джуджета, а не високи и красиви талтоши.

Що за чудо беше това? Нима те произхождаха от нашия корен? Дали не са били наши братовчеди в някакво по-ранно време, преди изгубената земя, когато вероятно сме смесвали кръвта си в някакъв по-ранен рай? Във времето преди да се роди луната? Тогава ли нашите две раси се бяха разделили?

Не знаехме. Но във времето на смещения, хибриди и експерименти от всякакъв вид дивите талтоши се опитваха да разберат на какво са способни или с кого могат да се чифтосат. Научихме и че тези ужасни малки чудовища, тези отвратителни зловредни малки хора, могат да се кръстосват с нас. Всъщност, ако успееш да съблезнат някой от нас и да се съвкупят с него, почти винаги се раждаше дете, подобно на тях, а не талтош.

Съвместима раса? Еволюционен експеримент, който има близка връзка с нашия вид?

Отново нямахме отговор на този въпрос.

Но легендите ставаха все повече и малките хора започнаха да ни преследват така яростно, както и човешките същества. Залагаха ни капани, опитваха се да ни подмамат с музика, но не идваха на въоръжени групи. Те бяха змии, опитваха се да ни впримчат със заклинания, които можеха да изпращат със силата на мисълта си. Искаха да създадат талтош. Мечтаеха да се превърнат в раса на гиганти, както ни наричаха. Когато заловяха наши мъже, ги караха да се съвкупяват с техните жени и бяха не по-малко жестоки от хората.

С вековете митологията се разгръщаше все повече: малките хора навремето били като нас — високи и красиви, имали нашите качества. Но демони ги направили такива, каквито са сега, прокудили ги и ги накарали да страдат. Те също имаха дълъг живот. Чудовищното им поколение се раждаше бързо и напълно развито, като нашето.

Ние се страхувахме от тях, мразехме ги, не искахме да бъдем използвани за техните цели и започнахме да вярваме, че нашите деца ще станат като тях, ако не получат мляко и любов.

Истината обаче, ако някой някога е бил наясно с нея, е заровена дълбоко във фолклора.

Малките хора се появяваха и в долината; малцина в Британия не бяха чували за съществуването им. Те имаха безброй имена и бяха свързани с други създания от митовете и приказките: елфи, гноми, леприкорни и прочие.

В долината обаче те бяха на изчезване по много причини. Но все още можеше да бъдат открити в тъмните, потайни местенца. Понякога отвличаха човешки жени, за да се размножават, но нямаха по-голям успех с тях от нас самите. Жадуваха за вещица — смъртна жена със свръхестествени сили. Такива вещици можеха след съвкупяване с тях да родят талтоши. И когато откриеха такива жени, бяха безмилостни.

Никога не си въобразявайте, че те не биха ви наранили в долината или в някоя друга затънтена гора. Ще го направят. Ще ви убият и ще потопят факлите си в маста на телата ви просто така, за удоволствие.

И все пак това не е цялата истина за тях.

Вероятно Самюъл би могъл да разкаже и друга история за тях, ако някога има настроение за това. Но неговата лична история е още по-интересна — за странстванията му далеч от народа на малките хора, за собствените му приключения.

Нека се върна на дивите талтоши, на хибридите, които носеха човешки гени. Те се събираха на групи извън долината, когато бе възможно, и обменяха спомени, разкази и формираха свои малки селища.

Ние периодично се отправяхме да търсим такива талтоши, за да ги заведем у дома. Те се кръстосваха с нас; раждаха ново поколение; ние ги съветвахме и напътствахме.

Но колкото и да е странно, те не оставаха в долината! Идваха от време на време да си починат, но винаги се връщаха в дивия свят, където стреляха със стрели по хора, а после бягаха през горите със смях. И сами се мислеха за магически същества, които хората търсят за своите жертвоприношения.

Голямата трагедия, която се криеше в това тяхно желание за странстване, разбира се, бе във факта, че те разкриха на човеците тайната на долината.

Глупаци! Да, такива бяхме, глупаци! Глупаци, които не можах да предвидят, че подобно нещо ще се случи, че тези диви талтоши

накрая ще бъдат заловени, ще разказват истории за нашата долина и дори ще плашат враговете си с нас.

Можете ли да познаете какво се случи? Легендата за долината, за високите хора, които раждат ходещи и говорещи деца, започна да се разпростира надлъж и нашир. Цяла Британия вече знаеше за нас. Ние се превърнахме в мит, заедно с малките хора, наред с други странни създания, които човеците зърваха понякога, но не можеха да заловят.

И така, животът, който бяхме съградили в Донелайт — големите кръгли каменни кули, които се надявахме, че ще ни защитят успешно срещу инвазия; старите ритуали, които ревностно пазехме и практикувахме; съхраняваните спомени; нашите ценности; вярата ни в любовта и светостта на раждането — нашият живот се оказа смъртно заплашен от онези, които искаха да заловят чудовища, които искаха да „видят с очите си“.

Но се случи и още нещо. Както вече казах, сред нас винаги се намираха такива, които искаха да напуснат долината. Сред тях бе твърдо установено правилото да запомнят пътя до Донелайт. Трябваше да гледат звездите и никога да не забравят конфигурациите, които могат да ги отведат у дома. Това бързо се превърна в част от вроденото знание, защото те целенасочено го култивираха. Всъщност това им се бе удало невероятно добре и отвори пред нас много възможности. Ние можехме да програмираме вътрешно знание за всякакви практични цели. Проверяхме доколко успешно е извършено, като разпитвахме новородените. Беше невероятно. Те познаваха географията на Британия така, както я знаехме ние, макар да бе доста неточна. Знаеха как да изработват оръжия, знаеха колко важно е да пазят тайната, познаваха страха и мразеха човешките същества. Знаеха и как да ги избягват или да ги побеждават. Те знаеха Изкуството на езика.

А за това Изкуство на езика, както го наричахме, не бяхме и помисляли, преди да се появят човеците. То се заключаваше в уменията да разговаряш и да убеждаваш другия.

Тогава ние разговаряхме помежду си много, много по-бързо от хората. Но невинаги. За хората нашата реч звучеше като свирукане или жужене. Ние обаче можехме да говорим и в човешки ритъм и се бяхме научили да разговаряме с хората на тяхното ниво, да ги объркваме и да ги оплитаме с логични разсъждения, да ги изумяваме и да им влияем.

Е, все пак това Изкуство на езика не успя да ни спаси от изчезване.

Но то можеше да спаси някой талтош, попаднал на хора в гората. Или пък пленник на малко човешко селище, което не е свързано с войнствените хора, завладели земята.

Всички, които напускаха долината, трябваше да владеят Изкуството на езика, да могат да говорят бавно с хората на тяхното ниво и да умеят да ги убеждават.

Неизбежно някои от напусналите решаваха да се заселят извън долината.

Те строяха своите кръгли каменни кули в нашия стил — от камък и без хоросан — и живееха в пустошта или пък в изолирани местности.

Това бе нещо като кланово разделение, което се развиваше самостоятелно.

Неизбежно обаче тези талтоши разкриваха природата си пред хората или пък хората се опитваха да се сражават с тях. Някой разбираше за магическо рождение на талтош и мълвата за нас отново тръгваше, мълвата за долината се възраждаше сред враждебно настроените човеци.

Аз самият винаги съм бил изобретателен и далновиден и отказвах да се предам. Не се предадох дори когато изгубената земя бе разрушена, макар да знаех, че каузата ни е обречена. Ние наистина можехме да защитаваме долината от спорадични набези, но всъщност бяхме в капан!

Така въпросът за онези от нас, които искаха да минат за хора и живееха сред тях, като претендираха, че принадлежат към някое древно племе или клан, ме въодушеви. Накара ме да се замисля... Ами ако всички сторехме нещо подобно? Ами ако вместо да се опитваме да отблъснем човеците, ги допуснем малко по малко в долината, накараме ги да повярват, че ние също сме хора, заживеем сред тях и запазим в тайна рождествените ритуали?

Междувременно огромните промени във външния свят вече бяха започнали да ни вълнуват силно. Изгаряхме от желание да разговаряме с пътниците, да се учим.

И така, накрая се решихме на една опасна хитрост...

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

— Юри Стефано на телефона. Какво обичате?

— Какво обичам ли? Господи, радвам се да те чуя — каза Майкъл. — Разделени сме едва от четирийсет и осем часа, но Атлантикът е между нас!

— Майкъл! Слава богу, че се обади. Не знаех къде да те търся. Още сте с Аш, нали?

— Да, и мисля, че ще останем с него още два дни. Ще ти разкажа всичко, но как са нещата при теб?

— Свърши се, Майкъл. Свърши се. Лошите вече ги няма и Таламаска отново си е същата. Тази сутрин получих първия факс от Старшите. Предприемат сериозни мерки, за да предотвратят подобни прихващания. Аз се захванах с работа, пиша докладите си. Новият генерален директор препоръча да си почивам, но е невъзможно.

— Но ти наистина трябва да си починеш известно време, Юри. Знаеш го. Всички трябва да си починем.

— Поспах четири часа. После се събудих и мислих за случилото се. Писах може би четири-пет часа и пак заспах. Когато стане време за ядене, идват да ме вземат. Карат ме да слизам долу. Приятно е. Приятно е да съм отново сред тях. Но какво става с теб, Майкъл?

— Направо обикнах този човек. Обикнах Аш така, както обичах Аарън. Той ни говори с часове. Разбира се, това, което ни разказа, не е тайна, но не ни позволи да запишем нищо. Казва, че ще трябва да се задоволим с онова, което успеем да запомним. Юри, не мисля, че той някога ще нарани нас или някой, свързан с нас. Сигурен съм в това. Просто му имам доверие. И ако някога по някаква причина все пак нарани някого от нас, значи така е било писано.

— Разбирам. А как е Роуан?

— Мисля, че и тя го обикна. Даже съм сигурен. Но до каква степен и по какъв начин, си е нейна работа. Никога не съм сигурен, когато става въпрос за нея. Ще останем тук още два дни, може би повече, после ще се върнем на юг. Малко се притесняваме за Мона.

— Защо?

— Нищо страшно. Просто е избягала заедно с братовчедка си Мери Джейн Мейфеър — една млада жена, с която не си имал удоволствието да се запознаеш. Просто са твърде млади да се мотаят сами без надзор.

— Майкъл, аз написах писмо на Мона. Трябваше да го направя. Нали знаеш, че преди да напусна Ню Орлиънс, аз ѝ обещах сърцето си. Но тя е твърде млада за подобна обвързаност и сега, когато съм вече у дома, в ордена, осъзнавам по-добре от всякога, че съм неподходящ за нея. Изпратих писмото на Амелия стрийт, но се страхувам, че Мона ще ми е доста сърдита. Поне за известно време.

— Юри, Мона си има други проблеми сега. Това вероятно е най-доброто, което си могъл да сториш. Ние забравихме, че тя е само на тринайсет. Всички го забравят, включително и тя самата. Но ти си постъпил правилно. А и тя може да се свърже с теб, ако поиска, нали?

— Да, аз съм тук. Вече съм на сигурно място, у дома.

— А Теса?

— Отведоха я оттам, Майкъл. Такава е Таламаска. Сигурен съм какво е станало с нея. Сега е обградена от много мили хора, които я отведоха някъде, вероятно в Амстердам. Целунах я на сбогуване. Споменаха, че ще я заведат на красиво място, за да си почине. Там ще запишат всичките ѝ спомени. Изглежда, никой не е в състояние да определи възрастта ѝ и никой не знае дали това, което Аш каза, е вярно — че тя скоро ще умре.

— Но тя е щастлива и Таламаска се грижи за нея, нали?

— Да, напълно. Разбира се, ако пожелае, винаги може да си тръгне. Ние не задържаме никого. Но не мисля, че има такива намерения. Струва ми се, че от години — колко точно, никой не знае — просто преминава от един защитник към друг. Не тъгува много за Стюарт, между другото. Каза, че не обича да мисли за неприятни неща.

Майкъл се засмя.

— Разбира се. Виж, Юри, трябва да се връщам. Ще вечеряме заедно и Аш ще продължи историята си. Тук е много красиво. Вали сняг, студено е, но е красиво. Като че всичко около Аш отразява неговата индивидуалност. Всъщност винаги е така. Къщите, които избираме, са отражение на нашия вътрешен свят. Това място е пълно с мрамор, картини и с... неговите любими неща. Не мисля, че е редно да

говоря много за това. Той държи на своето уединение и иска да бъде оставен на мира, след като си тръгнем.

— Знам и разбирам. Майкъл, когато видиш Мона, моля те, кажи й, че... кажи й, че аз...

— Тя ще разбере, Юри. Мона си има други грижи. Това е вълнуващо време за нея. Семейството иска тя да напусне „Светото сърце“ и да се обучава при частни учители. Коефициентът ѝ на интелигентност е извън всякакви норми, както сама винаги е твърдяла. А и тя е наследница на завещанието. Мисля, че през следващите няколко години Мона ще прекарва много време с мен и Роуан, ще се учи, ще пътува, ще получи идеалното обучение за една дама, на която... на която се възлагат големи надежди. Но сега трябва да вървя. Ще ти се обадя пак от Ню Орлиънс.

— Моля те, не забравяй. Обичам ви и двамата... и тримата. Ще предадеш ли това на Аш и Роуан?

— Да. Между другото, какво стана с помощниците на Гордън?

— Всичко свърши. Няма ги вече и няма да могат да навредят на ордена отново. Ще се чуем скоро, Майкъл.

— Дочуване, Юри.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Всички казаха, че Мейфеър от Фонтевро са луди. „Затова те винаги се обръщат към вас, доктор Джак.“ В града се говореше, че всички до един са откачени, дори богатите им роднини в Ню Орлиънс. Но точно сега ли трябваше да се убеди в това лично — в този мрачен като нощ следобед, когато половината улици в града бяха наводнени?

И как можаха да донесат това новородено в бурята?! Беше увито в смрадливи малки одеялца и настанено в пластмасова хладилна чанта, за бога! А Мери Джейн Мейфеър очакваше от него да издаде свидетелство за раждане направо тук, в кабинета си.

Той настоя да види майката!

Разбира се, ако знаеше, че тя ще кара така бясно лимузината, и то по някакъв покрит с миди път в разгара на бурята, и че той ще трябва да стиска бебето в прегръдките си, сигурно щеше да настоява да я последва с пикапа си.

Когато му посочи лимузината, той си помисли, че има шофьор. Колата бе съвсем нова, два̀сет и пет стъпки дълга, с люк на тавана и тъмни стъкла. С компактдиск и дори с проклет телефон. Малолетната амазонка зад волана бе издокарана с мръсна дантелена бяла рокля, а голите ѝ крака и сандалите ѝ бяха целите в кал.

— И искаш да ме убедиш — изкрещя той, за да надвика бурята, — че не си могла да откараш майката в болница с тази огромна кола?

Бебето изглеждаше добре, слава богу. Беше малко недоносено и недохранено, разбира се. Но иначе си беше добре. В момента спеше, увито в мръсните одеяла в дълбоката хладилна чанта, която лекарят крепеше на коленете си. Боже, та тези одеяла всъщност миришеха на уиски.

— Господи, Мери Джейн, намали малко! — извика той накрая.

Клоните на дърветата деряха покрива на колата. Докторът потрепваше, когато купчини мокри листа се удряха в предното стъкло. Едва издържаше, та тя караше като обезумяла!

— Ще събудиш бебето.

— Бебето е добре, докторе — каза Мери Джейн и остави полата си да се набере по бедрата ѝ чак до гащичките. Да, забележителна млада жена. В началото бе напълно сигурен, че това бебе е нейно и тя се кани да му разкаже някаква безумна история как го е намерила изоставено на прага. Но не, майката била в блатата. Господи боже! Трябва да впише това в мемоарите си.

— Почти стигнахме — извика Мери Джейн, като едва не смаза няколко бамбукови дръвчета вляво на пътя. — Ще занесете бебето в лодката, нали, докторе?

— Лодка ли, каква лодка?! — изкрещя той. Но добре знаеше за каква лодка става въпрос. Беше чувал много за онази стара къща. Хората даже казваха, че трябва да иде до пристана на Фонтевро, за да я види. Не беше за вярване, че още се крепи, като се имаше предвид колко бе потънало западното ѝ крило. Защо тия хора настояваха да живеят там! Та Мери Джейн Мейфеър буквално бе изпразнила местния „Уол-Март“ през последните шест месеца, за да обзаведе онази съборетина. Всички разбраха за това, щом видяха момичето да идва в града, издокарано с бели шорти и тениска.

Е, хубава беше, трябва да ѝ признае, дори с тази каубойска шапка. Имаше най-стегнатите и щръкнали гърди, които бе виждал, а устата ѝ бе розова като дъвка.

— Не сте давали на това бебе уиски, за да не плаче, нали? — попита той. Пеленачето току-що бе захъркало, а от малката му розова устичка се изду огромен балон от слюнка. Горкото дете, как ще расте на такова място? Мери Джейн дори не му позволи да прегледа бебето, баба ѝ се била погрижила! Баба ѝ, моля ви се!

Лимузината внезапно спря. Дъждът отслабваше. Лекарят едва различаваше силуета на къщата в далечината и огромните листа на зелените палми. Но, за бога, там светеха електрически крушки. Кой би предположил, че на подобно място може да има електричество?

— Аз ще дойда при вас с чадър — каза тя и затръшна вратата след себе си, преди той да успее да ѝ каже, че трябва да изчакат дъждът да спре. Тя отвори неговата врата и не му остави друг избор, освен да излезе с хладилната чанта.

— Ето, сложете върху него кърпата, иначе ще се намокри — каза Мери Джейн. — А сега тичайте към лодката.

— Няма да тичам, ще ходя, благодаря — сопна ѝ се той. — Стига да сте така любезна да ми показвате пътя, госпожице Мейфеър!

— Гледайте да не го изтървете!

— Моля! Израждам съм бебета в Пикаюн, Мисисипи, цели трийсет и осем години, преди да дойда в тази забравена от Бога земя.

И защо ли дойдох, запита се той за хиляден път, особено когато неговата малка женичка, Айлийн, родена и израснала в Наполеонвил, не беше наоколо, за да му го напомня.

Господи боже, та това бе огромна алуминиева баржа, и то без мотор! Ето и къщата с цвят на плавей. Лилавата глициния бе погълнала изцяло капителите на колоните на горния етаж и вече пълзеше към балюстрадите. Добре поне, че дърветата бяха така гъсти, че за миг му предложиха убежище от дъжда. Тунелът от зеленина продължаваше чак до наклонената предна веранда. На горния етаж светеше, какво облекчение. Ако трябваше да осветява пътя си с газена лампа, сигурно щеше да полудее. Може би вече полудяваше, щом прекосяваше тази блатиста локва заедно с откачената млада жена и смяташе да влезе в къща, която може да потъне всеки момент.

— Знаеш ли какво ще се случи? — беше му казала Айлийн. — Някоя сутрин ще идем там и ще видим, че няма никаква къща. Всичко ще е потънало в блатото, помни ми думите. Грехота е да живеят там.

Понесъл хладилната чанта и миниатюрния ѝ обитател с една ръка, лекарят успя някак да влезе в плитката лодка. С ужас установи, че тя е пълна с около два инча вода.

— Това нещо ще потъне, трябва да изхвърлиш водата. — Обувките му подгизнаха на мига. Защо се бе съгласил да дойде тук? А Айлийн сигурно щеше да иска да узнае всичко, до най-малките подробности.

— Няма да потъне, това е просто дъжд — каза Мери Джейн Мейфеър, като натисна дългото гребло. — А сега се дръжте, ако обичате, и гледайте бебето да не се измокри.

Това момиче си играеше с търпението му. Там, откъдето идваше, никой не говореше така на лекарите! Бебето си беше добре под кърпите.

И така, те се плъзнаха право към предната веранда на онази развалина и даже минаха през портата.

— Боже, тук е като в пещера! — обяви той. — Как е възможно жена да роди на такова място? Виж там, моля ти се. На последната лавица на библиотеката има книги — точно над водата.

— Е, когато водата е придошла, тук е нямало никого — каза Мери Джейн, като се изпъна назад, за да издърпа греблото. Чуваше се как то се удря в дъските по пода отдолу. — Предполагам, че доста неща още си плуват из салона. Пък и Мона Мейфеър не роди тук, а на горния етаж. Жените никога не раждат в салона, дори да не е бил наводнен.

Лодката се удари в стъпалата и лекарят се люшна така силно наляво, че трябваше да се хване за влажния парапет. Скочи бързо от лодката и тропна по стъпалата и с двата си крака, за да се увери, че няма да потънат под него.

От горния етаж струеше светлина, над шума на дъжда се чуваше някакво тананикане. Женски глас, звучеше красиво.

— Как така това стълбище не се е отделило от стената? — попита той. Тръгна нагоре, хладилната чанта вече натежаваше като чувал с камъни. — Как така цялата къща не се е разпаднала?

— Е, мисля, че точно това се случва — каза Мери Джейн, — само че ще й трябват около двеста години. — Тя тръгна шумно по стъпалата пред него, стигна до втория етаж, обърна се и каза: — Елате с мен, ще се качим на тавана.

Но откъде идваше това тананикане? Чуваше го много ясно, но тя не му позволи дори да се огледа — поведе го към таванския етаж.

И тогава той видя бабата Мейфеър, облечена с памучна нощница на цветя. Махаше му с ръка да се приближи.

— Хей, доктор Джак. Как си, хубавото ми момче? Ела да ме целунеш. Много се радвам да те видя.

— И аз се радвам, бабо — каза той и тръгна нагоре, но Мери Джейн пак се стрелна покрай него и го смъмри да държи здраво бебето. Още четири стъпала и най-сетне щеше да остави кутията на пода. И как така именно той трябваше да я носи през цялото време?

Накрая стигна до сухия и топъл тавански етаж. Дребната стара дама се надигна на пръсти, за да го целуне по бузите. Той наистина я обичаше, трябваше да си признае.

— Как си, бабо, пиеш ли си лекарствата? — попита лекарят.

Мери Джейн взе хладилната чанта още щом той я остави на пода, и хукна нанякъде с нея. Тук, на тавана, не беше толкова лошо; навсякъде имаше електрически лампи. Имаше и проснато на възета пране. Мебелите изглеждаха удобни и не миришеше на плесен, напротив — миришеше на цветя.

— Какво е това тананикане, което чух на втория етаж? — попита той, щом бабата го хвана за ръка.

— Просто елате насам, доктор Джак, и направете каквото трябва. После попълнете акта за раждане на това бебе. Не искаме никакви проблеми с регистрацията му, казвала ли съм ви какви проблеми имах, задето не регистрирах Янси Мейфеър два месеца след като се роди. Няма да повярвате колко грижи си имах с общината, те казаха, че...

— Значи вие изродихте това бебе, така ли? — попита той, като я потупа по ръката. Когато тя дойде при него за първи път, сестрите го предупредиха да не я чака да завърши историите си, защото те нямат край. Появи се в кабинета му още на втория ден, след като той го откри, и каза, че никой от останалите лекари в града няма да я докосне отново. Но това, което ставаше сега...

— Разбира се, докторе.

— Майката е ето там — каза Мери Джейн и посочи към едната част на тавана, с богата драперия от неизбелена мрежа за комари. Приличаше на палатка със заострения си връх и заради далечното сияние на дъжда, който заливаше прозореца отзад.

Изглеждаше почти красиво. Наблизо гореше газена лампа — той усети миризмата и видя топлия пламък в опушеното стъкло. Леглото беше голямо, отрупано с юргани и завивки. Гледката внезапно го натъжи. Спомни си за неговата баба преди много, много години. За легла като това, с тежки юргани, под които не можеш да помръднеш пръстите на краката си, но толкова топли в мразовитите утрини в Кариер, Мисисипи.

Той повдигна дългите фини воали и сведе леко глава, за да пристъпи в нишата. Кипарисовите дъски по пода бяха тъмни — кафеникавочервени и чисти. Никъде не се забелязваше влага, въпреки че дъждът зад прозореца хвърляше върху всичко вълниста светлина.

В леглото се бе сгушило червенокосо момиче. Беше полузаспало, очите му бяха хлътнали и обградени от плашещо тъмни сенки. Устните ѝ се разтваряха леко, когато си поемаше дъх — очевидно с усилие.

— Това момиче трябва да отиде в болница.

— Просто е изтощена, докторе, и вие щяхте да се чувствате така — каза Мери Джейн. — Защо не си свършите работата, за да може да си почине?

Поне леглото беше чисто, по-чисто от импровизираното детско кошче. Момичето лежеше сред чисти чаршафи и бе облечено с красива бяла риза, обточена със старомодна дантела, дори с малки перлени копченца. Имаше най-червената коса, която бе виждал — дълга и гъста, разпиляна по възглавницата. Бебето сигурно също щеше да стане червенокосо, но засега изглеждаше с по-светла коса.

То най-сетне се обади от малката хладилна чанта, слава богу. Беше започнал да се тревожи за него. Старицата го взе и от начина, по който го стори, лекарят установи, че малкото е в добри ръце, въпреки че не се знаеше доколко може да се вярва на жена на тази възраст. А момичето в леглото беше по-младо дори от Мери Джейн.

Той се приближи и с мъка коленичи до леглото. Нямаше какво друго да стори, затова сложи ръка на челото на майката. Тя бавно отвори очи и той се изненада от наситенозеления им цвят. Та това беше дете! Изобщо не е трябвало да забременява!

— Добре ли си, скъпа? — попита той.

— Да, докторе — отвърна тя с ясен и чист глас. — Ще попълните ли документите, моля ви?

— Добре знаеш, че трябва да...

— Докторе, бебето се роди — прекъсна го тя. Вече бе съвсем будна. — Аз спрях да кървя. Няма да ходя никъде. Всъщност съм доста по-добре, отколкото очаквах.

Плътта под ноктите ѝ беше розова. Пулсът ѝ — нормален. Гърдите ѝ бяха огромни. До леглото стоеше голяма бутилка с мляко, вече преполовена. Е, това бе добре за нея.

„Интелигентно, уверено в себе си момиче от добро семейство, не е селянка“, помисли си той.

— А сега ни оставете сами — каза лекарят на Мери Джейн и старицата, които се бяха надвесили зад него като два огромни ангела. Бебето проплакваше вяло, сякаш току-що бе установило отново, че е живо, и това не му се нравеше особено. — Отдръпнете се, за да мога да прегледам това дете и да се уверя, че не кърви.

— Докторе, аз се погрижих за нея — каза тихо старицата. — Нима мислите, че щях да я оставя да лежи тук, ако имаше кръвоизлив? — Но все пак се отдалечи, като люлееше твърде енергично бебето в прегръдките си.

Лекарят си помисли, че малката майка ще се ядоса от това, но тя не реагира.

Той реши, че ако иска да се увери дали всичко е наред, ще трябва да вземе газената лампа. Да, прегледът едва ли щеше да е особено цялостен.

Тя седна и се облегна на възглавниците — червената ѝ коса бе сплъстена и разрошена около бялото ѝ лице. Остави го сам да отметне завивките. Наистина всичко беше чисто. Момичето бе в безупречен вид, сякаш е било изкъпано във вана, ако подобно нещо беше възможно. Бяха сложили и бели кърпи под нея. Нямахше почти никакво кървене. Но тя наистина бе родила. Беше много разранена. На бялата ѝ риза обаче нямаше нито петънце.

Защо, за бога, не бяха изкъпали и малкото? Три жени! Нима никоя не се бе сетила да смени одеялата на новороденото?

— Легни си, скъпа — каза той на майката. — Бебето не те е разкъсало, но от друга страна, това щеше много да облекчи раждането. Не мислиш ли, че следващия път ще е по-добре да идеш в болница?

— Разбира се. Защо не — каза тя със сънен глас, после леко се засмя. — Ще се оправя. — Да, беше се превърнала в жена. Вече никога няма да бъде дете, помисли си той, въпреки че е толкова дребничка. Как ли щеше да гръмне тази история в града, макар че той не възнамеряваше да казва и думичка на Айлийн.

— Нали ви казах, че е добре? — обади се старицата, като отметна мрежите. Бебето плачеше тихо в ръцете ѝ. Майката дори не го погледна.

„Вероятно в момента не иска да го вижда, помисли си лекарят. Ще трябва да си почине малко.“

— Добре, добре — каза той и я зави отново. — Но ако започне да кърви или вдигне температура, ще я докарате с онази лимузина право в болницата!

— Разбира се, докторе, благодаря ви, че дойдохте — отвърна Мери Джейн. После го хвана за ръката и го изведе от нишата, далече от леглото.

— Донесох една маса, за да можете да пишете на нея — каза тя. Посочи малко самоделно писалище, сковано от две борови дъски върху стари дървени каси от кока-кола. Такива каси не се произвеждаха от години, навремето ги използваха за малките бутилки от пет цента. Мери Джейн можеше да ги продаде на някой колекционер на битака. Тук имаше доста неща за продан. Той вдигна очи към старата газена лампа на стената. Едва успя да се превие достатъчно, за да пише, но нямаше смисъл да се оплаква. Извади писалката си. Мери Джейн се пресегна и наклони една гола електрическа крушка към него.

От долния етаж отново се чу странното тананикане.

— Какво е това? — попита той. — Така, да видим сега, как се казва майката?

— Мона Мейфеър.

— Бащата?

— Майкъл Къри.

— Законно женени?

— Не. Пропуснете тая графа, ако обичате?

Той поклати глава.

— Родено снощи, така ли?

— Точно в два и десет. Изродено от Доли Джейн Мейфеър и Мери Джейн Мейфеър. Фонтевро. Знаете ли как се пише?

Той кимна.

— Името на бебето?

— Мориган Мейфеър.

— Мориган ли? Никога не съм чувал подобно име. Да не е на някоя светица?

— Издиктувай го по букви, Мери Джейн — обади се майката от нишата.

— Няма нужда, скъпа — отвърна лекарят и дори прочете името по букви, за да е спокойна.

— Е, аз не го претеглих...

— Три килограма и половина — каза бабата, която разносяше бебето напред-назад и го потупваше леко по гръбчето. — Претеглих го на кухненския кантар. Ръст — нормален!

Лекарят отново поклати глава. Попълни бързо останалите графи и после преписа всичко на другата бланка. Какъв смисъл имаше да им казва каквото и да било?

Блясък на мълния озари всички прозорци, от север, от юг, от изток и от запад. След това стаята потъна в уютен, сенчест полумрак.

Дъждът барабанеше меко по покрива.

— Добре, оставям ви този екземпляр — каза той и го подаде на Мери Джейн. — Този ще го изпратя по пощата в енорията. До няколко седмици ще получите официалната регистрация. А сега трябва бебето да бъде накърмено. Мона, ти още нямаш мляко, само коластра и...

— Аз ѝ обясних всичко, доктор Джек — обади се бабата. — Ще накърми бебето веднага щом си тръгнете, малко е срамежлива.

— Хайде, докторе — подкани го Мери Джейн. — Ще ви откарам обратно.

— По дяволите! Ще ми се да имаше друг начин да се прибера — измърмори той.

— Е, ако имах метла, щяхме да отлетим дотам — отвърна Мери Джейн, като му направи знак да тръгва. После мина пред него и закричи бързо с тънките си крака към стълбището. Хлабавите ѝ сандали шляпаха по дъските.

Майката се засмя тихо, по момичешки. В момента изглеждаше съвсем добре — дори по бузите ѝ имаше руменина. Гърдите ѝ щяха направо да се пръснат. Докторът се надяваше, че бебето няма да се окаже злоядо. Зачуди се кое от двете момичета е по-красиво.

Вдигна мрежата и отново пристъпи към леглото. Водата вече се процеждаше от обувките му, но какво можеше да направи. Гърбът му също беше мокър.

— Добре си, нали, скъпа? — попита той.

— Да, добре съм — отвърна тя. Стискаше бутилката с мляко, беше пила на големи, жадни глътки. Е, защо не?

Само дето беше сигурен, че няма нужда от него. Тя го дари с най-ослепителната момичешка усмивка, която бе виждал. По нослето ѝ имаше бледи лунички. Да, дребничка е, но пък е най-хубавата червенокоска, която бе срещал.

— Хайде, докторе — почти изкрещя Мери Джейн. — Мона трябва да си почива, а бебето пак ще се разплаче. Чао засега, Мориган, чао, Мона, чао, бабо.

И Мери Джейн го повлече за ръката през стаята, като пътьом нахлупи каубойската си шапка, която явно бе свалила, когато влязоха в къщата. От периферията ѝ се стичаше вода.

— Шшшт, тихо, тихо — занарежда бабата на бебето. — Мери Джейн, не се бави. Това бебе започва да нервничи.

Лекарят понечи да им каже да го дадат на майката, но Мери Джейн щеше направо да го блъсне надолу по стълбите, ако не бе тръгнал веднага. Тя вървеше по петите му и той усещаше как малките ѝ гърди се опират в гърба му. Гърди, гърди, гърди. Слава богу, че се занимаваше предимно с възрастни хора, никога не би се справил с подобно нещо — майки-тийнейджърки с широки ризи, момичета с красиви гърди. По дяволите, това беше направо влудяващо!

— Докторе, ще ви платя петстотин долара за тази визита — каза тя в ухото му, като дори го докосна с розовите си устни. — Защото знам какво е да излезеш в ден като този. Вие сте много мил, много грижовен...

— Аха, и кога ще видя парите, Мери Джейн Мейфеър? — попита той само за да излее на някого гнева си. Тези млади момичета... Какво ли щеше да направи тя, ако сега той се обърне и реши да провери какво има под дантелената рокля, която тя така услужливо притиска към него? Трябваше да включи в сметката и чифт нови обувки. Тези бяха станали на нищо. А и Мери Джейн можеше да накара богатите си роднини от Ню Орлиънс да платят.

Но чакай малко — ами ако онова малко момиче на горния етаж бе от богатите Мейфеър, дошло тук, за да...

— Не се тревожете за това — пропя Мери Джейн. — Не вие доставихте пратката, само се подписахте за нея.

— За какво говориш?

— Трябва да се връщаме в лодката!

Тя забърза към подножието на стълбите. Той пристъпваше тежко след нея. Е, къщата не се бе наклонила кой знае колко, гледана отвътре. Ето, пак се чу тананикането. Вероятно човек може да свикне с наклонена къща, но самата мисъл да живееш в полунаводнен дом бе напълно...

Мълния озари къщата като по пладне, салонът оживя за миг — тапети, тавани, трегерите над вратите и старият полилей, от който висяха стари кабели.

Ами това какво беше?! Компютър! Видя я за част от секундата — в дъното на стаята — много висока жена, надвесена над компютъра. Пръстите ѝ летяха по клавиатурата, косата ѝ бе червена като на

момичето в леглото, но два пъти по-дълга. Тананикаше си, докато работеше, сякаш си мърмореше онова, което пишеше на клавиатурата.

Мракът се склочи отново над нея и светещия екран. Една настолна лампа хвърляше кръгче жълта светлина върху пръстите ѝ.

Момичето продължаваше да си тананика!

После дойде и тътенът на гръмотевицата — най-страховитият тътен, който бе чувал. Всички стъклени чаши в къщата зазвъняха. Мери Джейн запуши уши. Високото момиче пред компютъра запищя и скочи от стола. Светлините в къщата изгаснаха напълно и всичко потъна в мрак, въпреки че бе още следобед.

Високата красавица пишеше оглушително. Господи, бе по-висока от него!

— Шшшт, тихо, Мориган, спри! — изкрещя Мери Джейн и хукна към нея. — Това е просто мълния, прекъсна електричеството! Ще дойде отново!

— Но то умря, то умря! — изпищя младата жена и в този миг се обърна и погледна към доктор Джак. За миг той реши, че е изгубил разсъдъка си. Та това създание приличаше досущ на момичето горе — същите лунички, същите червена коса, бели зъби, зелени очи. Господи, сякаш някой бе изтръгнал главата на малката майка и я бе забол на врата на това същество. Каква върлина само! Нямахше как да са близначки. Той самият бе висок метър и седемдесет, а това момиче бе поне с трийсет сантиметра по-високо от него.

Беше облечена само с широка бяла риза, като майката, а меките ѝ бели ходила бяха изумително дълги. Трябваше да са сестри. Нямахше друг начин.

— Ааа! — възкликна тя, втренчи се в него и тръгна боса напред, макар че Мери Джейн се опитваше да я спре.

— Хайде, върни се и седни — увещаваеше я тя. — Токът ще дойде след секунда.

— Ти си мъж — отбеляза високото момиче, което едва ли бе по-възрастно от дребната майка на горния етаж или от самата Мери Джейн. Бе застанала точно пред лекаря и се взираше в него, смръзила червените си вежди. Зелените ѝ очи бяха по-големи от очите на момичето горе, с дълги извити мигли.

— Ти си мъж, нали?

— Нали ти казах, това е лекарят — обади се Мери Джейн. — Дойде да попълни акта за раждане на бебето. Е, доктор Джак, това е Мориган, лелята на бебето. Мориган, това е доктор Джак. А сега седни! Остави доктора да си върши работата. Хайде, докторе, да вървим.

— Не бъди толкова театрална, Мери Джейн — обяви върлинещото момиче с широка усмивка. Потърка дългите си копринени ръце една в друга. Гласът ѝ звучеше точно като гласа на малката майка на горния етаж. Глас на момиче от сой. — Моля да ми простите, докторе. Има какво да се желае от маниерите ми — още съм малко недодялана. Опитвам се да попия повечко информация от онази, която Господ е определил за представителите на моя вид, но се появиха толкова много проблеми за разрешаване, например това свидетелство за раждане, което наистина ни трябва, нали, Мери Джейн, това се опитваше да ми обясниш, когато така грубо те прекъснах. А и въпросът за кръщението на това бебе, защото, ако не ме лъже паметта, завещанието е много точно по този въпрос — бебето трябва да бъде кръстено в католическа църква. Всъщност, струва ми се, че според някои от документите, които току-що прегледах набързо, това кръщение е по-важно от гражданската регистрация.

— Извинете, за какво говорите? — попита доктор Джак. — И къде, по дяволите, са ви правили ваксините — в американската радиокорпорация?

Тя се засмя елегантно, плесна доста шумно с ръце, а червената ѝ коса се люшна по раменете ѝ, когато тръсна глава.

— Докторе, за какво говорите? — попита тя. — На колко сте години? Изглеждате ми достатъчно пораснал. Така, да видим — май сте на шейсет и седем, права ли съм? Може ли да видя очилата ви?

Тя ги грабна от носа му, преди той да успее да ѝ попречи, и се втренчи през тях в лицето му. Беше смаян; наистина бе на шейсет и седем. Виждаше я съвсем размазана без очилата.

— О, виж ти, това е страотно — каза тя и бързо върна очилата на носа му. Той отново я виждаше ясно — с пухкави бузки и малка пълна уста, може би най-съвършената, която бе виждал. — Да, те правят всичко по-голямо, нали така? И като се замисли човек, че са само едно от многото изобретения, с които се сблъсквам през първите часове на живота си. Очила, нали така се казват? Очила, микровълнова

фурна, обици с клипсове, телефон, касетофон, компютър и монитор. Струва ми се, че по-късно, когато размишлявам върху всичко, ще намеря известна поетичност в този списък от предмети, които съм видяла в началото. Особено ако сме прави, че нищо в живота не става напълно случайно, че нещата просто изглеждат случайни от определена гледна точка. И ако умеем да настроим по-добре инструментите си за наблюдение, ще разберем, че дори всички тези изобретения, на този етаж на изоставената и полуразрушена къща, са събрани, за да създадат някакво твърдение за обитателите ѝ — много по-проницателно от всичко, което човек би могъл да предположи на пръв поглед. Какво мислите по въпроса?

Сега бе негов ред да избухне в смях. Плесна се по крака и отвърна:

— Скъпа, не знам какво да мисля за всичко това, но стилът ти на изразяване ми харесва! Как каза, че ти е името? Бебето на теб ли е кръстено? Мориган. Не ми казвай, че и ти си Мейфеър.

— О, да, сър, определено. Мориган Мейфеър! — каза тя и разпери ръце като мажоретка.

Появи се мъждукане, после слаб звук и лампите светнаха, а компютърът в стаята зад тях започна да стърже тихичко и да вие при стартиране.

— Оп, ето го! — каза тя, а червената ѝ коса отново се разлюля. — Хайде отново на линия с „Мейфеър и Мейфеър“, докато Майката Природа не реши пак да ни усмири, без значение колко оборудвани, конфигурирани, програмирани и инсталирани сме. С други думи, докато не удари нова мълния!

Тя се втурна към стола пред бюрото, зае мястото си пред монитора и пак започна да пише, сякаш напълно забравила за присъствието на лекаря.

От горния етаж се чу гласът на бабата:

— Мери Джейн, хайде, бебето е гладно!

Мери Джейн веднага дръпна доктора за ръкава.

— Не, чакай малко — рече той. Но удивителната млада жена вече бе забравила за присъствието му и той осъзна това, както осъзнаваше и факта, че е чисто гола под ризата. Светлината на настолната лампа озаряваше гърдите ѝ, плоския корем и голите бедра. Като че нямаше дори гащички. Краката ѝ бяха изумителни, а ходилата

— огромни. Дали бе безопасно да пишеш на компютър в гръмотевична буря, докато си стъпил бос на пода? Червената ѝ коса бе покрила облегалката на стола.

Бабата пак извика отгоре:

— Мери Джейн, трябва да върнеш това бебе до пет часа!

— Тръгвам, тръгвам! Хайде, доктор Джак!

— Довиждане, доктор Джак! — извика върлинестата красавица и му помахаша с изумително дългата си дясна ръка, без дори да откъсва очи от компютъра.

Мери Джейн се втурна покрай него и бързо скочи в лодката.

— Идвате ли, или не? — сопна му се тя. — Аз потеглям, имам работа за вършене. Какво, да не искате да останете?

— Значи трябва да върнеш бебето до пет часа? — попита той, след като се окопоти и се сети какво бе извикала старицата. — Нали няма да изведеш бебето навън точно сега, за да го кръстите?

— Побързай, Мери Джейн!

— Вдигаме котва! — вресна Мери Джейн и оттласна пръта от стълбите.

— Чакай малко!

Той скочи и плъосна в пълната с вода лодка, която се удари първо в балюстрадата на стълбището, а после и в стената.

— Добре де, добре. Само забави малко. Ще бъдеш ли така любезна да ме отведеш до пристана, без да се удавя в блатото?

Пак се чу тананикането.

Дъждът бе намалял малко, слава богу. Дори на места тежките сиви облаци се разкъсваха и пропускаха слънчева светлина, която озаряваше капките!

— Хайде, докторе, вземете това — каза Мери Джейн, щом той се качи в колата. Подаде му дебел пакет, пълен с банкноти, и когато той ги прегледа набързо, се оказа, че са все нови двайсетачки. На око бяха към хиляда долара. Тя затръшна вратата и хукна да заобиколи колата.

— Мери Джейн, това се твърде много пари — каза той, но вече си представяше нова косачка, електрическа градинарска ножица и цветен телевизор „Сони“. А и нищо не го задължаваше да декларира тези пари.

— О, я стига, твои са! — каза тя. — Дойде тук в такова време, спечели си ги. — Полата ѝ отново се вдигна нагоре по бедрата, но тя

не можеше да се сравнява с онази невероятна красавица в къщата. Какво ли ще е да може да докосне това същество поне за пет минути — това младо, крехко и красиво създание с невъобразимо дълги крака? О, престани, стари глупако, ще си докараш сърдечен удар.

Мери Джейн запали колата и потегли рязко на заден ход. Колелата изсвистяха по покрития с мокри черупки път. Направиха опасен обратен завой и поеха по познатото, осеяно с дупки шосе.

Лекарят се обърна и погледна към къщата — грамада от гниец гипс и дърво, надвиснала над кипарисите, с полепнала по наполовина потъналите прозорци тиня. Господи! Изпитваше задоволство, че се маха оттук.

Какво щеше да каже на своята малка женичка Айлийн, когато се прибере и тя го попита: „Е, какво видя във Фонтевро, Джак?“. Не и за трите най-красиви млади жени, които някога бе виждал събрани под един покрив, това бе сигурно. Нямаше да каже и за пачката нови двайсетачки в джоба си.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

И така, ние си изградихме човешка идентичност. Превърнахме се в древно племе, наречено пикти^[1]. Обяснявахме високия си ръст с това, че идваме от северните страни, където хората растат високи, и искахме да живеем в мир и в разбирателство със съседите си.

Разбира се, наложи се да постигнем всичко това постепенно. Първо тръгна мълвата. В началото имаше един подготвителен период, през който не допускахме чужденци в долината; после разрешавахме на случайни пътници да преминат и от тях получавахме ценно знание. След това излязохме от долината и обявихме, че сме пикти, като предложихме просветеното си приятелство на всички, които срещаме.

След време, въпреки легендите за талтоши, които още се разказваха навсякъде и се възраждаха всеки път, щом някой нещастен талтош биваше заловен от човеците, ние все пак успяхме да осъществим своята хитрост. Нашата сигурност се гарантираше не от крепости и бойници, а от бавната ни интеграция сред човешките същества.

Ние бяхме гордият и изолиран клан от Донелайт, но всички бяха добре дошли в нашите кули. Не говорехме много за своите богове. Не поощрявахме въпроси за личния ни живот или за децата ни.

Живеехме като благородници; подчинявахме се на кодекс на честта и се гордеехме с нашата родина.

Всичко проработи доста добре. Щом отворихме долината за чужденци, до нас достигна много ново знание. Бързо се научихме да шием и тъчем. Тъкането се превърна в истинска мания за и без това склонните към обсебване талтоши. Всички можеха да го правят — и мъже, и жени. Понякога тъчахме с дни и нощи. Не можехме да спрем.

Единственият лек за това бе да се обърнем към някой друг занаят и да се усъвършенстваме в него. Научихме се да обработваме метал и макар че никога не направихме нещо друго, освен няколко монети и върхове на стрели, известно време бяхме полудели и по това.

Научихме се и да пишем. По бреговете на Британия акостираха пътешественици, които не приличаха на недодяланите войни, които разрушиха нашия свят в равнината. Тези хора пишеха върху камък, на плочки и дори на овча кожа, специално обработена от тях, за да се превърне в красив и приятен на допир пергамент.

Писмото по тези камъни, плочи и пергаментови свитъци бе гръцко и латинско! Ние научихме тези езици от нашите слуги, щом осъзнахме за първи път чудната връзка между символ и дума. А покъсно получавахме знания и от пътуващите учени, които се отбиваха в нашата долина.

Всъщност и това се превърна в мания за мнозина от нас, включително и за мен. Ние четяхме и пишехме постоянно, правехме преводи на собствения си език, който е много по-стар от всеки език в Британия. Създадохме свое писмо, наречено огам^[2], което се превърна в свещено за нас. Можете да го видите по много каменни плочи в Северна Шотландия, само че днес никой не е в състояние да го разчете.

Нашата култура, името, което приехме, изкуството и писмеността ни и до днес са пълна мистерия. Скоро ще разберете причината за това, за изчезването на културата на пиктите.

Сам често се чудя къде изчезнаха всички онези речници, които така старателно попълвах, по които работех с месеци без почивка, освен когато почти припаднал от умора, заспивах за няколко часа или пък отивах да хапна.

Те бяха скрити в подземните къщи, които строихме из цялата долина, нашите скривалища, в случай че хората ни нападнат отново. Там скрихме и много ръкописи на гръцки и латински, които изучавах в началото.

Друг голям капан за нас, който лесно ни завладя, бе математиката. Някои от книгите, които ни попадаха, бяха посветени на теореми по геометрия, които ставаха повод за дълги обсъждания, при които ние разпалено рисувахме триъгълници в пръстта.

С две думи, това бе много вълнуващо време за нас. Нашата хитрост ни даде възможност за ново развитие. И макар че през цялото време наблюдавахме нашите млади и ги учехме, че не бива да се доверяват на новодошлите и да се влюбват в човешките мъже и жени, ние все пак узнахме много за римляните, които бяха нахлули в

Британия, и осъзнахме, че те са наказали келтските варвари, от които толкова бяхме пострадали самите ние.

Всъщност тези римляни не вярваха на местните суеверни приказки за талтоши. Те говореха за един огромен цивилизован свят, пълен с велики градове.

Ние обаче се страхувахме от римляните. Те строяха великолепни сгради, каквито никога не бяхме виждали, но бяха далече по-умели във военното дело от останалите. До нас достигаха вести за много техни победи. Всъщност те бяха усъвършенствали изкуството на войната и я превърнаха в още по-унищожителна. Затова ние си стояхме в нашата долина. Нямахме желание да ги срещаме на бойното поле.

Все повече търговци носеха римски книги и пергаментови свитъци и аз жадно четях техните философи, драматурзи, поети, сатирици и оратори.

Разбира се, никой от нас не бе в състояние да схване напълно истинското качество на живота им, неговата атмосфера, ако трябва да употребя съвременната дума. Не разбирахме в цялост тяхната национална душевност и характер. Но се учехме. Вече знаехме, че не всички човеци са варвари. Всъщност точно така римляните наричаха племената, които бяха наводнили Британия от всички страни и които те бяха дошли да подчинят на своята могъща империя.

Римляните, между другото, така и не достигнаха нашата долина, макар че цели двеста години провеждаха военни кампании в Британия. Римлянинът Тацит описва ранния поход на Агрикола, при който той достига Шотландия. През следващия век бе построена стената на Антоний — истинско чудо в очите на варварите, които се опитваха да устоят на Рим. А близо до нея, по протежение на четирийсет и пет мили, минаваше Военният път — огромен път, по който преминаваха не само римски войници, но и търговци, които пренасяха по море всякакви стоки и изумителни творения на други цивилизации.

Накрая самият римски император Септимий Север дойде в Британия, за да подчини скотите, но така и не достигна до нашите крепости.

Римляните останаха дълги години в Британия и се превърнаха в източник за всякакви блага за нашата малка нация.

По времето, когато те се изтеглиха от тези земи и отново ги оставиха във властта на варварите, ние вече не бяхме никому

неизвестен народ. Стотици човеци се бяха заселили в нашата долина и ни плащаха васален данък; строяха своите по-малки кули около нашите и ни смятаха за велик, мистериозен, но все пак човешки господарски клан. Невинаги бе лесно да се поддържа това прикритие. Но пък начинът на живот тогава пасваше най-добре на нашата хитрост. И други кланове бяха изградили свои отдалечени крепости. Британия не бе земя на градове, а на малки феодални владения. И въпреки че ръстът ни и нежеланието ни да се женим извън рода бяха странни в очите на човеците, във всяко друго отношение нашият живот не изглеждаше необичаен. Разбира се, разковничето бе никога, никога да не позволяваме на чужденци да видят рождествените ни ритуали. И именно в това малките хора, които от време на време се нуждаеха от подкрепата ни, се превърнаха в наши стражи.

Когато решавахме да създадем кръг сред камъните, на всички по-незначителни кланове в Донелайт беше съобщавано, че семейните ни ритуали могат да се провеждат единствено в пълна тайна и в присъствието на нашите жреци.

С времето станахме по-дръзки и позволихме и на други да участват в ритуала, но единствено в най-външните кръгове. Оттам не можеха да видят какво правят свещениците в центъра на сборището. Никога не видяха самия акт на раждането. Представяха си ритуала като посветен на небето и слънцето, на вятъра, луната и звездите и затова ни нарекоха род на магьосници.

Разбира се, всичко зависеше от мирното съжителство на населяващите долината и хармонията се запази в течение на векове.

С две думи, сред хората ние минавахме за човеци. Другите талтоши също възприеха нашето прикритие, започнаха да се наричат пикти, научиха нашето писмо и следваха стила ни при строежа и декорацията на своите укрепления. Всички талтоши, които искаха да оцелеят, живееха по нашия начин и заблуждаваха човеците.

Единствено дивите талтоши продължиха да обитават горите и излагаха всички ни на опасност. Но дори те научиха огамската писменост и много от символите ни.

Например, ако самотен талтош живееше в гората, той издълбаваше символ на някое дърво, за да извести други талтоши за съществуването си. А тези символи нямаха никакво значение за човешките същества. Ако някой талтош видеше друг в хан, той

можеше да се приближи и да му предложи дар, който всъщност представляваше някаква брошка с нашите емблеми.

Добър пример за това е една бронзова брошка с човешко лице, открита векове по-късно от съвременните хора в Съдърланд. Онези, които пишат за нея, така и не проумяват, че това е изображение на млад талтош, който излиза от утроба — главата му е огромна, ръцете му са малки и свити, но готови да се разперят и издължат. Приличат на крила на излязла от какавидата пеперуда.

Символи се дълбаеха и по скалите, близо до входовете на пещерите или на самите свещени камъни. Те изобразяваха чудати животни от нашата изгубена земя, от нашия тропически рай на изобилието. Други имаха тясно индивидуално значение. Рисунките, които ни изобразяваха като свирепи воители, бяха измамни и всъщност целяха да покажат мирните ни срещи с хората, или поне ние така си мислехме.

Всичко това бе наречено изкуство на пиктите и нашето племе се превърна в най-голямата мистерия на Британия.

Какъв бе най-силният ни страх, най-голямата заплаха за нас? Мина достатъчно време, за да престанем да се страхуваме от човешките същества, които всъщност не знаеха нищо за нас. Но малките хора знаеха, а те жадуваха да се кръстосат с нашия вид и въпреки че имаха нужда от закрилата ни, все още ни създаваха неприятности.

Истинската заплаха за нашето мирно съществуване обаче бяха вещиците. Това бяха малцината сред човеците, които можеха да усетят миризмата ни и дори, кой знае защо, бяха способни да се чифтосват с нас или пък самите те бяха наследници на хора, чифтосали се с талтоши. Вещиците — които всъщност бяха голяма рядкост и предаваха дарбата си от майка на дъщеря, от баща на син — пазеха легенди за нашия вид и вярваха, че ако успеят да се съвкупят с някой от нас, ще родят красиви гиганти, които никога няма да умрат. Около тази идея се намножиха и други откачени вярвания — че ако пият кръв на талтош, самите те ще станат безсмъртни, а ако убият талтош с точно определено заклинание, могат да отнемат мощта му.

Най-ужасният аспект на всичко това и всъщност единственото зрънце истина бе, че вещиците често разпознаваха от пръв поглед, че не сме хора.

Ние се опитвахме да ги държим далече от долината. Когато пътувахме извън нея, правехме всичко възможно да избягваме селищата, в които имаше вещици, както и магьосниците, които живееха в горите. Те, разбира се, също имаха причини да се страхуват от нас, защото и ние ги разпознавахме веднага и тъй като бяхме много умни и богати, можехме да им създадем хиляди неприятности.

И все пак бе изключително опасно да сме в близост до вещица. А още по-опасно ставаше, когато се появеше някоя достатъчно умна и амбициозна вещица, решена да открие истински талтош в планините на Шотландия, сред клановете на високите племена.

От време на време се изправяхме пред най-страховитото предизвикателство — мощно заклинание, което можеше да примамва талтоши извън убежищата им, да ги плени чрез магия или музика и да ги подчини на желанията на вещицата.

Понякога се говореше за талтоши, за създания, родени от смещения на двата вида, за вещици, за малките хора и техните магии.

И все пак в общи линии ние бяхме в безопасност в нашите крепости.

Долината Донелайт вече беше известна на света и докато другите племена враждуваха помежду си, тя бе оставена на мира. Не защото хората се страхуваха от чудовищата, които я обитаваха, а защото тя бе земя на уважавани благородници.

Това бе велико време на най-прекрасния живот за нас и все пак живот, изграден върху лъжа. Мнозина от младите талтоши не можеха да се примирят с това, напускаха нашия свят и никога не се завръщаха. Понякога талтоши със смесена кръв идваха при нас, без да знаят нито кои са, нито кой ги е създал.

Постепенно след много време се случиха доста нелепи неща. Неколцина от нас дори се ожениха за човешки същества.

Обикновено това се случваше така. Някой от нашите мъже заминаваше на дълго пътуване, срещаше самотна вещица в гората и се влюбваше в нея. Това бе вещица, която можеше да износи неговите деца. Талтошът се влюбваше в нея и тя в него. И ако тя беше някое нещастно бедно създание, се оставяше на неговата милост. Той я водеше в дома си и след време вещицата му раждаше дете, преди да се спомине. Някои от тези хибриди се женеха за други хибриди.

Понякога пък красив женски талтош се влюбваше в човек и се отказваше от всичко заради него. Те живееха с години заедно, преди тя да зачене и да роди хибрид. Това скрепяваше още повече малкото им семейство, защото бащата виждаше приликата между себе си и детето, признаваше го за свое, а то, разбира се, бе талтош.

Ето как във вените на нашия вид започна да се влива все повече човешка кръв. Така и нашата кръв се вля в човешкия клан на Донелайт, който накрая ни надживя.

Нека не говоря за мъката, която често изпитвахме, емоциите, които проявявахме в тайните си ритуали. Нека не се опитвам да опиша дългите разговори и размишленията за смисъла на този свят и защо сме принудени да живеем сред хората. Вие и двамата сега сте изгнаници. Познавате това чувство. А ако Бог е милостив и не сте го познали, то можете да си го представите.

Какво е останало днес от нашата долина?

Къде са безбройните кули, които построихме? Къде са нашите камъни, изпъстрени с чудатите ни знаци и лъкатушни символи? Какво стана с управниците на пиктите от онези времена, талтошите, които се извисяваха така величествено на седлата и изумяваха римляните с изисканите си маниери?

Както знаете, от Донелайт останаха само старомодната странноприемница, разрушеният замък и мащабните разкопки, които малко по малко разкриват огромната катедрала, истории за вещерство, за загадъчни благородници, сполетени от ненавременна смърт, и за странно семейство, което се преселило в Америка и носи в кръвта си зловеща жилка, отговорна за вещерските им дарби и за раждането на чудовищни отрочета. Семейство, сдобило се с всичко това благодарение на Лашър — лукав и отмъстителен дух на създание от нашето племе.

Как са били унищожени пиктите от Донелайт? Защо са изчезнали като талтошите от изгубената земя и талтошите от равнината? Какво се е случило с тях?

Не ни победиха нито бретонците, нито англите, нито скотите. Не бяха и саксите и ирландците, нито пък германските племена, които нахлуха на острова. Те бяха твърде заети да се унищожават взаимно.

Напротив, ние бяхме унищожени от хора, кротки като нас, които се подчиняваха на закони, стриктни като нашите, и на мечти, красиви

като нашите. Те следваха единствено своя бог, спасителя, в когото вярваха — Господ Исус Христос. Той бе нашата гибел.

Самият Христос сложи край на петте столетия просперитет. Именно кротките ирландски монаси станаха причина за нашия крах.

Можете ли да се сетите как се случи това?

Можете ли да си представите колко уязвими бяхме ние, които в усамотението на каменните си кули играехме на тъкачи и писари като малки деца. Ние, които по цял ден пеехме, просто защото обичахме да го правим? Ние, които вярвахме в любовта и в Добрия бог и отказвахме да признаем смъртта за свещена?

Какво представлява най-истинното послание на ранните християни — на римските и келтски монаси, които слизаха на нашите брегове, за да проповядват новата религия? Какво е истинното послание дори днес на онези култове, които отново се обединяват около образа на Исус и неговото учение?

Любовта — онова, в което вярвахме и ние!

Прошката, която считахме за най-уместната реакция в нашия живот. Смирението — качеството, в което вярвахме дори в гордостта си и което смятахме за по-достойно от гнева на вечно сражаващите се човеци. Добротата, великодушието, радостта от живота — все наши изконни ценности. А какво осъждаха християните? Плътта — източника на всички наши нещастия. Греховете на плътта, които ни бяха превърнали в чудовища в очите на човеците, защото се съвкупявахме сред многолюдни ритуални кръгове и раждахме напълно развити създания.

О, ние бяхме готови за християнството. Та то бе създадено точно за нас!

И големият, грандиозният трик бе във факта, че в самата си същност християнството успяваше да обедини всичко това, но и да сакрализира смъртта, като в същото време бе в състояние да изкупи греха от тази сакрализация.

Следвайте логиката ми. Христос не умира в битка, с меч в ръка; той умира като покорна жертва, а неговата екзекуция не може да бъде отмъстена. Той е богочовек, който приема безропотно смъртта, за да спаси чедата Божи! И все пак това е смърт и в нея се заключава всичко!

О, та това бе великолепна концепция! Никоя друга религия не би могла да ни въздейства така. Ние презирахме варварските богове. Смеяхме се на боговете на гърците и римляните. Боговете на Шумер и Индия за нас биха били неразбираеми и отвратителни. Но Христос — той бе идеалът за всеки талтош!

И макар че не се бе родил напълно развит от майчината утроба, той все пак бе роден от девица, което бе чудо само по себе си! Наистина, рождението на Христос бе важно, колкото и неговото разпване! Та това бе нашата вяра, триумфът на нашите ценности! Това бе богът, на когото можехме да се отдадем безрезервно!

И накрая нека добавя най-важното. Християните също бяха преследвани, убивани и заплашени от унищожение в миналото.

Римският император Диоклециан ги бе подложил на гонение и някои от бегълците търсеха убежище в нашата долина. Ние, разбира се, им го осигурявахме.

И така, християните спечелиха сърцата ни. Когато разговаряхме с тях, ние започвахме да вярваме, че светът вероятно се променя. Вярвахме, че настъпва нова ера и нашето възраждане най-сетне ще стане възможно.

Окончателното ни покръстване бе много просто.

Един самотен монах дойде да търси убежище в долината. Преследваха го скитнически банди на езичници и той ни помоли за подслон. Разбира се, ние никога не бихме отпратили такъв човек. Аз го приех в собствената си кула, в личните си покои. Исках да науча от него новини за външния свят, защото известно време не бях излизал от долината.

Беше средата на шести век след Христа, макар че тогава не го знаех. Ако трябва да си представите нашите хора тогава, представете си мъже и жени с дълги, доста семпли роби, обточени с кожа и бродирани със злато и скъпоценности. Мъжете носеха косите си дълги до раменете, а жените покриваха главите си с копринени воали, прикрепени от семпли златни диадеми. Кулите ни бяха почти голи, но топли и уютни. Бяха изпълнени с кожи и удобни кресла. В тях винаги горяха огънове. Представете си ни много високи, каквито винаги сме били.

А сега си представете мен в моята кула, в компанията на дребен русокос монах в кафява роба, който жадно пие от виното, което му

предложих.

Той носеше голям вързоп, който пазеше като очите си. Помоли ме да му осигуря охрана, която да го ескортира до дома му на остров Айона.

Тръгнаха трима монаси, но бандити убили двамата му спътници и сега той бе останал сам-самичък, разчитащ на милостта на непознати, но решен да занесе скъпоценния си товар на Айона. Беше готов да жертва дори живота си за него.

Обещах му да се погрижа да стигне невредим до Айона. Той се представи като брат Ниниан. Бе приел името на по-ранния светец — епископ Ниниан, който бе покръстил много езичници в своя параклис или манастир, или каквото там е било, в Уитърн. Този епископ вече бе покръстил неколцина от дивите талтоши.

Младият Ниниан, красив ирландски келт, най-сетне остави на земята своя безценен вързоп и ми показа съдържанието му.

Дотогава вече бях виждал много книги — римски свитъци или кодекси, както ги наричат сега. Знаех латински и гръцки. Бях виждал дори няколко малки книжки, наричани катаци, които християните носеха като талисмани, когато влизаха в битка. Бях проявявал любопитство към фрагменти от християнски писания, но по никакъв начин не бях подготвен за съкровището, което Ниниан разкри пред мен.

Това беше великолепна олтарна книга — Четирите евангелия, с невероятни илюстрации и декорации. Корицата ѝ бе украсена със злато и скъпоценни камъни и бе подвързана с коприна. А страниците бяха изпъстрени с невероятни малки картинки.

Веднага се влюбих в тази книга, изчетох я буквално на един дъх. В началото зачетох латинския на глас и макар че срещнах някои странности, като цяло го разбирах. Потънах в историята като обсебен — въпреки че тя не бе нищо необикновено за един талтош, но за мен звучеше като музика.

Докато разгръщах пергаментовите страници, аз се възхищавах не само на самата история, които те ми разказваха, но и на невероятните изображения на фантастични зверове и на миниатюрните фигурки.

Всъщност те въплъщавах изкуството по онова време на островите. През по-късните векове щяха да кажат, че тези изображения

са груби, но после започнаха да ги ценят заради сложността и пълнотата им.

За да разберете какъв ефект оказваха самите евангелия, трябва да си припомните колко различни са те от литературата преди тях. Не включвам в това число Тората на евреите, защото не я познавах, но евангелията са различни дори от нея.

Те бяха различни от всичко! Разказваха живота на един човек, на Исус. Разказваха как е проповядвал любов и мир, как е бил преследван, съден и измъчван, а накрая разпнат на кръст. Трогателна история! Не можех да не се зачудя какво ли мислят гърците и римляните за това. Самият Исус явно бе много скромен човек и нямаше почти никаква връзка с древните крале, това бе очевидно. За разлика от всички други богове, за които бях чувал, той бе казал на своите последователи всякакви неща, които те бяха записали и проповядваха по целия свят.

Да се преродиш духовно бе самата същност на тази религия. Да станеш скромен, смирен, изпълнен с любов към всички, това бе голямата цел.

За нас спомените бяха свещени и ние смятахме, че не бива да ги записваме. Знаехме да четем и пишем, но не се доверявахме на писаното слово. А ето че този смирен бог цитираше свещените книги на евреите, свързваше се с безчислени пророчества за появата на месията и сам заръчваше на своите последователи да запишат историята на неговия живот.

Много преди да привърша евангелията — силно развълнуван и четящ на глас, като държах голямата книга с две ръце — аз се влюбих в Исус заради странните му слова, заради начина, по който сам си противоречеше, заради търпимостта му към онези, които щяха да го убият в крайна сметка. Колкото до неговото възкръсване, първото ми заключение бе, че и той е дълголетен като талтошите и е успял някак да заблуди своите последователи, защото са били обикновени смъртни.

Ние постоянно осъществявахме подобни заблуди — представяхме се за различни хора, когато общувахме със съседите си, за да не се досетят, че живеем в течение на столетия.

Но скоро, благодарение на пламенните думи на Ниниан — жизнерадостен и фанатично отдаден на вярата човек — разбрах, че Исус наистина е възкръснал от мъртвите и се е възнесъл в рая.

Като в мистично видение за миг видях цялата картина — този бог на любовта, превърнал се в мъченик заради своето учение. Някак необяснимо всичко това ме плени именно защото ми се стори крайно невероятно. Всъщност цялата история ми изглеждаше някак тромава и абсурдна.

А имаше и още нещо — християните вярваха, че скоро ще настъпи краят на света. И очевидно — разбрах го от дългите си разговори с Ниниан — бяха вярвали в това от самото начало! Именно подготовката за този край на света бе същността на тази религия. Фактът, че светът все още не е свършил, явно не обезкуражаваше никого.

Ниниан говореше пламенно за разрастването на Църквата за около петстотинте години, изминали от времето на Исус. Как Йосиф от Ариматея, най-скъпият приятел на месията, и Мария Магдалена, която измила краката на Христа и ги подсушила със собствените си коси, дошли в Южна Англия и основали църква на един свещен хълм в Съмърсет. Те занесли там бокала от последната вечеря на Христос и на мястото бликнал кървавочервен извор, който не пресъхнал цяла година заради магическата Христова кръв, с която навремето бил напълнен потирът. А Йосиф забил тоягата си в земята на Уайриол Хил и тя се превърнала във вечно цъфнала глогина.

Веднага пожелах да ида там, да видя свящото място, на което са стъпили учениците на самия Господ Бог.

— Но, добри ми Ашлар, моля те — проплака Ниниан. — Нали ми обеща да ме заведеш у дома, в моя манастир на Айона?

Там го очаквал игуменът — отец Колумба. Подобни книги били създавани в манастири по целия свят, но тази била изключително важна и трябвало да бъде проучена в Айона.

Реших да се срещна с този Колумба. Той ми се струваше не по-малко странен от самия Исус Христос! Вероятно знаете историята. Майкъл, ти сигурно я знаеш.

Ето как го описа Ниниан. Колумба се родил в богато семейство и можел да стане дори крал на Тара, но избрал да стане свещеник и основал много християнски манастири. След това обаче влязъл в конфликт с Финиан, друг свят мъж, по въпроса дали има право да направи препис на Псалтира на свети Йеремия — свещена книга, която

Финиан донесъл в Ирландия. Представете ли си, разразила се битка заради притежанието на една книга, за правото тя да бъде преписана?

Борбата имала ужасни последици. Три хиляди мъже умрели в резултат на този спор и Колумба бил обвинен за смъртта им. Той приел тази присъда и се оттеглил на остров Айона, много близо до нашия бряг, с намерението да покръсти нас, пиктите. Неговият план бил да спаси душите на три хиляди езичници, за да изкупи вината си за трите хиляди мъртви, загинали заради борбата му с Финиан.

Вече съм забравил кой в крайна сметка е направил препис на този псалтир.

Но Колумба сега бе на Айона и оттам изпращаше мисионери по всички земи. В тези християнски обители се изработвали красиви книги като тази, която видях, и оттам призовавали останалите да се отдадат на новата вяра. Всъщност Христовата църква бе спасение за всички!

Скоро стана ясно още нещо — въпреки че самият Колумба и мнозина от свещениците мисионери бяха или крале, или хора с кралска кръв, в манастирите те водеха изключително скромни и подчинени на строги правила живот, който изискваше постоянно смиряване на щенията на плътта и самоотрицание.

Например, ако някой монах разлееше мляко, докато помагаше при подреждането на манастирската трапеза, той трябваше да иде в параклиса по време на псалмопенията, да легне по лице и да остане така, докато не бъдат изпети дванайсет псалма. Монасите бяха бити, ако нарушаха своите клетви за мълчание. И все пак нищо не можеше да спре най-богатите и могъщи хора на света да се оттеглят в манастирите.

Това бе смайващо. Как е възможно свещеник, който вярва в Христос, да влезе в битка, която ще погуби три хиляди души! Защо кралски синове ще се оставят да бъдат бичувани заради съвсем дребни прегрешения? О, за всичко това бе отговорна една могъща вяра и нейната пленителна логика.

И така, аз потеглих към Айона заедно с Ниниан и двама от последните ми синове. Разбира се, ние поддържахме своето прикритие на човешки същества. Ниниан ни мислеше за хора.

Още щом пристигнах на Айона, бях напълно омагьосан от манастира и от личността на самия Колумба.

Островът бе величествен — обрасъл с гори, целият потънал в зеленина. От скалите му се откриваха прекрасни гледки към морето, чиято безкрайна и чиста широта носеше покой на душата.

Всъщност бях обзет от необикновено спокойствие. Като че отново бях открил изгубената земя, само че сега бяха важни покаянието и аскетизмът. Но в тях имаше хармония — вяра в безкрайната благодат на самото съществуване.

Манастирът беше келтски и по нищо не приличаше на бенедиктинските манастири, които по-късно превзеха цяла Европа. Беше обграден от кръгла стена — наречена валум — и приличаше на укрепление. Монасите живееха в малки прости хижи, някои от които не бяха широки и десетина крачки. Църквата не беше голяма, а паянтова дървена постройка.

И все пак това бе комплекс от сгради, който хармонизираше силно с обкръжаващата го среда. Това бе място, в което можеш да слушаш на спокойствие песента на птиците, да се разхождаш, да размишляваш, да се молиш и да разговаряш с обаятелния, дружелюбен и изключително внимателен отец Колумба. Той бе човек с кралска кръв, а и аз самият отдавна бях крал. Нашите владения бяха в северните земи на Ирландия и Шотландия. Този свят човек също бе очарован от мен — от искреността на талтоша, от глуповатия ми навик да преминавам веднага на въпроса, от лекотата, с която се възпламеняваше ентузиазмът ми.

Скоро Колумба ме убеди, че строгият монашески живот и усмиряването на плътта са ключ към любовта, която християнството изискваше от човека. Тази любов не беше чувствена, тя бе духовно извисена и не можеше да бъде изразена чрез телесното.

Той мечтаеше да покръсти моето племе, моя клан. Мечтаеше да ме ръкоположи за свещеник на моите хора.

— Но вие не знаете какво говорите — казах му аз. А после, под защитата на тайнството на изповедта, аз му разказах историята на дългия си живот, нашата тайна и чудотворния начин на нашето рождение, как мнозина от нас живеят дълго във вечна младост, стига някой инцидент или бедствие да не ги убие.

Все пак не му разказах всичко. Не му казах, че някога съм бил водачът на огромните ритуални кръгове около Стоунхендж.

Но останалото му признах — дори за изгубената земя и че от столетия живеем в долината, като сме заменили тайното си съществуване с измамата, че сме човешки същества.

Той ме изслуша с голямо вълнение. После каза нещо изумително:
— Можеш ли да ми докажеш всичко това?

И тогава осъзнах, че не мога. Единственият начин един талтош да докаже, че е талтош, бе да се съвкупи с друг и да създаде поколение.

— Не — отвърнах аз, — но ти ни огледай по-добре. Виж какъв е ръстът ни.

Колумба не прие този довод, по света имало много високи хора.

— Хората знаят за твоя клан от години. Ти си крал Ашлар от Донелайт и всички те познават като мъдър управник. Ако наистина вярваш в подобни неща за себе си, то е защото дяволът ги е създал във въображението ти. Забрави ги. Обърни се към Бог и се опитай да следваш повелите му.

— Попитай Ниниан — казах му аз. — Всички от моето племе са толкова високи.

Но той вече бе чувал за много високите пикти от Шотландските планини. Като че ли измислената от самия мен хитрина действаше безотказно!

— Ашлар — каза ми той. — Не се съмнявам в твоята доброта. Но пак те моля, приеми съвета ми — откажи се от тези илюзии, защото те идват от дявола.

И накрая аз се съгласих — поради една-единствена причина. Чувствах, че няма никакво значение дали той ще ми повярва. Онова, което имаше значение, бе, че той беше съзрял душата ми.

Майкъл, ти знаеш, че това е много важно в историята на Лашър — когато е живял по времето на крал Хенри, той е искал да повярва, че има душа, и не е могъл да приеме, че не може да стане Божи служител като истински човек. Аз добре познавам тази ужасна дилема. Всички, които по един или друг начин са аутсайдери, я познават. Когато стане дума за някаква легитимност — било на душата, на гражданството, на принадлежността — ние копнеем да ни считат за пълноценни личности, тъй като сме не по-малко ценни същества от всеки друг.

За това копнеех и аз и направих ужасната грешка да приема съвета на Колумба. Забравих истината.

Там, на Айона, аз приех християнската вяра. Бях покръстен, покръстиха се и синовете ми. Проведе се и съответният ритуал, но за мен и синовете ми той не беше нищо повече от церемония. На онзи отдалечен от мъглите на Шотландия остров ние се превърнахме в талтоши-християни.

Прекарах много дни в манастира. Изчетох всички книги в него. Бях омагьосан от изображенията в тях и скоро започнах да им правя копия. С официално разрешение, разбира се. Преписах един псалтир, после евангелие. Изумявах монасите с типичната за талтошите страст, с която се отдадох на това занимание. С часове рисувах странни зверове в най-ярките цветове. Разсмивах свещениците с части от поезията, която бях преписал. Бяха много впечатлени от степента, в която владеех латински и гръцки.

Кое общество би било по-близо до това на талтошите? Монасите бяха като деца, които са отказали да станат възрастни и служеха на игумена като на свой господар, а чрез него — на самия Бог, на разпнатия Исус, който бе умрял за тях.

Това бяха много, много щастливи дни.

Постепенно започнах да забелязвам, че мнозина езически благородници се обръщат към християнството, което им предлагаше пълно опрощение. Всичките ми страдания добиха смисъл в контекста на Христовата мисия да ни спаси от грехопадение. Всички ужаси, които бях видял, само бяха укрепвали и подготвяли душата ми за този момент. Моята чудовищност, чудовищността на всички талтоши, беше приета от тази църква, защото всички бяха добре дошли в нея, без значение от род и раса. Това бе напълно отворена вяра и ние можехме да бъдем покръстени с дух и вода, да се обречем на бедност, целомъдрие и послушание така, както и човеците.

Строгите правила, които изискваха дори от миряните порядъчност и ограничения, щяха да ни помогнат да обуздаем силното ни желание да създаваме потомство, ужасяващата ни слабост към танците и музиката. Музиката обаче нямаше да изгубим съвсем; именно в аскетизма на монашеския живот, който за мен олицетворяваше християнския живот, ние щяхме да изпеем най-великолепните си и жизнерадостни песни.

С две думи, ако църквата ни приемеше в лоното си, всички наши минали и бъдещи страдания щяха да добият смисъл. Нашата обичлива

природа щеше да разцъфне. Нямах да има нужда да се крием зад притворство. Църквата нямаше да позволи да бъдем насилвани в езически обичаи. А онези, които вече се страхуваха от ражданията, като мен, защото бяха изпатели много и бяха видели с очите си смъртта на мнозина млади, можеха да се обрекват на Господ и да живеят в целомъдрие.

Това беше превъзходно!

И така, аз се завърнах в Донелайт, придружен от малка група монаси. Събрах всичките си хора и им казах, че трябва да се вреем във вяроност пред Христа, като им обясних защо. Речта ми бе много дълга, но не на нашия бърз език, за да могат да ме разбират монасите. Говорих разпалено за мира и хармонията, които тази вяра ще ни донесе.

Говорех и за вярата на християните в края на света. Много скоро целият този ужас щеше да свърши! После говорих за рая, който си представях като изгубената земя, само дето никой нямаше да иска да прави любов, а щеше да пее химни с ангелите.

Всички трябваше да изповядаме греховете си и да се подготвим за кръщението. Аз бях техен водач от хиляди години и те трябваше да ме последват. Та какво по-добро можех да сторя за своя народ?

Щом приключих речта си, аз се оттеглих. Монасите бяха силно развълнувани от думите ми. Развълнувани бяха и стотиците талтоши, които се бяха събрали в долината.

Веднага се разгоряха оживени дискусии, в които вложихме всичко, което бяхме научили от ораторското изкуство на човеците. Това бяха безкрайни дебати, разказваха се и притчи за това или онова, извикахме спомени, които като че имаха някаква връзка с голямата тема — че можем да приемем Христа. Той беше Добрият бог! Той беше нашият Бог. Душите на всички бяха отворени за Христа като моята душа.

Мнозина веднага приеха новата вяра. Други прекараха следобеда, вечерта и цялата ноц над книгите, които бях донесъл. Поспориха малко за това или онова от чутото. Имаше и капризни гласове, които настояваха, че целомъдрието противоречи на самата ни природа и ние не бихме могли да живеем в моногамен брак.

Междувременно аз тръгнах сред човеците в долината и започнах да проповядвам сред тях. Монасите ме следваха. Свикахме всички

кланове от Донелайт.

Когато всички се събраха сред големите камъни, стотици обявиха желанието си да приемат Христа и наистина — някои хора признаха, че вече са се покръстили, но са пазили това в тайна заради собствената си сигурност.

Бях поразен, особено когато разбрах, че някои човешки семейства са християни от цели три поколения. „Колко приличате на нас — мислех си аз, — само дете не го знаете.“

Струваше ми се, че всички са готови за покръстването. Повечето от нас вече умоляваха свещениците да започнат ритуала и да ги дарят с благословията.

Но една от най-влиятелните жени в нашето племе, Джанет — често срещано име тогава — надигна глас срещу мен.

Тя също бе родена в изгубената земя, което спомена открито пред човеците. Разбира се, те нямаха представа какво има предвид. Но ние знаехме. Джанет ми напомни, че и тя няма бели кичури в косите си — с други думи, че сме мъдри и млади, съвършената комбинация.

Аз имах един син от Джанет и много я обичах. Бях прекарал много нощи в леглото ѝ, без да посмея да стигна докрай, разбира се, но сучех от малките ѝ обли гърди и се дарявахме с всякакви ласки, които ни носеха неизразимо удоволствие.

Аз обичах Джанет. Но и за миг не се съмнявах, че тя вярва фанатично в убежденията си.

Тя пристъпи напред и нарече новата религия „куп лъжи“. Посочи всичките ѝ слаби места от гледна точка на логиката и липсата ѝ на последователност. Присмя се на новата вяра. Разказа много истории, в които християните изглеждаха като празнословни идиоти. Нарече пълна глупост дори самите евангелия.

И тогава нашето племе веднага се раздели на два лагера. Споровете се водеха така шумно, че аз дори не можех да разбера колцина бяха на страната на Джанет. Разразиха се яростни словесни схватки. Отново се започнаха безкрайните дебати, които неизбежно щяха да покажат на хората, че не сме като тях.

Монасите се отдръпнаха и отидоха в нашия свещен кръг. Там осветиха земята в името на Христос и започнаха да се молят за нас. Те още не разбираха колко сме различни от тях, но знаеха, че не сме като останалите хора.

Накрая настъпи големият разкол. Една трета от талтошите отказаха да се покръстят и ни заплашиха с битка, ако се опитаме да превърнем долината в християнска област. Някои изпитваха голям страх от християнството и от сблъсъка, който то можеше да предизвика между привържениците и противниците му. Други просто не го харесваха и искаха да се придържат към старите порядки, а не да живеят в аскетизъм и целомъдрие.

Повечето от нас обаче искаха да се покръстят и не желаеха да изоставят домовете си — да напуснат долината и да идат някъде другаде. За мен лично подобно нещо бе немислимо. Та аз бях владетелят на Донелайт.

И също като мнозина от езическите крале, аз очаквах народът ми да ме последва безрезервно.

Ожесточените спорове прераснаха във физически сблъсъци и в заплахи. Започнах да разбирам, че бъдещето на долината е поставено на карта.

Но нали идваше краят на света. Христос бе знаел това и бе дошъл да ни подготви за него. Враговете на църквата му бяха Негови врагове!

В долината се разразиха кървави схватки. Лумнаха огньовете.

Навсякъде се чуваха взаимни обвинения. Хората, които досега бяха наши лоялни васали, изведнъж се обърнаха срещу талтошите и ги обвиниха във всякакви извращения, в нежеланието им да се бракосъчетават и да показват децата си. Наречекоха ни зли магьосници.

Останалите обявиха, че отдавна са подозирали талтошите във всякакви злодеяния и сега е време всичко да излезе наяве. Къде крием децата си? Защо никой никога не ги е виждал?

Неколцина безумци започнаха да крещят истината на всеослушание. Човешки жени, които бяха родили талтоши, сочеха бащите им и обявяваха пред целия свят, че ако ние спим с човешките жени, скоро ще ги унищожим напълно.

Но сред нас имаше и ентусиасти, а аз бях най-гласовитият от тях, които обясняваха, че това вече няма значение, че църквата на Христа и отец Колумба ни е приела такива, каквито сме. Ние ще се откажем от старата разпуснатост на нравите и ще заживеем благочестив живот в името на Исус.

За жалост вече бе твърде късно. Битката бе започнала. Всички хукнаха към кулите си, за да се въоръжат и да защитят позицията си. Въоръжени мъже се втурнаха в атака към съседите си.

Ужасът на войната, ужасът, от който се опитвах да опазя народа си през всичките тези години, обзе всички ни. И той бе настъпил заради моето покръстване.

Аз стоях като зашеметен с меч в ръка и не знаех какво да сторя. Но монасите дойдоха при мен и казаха: „Ашлар, поведи ги към Христа!“. И така, аз постъпих като мнозина от кралете фанатици преди мен. Поведох своите привърженици срещу собствените им братя и сестри.

И все пак най-големият ужас тепърва предстоеше.

Щом битката свърши, християните все още бяха мнозинство. Аз забелязах, въпреки че не разсъждавах съвсем трезво тогава, че повечето от тях са хора. Мнозина от талтошите, които и без това не бяха много заради строгия контрол над раждаемостта, бяха избити. Бяхме останали не повече от петдесет души, най-старите, най-мъдрите и по някакъв начин най-отдадените на идеята — все още бяхме убедени, че трябва да се покръстим.

Но какво трябваше да направим с неколцината човеци и талтоши, които все още ни се противопоставяха и бяха оцелели в битката само защото тя приключи, преди всички да паднат мъртви? Тези бунтовници — ранени и осакатени в боя — ни проклеха. А Джанет беше техен водач. Заявиха, че няма да си тръгнат от долината, ще умрат в нея, докато отстояват убежденията си.

— Виж какво стори, Ашлар! — извика Джанет. — Виж, навсякъде лежат мъртвите тела на нашите братя и сестри, мъже и жени, родени във времената преди кръговете! Ти си отговорен за смъртта им!

Но още щом тя хвърли това ужасно обвинение върху мен, неколцина от човеците започнаха да питат:

— Как така сте родени във времената преди кръговете? Какви сте вие, щом не сте човеци?

Накрая, един от най-старите сред тях, който тайно бе приел християнството преди години, излезе напред и разпори робата ми с меча си. Така аз, объркан от всичкото това насилие, се озовах гол в средата на кръга.

Тогава разбрах какво искат. Искаха да разберат какво представляваме, дали имаме тела на мъже. Е, вижте ме, казах им и пристъпих гол напред. Прикрих с ръка тестисите си по древния обичай и се заклек, че ще служа на Христа така ревностно, колкото и всеки човек.

Но вълната вече се бе обърнала. Останалите талтоши, които искаха да се покръстят, започнаха да губят самообладание. Гледката на кървавата касапница ги бе сломила. Те започнаха да плачат и бяха неспособни да упражнят изкуството на езика, затова заговориха на нашата бърза и неразбираема реч, която веднага ужаси хората.

Аз надигнах глас и призовах всички към тишина, към подчинение. Облякох разпраната си роба и закрачих напред-назад из кръга, като заговорих гневно, използвайки изкуството на езика с най-голямото майсторство, на което бях способен.

Какво би казал Христос за стореното от нас? Кое бе престъплението тук — че не сме като хората или че избихме свои братя и сестри заради този диспут? Разридах се и започнах да скубя косите си, останалите също се заплакаха.

Но монасите вече бяха ужасени, както и останалите християни. Онова, което бяха подозирали от много време, най-сетне се разкриваше пред тях. Отново заваляха въпроси. Къде са децата ни?

Накрая друг талтош, когото много обичах, пристъпи напред и обяви, че от този миг той се обрича на безбрачие в името на Христа и Светата Дева. Последва го и друг, а после още мнозина — мъже и жени.

— Каквото и да представляваме ние — обяви една от нашите, — то вече няма значение, защото ние ще станем Невести на Христа и ще основем тук манастир като манастира в Айона.

Чуха се радостни възгласи и онези от хората, които винаги ни бяха обичали и ме почитаха като крал, бързо се събраха около нас.

Но опасността още витаеше във въздуха. Всеки миг кървавите мечове можеха пак да зазвънят.

— Бързо, всички се обречете на Христа — наредих аз, като виждах в тази клетва за целомъдрие единствения шанс за спасение на талтошите.

Джанет обаче извика да се откажа от своя неестествен и зъл план. А после в цял порой от думи, които понякога бяха твърде бързи,

а друг път съвсем бавни, тя заговори за нашите обичаи, за нашето поколение, за чувствените ни ритуали, за дългата ни история, за всичко, което се готвех да пожертвам.

Това бе фатална грешка.

Хората веднага се спуснаха към нея, завързаха ръцете и краката ѝ, а онези, които се опитаха да я защитят, бяха посечени на мига. Някои от новопокръстените талтоши се опитаха да избягат и също бяха посечени. Разрази се нова кървава битка, къщите в долината лумнаха в пламъци, хората тичаха обезумели и призоваваха Бог да ни помогне.

— Избийте чудовищата! — чуваха се викове.

Един от монасите обяви, че настъпва краят на света. Неколцина от талтошите изкрещяха същото и паднаха на колене. А човеците, щом ги видяха в тази поза на подчинение, веднага избиха тези от тях, които не познаваха, от които се страхуваха или които не харесваха, като пощадиха само онези, които бяха обичани от всички.

Оцеляхме единствено аз и шепа талтоши, които бяха признати водачи на племето и притежаваха най-силно лично обаяние. Отблъснахме човеците, които имаха достатъчно кураж да ни нападнат, и подчинихме други само с яростните си погледи и гръмогласни заповеди.

Накрая, когато лудостта достигна своя пик и мнозина вече нямаха сили да държат мечовете, а други пищяха и ридяха над убитите, само петима от нас бяха оцелели — талтоши, отдали се на Христа. Всички, които бяха отказали да се покръстят, бяха избити. С изключение на Джанет.

Монасите ни призоваваха да се усмирим.

— Говори на хората си, Ашлар. Говори или всичко ще бъде изгубено. Това ще е краят на Донелайт и ти го знаеш.

— Да, говори им — казаха и другите талтоши. — И не казвай нищо, което може да ги изплаши. Внимавай, Ашлар!

Аз ридях така силно, че тази задача ми се стори непосилна. Накъдето и да погледнех, виждах само мъртвите тела на стотици талтоши, родени в каменния кръг в равнината. Всички те вече не бяха между живите и вероятно горяха в пламъците на ада, лишени от Христовата милост.

Паднах на колене и плаках, докато не ми останаха повече сълзи. Когато надигнах глава, долината бе утихнала.

— Ти си нашият крал — казаха човеците. — Кажи ни, че не си демон, Ашлар, и ние ще повярваме в теб.

Останалите талтоши бяха отчаяни и изплашени. Съдбата им беше в ръцете ми. Но те бяха най-уважаваните от нас сред човеците. Все пак имахме шанс, ако намерех сили да не се поддам на отчаянието и да спася всички от унищожение.

Но колцина бяхме оцелели? И защо? Какво бях донесъл на моята долина?

Монасите се приближиха към мен и казаха:

— Ашлар, Господ изпитва онези, които обича. — И наистина го мислеха. Очите им бяха изпълнени с мъка. — Господ изпитва онези, които иска да превърне в светци — добавиха те и нехаещи какво мислят останалите за нашата греховност, ме прегърнаха и застанаха до мен, рискувайки собствената си безопасност.

Тогава отново заговори Джанет:

— Ашлар, ти предаде собствения си народ. Ти донесе смърт на своите в името на един чужд бог. Ти разруши клана Донелайт, който живее в тази долина от незапомнени времена.

— Замълчи, вещице! — изкрещя някой.

— Изгорете я — извика друг. А после и друг, и друг.

И още докато тя говореше, хората започнаха да събират дърва за клада в каменния кръг.

Аз не забелязвах почти нищо, тя също — и все още не губеше кураж.

— Проклинам те, Ашлар. Проклинам те в името на Добрия бог.

Останах безмълвен, а знаех, че трябва да отвърна нещо. Трябваше да заговоря, за да спася и себе си, и монасите, и останалите, които бяха застанали на моя страна. Трябваше да проговоря, за да спася Джанет от смърт.

Вече бяха струпали дърва за кладата. Дори хвърляха в нея въглища. Неколцина от човеците, които винаги се бяха страхували от Джанет и от всички женски талтоши, които не можеха да имат, бяха запалили факли.

— Говори — прошепна ми Ниниан. — За бога, Ашлар, говори!

Аз затворих очи и започнах да се моля. Прекръстих се и заговорих:

— Виждам един бокал — обявих аз достатъчно високо, за да ме чуят всички. — Виждам потира с Христовата кръв, който Йосиф Ариматейски е донесъл в Англия. Виждам как Христовата кръв се излива в кладенеца; виждам как водата потича червена и знам какво означава това. Христовата кръв е нашето причастие и наша храна насъщна. Тя трябва да замени завинаги проклетото мляко, което търсим у нашите жени, обзети от похот; тя ще бъде наша храна и наша орис. И нека в този кървав ден Христос да приеме първата ни саможертва. Защото ние изпитваме отвращение към убийствата и винаги е било така. Ние убиваме само в името на Христа, за да настъпи Неговото царство на земята и да е вечна властта му.

Това бе висша форма на изкуството на езика и бе изречено с вълнение и сълзи на очи. Всички хора и талтоши издигнаха глас във възхвала на Христа, захвърлиха мечовете и започнаха да свалят всичките си скъпоценности, защото бяха готови да се родят отново.

Но още щом изрекох тези думи, аз знаех, че те са лъжа. Тази религия беше измамна и тялото и кръвта на Исус можеше да ни убият като отрова.

И все пак ние бяхме спасени, ние, които бяхме обявени за чудовища. Тълпата вече не искаше смъртта ни. Всички бяхме спасени. Всички, освен Джанет.

Завлякоха я на кладата и въпреки моите протести, сълзи и увещания, свещениците решиха, че Джанет трябва да умре, че нейната смърт ще послужи за урок на всички, които са готови да отхвърлят Христа.

Огънят лумна.

Аз се хвърлих на земята. Не можех да понеса гледката. След миг скочих и хукнах към разгарящата се кладата, но бързо ме издърпаха обратно и ме задържаха против волята ми.

— Ашлар, твоите хора имат нужда от теб!

— Ашлар, дай им пример за назидание!

Джанет се взираше в мен. Огънят облиза розовата ѝ роба, после дългата ѝ руса коса. Тя примигна, за да прогони сълзите от издигания се дим, и извика:

— Проклет да си, Ашлар, проклет да си за вечни времена. Нека смъртта вечно да бяга от теб, нека бродиш сам, без любима, без деца. Нашият народ загина, нека нашето чудесно възраждане да е единствената ти мечта в дългата самота. Проклинам те, Ашлар. Нека светът се срути пред очите ти, преди да дойде краят на твоите страдания.

Пламъците подскачаха нагоре и погълнаха лицето ѝ. Глух рев се понесе от бързо горящата дървесина. И тогава отново чух гласа ѝ — по-силен, изпълнен с агония и безумен кураж.

— Проклет да е Донелайт, проклети да са хората в долината! Проклет да е кланът на Донелайт. Проклет да е народът на Ашлар.

Нещо се сгърчи сред пламъците — не знаех дали е Джанет в предсмъртна агония, или просто игра на светлината.

Паднах на колене. Не можех да спра сълзите си, нито да извърна поглед. Страдах толкова много, сякаш споделях нейната болка. Започнах да се моля на Христос.

— Тя не знае какво говори, моля те, отведи я в рая. Заради нейната доброта към другите, заведи я в рая.

Пламъците лумнаха към небето и след миг започнаха да замират. Разкриха кладата — тлееща купчина изгоряло дърво, тлееща плът и кости — само това бе останало от красивото създание, което бе мъдро и дълголетно като мен самия.

Тишина настъпи в долината. Вече нищо не напомняше за племето на талтошите, освен петима оцелели мъже, които се бяха обrekli на целомъдрие в името на Христа.

Създания, преживели векове, бяха унищожени за миг. Навсякъде се виждаха откъснати крайници, отсечени глави и окървавени тела.

Човеците християни ридаеха. Ние също.

Проклет да е Донелайт, беше казала Джанет. Проклет. Мила моя, Джанет, скъпа моя Джанет, казах си аз, та какво по-страшно от това може да ни се случи?!

Свлякох се на земята.

В този миг не исках да живея повече. Не исках повече страдания и смърт, нито да видя отново как добрите намерения могат да доведат до ужас и крах.

Но монасите пак дойдоха при мен и ме вдигнаха на крака. Моите последователи ме викали. Трябвало да ида при тях, да видя чудото,

което се случило пред разрушената и изпепелена кула на Джанет и нейните близки.

Завлякоха ме дотам. Бях толкова замаян, че не можех да говоря. Постепенно осъзнах, че един стар извор, който отдавна бе пресъхнал, се е съживил и от земята пак тече чиста вода, която лъкатушеше по старото корито, между корените на дърветата, и изчезваше в една поляна с диви цветя.

Чудо!

Чудо ли, рекох си. Трябваше ли да им кажа, че този извор се е възраждал много пъти през вековете? Че цветята са цъфнали предния ден и дори преди това, защото земята там вече е била влажна — предзнаменование за малкия ручей, който най-сетне бе стигнал до повърхността?

Или трябваше да кажа, че е станало чудо?

— Това е знак от Господ — обявих аз.

— Всички на колене — извика Ниниан. — Измийте се в тази свещена вода. Измийте от ръцете си кръвта на онези, които не пожелаха да приемат Божията милост и сега са обречени на вечни мъки.

Джанет щеше да гори вечно в ада, нейната клада нямаше да угасне. Още чувах проклятията й...

Потреперих и едва не припаднах отново, но някак успях да коленича.

С цялата си душа съзнавах, че тази нова вяра трябва да ме погълне изцяло, да погълне целия ми живот, иначе щях да съм загубен навеки!

Вече няха надежди, няха мечти; няха повече думи, няха желание за нищо! Вярата трябваше да ме спаси, иначе щях да умра на мига просто защото го исках, защото няха желание нито да говоря, нито да се движа, нито да се храня след всичко, което смъртта ми отне.

Почувствах как студена вода се плиска в лицето ми, а после потича по робата ми. Останалите се събраха около мен и започнаха да се мият. Монасите запяха псалмите, които бях чул на Айона. Моите хора, човеците от Донелайт, ридаеха и жадни да получат опрощение, подеха химна като канон — пееха всеки стих след монасите, докато всички не възвисиха гласове в прослава на Бога.

И така, ние бяхме покръстени в Името на Отца и Сина и Светия дух.

Кланът на Донелайт стана християнски — всички бяха човеци, с изключение на петима талтоши.

До настъпването на утрото бяха открити още неколцина талтоши — четири много млади жени, които се бяха скрили с двама новородени мъжки в една къща, откъдето бяха гледали цялата трагедия и изгарянето на Джанет.

Човеците християни доведоха тези талтоши при мен. Те не искаха нито да говорят, нито да приемат или отхвърлят Христа, просто ме гледаха ужасени. Какво трябваше да сторя?

— Оставете ги да си вървят, ако желаят — казах аз. — Оставете ги да си тръгнат от долината.

Никой нямаше да понесе още кръв и смърт. А и тяхната младост и простота, невинността им ги защитаваха като щит. Щом новопокръстените човеци отстъпиха от тях, талтошите избягаха в гората само с дрехите на гърба си.

В следващите дни петимата талтоши, които бяхме оцелели, спечелихме изцяло вярата на хората. Вдъхновени от новата религия, те ни ценяха, защото ги бяхме повели към Христа, и ни почитаха, задето се отдадохме на безбрачие. Монасите ни подготвиха денонощно за приемането на духовно звание.

Ние четяхме задълбочено светите книги и се молехме непрестанно.

Започна строежът на църквата, масивна каменна постройка в романски стил, с прозорци с арки и дълъг неф.

Аз самият поведох процесия през стария кръг, от който бяха изличени всички древни символи. Издълбахме в камъка новите символи от голямата книга с евангелията.

Издълбахме риба — която символизираше Христос; гълъб, който бе символ на апостол Йоан; лъв — символът на Марко, овен — за Лука, и човек — за Матей. И с типичното за талтоши увлечение гравирахме и библейски сцени на плоските камъни, а в гробището поставихме орнаментирани кръстове.

Всичко това бе кратка прелюдия към могъщо вдъхновение, каквото бяхме познали по времето, когато живеехме в Солсбъри. Само че сега бяхме само петима. Петима, отказали се от собствената си

природа в угода на Бог и на хората християни. Петима, които бяха избрали ролята на светци, за да бъдат пощадени в касапницата.

В душите ни обаче се зараждаше мрачен ужас. Колко щеше да трае това несигурно примирие? Нямахме ли и най-малкият грях да ни сваля от пиедестала?

Дори докато се молех на Господ да ми помогне, да ми прости прегрешенията, да ме приеме като свой верен служител, аз знаех, че не можем да останем за дълго в Донелайт.

Аз самият не можех да понеса да живея там! Дори докато се молех или пеех химни с монасите, в ушите ми звъняха проклятията на Джанет, виждах окървавените тела на моите хора. Исусе, дай ми вяра, молех се аз, и все пак дълбоко в сърцето си не вярвах, че единственият път към спасението за нас минава през себеотрицанието и целомъдрието. Та нима бе възможно? Нима Бог искаше да изчезнем от лицето на земята?

Това не бе саможертва, това бе крайно себеотрицание. Та заради Христа ние щяхме да изчезнем напълно!

И все пак любовта към Исус гореше в мен. Гореше отчаяно. Аз вярвах силно в Спасителя, така както вярват всички християни. Нощ след нощ имах видения на Граала на Христа, на светия хълм, на който бе разцъфнала тоягата на Йосиф, на кървавата вода, извираща от кладенеца на Граала. Дадох обет да ида на поклонение в Гластънбъри.

Извън долината вече беше плъзнала мъгла за Свещената битка в Донелайт, както я нарекоха. Бяха чули за високите целомъдрени свещеници, които притежават странни сили. Монасите бяха писали на други монаси и така разпространяваха историята.

Легендите за талтошите отново оживяха. Останалите от нашия вид, които още живеяха в изолирани общности, представяйки се за пикти, бяха изоставили домовете си, защото езическите им съседи ги тормозеха и заплашваха, а християните ги призоваваха да се откажат от порочния живот и да станат „свети отци“.

Скоро започнаха да откриват и дивите талтоши в горите; понесоха се слухове за магически раждания в този или онзи град, а вещиците дебнеха за талтоши, като твърдяха, че могат да ги разпознават и да отнемат силите им.

Други талтоши, богато облечени и въоръжени до зъби, идваха на групи в долината и ме проклинаха за стореното.

Техните красиви и строго пазени жени непрестанно говореха за проклятието на Джанет. Явно бяха чули за него от талтошите, избягали от Донелайт. Настояваха да го повторя дума по дума и да изслушам присъдата им.

Отказах. Не им казах нищо.

Тогава, за мой най-голям ужас, тези талтоши повториха проклятието вместо мен, защото вече го знаеха:

— Проклет да си, Ашлар, проклет да си за вечни времена. Нека смъртта вечно да бяга от теб, нека бродиш сам, без любима, без деца. Нашият народ загина, нека нашето чудесно възраждане да е единствената ти мечта в дългата самота... Нека светът се срути пред очите ти, преди да дойде краят на твоите страдания.

Повтаряха го непрестанно като любимо стихотворение и плюеха в краката ми.

— Ашлар, как можа да забравиш изгубената земя? — попита ме една от жените. — Как можа да забравиш кръга в Солсбъри?

Тези неколцина смелчаци бродеха из руините на старите кули, а човечите в Донелайт ги гледаха с неприязън и страх и въздишаха с облекчение, когато накрая напускаха долината.

През следващите месеци при нас дойдоха и талтоши, които се бяха покръстили и искаха да станат свещеници. Ние ги приехме на драго сърце.

Спокойните времена за моя народ бяха свършили в цяла Северна Британия.

Племето на пиктите изчезваше бързо от лицето на земята. Онези, които знаеха огамското писмо, ми изпрацаха ужасни проклетия или пък трескаво дълбаеха по стени и камъни символите на новата вяра.

Един разкрит талтош можеше да се спаси единствено като стане свещеник или монах — трансформация, която не само успокояваше населението, но дори го екзалтиреше. Всяко село искаше талтош за свещеник; християни от всички племена молеха обрекъл се на безбрачие талтош да отслужи за тях специална меса. Но всеки талтош, който не искаше да играе тази игра, който не се отказваше от езическите си привички, който не се уповаваше на защитата на Господ, се бе превърнал в безпомощна плячка за всички.

А междувременно ние петимата и четирима новодошли приехме светите обети при една величествена церемония. Две жени от нашите,

които бяха дошли в долината, станаха монахини и се посветиха на грижи за слабите и болните. Аз бях ръкоположен за игумен на монасите от Донелайт, с пълна власт над долината и дори над близките до нея общности.

Славата ни растеше.

Имаше времена, в които дори се барикадирахме в нашия нов манастир, за да се скрием от поклонниците, дошли да видят „що за чудо е талтошът“ и да ни докоснат. Тръгна мълва, че можем да „изцеляваме“ и да правим чудеса.

Ден след ден хората от моето паство настояваха да ида до свещения извор и да благословя поклонниците, дошли да отпият от свещената вода.

Кладата, на която изгоря Джанет, бе съборена. Камъните от дома ѝ и претопеният метал от посудата ѝ и оскъдните ѝ бижута бяха вградени в новата църква. До свещения извор бе издигнат кръст с надпис на латински, който разказваше за изгарянето на Джанет и последвалото чудо.

Аз едва издържах всичко това. Нима това бе милосърдието? Това ли бе любовта? Ставаше все по-ясно, че за враговете на Христа никое възмездие не е прекалено сурово.

Нима това бе Божият план?

Моят народ бе унищожен, оцелелите от него се бяха превърнали в свещени животни. Обръщах се с молби към монасите от Айона да се откажат от тези вярвания.

— Ние не сме магьосници — казах им аз. — Тези хора са на път да ни припишат магически сили.

Но за мой най-голям ужас монасите отвърнаха, че такава е Божията воля.

— Нима не разбираш, Ашлар? — каза ми Ниниан. — Именно затова Бог запази твоите хора, за да служат на тази специална мисия.

И така, всичко, към което се стремях, се оказа напразно. Талтошите не бяха спасени, не откриха начин да живеят в мир с човеците.

Властта на Църквата нарастваше все повече, християнската общност ставаше все по-голяма, а аз се опасявах от капризите на онези, които се прекланяха пред нас.

Накрая започнах да се уединявам по час-два на ден, заключвах вратата на килията си и не разговарях с никого. Така, в усамотение, започнах работа по голяма илюстрирана книга, в която вложих всичко научено на Айона.

Тя щеше да е изработена в стила на Четирите евангелия, със златна буква на всяка страница и миниатюри, които да разказват историята на моите хора.

Моята книга.

Това е книгата, която Стюарт Гордън е открил в подземията на Таламаска.

Изписах всяка дума, влагайки цялото си умение за стихотворство, песнопение и молитва, заради отец Колумба. Заради него описах нашата изгубена земя, нашето скиталчество из Южната равнина, построяването на огромния каменен кръг Стоунхендж. Разказах на латинеца всичко, което знаех за борбата ни с хората, за това как сме страдали и как сме се учили от страданието и накрая за моето племе, за моя клан, от който бяха оцелели само петима — петима свещеници сред море от хора, които ни боготворяха заради сили, които не притежавахме. Това бяхме ние — изгнаници без име, без род, без собствен бог, които се опитват да измолят спасение от бога на човеците, които се страхуваха от нас.

— Прочетете думите ми, отче — написах аз. — Вие, който отказате да ги чуете от устата ми. Вижте ги написани на езика на Йеремия, на Августин, на папа Григорий. И знайте, че ви казвам истината и копнея да вляза в лоното на Божията църква такъв, какъвто всъщност съм. Защото как иначе ще бъда приет в Царството небесно?

Най-сетне бях изпълнил мисията си.

Облегнах се и се загледах в корицата, която сам бях инкрустирал със скъпоценни камъни, в подвързията, която сам бях направил от коприна. В буквите, които сам бях изписал.

Веднага изпратих да извикат отец Ниниан и сложих книгата пред него. Гледах го мълчаливо, докато четеше.

Бях толкова горд с творението си, толкова сигурен, че нашата история някак ще намери място сред огромната библиотека на църковната доктрина.

Каквото и да се случи, мислех си, поне казах истината. Казах я такава, каквата е. Истината, заради която Джанет избра смъртта.

Нищо обаче не би могло да ме подготви за реакцията на Ниниан, когато затвори книгата.

Той не каза нищо доста време, а после започна да се смее.

— Ашлар, да не си си изгубил ума?! Нима очакваш да занеса това на отец Колумба!

Аз бях вцепенен от изненада. Едва успях да промълвя:

— Вложих в нея много старание.

— Ашлар, това е най-красивата книга, която съм виждал. Илюстрациите са съвършено изпълнени, текстът е написан на безупречен латински, има хиляди трогателни фрази. Никой човек не би могъл да създаде нещо подобно за по-малко от три или четири години, и то в пълно усамотение в скрипторията на Айона. Като си помисля, че си я написал тук, само за година... Та това е цяло чудо.

— И?

— Но съдържанието й, Ашлар! Това са богохулства. И то изписани на латински в стила на олтарна книга. Та ти си създал безумни езически притчи, изпълнени с похот и чудовищни извращения! Ашлар, така трябва да се оформя единствено евангелие или псалтир! Що за демон те е обзел, че да напишеш тези безсрамни истории за магии, и то по този начин?

— Но отец Колумба ще види тези думи и ще осъзнае, че те са самата истина! — обявих аз.

И все пак вече осъзнавах всичко много добре. Нямах смисъл да се съпротивлявам. Като ме видя така съсипан, Ниниан се облегна в стола, скръсти ръце и се взря в мен.

— От деня, в който влязох в дома ти — каза той, — аз познах твоята откровеност и доброта. Само ти си в състояние да направиш такава глупава грешка. Откажи се от нея; остави тази история веднъж завинаги! Отдай изключителния си талант на по-подходящи цели.

Целия ден и цялата нощ мислих над думите му. Опаковах внимателно книгата си и отново я дадох на Ниниан.

— Аз съм твой игумен в Донелайт — казах му. — По официално назначение. Това ще е последната заповед, която ще получиш от мен. Отнеси книгата на отец Колумба и му кажи, че съм решил да тръгна на поклонение. Не знам колко време ще трае, нито къде ще ида. Както сам разбра от книгата ми, моят живот е много дълъг. Може и никога да не се срещнем отново, но трябва да замина. Трябва да видя света.

Единствено Господ знае дали някога ще се върна на това място и в Неговото лоно.

Ниниан се опита да протестира, но аз бях непреклонен. Знаеше, че така или иначе скоро трябва да тръгне за Айона, затова се опита да ме спре с думите, че нямам разрешение от Колумба да замина. Скоро обаче осъзна, че изобщо не ме е грижа за това.

И така, той най-сетне тръгна на път с охрана от петима човеци. Взе и моята книга.

Повече не я видях до онази нощ, когато Стюарт Гордън я извади на масата в своята кула в Съмърсет.

Не зная дали изобщо е стигнала до Айона.

Подозирам, че все пак е стигнала и може би е останала там много години, докато всички, които са били наясно какво представлява или са знаели кой е авторът и защо е написана, са си отишли от този свят.

Така и не разбрах дали отец Колумба я е прочел. Напуснах Донелайт в нощта след заминаването на Ниниан.

Свиках всички свещеници-талтоши в църквата и ги накарах да залостят вратите. Хората можеха да си мислят каквото щат. И наистина — това ги направи неспокойни и подозрителни.

Казах на моите свещеници, че заминавам.

Казах им, че съм изплашен.

— Не зная дали постъпвам правилно. Вярвам, че е така, но няма как да зная със сигурност — рекох им аз. — Страхувам се от хората, които ни заобикалят. Страхувам се, че всеки момент могат да се обърнат срещу нас. Ако ни връхлети буря, ако пламне мор, ако ужасна болест повали децата на най-могъщите семейства — всеки повод може да ги накара да въстанат срещу нас. Те не са нашият народ! Бях глупак да вярвам, че можем да живеем мирно сред тях. Всеки от вас да постъпи както намери за добре, но моят съвет, като ваш лидер още от времето на изгубената земя, е да се махнете оттук. Търсете спасение в някой далечен манастир, където не знаят за природата ви, помолете да ви разрешат да се уедините там. Но напуснете долината.

Аз самият тръгнах на поклонение. Първо до Гластънбъри, до кладенеца, в който Йосиф Ариматейски е излял Христовата кръв. Ще се помоля там да получа напътствие. После ще ида в Рим, а след това не знам — може би в Константинопол, за да видя светите икони, на

които чудодейно е изобразен ликът на самия Христос. А после в Йерусалим, за да видя Голгота. А тук и сега обявявам, че отхвърлям обета си за подчинение към отец Колумба.

Думите ми предизвикаха много протести, много ридания, но аз бях непреклонен. Това бе характерно за талтошите — те винаги реагираха така, когато настъпеше краят на нещо.

— Ако бъркам, може Христос да ме доведе обратно в това паство. Може да ми прости. Или... може да ида в ада — казах аз и свих рамене. — Но заминавам.

И тръгнах да се приготвя за пътуването...

Преди да се сбогувам с моите съратници, бях събрал всичките си вещи в кулата, включително книгите, ръкописите и писмата от отец Колумба. Всичко, което имаше значение за мен. Скрих ги в две подземия, които бях изградил преди векове. После взех последния чифт от най-хубавите си дрехи — останалите бях раздал на бедните — и се облякох със зелена вълнена туника, която бе много плътна, дълга и обточена с черна кожа. Върху нея сложих единствения колан, който ми бе останал — от хубава кожа и украсен със злато. Прибрах меча си в украсената със скъпоценни камъни ножница. Вдигнах кожената качулка на главата си и отгоре сложих бронзов шлем с незапомнена възраст. И така, облечен като не особено заможен благородник, аз потеглих на път, като взех само малък вързоп с най-необходимото.

Дрехите ми не бяха тежки и натруфени като кралските ми одежди, нито скромни като свещеническото расо. Бяха просто най-подходящи за пътуване.

Яздих около час през гората, по старите пътеки, известни на онези, които бяха ловували там.

Изкачвах се все по-нагоре през гъсто обраслите с дървета склонове към тайния проход, който водеше към пътя високо в планината.

Беше късен следобед, но аз знаех, че ще достигна пътя преди залез. Луната щеше да е пълна и възнамерявах да пътувам, докато не се изморя.

В гъстата гора бе тъмно, толкова тъмно, че хората днес дори не могат да си представят подобен мрак. Тогава горите на Британия още не бяха изсечени, а дърветата бяха могъщи и древни.

Ние вярвахме, че тези дървета са единствените живи създания на света, които са по-стари от нас — защото нищо друго не бе така дълговечно като дърветата и талтошите. Ние обичахме гората и не се страхувахме от нея.

Не след дълго обаче чух гласовете на малките хора.

Чух техния шепот, смеха им.

По това време Самюъл още не беше роден, но Ейкън Дръм и останалите, които са живи и до днес, викаха: „Ашлар, глупакът на християните, предателят на своя народ“. Или: „Ашлар идва при нас да създаде нова раса от гиганти и ние ще владеем света“. Викаха и други неща. Винаги съм мразил Ейкън Дръм. Тогава той бе съвсем млад и лицето му не се бе сбръчкало дотолкова, че да не се виждат очите му. Той изскочи от храсталаците и ме заплаши с юмрук, а изражението му бе разкривено от злоба.

— Ашлар, значи напускаш долината, след като разруши всичко! Дано проклятието на Джанет тегне вечно над теб!

Накрая те изостанаха зад мен по една-единствена причина — бях приближил пещерата на склона на планината.

Съвсем бях забравил за нея. Без дори да се замисля, бях избрал пътя, по който древните племена идваха тук на поклонение. По времето, когато талтошите живееха в Солсбъри, тези племена бяха изпълнили пещерата с черепи, а по-късно други човеци я превърнаха в място на мрачни ритуали.

През последните векове селяните се кълнях, че в тази пещера има отворена врата, през която се чуват гласове от ада или пък райски песнопения.

В гората наблизо бяха забелязвани призраци, а вещици понякога дръзваха да дойдат тук, с риск да си навлекат гнева ни. Имаше времена, когато се събирахме на страховити отряди и яздехме из този участък, за да ги прогоним.

Но те не ни бяха създавали грижи през последните двеста години.

Аз самият бях идвал по тези места само един-два пъти, но не изпитвах никакъв страх от пещерата и дори се зарадвах на уплахата на малките хора, защото така щях да се отърва от тях.

Докато се приближавах до пещерата обаче, видях мъждукащи светлини в гъстия мрак. Скоро установих, че на склона на планината

има някаква малка хижа, вероятно издигната пред самата пещера. Беше от камък и имаше малка вратичка и дупка на покрива, през която да излиза димът.

Светлината се процеждаше през процепите в грубо изградената стена.

На пет стъпки над тази хижа беше пътеката към голямата пещера, която приличаше на раззината паст, закрыта отвсякъде от борове, дъбове и тисове.

Още щом видях малката къщичка, изпитах желание да побягна възможно най-бързо. От създание, способно да живее на подобно място, можеше да се очакват единствено неприятности.

Самата пещера почти не ме интересуваше. Аз вярвах в Христа, въпреки че не се бях подчинил на своя игумен, и не се страхувах от езическите богове. Не вярвах в тях. Но пък бях напуснал дома си и сигурно никога нямаше да се завърна. Зачудих се дали да не се кача до пещерата, вероятно дори да си почина там, скрит от погледите на малките хора.

[1] Пиктите са действително съществувало племе в Шотландия, оставило след себе си редица артефакти, с което провокирало интереса на Ан Райс. — Бел.ред. ↑

[2] Азбуката на келтите. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

— А сега ме чуйте и двете — каза тя, без да откъсва поглед от шосето. — Оттук аз поемам контрола. Обмислям нещата, откакто се родих, и вече знам точно какво ни трябва. Баба спи ли?

— Спи — каза Мери Джейн от седалката отзад, където се бе изпълнала така, че да вижда Мориган зад волана.

— Как така ще поемаш контрола? — попита Мона. — Контрола над какво?

— Ами над това — каза Мориган. И двете ѝ ръце бяха в горната част на кормилото и го движеха с лекота, като се имаше предвид, че от доста време се движеха с деветдесет мили в час, без да ги спре полиция. — Слушах безкрайните ви спорове и установих, че се занимавате единствено със странични въпроси, с подробности от морално естество.

Косата ѝ бе разрошена, спускаше се по раменете и ръцете ѝ — беше по-светлочервена от косата на Мона, но със същия оттенък. Приликата на лицата им бе така свръхестествена, че бе в състояние да изкара Мона от кожата ѝ. А колкото до гласа на момичето — е, това си беше истинска опасност. Мориган с пълен успех можеше да се представи за майка си по телефона. Беше го направила без проблеми с чичо Райън, който най-сетне се бе сетил да се обади във Фонтевро. Какъв невероятен разговор проведоха само! Райън бе попитал много тактично „Мона“ да не би да пие амфетамини и деликатно ѝ напомни, че всичко може да навреди на бебето. Той така и не се усети, че това любопитно и бързо говорещо момиче в другия край на линията изобщо не е Мона.

Всички бяха издокарани с „великденските си дрехи“, както се изрази Мери Джейн. Включително и Мориган, заради която се наложи да обиколят всички модни магазини в Наполеонвил. Бялата памучна рокля щеше да е до петите на Мона или на Мери Джейн, но на Мориган ѝ стигаше едва до коленете. Бе доста пристегната в талията, а острото деколте, символ на добър вкус и порядъчност, при нея бе

стигнало чак до шията, защото големите ѝ гърди надигаха твърде много плата. Все същата стара история; облечи някое ярко момиче с проста и изчистена рокля и то става още по-привлекателно. Обувките не бяха проблем, щом установиха, че носи десети размер. Ако бяха с един размер по-големи, щеше да се наложи да ги купуват от мъжкия щанд. Взеха ѝ обувки с тънки токчета и тя бе потанцувала с тях петнайсетина минути около колата, преди Мона и Мери Джейн да я принудят да замълчи и да влезе вътре. После бе настояла да шофира. Е, не ѝ беше за първи път...

Бабата, издокарана с разкошен памучен костюм с панталон от „Уол-Март“, спеше, завита с бебешко синьо термоодеяло. Небето бе синьо, а облаците — великолепно бели. Мона вече се чувстваше добре, слава богу, само бе доста отпаднала. Отпаднала и меланхолична.

Бяха на около час път от Ню Орлиънс.

— Как така „морални подробности“? — попита Мери Джейн. — Става дума за сигурността ти. И как така ще поемаш контрола?

— Става дума за нещо неизбежно — отвърна Мorigан. — Ще ви го обясня на етапи.

Мона се засмя.

— Е, мама е достатъчно умна, за да разбере, естествено, да види бъдещето с дарбата на вещица, но ти, Мери Джейн, продължаваш да се държиш като нещо средно между досадна леля и адвокат на дявола.

— Сигурна ли си, че знаеш значението на тези думи?

— Скъпа моя, та аз погълнах съдържанието на два речника. Знам всички думи, които мама е знаела, преди да се родя, и още много от татко. Според теб откъде знам какво е „френски ключ“ и че в багажника на тая кола има цял комплект от тях. А сега да се върнем на най-важния въпрос за момента: къде ще идем, в коя къща и прочие глупости.

И тя веднага отговори на собствените си въпроси:

— Така, аз смятам, че не е толкова важно къде ще идем. Къщата на Амелия стрийт не е подходяща, защото е пълна с хора, както вече ми обяснихте, и въпреки че е домът на мама, тя всъщност принадлежи на Древната Евелин. Фонтевро е твърде далече. Няма да се върнем там, каквото и да става! Твърде нетърпелива и обезпокоена съм, за да чакам да наемаме апартамент! Не искам да живея в някаква безлична квартира под фалшива самоличност. Не мога да живея в кутийки.

Къщата на Първа улица действително принадлежи на Майкъл и Роуан, но Майкъл е мой баща! Точно там трябва да идем. Трябва да видя компютъра на Мона, записите ѝ, записките на Лашър и бележките, които татко е направил по неговия екземпляр от прочутото досие на Таламаска. Искам да видя всичко в онази къща, всичко, до което Мона има достъп. Е, тя няма разрешение да чете записките на Лашър, но това отново е техническа подробност. Аз ще се позова на рожденото си право да видя тези записки. И нямам никакви скрупули, които биха ме спрели да прочета дневника на Майкъл, ако успея да го открия. А сега, моля ви се, не започвайте да крещите! И двете.

— Като начало просто намали скоростта! — извика Мери Джейн. — Направо ме побиха тръпки, като каза, че ще поемеш контрола.

— Нека обмислим всичко по-внимателно — обади се Мона.

— Вие няколко пъти казахте, че тук става дума за оцеляване — каза Мориган. — Имам нужда от това знание — от дневниците, досиетата, записите — за да оцелея. Къщата на Първа улица сега е празна и ние можем спокойно да се подготвим за завръщането на Майкъл и Роуан. И така, моето окончателно решение е, че ще отидем там, поне докато Майкъл и Роуан не се приберат и не им обясним ситуацията. Ако тогава баща ми пожелае да ме прогони от дома, ще си намерим подходящо местенце или пък ще задействаме плана на мама за пълна реставрация на Фонтевро. Е, запомнихте ли всичко?

— В онази къща има оръжия — каза Мери Джейн. — Мона не ти ли каза? И на долния, и на горния етаж. Майкъл и Роуан ще се изплашат от теб. Та това е тяхната къща. Ще започнат да пицят от страх! Нима не разбираш? Те смятат талтошите за зли същества, които се опитват да завладеят света!

— Аз съм Мейфеър! — обяви Мориган. — Аз съм дъщеря на баща си и на майка си. Майната им на оръжията. Те няма да стрелят по мен. Това е пълен абсурд, а ти забравяш, че те изобщо няма да очакват да съм там и ще са напълно неподготвени. Няма да тръгнат да търсят пистолети. А ако носят оръжие в себе си, вие ще сте там да ме защитите, да им обясните коя съм и дори да ги заплашите да не ме нараняват. И моля ви се, запомнете поне за пет секунди, че аз също имам език и мога да се защитя. Тази ситуация няма аналог досега и е най-добре да се установя там, за да проуча всичко налично,

включително прочутия грамофон и задния двор. О, я спрете да викате и двете!

— Само недей да изравяш телата! — изкрещя Мона.

— Точно така, нека си стоят под дървото! — добави Мери Джейн.

— Точно така и ще направя. Нали ви казах. Няма да изкопавам телата. Това е много, много лоша идея. Мориган съжалява. Мориган няма да го направи. Мориган обещава на Мона и Мери Джейн. Няма време за разкопаване на труповете! Пък и какво общо имат те с мен? — Мориган тръсна глава и червената ѝ коса се разлюля разкошно, после се разпиля от решително поклащане на главата. — Аз съм дете на Майкъл Къри и Мона Мейфеър. Само това има значение, нали?

— Просто сме изплашени, разбери! — обади се Мери Джейн. — Ако завием сега, можем да се върнем във Фонтевро.

— Не. Не и преди водата да бъде изпомпана и къщата изправена. Аз винаги ще питая най-топли чувства към нея през целия си живот, но засега просто не мога да остана там! Нямам търпение да видя света, нима не разбирате? Та светът не е „Уол-Март“ и Наполеонвил, нито последните броеве на „Таим“, „Нюзуик“ и „Нюйоркър“. Не мога да чакам повече. Освен това всички знаем, че Роуан и Майкъл вече са се прибрали, а аз нямам търпение за първата среща с тях. Без съмнение те ще ми предоставят всички записи, дори и тайно да им се иска да ги унищожат.

— Те не са у дома — каза Мона. — Райън каза, че ще се приберат след два дни.

— Ами тогава от какво се страхувате?

— Не знам — извика Мона.

— Значи отиваме на Първа улица и не искам да чувам повече възражения. Там има стая за гости, нали? Ще се настаня в нея. И искам да престанете с това дрънкане. След това ще имаме възможност да си намерим безопасен дом единствено на наше разположение. Искам да видя къщата, построена от вещиците. Нима не разбирате до каква степен самата аз и съдбата ми са свързани с тази къща. Тя е предназначена да увековечи съществуването на гигантската двойна спирала. Ако се отървем от всички възпрепятстващи ясната преценка сантименталности, става очевидно, че Стела, Анта и Деидре са умрели, за да мога да се родя аз. А нелепите поетични мечти на онзи

зъл дух Лашър всъщност са довели до превъплъщение, което той е бил неспособен да предвиди, но което сега е моя съдба. Аз желая силно своя живот и искам достойна позиция в него!

— Добре тогава — рече Мона. — Но ще бъдеш тиха и няма да разговаряш с охраната, нито ще вдигаш телефона.

— Точно така, начинът, по който се хвърляш към телефона, щом звънне, направо може да ме подлуди.

Мориган сви рамене.

— Не можете да разберете, че всеки ден е безкрайна серия от нововъведения за мен. Аз не съм момичето, което бях преди два дни!

Тя внезапно потръпна и изстена тихо.

— Какво ти е, какво има? — попита Мона.

— Спомени, мамо. Връхлитат ме внезапно. Моля те, включи касетофона. Знаеш ли кое е най-странното — начинът, по който някои от тях избледняват, а други — не. Сякаш това са спомените на много, много хора. Хора като мен, имам предвид. Виждам Ашлар, но през чужди очи... Долината е същата като описаната в досието на Таламаска. Донелайт. Чувам Ашлар да говори.

— Говори по-високо, за да те чувам — обади се Мери Джейн.

— Пак говори за камъните. Вече не сме в долината, а близо до река. Мъжете влачат камъните върху дървени талпи. Казвам ви, няма нищо случайно на този свят — природата е достатъчно непоследователна и изобилна, така че всичко се случва неизбежно. Това може да ви се струва нелогично на пръв поглед, но искам да кажа, че след целия този хаос, болка и съпротива от страна на вещиците, ще настъпи момент, когато това семейство ще се превърне в семейство на хора и талтоши. Обземат ме странни чувства. Трябва да ида там, да видя това място. Долината. Там каменният кръг е по-малък, но също е изграден от нас. Ашлар е осветил и двата кръга. Звездите в небето са в зимна конфигурация. Ашлар иска гъстата гора да ни закриля, да ни отделя от враждебния свят. Изморена съм. Спи ми се.

— Само не заспивай на волана — каза Мери Джейн. — Опиши ми пак този Ашлар. Винаги ли е все същият. Имам предвид и в двата кръга, в двете епохи?

— Мисля, че ще се разплача. Още чувам музиката. Трябва да потанцуваме, когато стигнем там.

— Къде?

— На Първа улица, където и да е. В долината. В равнината. Трябва да танцуваме в кръг. Ще ви покажа и ще ви изпея песните. Знаете ли? С моя народ са се случвали ужасни беди! Смъртта, страданието са станали нещо обичайно. Само най-умелите са оцелявали. Те са успявали да разберат какво представляват хората. Останалите сме слепи.

— Само той ли имаше име?

— Не, но него го познаваха всички, всички. Той привличаше като магнит чувствата на останалите. Не искам да...

— Успокой се — каза Мона. — Когато стигнем, ще напишеш всичко на спокойствие. Имаме цели два дни, преди те да се върнат.

— И коя ще бъда аз този път?

— Аз знам коя си — каза Мона. — Знаех коя си още докато беше в мен. Ти си мен самата, мен и Майкъл, и още нещо, нещо могъщо и удивително, част от всички останали вещици.

— Говори, скъпа — каза Мери Джейн. — Разкажи ни за него и останалите, които са правили малки кукли от варовик. Искам да чуя как са заравяли куклите под камъните. Помниш ли какво ни каза?

— Мисля, че да. Тези кукли имаха гърди и пениси.

— Така ли, не си го споменавала.

— Те бяха свещени. Но цялата тази болка сигурно е имала някакъв смисъл, трябва да има изкупление за нея... Искам спомените да си отидат, но не и преди да извлека всичко ценно от тях. Мери Джейн, моля те, сладурано, вземи една салфетка и ми избърши очите. Казвах го само за протокола — това е поток на съзнанието. Ние завличахме дългия камък в равнината. Всички танцуваха и пееха около него много дълго време, а после започваха да правят скеле от трупите, за да изправим камъка. Всички носеха своите кукли. Не се различаваха много — всяка кукла приличаше на останалите. Ох, спи ми се. И съм гладна. Искам да танцувам. Ашлар призовава всички към внимание.

— Още петнайсет минути и ще сме пред задната порта — каза Мери Джейн. — Така че си дръж красивите зъркели отворени.

— И не казвай и дума на охраната — настоя Мона. — Аз ще се оправя с тях. Какво друго си спомняш? Те са закарали камъка в равнината. Как се казваше тя? Кажете ми я на вашия език.

— Ашлар я наричаше просто „равната земя“ или „сигурната земя“. Ако го изрека правилно, ще ви прозвучи просто като свирукане.

Но всички знаят за тези камъни. Сигурна съм. И баща ми знае за тях, дори ги е виждал. Господи, мислите ли, че има друга като мен в целия свят? Не мислите ли, че трябва да има? Друг като мен, освен онези нещастници, погребани под дървото? Не може да съм единствената, не може!

— Успокой се, скъпа — каза Мери Джейн. — Има много време, ще разберем.

— Ние сме твоето семейство — обади се Мона. — Помни това. Каквато и да си, ти си Мориган Мейфеър, следващата наследница на завещанието. Имаш и акт за раждане, и кръщелно свидетелство. Както и петнайсетина фотографии, с моето официално потвърждение за раждането ти на гърба.

— Някак си това ми звучи недостатъчно — каза Мориган. Вече плачеше, нацупила устичка като бебе. Примигваше начесто заради сълзите. — Безнадеждно фалшиво, може би дори без законова стойност. — Колата продължаваше напред с постоянна скорост, но още щом навлязоха в Метаир, трафикът стана по-оживен. — Вероятно ще трябва да се направят и видеозаписи. Какво мислиш, мамо? И все пак нищо няма да е достатъчно, нищо, освен любовта. Защо изобщо говорим за тези законови подробности?

— Защото са важни.

— Но, мамо, ами ако не ме обичат...

— Мориган, на Първа улица ще направим видеозапис. Веднага щом стигнем. И ще получиш любов, помни ми думите. Аз ще ти я дам. Няма да позволя нещата да се объркат този път.

— И защо си толкова сигурна? Като знам всичките ти страхове, опасения и желанието да се скриеш от любопитни очи.

— Обичам те. Затова съм толкова сигурна.

Сълзите извираха от очите на Мориган сякаш безкрайно. Сърцето на Мона се сви.

— Не е нужно да ме застрелват, ако не ме обичат — каза Мориган.

Болката беше непоносима.

— За нищо на света! — отвърна Мона, като се опитваше да говори спокойно, да контролира гласа си като истинска жена. — Нашата любов е достатъчна и ти го знаеш! Ако се наложи, ще забравиш за тях. Ние сме ти достатъчни и не смей да казваш, че не

сме, чу ли? — Тя се втрени в това изящно създание, което шофираше разплакано, като задминаваше всички коли по пътя. *Това е моята дъщеря.* Винаги съм имала чудовищна амбиция, чудовищна интелигентност, чудовищен кураж, а сега и чудовищна дъщеря. Та *каква* е природата ѝ, освен изключителен ум, импулсивност, любвеобилност, ентузиазъм, свръхчувствителност към най-малката болка и податливост към всякакви фантазии и екстаз? Какво *ще стане* с нея? Какво означават тези древни спомени? Дали може да се учи от тях? Какво ще излезе от всичко това? Не знам и всъщност не ми пука. Не и сега, не и в началото, когато всичко е толкова вълнуващо.

Изведнъж видя как удрят нейната висока дъщеря, как тялото ѝ се свива, как ръцете ѝ политат да я защитят, как главата ѝ се свежда към гърдите. *Само да посмеят!*

Вече всичко беше различно.

— Добре, добре — обади се Мери Джейн. — Дай аз да карам, тук е доста натоварено.

— Да не си луда, Мери Джейн — извика Мориган, изправи се напред и натисна газта, за да изпревари идващия отляво автомобил. После вирна брадичка и избърса сълзите си с опакото на дланта си. — Аз ще откарам тази кола до дома! За нищо на света няма да пропусна това!

ТРИЙСЕТ

Започнах да се чудя какво ли има в пещерата. Нямах желание да чувам гласовете от ада, но виж — райските песнопения...

Мислих, мислих и накрая реших да я отмина. Чакаше ме дълъг път. Бе твърде рано за почивка, а и бързах да се махна от долината.

Тъкмо се готвех да заобиколя тази част от склона, когато един глас ме повика.

Беше женски, много тих и като че го долавях от всички посоки. Чух го да казва:

— Ашлар, чаках те.

Обърнах се и се огледах. Мракът беше страховит. Сигурно е някоя жена от малките хора, казах си, иска да ме прелъсти. Отново се обърнах да продължа пътя си, но пак чух гласа, нежен като целувка:

— Ашлар, кралю на Донелайт, чакам те.

Погледнах към малката хижа, чиито светлинки блещукаха в мрака. Там стоеше някаква жена. Косата ѝ бе червена, а кожата съвсем бледа. Беше човек. Вещица. От нея се долавяше слаба вечерска миризма, която можеше да означава, че във вените ѝ тече кръв на талтош, но можеше и да не е така.

Трябваше да продължа по пътя си. Знаех го. Вещиците създаваха единствено неприятности. Но тази жена бе толкова красива, а и в тъмното много ми заприлича на моята изгубена Джанет.

Тя тръгна към мен и аз видях, че има зелените очи на Джанет, прав нос и уста като изваяна от мрамор. Имаше същите малки и кръгли гърди и дълга изящна шия. А да не забравяме и красивата червена коса, която винаги е била най-прелъстителна за талтошите.

— Какво искаш? — попитах я аз.

— Да живееш с мен — каза тя. — Ела в моя дом. Каня те.

— Ти си глупачка — отвърнах. — Знаеш какъв съм. Ще легна с теб и ти ще умреш.

— Не — каза тя. — Не и аз. — Засмя се като толкова много вещици преди нея. — Аз ще родя гигант от теб.

Поклатих глава.

— Върви си по пътя и бъди благодарна, че не се изкушавам лесно. Ти си много красива. Друг талтош нямаше да устои. Има ли кой да те защитава тук?

— Ела — настоя тя. — Ела в моята къща. — Приблужи се още и на слабите лъчи здрачна светлина, които се процеждаха между клоните, аз видях красивите ѝ бели зъби, гърдите, които изпъваха тънката дантелена блуза, и кожения колан, пристегнал силно талията ѝ.

Е, нищо няма да стане, ако просто легна с нея и целуна гърдите ѝ, рекох си. Но после? Та тя беше вещица. Как изобщо можах да допусна подобна мисъл?

— Ашлар — рече тя. — Всички знаем твоята история. Знаем, че ти си кралят, който предаде своя народ. Нима не искаш да попиташ духовете в пещерата как можеш да бъдеш опростен?

— Опростен ли? Само Христос може да опрости греховете ми, дете — отвърнах аз. — А сега ще тръгвам.

— А Христос има ли сила да отмени проклятието на Джанет?

— Не ме дразни повече — сопнах се аз. Исках я и колкото повече се ядосвах, толкова по-малко ме беше грижа какво ще стане с нея.

— Ела с мен — настоя тя отново. — Изпий отварата, която приготвих на огъня, а после иди в пещерата, за да видиш духовете, които знаят всичко.

Тя се приближи до коня и докосна ръката ми. Желанието ми нарастваше. Тя имаше пронизващите очи на вещица, като че душата на самата Джанет гледаше през тях.

Още не бях взел решение какво да направя, когато тя ми помогна да слеза от коня и тръгнахме заедно през гъстата гора.

Малката хижа изглеждаше страховито. Нямаше прозорци. Над огъня висеше котле на дълга кука. Леглото обаче беше чисто и покрито с красиво бродирана завивка.

— Подготвено за крал — каза тя.

Огледах се и видях отворена врата точно срещу онази, през която бяхме влезли.

— Това е таен път към пещерата — каза вещицата и внезапно целуна ръката ми. Дръпна ме към леглото, а после отиде до котлето и напълни една пръстена чаша с отварата.

— Изпийте това, Ваше Величество — каза тя. — И духовете в пещерата ще ви видят и чуят.

Или аз ще ги видя и чуя, казах си. Защото само Бог знае какви треви и масла бе сложила в тази отвара. Те караха вещиците да обезумяват и да танцуват като талтоши на лунна светлина. Знаех всичките им номера.

— Изпий го, сладко е — каза тя.

— Да, знам, надушвам меда.

И докато гледах чашата и си мислех, че за нищо на света няма да изпия тази отвара, вещицата ми се усмихна, аз отвърнах на усмивката ѝ и в същия миг осъзнах, че надигам чашата и започвам да пия на големи глътки. Затворих очи.

— Ами ако в нея наистина има магия? — прошепнах аз леко развеселен и вече потъващ в сън.

— А сега легни с мен — каза тя.

— Заради теб няма да го направя — отвърнах, но тя вече свалеше меча ми и аз не се възпротивих. Станах само да залостя вратата и се свлякох на леглото, като дръпнах жената под себе си. Смъкнах блузата ѝ от гърдите и само като ги видях, ми се прииска да заплача. О, мляко на талтош, как копнеех за него. Но тя не беше майка и нямаше мляко, дори и човешко. Гърдите ѝ обаче бяха сладки и аз исках да ги смуча, да хапя зърната им, да ги дърпам и да ги ближа.

Е, това няма да я нарани, рекох си. А когато тя започне да изгаря от желание, ще пъкна пръсти между окосмените ѝ срамни устни и ще я накарам да затрепери.

Веднага започнах да я смуча, да я целувам, да завирам лице в гърдите ѝ. Кожата ѝ беше стегната и млада, миришеше хубаво. Обожавах тихите ѝ стонове, допира на белия ѝ корем до бузата ми. Когато смъкнах полата ѝ, видях, че космите между краката ѝ са червени като косата ѝ, искрящи като пламък и леко накъдрени.

— Красива, красива вещица — шептях аз.

— Хайде, направи го, кралю Ашлар — отвръщаше тя.

Смучех силно гърдите ѝ и въпреки че членът ми беше болезнено твърд, си казах, че няма да я убия. Беше глупачка, но не заслужаваше да умре заради това. Тя обаче пъкна члена ми между краката си и внезапно се притисна към него. И тогава, като всички мъже, аз реших, че щом го иска, трябва да го направя.

Проникнах в нея силно и грубо, както го правех с женските талтоши, и започнах тласъците. Беше прекрасно. Тя гореше и стенеше, викаше имената на духовете, които никога не бях чувал.

И изведнъж всичко свърши. Тя ме погледна сънливо от възглавницата и с победоносна усмивка каза:

— Пий и отивай в пещерата.

После затвори очи и заспа.

Аз пресуших остатъка от отварата в чашата. Защо не? Щом бях стигнал толкова далече. Ами ако в онази черна дупка наистина имаше нещо, ако там бе скрита последната тайна, която моята земя, Донелайт, иска да ми довери? Само Бог знаеше какво щеше да ми поднесе бъдещето, какви болки и разочарования ме очакваха.

Станах от леглото, препасах меча си и се приготвих да посрещна всяка неприятност. После взех една груба лампа с восъчна свещ с фитил, запалих я и влязох в пещерата през тайната врата.

Изкачвах се все по-нагоре в мрака, като опипвах с ръка стената от пръст. Накрая стигнах до една студена кухня, откъдето в далечината видях да се процежда светлина от външния свят. Намирах се над главния вход към пещерата.

Продължих нагоре, като държах лампата пред себе си. Изведнъж спрях със сепване, защото видях празните очи на черепи да се взират в мен. Редица след редица от черепи! Някои бяха толкова стари, че почти се бяха разпаднали на прах.

Това сигурно е било някаква гробница, реших аз. Явно тук са погребвали само главите на мъртвите, защото са смятали, че духовете ще говорят чрез тях.

Казах си да не се поддавам на глупави страхове, но изведнъж се почувствах странно отпаднал.

— От отварата е — прошепнах на себе си. — Ще седна да си почина.

Така и направих. Облегнах се на стената вляво и се загледах към голямата кухня, в която стотиците маски на смъртта се хилеха зловещо пред мен.

Грубата свещ падна от ръката ми, но не изгасна. Изтърколи се в калта и когато се опитах да я достигна, не можах.

Щом вдигнах поглед нагоре, видях моята Джанет.

Идваше към мен през кухнята с черепите. Вървеше съвсем бавно, сякаш не беше наяве, а насън.

— Но аз съм буден — казах на глас.

Видях я да кима и да се усмихва. Спря пред малката свещ.

Беше облечена със същата роба, с която бе изгорена на кладата. И аз с ужас видях, че коприната е почерняла и прогорена от огъня, а през дупките се виждаше бяла кожа. Дългата руса коса също бе опърлена и почерняла по краищата. Лицето, ръцете и босите крака на Джанет бяха изцапани с пепел. И все пак тя бе пред мен, жива.

— Какво става, Джанет? — попитах я аз. — Какво ще ми кажеш сега?

— О, а какво ще кажеш ти на мен, мой обични кралю? Аз те последвах от големия кръг в равнината до Донелайт, а ти ме унищожи.

— Не ме проклинай, моля те — отвърнах аз и се надигнах на колене. — Дай ми това, което ще помогне на всички ни! Аз търсех пътя на любовта, но той се оказа път към разрухата.

Изведнъж изражението ѝ се промени, стана някак объркано и напрегнато, усмивката ѝ изчезна. Тя хвана ръката ми и заговори, сякаш разкриваше общата ни тайна:

— Ще откриеш ли друг рай, господарю мой? — попита тя. — Ще построиш ли друг монумент като онзи, който издигна в равнината? Или пък ще създадеш танц, така прост и грациозен, че всички хора на света да могат да го танцуват?

— Танц, да, бих могъл да създам танц. И ще направим най-големия жив кръг.

— А ще създадеш ли песен, така сладка, че да няма мъж или жена, които да ѝ устоят?

— Да — отвърнах аз. — И ще я пеem вечно.

Лицето ѝ просветна и устните ѝ се разтвориха. А после, с леко изумено изражение, добави:

— Тогава чуй моите думи.

Аз заплаках.

Тя вдигна ръка, за да ме накара да замълча и занарежда някакъв стих или песен на бързия език на талтошите:

„Твоята мисия е обречена, пътят ти е дълъг.

*Суровата ти зима тепърва предстои.
Горчивите времена ще се превърнат в мит.
Спомените ще изгубят смисъл.
Но когато тя протегне към тебе ръце,
молещи за опрощение, не се свени от туй,
що земята ще роди, разорана от вятъра и
дъждовете.
Семената ще покълнат, листата ще се раззеленят,
ще разцъфнат клони на мъртви дървета,
които силни мъже искаха да изкоренят.
Кръгът, танцът и песента
ще са ключът към рая на небесата.
Порядките, що могъщите презряха,
ще са тяхната сетна благословия.“*

Изведнъж притъмня и малката свещ угасна. Джанет помахала леко за сбогом, усмихнала се отново и изчезнала.

Думите ѝ се запечатаха в съзнанието ми като изсечени на камък от свещения кръг. И аз ги видях, запазих ги за вечността, дори след като забравих гласа ѝ напълно.

В пещерата бе пълен мрак. Аз изкрещях и затърсих с ръка свещта. Бързо се изправих и видях в края на тунела светлината на огъня, който гореше в малката хижа.

Избърсах очи, завладян от любов към Джанет, от ужасно объркване, от копнеж и болка, и забързах към малката топла къщурка, където заварих червенокосата вещица още в леглото.

За миг ми се стори, че това е Джанет! Но не нежният дух, който ме бе погледнал с любящи очи и бе изпял стиховете, обещаващи някакво опрощение.

А изгорената Джанет, обзетата от смъртна агония жена, с лумнала в пламъци коса, с тлеещи кости. В болката си тя бе извила гръб и се опитваше да ме достигне. Аз изкрещях и посегнах да я избавя от пламъците. И в този мит... тя отново се превърна във вещицата, в червенокосата жена, която ме бе вкарала в леглото си и ми бе дала да пия онази отвара.

Беше мъртва, бледа и спокойна в смъртта. Набраната ѝ пола беше прогизнала от кръв. Нейната малка хижа се бе превърнала в гробница, а огънят ѝ — в огън на надгробно бдение.

Аз се прекръстих.

И избягах оттам.

Но не успях да открия коня си в тъмната гора, като от време на време чувах смеховете на малките хора. Накрая, останал без дъх, изплашен от видението, от клетвите и проклятията, които чувах, аз се обърнах срещу тях и ги предизвиках да се приближат, да се бият. В следващия миг бях напълно обграден. Извадих меча си, посякох двама и другите хукнаха да бягат. Но не и преди да разкъсат и свалят от гърба ми зелената туника. Отмъкнаха и кожения ми колан заедно с малкото ми вещи. Конят ми също беше изчезнал.

Тези разбойници ми бяха оставили единствено меча. Не тръгнах да ги преследвам.

Поех към главния път, воден от инстинкта си и от звездите, както само талтошите могат. Когато луната изгря, вече се бях отдалечил на юг от родната земя.

Не се обърнах да погледна за последно Донелайт.

Наистина отидох в земята на лятото, както я наричахме — в Гластънбъри. Застанах на свещения хълм, където Йосиф беше забил своята тояга. Измих ръцете си в Кладенеца на Граала. Пих от водите му. После прекосих Европа, за да ида при папа Григорий в руините на Рим. Отидох чак до Византия и накрая до Светите земи.

Но дълго преди пътят да ме отведе в двореца на папа Григорий, сред печалните останки на римските езически храмове, моята мисия вече се бе променила. Аз вече не бях свещеник. Аз бях скиталец, търсач, учен.

Мога да ви разкажа хиляди истории от онези времена, включително и историята за моята среща с Отците от Таламаска. Но не мога да твърдя, че познавам тяхната история. Знам за тях каквото знаете вие и онова, което Гордън и неговите помощници са открили.

В Европа от време на време виждах талтоши — и мъже, и жени. Мислех си, че винаги ще ги срещам, че рано или късно ще срещна някой от моя вид, с когото ще седнем до огъня и цяла нощ ще говорим за изгубената земя, за равнината и за всичко, което си спомняме.

Има още една частица информация, която държа да споделя с вас.

През 1228 година аз все пак се върнах в Донелайт. Не бях виждал талтош от много дълго време и започнах да изпитвам страх. Проклятието на Джанет и поезията ѝ не излизаха от ума ми.

Завърнах се като шотландски пътешественик и нямах търпение да разговарям с бардовете от планините за старите истории и легендите, които знаеха.

Сърцето ми бе разбито, когато видях, че старата църква вече я няма, а на нейно място се издига огромна катедрала, зад самите порти на голям търговски град.

Бях се надявал да видя старата църква, но кой не би се впечатлил от тази могъща постройка и от величествения замък на графовете на Донелайт, който се издигаше като страж над цялата долина?

Аз се приведох, закрих глава с качулката си и като се подпирах на тояжка, слязох в града. С радост видях, че кулата ми още стои в долината, заедно с много от кулите, построени от моите хора.

Очите ми се изпълниха със сълзи на благодарност, когато разбрах, че и каменният кръг е още там, далече от бойниците на крепостта. Издигаше се както винаги сред високата трева — вечен символ на танцуващите талтоши, които някога се бяха събирали тук.

Големият шок дойде, когато влязох в катедралата и след като потопих пръсти в светената вода, вдигнах очи към витража на свети Ашлар.

Та на стъклото бях изобразен аз самият, облечен със свещеническо расо, с дълга гъста коса, каквато носех в онези дни. Образът се вираше в мен самия, в прототипа си, с тъмни очи, които толкова приличаха на моите, че се изплаших. Вцепенен от изненада, аз прочетох думите на латински под витража:

*„Свети Ашлар, обичан от Христа
и Светата Богородица Дева,
който ще се върне отново.*

*Ще излекува болните,
ще успокои угнетените,*

*ще намали болката на онези,
които трябва да умрат.*

*Спаси ни
от вечния мрак,
прогони демоните от долината.
Бъди наш водач
към светлината.“*

Плаках дълго, не можех да разбера как е възможно това. Помня, че без да преставам да куцукам, отидох до олтара и коленичих да се помоля. След това излязох и се отправих към хана.

Платих на един бард да изпее всички стари песни, които знае, но нито една не ми беше позната. Езикът на пиктите бе отмрял. Никой не знаеше какво пише на кръстовете в църковния двор.

Накарах барда да ми разкаже всичко, което знае за този светец.

А той ме попита дали наистина съм от скотите.

Нима никога не съм чувал за езическия крал на пиктите Ашлар, който покръстил цялата долина в името на Христа?

Нима никога не съм чувал за магическия извор, чрез който той е творил своите чудеса? Можел съм сам да сляза да го видя.

Ашлар Велики построил първата християнска църква на това място през 586 година, а после тръгнал за Рим на първото си поклонение. Бил убит от разбойници още преди да напусне долината.

В светилището се пазели свещените останки от окървавеното му наметало, кожения му колан и разпятието, което е носил. Както и писмо до светеца от самия свети Колумба. В скриптория съм можел да видя псалтир, който сам Ашлар изписал в книжовния стил на великия манастир на Айона.

— О, вече разбирам — отвърнах аз. — Но какво означава онази странна молитва под витража. Кой ще се върне отново?

— О, това е друга история. Иди утре сутрин на месата и се вгледай внимателно в свещеника, който ще я отслужи. Ще видиш, че е много висок млад мъж, висок като теб. Такива хора не се срещат често тук. Но се говори, че той е завърналият се Ашлар и разказват невероятна история за рождението му. Как излязъл от утробата на

майка си говорещ и пеещ, готов да служи на Господ. Още тогава му се явили видения на Великия светец и Свещената битка в Донелайт, както и на изгарянето на езическата вещица Джанет, когато градът се покръстил въпреки съпротивата ѝ.

— Нима това е истина? — попитах аз изумен.

Но как бе възможно това? Кой бе той — див талтош, който е роден от човеци и не знае каква кръв носи във вените си? Не. Не можеше да бъде. Та имаше ли хора, които да са в състояние да създадат талтош? Сигурно беше хибрид, заченат от някой тайнствен гигант, прегрешил някоя нощ с човешка жена с вещерски дарби. А после я е изоставил заедно с чудовищното ѝ отроче.

— Случвало се е три пъти досега — каза бардът. — Понякога майката дори не знае, че носи дете. А друг път ражда още в третия или четвъртия месец. Никоя от тях не е знаела, че детето в утробата ѝ ще започне да расте така бързо и да се роди в образ и подобие на светеца, който се завръща сред хората.

— А кои са бащите на тези деца?

— Все знатни мъже от клана Донелайт, защото самият свети Ашлар е негов родоначалник. Но в тези гори се разказват доста странни истории. Всеки клан си има своите тайни. Не говорим много за тях, но от време на време се ражда гигантско дете, което не знае нищо за светеца. Виждал съм едно от тях със собствените си очи. Беше с цяла глава по-високо от баща си и то само минути след като излезе от утробата на майка си, която береше душа до огнището. Страховито създание. Плачеше от страх и нямаше никаква идея за Бог, нареждаше само за някакви езически каменни кръгове! Горката заблудена душа. Нареккоха го вещица, чудовище. И знаеш ли какво правят с такива същества?

— Изгарят ги — отвърнах аз.

— Да — потвърди той. — Гледката е ужасна. Особено ако бедното създание е жена. Защото тогава веднага я осъждат като дяволско творение, тъй като няма никаква възможност да е прероденият Ашлар. Но такива са хората в планините, а обичаите им винаги са обвити в тайнственост.

— А ти самият виждал ли си такова женско създание? — попита той.

— Не, не съм. Но някои казват, че познават хора, които са виждали. Сред магьосниците и онези, които почитат езическите обичаи, се говори много за това. Те мечтаят да се сдобият с женско и мъжко създание от този вид. Но не бива да говорим за това. Търпим тези вещици, защото от време на време могат да лекуват, но никой не вярва в брътвежите им, които не са подходящи за ушите на християнин.

— О, да, разбирам — отвърнах аз и му благодарих.

Не чаках чак до службата на сутринта, за да видя странния висок свещеник.

Долових миризмата му още щом наближих до ризницата. А когато той влезе вътре, долови моята. Стояхме и се взирахме един в друг.

В очите му съзрях старата кротост и доброта, устните му бяха меки, а кожата свежа и съвършена като на бебе. Нима наистина бе роден от човешки същества, от две мощни вещици вероятно? Вярваше ли в своята съдба?

Роден знаец и помнец, да, и слава богу, че се бе родил в подходящото време, за да помни подходящата битка и подходящото място. А сега се бе отдал на призванието, което ни бе натрапвано от стотици години.

Той се приближи към мен. Искаше да ми каже нещо. Вероятно не вярваше на очите си, че вижда същество като него самия.

— Отче — започнах аз на латински, за да може да ми отговори. — Нима наистина си роден от човешки майка и баща?

— А как иначе? — попита той ужасен. — Ако искаш, иди при родителите ми. Питай ги. — Изведнъж пребледня и започна да трепери.

— Отче, има ли такава като теб сред жените? — попитах го аз.

— Не, не! — извика той. Едва се сдържаше да не избяга от мен. — Братко, откъде идваш? — попита ме. — Тук можеш да потърсиш божията прошка за греховете си, каквито и да са те.

— Значи никога не си виждал жена от своя вид?

Той поклати глава.

— Братко, аз съм избран от Господ. Избран от свети Ашлар.

Сведе глава и аз видях, че по бузите му избива руменина. Явно смяташе гордостта в думите си за греховна.

— Сбогом тогава — казах аз и си тръгнах.

Излязох от града и поех към каменния кръг. Пях старите песни, въртях се като обезумял на вятъра, а после поех към гората.

Зазоряваше се, когато започнах да се катеря по хълма към пещерата. Гората около нея бе все така мрачна и страховита, както преди петстотин години. Но не бе останала никаква следа от къщата на вещицата!

И в раждащото се студено утро, което предвещаваше настъпването на зимата, аз чух един глас да ме вика:

— Ашлар!

Обърнах се и огледах мрачната гора.

— Ашлар Прокълнатия, виждам те!

— Ти ли си, Ейкън Дръм? — извиках аз и чух злобния му смях. Малките хора се криеха сред клоните на дърветата. Виждах жестоките им дребни личица.

— Тук няма висока красавица за теб, Ашлар — изкрещя Ейкън Дръм. — И никога няма да има. Вече не остана никой от твоите, от вещиците се раждат единствено хленчеци свещеници, които падат на колене, щом чуят нашите гайди. Ето! Ела. Вземи си малка невеста, сладка сбръчкана хубавица, и виж що за чудо ще създадеш! Бъди благодарен и на това — каквото дал Господ!

Те започнаха да бият барабаните си. Запяха грозни, зловещи песни, които обаче ми бяха някак познати. После завиха и гайдите. Та това бяха старите песни, старите песни, на които ние ги бяхме научили!

— Кой знае, Ашлар Прокълнати — извреця той. — Може пък от наша жена да се роди твоя достойна дъщеря! Ела при нас; ние имаме много малки женички, готови да те забавляват. Помисли само — дъщеря на Твое Кралско Величество! И тогава високите хора отново ще управляват тази земя!

Аз се обърнах и хукнах между дърветата, не спрях, докато не изминах прохода и не се озовах на главния път.

Разбира се, Ейкън Дръм казваше истината. Не бях открил жена от моя вид в цяла Шотландия. А именно това бях търсил.

И това щях да търся още векове.

Но в онази студена утрин не вярвах, че вече няма да видя женски талтош с плодовита утроба. О, колко често в началото на

скиталчествата си бях срещал жени-талтоши и се бях отвърщал от тях. От страх да не стана баща на нов талтош, който да страда на този странен свят и да мечтае за сладката прегръдка на изгубената земя.

А къде бяха те сега, къде бяха тези великолепни красавици?

Стари, белокоси и лишени от миризма бях срещал много пъти и щях да ги срещам отново. Тези създания — диви и изгубени, или пък отдали се на магьоснически занимания — ме даряваха единствено с непорочни целувки.

По тъмните градски улици веднъж долових много силна миризма, която ме влуди, защото не успях да открия меката потайна плът, която я излъчваше.

Много пъти бях примамвал в леглото си човешки жени. Понякога ги предупреждавах за опасността от моите прегръдки, но друг път не го правех — защото вярвах, че жената е достатъчно силна, за да износи моето дете.

Бях прекосил целия свят, в буквалния смисъл на думата, за да търся някоя мистериозна, вечно млада жена с изумителен ръст и спомени от древни времена, която посреща мъжете със сладки усмивки, но не може да износи техните деца.

И всеки път се оказваше, че тя е или човек, или изобщо не съществува.

Или закъснявах, или се озовавах на грешното място, или пък моята красавица се бе споминала от болест преди много години. Или война бе опустошила града и никой не знаеше какво е станало с нея.

Нима винаги щеше да е така?

Още се разказваха истории за гиганти, високи, красиви и надарени.

Сигурно не всички бяха изчезнали! Какво ли бе станало с онези, които избягаха от долината? Нима не се бе родил и един див женски талтош от човешки родители?

Сигурно някъде, в дебрите на шотландските гори или пък в джунглите на Перу, или в снежните полета на Русия, в добре укрепена каменна кула живее семейство талтоши или цял клан. Жената и мъжът пазят своите книги, споделят спомените си, играят заедно, любят се, но пристъпват към акта на зачатие със старото страхопочитание.

Не е възможно всички от моя вид да са изчезнали.

Светът е огромен, светът е безкраен. Сигурен съм, че не съм последният талтош. Сигурен съм, че не това означаваха ужасните думи на Джанет, че ще скитам през времето, вечно сам и бездетен.

Е, вече знаете моята история.

Мога да ви разкажа още много — за странстванията ми из различни земи, за занаятите, с които се захващах; мога да ви разкажа за малцината мъжки талтоши, които срещах през годините, за историите, които чух за създания от моя вид, живели в някое измислено селце.

Винаги разказваме само онова, което изберем да разкажем.

А това всъщност е наша обща история, Роуан и Майкъл. Вече знаете как е бил основан кланът на Донелайт. Знаете как се е вляла кръвта на талтошите в човеците. Знаете историята на първата жена, изгорена в онази красива долина, и печалния разказ за земята, на която талтошите понесоха толкова страдания, и то неведнъж, а отново и отново.

Джанет, Лашър, Сузан, нейните наследници, дори Емалет.

Вече знаете, че когато сте вдигнали оръжието, когато ти, Роуан, си вдигнала оръжието и си застреляла детето си, момичето, което те е накърмил, това не е бил позорен акт, от който трябва да се срамуваш — това е просто съдба.

Така си спасила и двама ни. Вероятно си спасила всички. Спасила си и мен от най-ужасната дилема, която надали щях да мога да разреша.

Каквото и да става, не плачете за Емалет. Не плачете за расата от странни същества с добри очи, прогонени преди векове от тази земя от по-силни от тях създания. Така е устроен светът, а на нас е съдено да живеем в него.

Ще попитате за другите странни, безименни създания, които живеят в градовете и горите на нашата планета. Виждам съм много неща, чувал съм безброй истории. Ако използвам думите на Джанет, дъждът и вятърът разорават земята. Какво ли ще поникне в някоя скрита градина?

Нима бихме могли да живеем заедно на този свят — талтоши и човеци? Възможно ли е това? Та това е свят, в който човеците се сражават безкрайно, в който хора от различни религии все още се избиват взаимно. Религиозни войни се водят от Шри Ланка до Босна,

от Йерусалим до американските градове, където християни убиват ближните си в името на Исус Христос, убиват дори своето семейство и не щадят малките деца.

Племя, раса, клан, семейство.

Дълбоко в нас се спотайват семената на омразата към различните. Не е нужно да се учим на това. Трябва да се научим да не ѝ се поддаваме! Семената на омразата са в кръвта ни, но с умовете си ние можем да я победим чрез милосърдие и любов.

Как биха могли да оцелеят днес моите добродушни съплеменници, ако се възродят на този свят? Ако са така глупави като преди, неспособни да отвърнат на яростта на човеците и плашещи дори най-невинните сред тях със своя дързък еротизъм? Или просто трябва да си изберем някой тропически остров, на който да се отдадем на чувствени игри, на омаята на песните и танците?

Или пък нашият свят ще се превърне в свят на електрониката — на компютри, на филми, игри във виртуалната реалност, или пък на интригуващи математически загадки — все занимания, подходящи за нашия ум, с неговата любов към детайла и неспособност да поддържа ирационални концепции, като концепциите за гняв и омраза? Или пък ще се влюбим в квантовата физика, както навремето се влюбихме в тъкачеството? Виждам как талтошите ден и нощ проследяват пътя на частиците по магнетизираната повърхност на компютърния екран. Кой знае на какви постижения сме способни, ако се влюбим в подобни играчки?

Моят мозък е два пъти по-голям от човешкия. Аз не старея съгласно приетата концепция за време. Способността ми да усвоявам съвременните науки и медицина е невъобразима.

Но ако един сред нас се окаже достатъчно амбициозен, като Лашър например, и реши да превърне своята раса във владетели на света? Какво ще стане тогава? Само за една нощ двойка талтоши може да създаде цял батальон напълно развити потомци, готови да превземат цитаделите на човешката власт. Готови да разрушат оръжията, с които хората така умело си служат, готови да превземат храната и водата, всички ресурси на този пренаселен свят и да лишат от тях не така добрите, не така любезните, не така търпеливите като тях, като възмездие за вековете кърваво господство.

Разбира се, не искам да научавам отговорите на тези въпроси.

Прекарах векове в изследване на физическия свят. Или на употребата на властта. Но ако реша да постигна победа, просто заради самия себе си, светът няма да ми устои, всички препятствия пред мен ще паднат като направени от хартия. Моята империя, моят свят е свят на кукли и пари. Но със същия успех можеше да произвеждам медикаменти, които укротяват човешките мъже, разтварят тестостерона във вените им и заглушават бойните им викове завинаги.

Представете си, ако искате, какво представлява талтош, отдаден на подобна идея. Той не би бил мечтател, който броди из мъгливи земи и се храни с езическа поезия, а пророк, верен на принципите на Христа, решен да изкорени насилието от света и уверен, че мирът на земята си струва всяка жертва.

Представете си легионите новородени, създадени в името на тази кауза, армии от потомци, проповядващи любов във всяко село, във всяка долина, които обаче стъпкват, в буквалния смисъл, онези, които им се противопоставят.

Какъв съм аз в крайна сметка? Просто банка на генетичен материал, който един ден може да разруши света? А какви сте вие, вещиците Мейфеър — нима не сте пренесли през вековете същите тези гени, които могат да сложат край на Царството Христово чрез нашите общи синове и дъщери?

Това е споменато в Библията, нали така? Звярът, демонът, Антихристът.

Кой би имал куража за подобна слава? Глупавите стари поети, които още живеят в каменни кули и мечтаят за ритуали на върха на Гластънбъри Тор, за да обновят света.

А нима дори за този луд старец, за този изкуфял глупак, убийството не бе главен способ за осъществяване на мечтата му?

Аз пролях кръв. Изцапах ръцете си с нея, за да въздам възмездие — жалък начин да излекувам рана, но единственият, към който се връщаме отново и отново в нашата нищожност. Таламаска пак е цяла — без значение на каква цена. А нашите тайни засега са опазени.

Ние с вас сме приятели. И аз се моля никога да не се нараняваме взаимно. Искане ми се да мога да протегна ръце към вас в тъмното. А вие да ме повикате и аз да се отзова.

Но ако се случи нещо друго? Нещо съвсем ново. Мисля, че мога да го видя, мога да си го представя... но то бяга от мен.

Не мога да намеря отговора.

Знам само, че никога няма да обезпокоя вашата червенокоса вещица — Мона. Никога няма да създам тревоги на могъщите жени от вашия род. Много векове минаха, откакто похотта или надеждата са ме вкарвали в неприятности.

Аз съм сам-самичък, аз съм прокълнат, аз съм забравен.

Обичам своята империя от малки красиви предмети. Обичам играчките, които предлагам на света. Куклите с хиляди личица са моите деца.

По някакъв начин те са и моят танц, моят кръг, моята песен. Символи на вечната игра и вероятно творения на небесата.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Сънят се повтаряше. Тя стана от леглото и хукна по стълбите.

— Емалет!

Лопатата е под дървото. Кой би си направил труда да я премести?

Разкопава, разкопава и ето го нейното момиче — с дълга гладка коса и големи сини очи.

— Майко!

— Хайде, скъпа.

Бяха заедно в дупката. Роуан я прегърна, залюля я.

— О, толкова съжалявам, че те убих.

— Всичко е наред, мила мамо — каза тя.

— Това е война — каза Майкъл. — А на война умират хора, а после...

Тя се събуди със стон.

В стаята беше съвсем тихо, чуваше се само жуженето на топлия въздух, който струеше от отворите над пода. Майкъл спеше до нея, кокалчетата на пръстите му се опираха в бедрото ѝ. Тя бе седнала в леглото, притиснала уста с ръце и вгледана надолу.

Не, не го буди. Не му причинявай тази мъка отново. Но тя вече знаеше.

Когато разговорът свърши и те вечеряха, а после се разходиха по заснежените улици; когато разговаряха до зори и закусиха и пак говориха, и се кълняха във вечно приятелство, тя вече знаеше. Знаеше, че не е трябвало да убива своето момиче. Не бе имала причина да го прави.

Та как това създание с очи на кошута, което се бе погрижило за нея, детето с нежния глас и гърди, пълни с мляко. О, какъв вкус имаше това мляко... Как бе възможно това треперещо създание да нарани някого?

Защо бе дръпнала спусъка, каква сила я накара да го направи? Дете, плод на изнасилване, дете, рожба на инцест, дете на кошмар. Но все пак дете...

Тя стана от леглото, намери чехлите си в тъмното и посегна за дългата бяла роба на стола. Още една от странните дрехи, с които бе пълен куфарът ѝ и която излъчваше парфюма на друга жена.

Уби я, уби я, уби я, това крехко, доверчиво същество, носещо знание за древни земи, за долини и равнини и кой знае още какви тайни. То я успокояваше в мрака, когато бе вързана за леглото. Моя мила Емалет.

Бледият прозорец висеше в тъмното в другия край на коридора — огромен правоъгълник сияещо нощно небе, от който по оцветения мрамор струеше светлина.

Тя тръгна към тази светлина, робата ѝ се развяваше около нея, краката ѝ шляпаха тихо по пода. Натисна бутона на асансьора.

Отведи ме долу, долу, долу при куклите. Отведи ме там. Ако погледна през този прозорец, просто ще скоча. Ще го отворя, ще погледна безкрайните светлини на най-големия град на света и ще скоча с разперени ръце, ще полетя в леденостудения мрак.

Надолу, надолу с теб, дъще моя.

Образите от неговия разказ препусаха в ума ѝ, носовият тембър на гласа му, нежните му очи. А тя сега е просто пръст под корените на дъба, заличена от света, без да остане и дума за нея върху къс хартия, без да бъде изпят и един химн.

Вратите се затвориха. Вятърът виеше в шахтата, също като вятъра в планините вероятно. Воят звучеше като в гигантски комин, докато кабината се носеше надолу. Тя искаше да се свие и да се свлече на пода, да остане безчувствена, да забрави за всичко, да се откаже от борбата, просто да потъне в мрака.

Нямаше вече какво да се каже, нямаше повече мисли. Нямаше какво да се узнае. Трябваше да я хвана за ръка, трябваше да я задържа. Толкова лесно бе да я задържа, да я притисна към гърдите си, моята скъпа Емалет.

А всички онези мечти, заради които избяга с него — за клетки, които никой смъртен не е виждал, за тайни, които се крият във всяка фибра на плътта, чиято мистерия се предоставя от готови да помогнат ръце, от устни, готови да се притиснат до стерилното стъкло, от капки кръв, дадени само с леко смръщване. Всякакви изследвания, направени без никакво усилие, за да разкажат нова история за ново чудо, за ново начало — всичко това щеше да е възможно с нея! Кротко женско

създание, което никога не би наранило смъртен, лесно за контролиране, лесно за обгрижване.

Вратите се отвориха. Куклите чакаха. Златистата светлина на града нахлуваше през стотиците високи прозорци, пленена от квадрати и правоъгълници сияещо стъкло. А куклите, куклите чакаха и гледаха с вдигнати ръце. Всяка малка устичка бе извита като за поздрав. Малките пръстчета бяха замръзнали неподвижно в тишината.

Роуан тръгна покрай куклите, обхождаше коридор след коридор. Очите им бяха като катраненочерни дупки в пространството. Копчетата проблясваха. Куклите бяха тихи, куклите бяха търпеливи, куклите бяха внимателни.

Ето ни пак при Брю, кралицата на куклите, голямата студена порцеланова принцеса с бадемовидните очи и розовите кръгли бузи. Веждите ѝ са застинали в почуда. Какво се опитваше да разбере? Безкрайният парад на всички тези движещи се същества, които идваха да я видят?

Съживи се. Поне за миг се съживи. Бъди моя. Бъди топла. Бъди жива.

Стани изпод дървото в тъмното и тръгни отново, сякаш смъртта е само част от приказка, която може да бъде изличена, сякаш онези фатални секунди могат да бъдат отменени навеки. Не се препъвай в храстите. Внимавай.

Ето, хвани ръцете ми.

Ръцете се разпериха под хладното стъкло на витрината. Челото се притисна към нея. Светлината рисуваше две месечини в очите ѝ. Дългата коса от мохер падаше гладка и тежка по копринената рокля, сякаш бе попила влагата на земята, влагата на пръстта в гроба.

Къде беше ключът? Дали той не го носеше на верижка на врата си? Не можеше да си спомни. Копнееше да отвори вратата и да прегърне куклата. Да я притисне силно към гърдите си.

Какво става, когато скръбта е толкова силна, когато блокира всички мисли, чувства, надежди, мечти?

Накрая идва изтощение. Тялото иска отново да заспи, ляга и си почива. Нищо не се променя. Куклата се вижда, както се виждат всички кукли. А земята разяжда погребаното в нея, както винаги. Но някаква умора завладява душата и изглежда възможно да отложиш риданието, да отложиш мъката, да отложиш смъртта и да легнеш долу при тях, да

приключиш най-сетне. Защото само тогава вината ще си отиде — когато и ти си мъртъв като тях.

Той беше тук. Стоеше пред прозореца. Няма как да го сбъркаш с друг. Няма друг тъй висок и дори да не беше това, тя познаваше лицето му твърде добре, познаваше профила му.

Беше я чул да върви по коридора в тъмното. Но сега не помръдваше. Беше се облегал на рамката на прозореца и гледаше светлините навън, гледаше как мракът избледнява и се превръща в мляко, а звездите се разтварят в него.

Какво ли си мислеше? Че е дошла да го търси?

Тя се чувстваше изтощена, слаба. Не знаеше какво да стори, вероятно трябваше да иде до него и да се загледа в сумрака над покривите и кулите, в светлините, които блещукат по улиците, в дима, който се издига на кълба от стотици комини.

И тя го стори. Застана до него.

— Сега ние се обичаме — каза той. — Нали?

Лицето ѝ беше тъжно. Това я нарани. Това бе нова болка, която я жегна наред старата. Беше болка, която може да извика сълзи там, където е имало само мрак, пустота и ужас.

— Да, ние се обичаме — каза тя. — От цялото си сърце.

— И винаги ще е така — рече той. — Нали?

— Да, винаги. Докато сме живи. Ние сме приятели и винаги ще бъдем, и нищо, нищо няма да ни накара да нарушим обещанията си.

— Да, а аз просто ще знам, че вие сте някъде там.

— И когато ти стане много самотно, ела. Ела и бъди с нас.

Той едва сега се обърна, сякаш не бе искал да я поглежда. Небето изсветляваше много бързо, залата се изпълваше със светлина. Лицето му изглеждаше изморено, но почти свършено.

Една целувка, една целомъдрена и тиха целувка, не повече. Само леко стискане на ръцете.

А после тя си отиде — сънлива, потръпваща от болка, доволна, че светлината на деня озарява мекото легло. Сега вече мога да поспя, на дневна светлина, сега мога да поспя, каза си тя. Мушна се под меките завивки, отново до Майкъл.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Беше твърде студено, за да излизат, но зимата като че нямаше намерение да пуска Ню Йорк от прегръдката си. А щом малкият човек искаше да се срещнат в „Тратория“, така да бъде.

Аш нямаше нищо против да се поразходи. Не искаше да бъде сам в пустите стаи на кулата, а и беше сигурен, че Самюъл вече е тръгнал и няма как да го убеди да се върне.

Обичаше тълпите на Седмо авеню по здрач, обичаше ярките витрини, пълни с разкошен цветен ориенталски порцелан, старинни часовници, бронзови статуи и килими от вълна или коприна — всичките красиви предмети, които се продаваха в тази част на града. Двойки бързаха да вечерят, за да успеят за концерта в Карнеги Хол и да чуят младия цигулар, превърнал се в световна сензация. Опашките пред касите за билети бяха дълги. Модните бутици още не бяха затворили; и въпреки че непрестанно се сипеше на ситни снежинки, снегът не успяваше да покрие асфалта и тротоарите заради безкрайния поток от минавачи.

Всъщност времето бе подходящо за разходка. Не беше подходящо обаче той да забравя, че току-що е прегърнал за последен път своите приятели Майкъл и Роуан.

Разбира се, те не знаеха, че това е част от играта — жест, който изискваха сърцето и гордостта му, но въпреки това все пак не бяха изненадани. Прекараха четири дни заедно и сега той бе също толкова несигурен в обичта им, колкото и в първия момент, когато ги зърна — в Лондон.

Не, не искаше да бъде сам. Единственият проблем беше, че трябваше да се облече така, че да не бъде забелязван и да се предпази от ледения вятър, но не го направи. Хората се вираха във високия мъж с тъмна вълниста коса, който носеше виолетов копринен блейзър в такава време. А шалът му беше жълт.

Колко безразсъдно от негова страна да се облече с тези явно неподходящи за снега дрехи и да хукне по улиците.

Но вече ги беше облякъл, когато Ремик му донесе новината, че Самюъл си е събрал нещата и е заминал. Щял да го чака в „Тратория“. Оставял и булдога си, който щял да е неговото куче в Ню Йорк, ако Аш няма нищо против. (Защо Аш би имал нещо против куче, което се лигави и хърка, но пък Ремик и младата Лесли щяха да са онези, които ще понесат това бреме. Сега Лесли беше постоянно присъствие в офисите и личните помещения в кулата.) Самюъл щял да си вземе друго куче в Англия.

В „Тратория“ вече бе претъпкано, виждаше се през витрината. По извития бар и около малките масички бе пълно с хора.

Но Самюъл бе там, както бе обещал. Пушеше малка цигара (той също ги убиваше жестоко като Майкъл), пиеше уиски от малка дебела чаша и го гледаше.

Аш почука на прозореца.

Малкият мъж му направи знак да влезе и поклати глава. Беше се издокарал в съвсем нов стил — сако от туид, чисто нова риза и обувки, които лъщяха като огледало. Имаше дори чифт кафяви кожени ръкавици, които лежаха като две прозрачни ръце на масата.

Беше невъзможно да се разгадае що за емоция се крие зад гънките и бръчките по лицето на Самюъл. Но пък изисканото му облекло говореше за нещо по-различно от неразбираемата пиянска мелодрама, траяла през последните четирийсет и осем часа.

Слава богу, че Майкъл бе намерил Самюъл за много забавен. Всъщност едната нощ те се напиха заедно под масата, като си разказваха шеги, докато Роуан и Аш само се усмихваха снизходително. Накрая тя и той останаха сами с ужасното чувство, че ако си легнат заедно, ще загубят повече, отколкото биха спечелили. Освен ако Аш не решише да мисли единствено за себе си.

Но той не беше такъв.

„Не ми е присъщо и да бъда сам“, помисли си той. До чашата на Самюъл видя кожен куфар. Той заминаваше.

Аш си проби внимателно път през навалищата, като кимна на Самюъл и посочи към него на портиера, за да му покаже, че го очакват.

Студът веднага изчезна, обгърна го топъл въздух и глъчката на стотици гласове, звънтене на посуда и тропот на крака. Естествено неколцина се обърнаха да го погледнат, но най-прекрасното на всяка ресторантска тълпа в Ню Йорк бе, че тук хората бяха по-оживени,

отколкото на всяко друго място, и крайно съсредоточени в разговорите си. Всички срещи изглеждаха жизненоважни; храната се поглъщаше за минути; лицата излъчваха увлечение, ако не към партньора, то поне към все по-засилващото се темпо на вечерта.

Разбира се, всички видяха как високият мъж с вбесяващата виолетова дреха сяда срещу най-дребния човек в заведението — набит малък мъж с официални дрехи. Но те видяха това само с крайчеца на окото си или с едно мимолетно движение на главата, така рязко, че би могло да нарани гръбначния им стълб. И то без да пропускат и секунда от собствения си разговор. Масата на Самюъл беше точно до витрината, но явно хората по улицата бяха още по-умели в тайното наблюдение от тези в топлия ресторант.

— Хайде, казвай — каза Аш под нос. — Значи заминаваш, връщаш се в Англия.

— Знаеше, че ще си тръгна, не ми се стои тук. Винаги съм мислил, че ще е прекрасно, а после ми омръзва. Искам да си ида у дома. Искам да си ида в долината, преди онези глупаци от Таламаска да са нахлули в нея.

— Не биха го направили — каза Аш. — Надявах се, че ще останеш още малко. — Сам се удиви на самообладанието си. — Надявах се, че ще поговорим за някои неща...

— Ти се разплака, когато се сбогува с онези човеци, нали?

— Не, защо ме питаш подобно нещо? — попита Аш. — Да не си решил да се скараме, преди да тръгнеш?

— Защо им се довери на тези вещици? Ето, келнерът чака. Хапни нещо.

Аш посочи в менюто обикновена паста, каквато винаги си поръчваше на такива места. Изчака сервитьорът да се отдалечи, преди да продължи:

— А ако ти не се беше напил, ако не беше през цялото време със замаяна глава, нямаше да ми задаваш този въпрос.

— Вещиците Мейфеър. Знаем какво представляват те. Юри ми разказа всичко за тях. В треската си той каза доста неща. Аш, не ставай глупав отново. Не очаквай от тези хора да те обичат.

— Думите ти нямат смисъл — каза Аш. — И никога не са имали. Те са просто фонен шум, с който съм свикнал.

Келнерът донесе минерална вода, мляко и чаши.

— Нещо не си в настроение — отбеляза Самюъл и даде знак на сервитьора да му донесе още една чаша уиски. Чисто уиски, личеше по миризмата. — И това не е по моя вина. — Самюъл се прегърби пак в стола си. — Виж, приятелю, само се опитвам да те предупредя. Нека го кажа по друг начин — не обиквай тези двамата.

— Нали знаеш, че ако продължиш с тази лекция, може да изгубя търпение.

Дребосъкът се изсмя — гърлен, тътнещ смях — но дори гънките кожа над очите му показваха, че никак не му е весело.

— Виж, това може да ме задържи още час-два в Ню Йорк — рече Самюъл. — Гледката вероятно ще си струва.

Аш не отговори. Беше изключително важно да не казва нещо необмислено, не и сега, не и пред Самюъл, пред никого. През целия си дълъг живот бе вярвал в това, но периодично му се налагаше да си го припомня.

След миг той каза:

— И кого трябва да обичам? — Изрече го възможно най-меко. — Радвам се, че си тръгваш. Искам да кажа... искам да кажа, че ще съм доволен, когато този неприятен разговор свърши.

— Аш, изобщо не биваше да се сближаваш с тях, нито да им казваш каквото и да било. И как можа да пуснеш онзи циганин да се върне в Таламаска?

— Юри? И какво трябваше да сторя според теб? Как можех да го спра да се върне там?

— Трябваше да го примамим в Ню Йорк, да му дадеш някаква работа или нещо такова. Животът на този човек е съсипан, а ти го изпрати там да пише мемоарите си за всичко, което се случи. Господи, та той можеше да стане твой компаньон.

— Нямаше да е добре за него. Той трябваше да се върне у дома.

— Разбира се, че щеше да е добре за него. Та той бе напълно подходящ за теб — изгнаник, циганин, син на курва.

— Ако обичаш, мери си думите. Плашиш ме. Виж, Юри сам направи избора си. Ако не е искал да се връща, сам щеше да го каже. Но неговото място е в ордена. Трябваше да се върне, най-малкото за да излекува раните си. А след това? Той нямаше да е щастлив в моя свят. Куклите са магия само за онези, които ги обичат и разбират. За останалите са просто играчки. Юри е човек с по-груби сетива.

— Това звучи добре, но е глупаво — каза Самюъл. Спря, защото келнерът постави пред него ново питие. — Та твоят свят е пълен с възможности за Юри. Можеше да му предоставиш възможност да строи нови паркове, да сади още дървета, да изпълнява грандиозните ти планове. Какво каза ти на онези вещици — че искаш да построиш паркове в небесата, за да може всеки да види гледката, която ти имаш от твоите мраморни покои? Можеше да осигуриш работа на това дете за цял живот, а и щеше да си имаш компания...

— Моля те, замълчи. Това не се случи. Просто не стана.

— А какво се случи — ти пожела приятелството на онези вещици, на онова семейство от огромния клан — все хора, отдадени на семеен начин на живот, на чисто човешки начин на...

— Какво да сторя, за да замълчиш?

— Нищо. Изпий си млякото. Знам, че ти се пие. Срамуваш се да го пиеш пред мен, защото се страхуваш да не кажа нещо от рода на: „Ашлар, изпий си млякото!“.

— Ти и без това го каза.

— Аш, нима не разбираш. Ти обичаш онези две вещици. А те ще трябва да забравят всичко това. Да забравят кошмара за талтошите, за долината, за убийците в Таламаска. За да запазят здрав разсъдък си, те са длъжни да се върнат у дома и да живеят според очакванията на огромното си семейство. А аз не мога да се примиря, когато виждам, че ти обичаш онези, които ще ти обърнат гръб. Те са длъжни да го направят.

Аш не отговори.

— Те са обградени от стотици хора, заради които трябва да забравят тази част от живота си — продължи да го увещава Самюъл. — Те ще искат да забравят за съществуването ти; няма как да се примирят с ежедневния живот, ако той вечно бледнее в сравнение с блясъка на твоето присъствие.

— Разбирам.

— Не обичам да те гледам как страдаш.

— Така ли?

— Да! Искам да отворя списание или вестник и да прочета за успехите на твоята компания, да видя усмихнатото ти лице над списъка с десетимата най-ексцентрични милиардери на света, или пък на най-желаните ергени в Ню Йорк. А сега знам, че ще се съсипеш от

мъка по тези вещици, ще се чудиш дали са ти истински приятели, дали можеш да им се обадиш, когато те обземе мъка, дали можеш да разчиташ на тях...

— Моля те, Самюъл, остани!

Това сложи край на лекцията. Дребосъкът въздъхна. Отпи от новото уиски, като почти го преполови, и облиза силно извитата си долна устна с удивително розовия си език.

— По дяволите, Аш, не искам да оставам.

— Но аз дойдох, когато ти ме повика.

— И съжаляваш ли?

— Не, как бих могъл?

— Забрави за всичко, Аш. Сериозно ти казвам, забрави. Забрави за талтоша, който дойде в долината. Забрави за онези вещици. Забрави, че имаш нужда да обичаш някого. Това е невъзможно. Страхувам се. Страхувам се какво можеш да направиш сега. Моделът е твърде познат.

— Какъв модел? — попита тихо Аш.

— Ти ще разрушиш всичко — компанията, корпорацията „Играчки безброй“ или „Кукли за милиони“, както и да се казва. Ще изпаднеш в апатия. Ще изоставиш всичко. Ще заминеш някъде и всичко, което си изградил, ще се разпадне без теб. Вече си го правил. А тогава, тогава ще бъдеш изгубен, точно като мен, и в някоя студена зимна вечер — защо го правиш винаги в разгара на зимата, не знам — ще дойдеш в долината да ме търсиш.

— Но сега всичко това е по-важно за мен, Самюъл — каза Аш. — Важно е поради много причини.

— Заради парковете, дърветата, градините, децата — каза малкият мъж.

Аш не отговори.

— Помисли за всички, които зависят от теб, Аш — каза Самюъл, като поднови проповедта си. — Помисли за всички хора, които изработват, продават, купуват и обичат твоите кукли. Това може донякъде да бъде заместител за душевното ни равновесие, не мислиш ли — да виждаме как други интелигентни и чувстващи същества зависят от нас.

— Не, не може да бъде заместител на душевно равновесие, Самюъл — каза Аш. — Това е заместител на щастието.

— Добре, така да бъде. Само не чакай твоите вещици да дойдат при теб отново и, за бога, никога не ги търси на тяхна територия. Ще видиш страх в очите им, ако те зърнат да стоиш насред градината им.

— Много си сигурен в това.

— Да, сигурен съм. Аш, ти им каза всичко. Защо го стори? Може би, ако не го бе направил, те нямаше да се страхуват от теб.

— Не разбирам за какво говориш.

— А Юри и Таламаска? Те ще започнат да те безпокоят.

— Не, няма.

— Но онези вещици не са твои приятели.

— Защо не престанеш да го повтаряш?

— Защото знам, че не са. Знам, че тяхното любопитство и почуда скоро ще се превърнат в страх. Аш, та това е все същото клише — та те са просто хора.

Аш наведе глава и извърна поглед — към прозореца и снега, към минувачите, прегърбили се срещу вятъра.

— Ашлар, знам това — продължи Самюъл, — защото самият аз съм изгнаник. Ти също си такъв. Погледни множеството, което върви по улицата. Помисли си само как всеки от тях осъжда мнозина други като изгнаници, като „различни“. Ние сме чудовища, приятелю. И винаги сме били такива. Сега е настъпил техният час. За тях самото ни съществуване е повод за притеснение. — Той изпи остатъка от питието си.

— И затова ти отиваш при приятелите си в долината.

— Аз ги ненавиждам и ти го знаеш. Но долината няма да е наша още дълго. Отивам там по сантиментални причини. И не е само заради Таламаска и онези шестнайсет учени джентълмени, които скоро ще дойдат със своите касетофони и ще ме умоляват да изрецитирам всичко, което знам, в странноприемницата. Там е пълно и с археолози, които разкопават катедралата на свети Ашлар. Съвременният свят разкрива това място. И защо? Заради твоите проклети вещици.

— Не можеш да ги обвиняваш за това, нито пък мен, и ти го знаеш.

— Накрая ще се наложи да си намерим някое по-отдалечено местенце и друга легенда, която да ни пази. Но те не са мои приятели, не си мисли такова нещо. Не са.

Аш само кимна.

Храната бе сервирана — голяма салата за дребосъка и паста за Аш. В чашите имаше вино. То миришеше някак много странно.

— Твърде пиян съм, за да ям — каза Самюъл.

— Ще те разбера, ако си тръгнеш — каза Аш меко. — Щом си длъжен да го направиш, тогава вероятно трябва да го сториш.

Настъпи кратка тишина и малкият човек вдигна вилицата и започна да поглъща салатата, като я тъпчеше яростно в устата си. Парченца от храната падаха по чинията въпреки неговите старания. Като стържеше шумно с вилицата, той обра и последната маслина, последното сиренце, маруля. После отпи няколко големи глътки минерална вода.

— Е, сега мога да пийна още малко — рече накрая.

Аш изсумтя тихо — звук, който можеше да мине за смях, ако не бе толкова тъжен.

Самюъл се смъкна от стола и взе куфара си. Пристъпи към Аш и го прегърна през врата. Аш го целуна бързо по бузата, леко отворен от грубата му кожа, но решен да не го покаже за нищо на света.

— Ще се върнеш ли скоро? — попита той.

— Не. Но ще се видим — каза Самюъл. — Грижи се за кучето ми. Много е обидчиво.

— Що го имам предвид.

— И се отдай на работата!

— Че на какво друго?

— Обичам те.

И Самюъл се заклатушка между масите, между хората, седнали около тях, и онези, които вече ставаха да си тръгват. Между гърбовете и лактите, които го притискаха от всички страни. Излезе през входната врата и мина покрай витрината. Снегът вече бе покрил косата му и рунтавите му вежди и бе оставил влажни петна по раменете му.

Малкият човек вдигна ръка за сбогом, после отмина и тълпата го погълна.

Аш взе чашата с мляко и я изпи на един дъх. Остави няколко банкноти под чинията си, взря се в храната, сякаш ѝ казваше довиждане, и излезе от ресторанта. Тръгна по Седмо авеню, брулен от вятъра.

Когато влезе в спалнята си високо над улиците на града, Ремик го чакаше.

— Простудили сте се, сър.

— Нима? — измърмори Аш. Търпеливо позволи на Ремик да свали копринения му блейзър и крещящия шал. Облече сатенен халат, подплатен с вълна, взе кърпата, която Ремик му подаде, и попи влагата от лицето и косата си.

— Вашите приятели са пристигнали благополучно в Ню Орлиънс, сър — каза Ремик, докато смъкваше мокрите му чорапи и му обуваше сухи така сръчно, че пръстите му едва докосваха кожата на Аш. — Обади се точно след като излязохте. Самолетът вече лети обратно. Ще кацне след двайсетина минути.

Аш кимна. Кожените му чехли също бяха подплатени. Нямахше представа дали са нови. Не си спомняше. Като че ли изведнъж бе забравил всички дребни подробности. Умът му бе ужасяващо изпразнен от мисли и той почувства с пълна сила самотата и пустотата в своя дом.

Ремик вървеше като призрак към дрешника.

„Наемаме най-ненатрапчивите хора, а после те не могат да ни донесат утеха“, помисли си Аш. Онова, което предпочитаме, не може да ни спаси.

— Къде е младата Лесли, Ремик? Тук ли е?

— Да, сър, и явно има милиони въпроси към вас. Но вие изглеждате много изморен.

— Повикай я. Искам да поработя. Искам да се занимавам с нещо.

Тръгна по коридора към първия от своите кабинети — частния кабинет, отрупан с документи. Картотеката стоеше отворена — онази, която никой нямаше правото да подрежда и затова бе претърпкана с документи.

Лесли се появи след секунди, сияеща от вълнение и преданост, горяща от ентузиазъм.

— Господин Аш, следващата седмица има международно изложение на кукли. Току-що се обади една жена от Япония и каза, че сигурно ще искате да видите нейната работа. Уверили сте я в това, когато сте били в Токио. А и пропуснахте около двайсетина срещи, докато ви нямаше. Направих списък...

— Добре, седни и ще се заемем с работа.

Той се настани зад бюрото, като мимоходом отбеляза, че часовникът показва седем без петнайсет. Нямахше да го погледне

отново, нито за миг, докато не почувства, че е минало полунощ.

— Лесли, остави сега всичко това. Имам някои идеи. Искам да ги запишеш. Няма значение в какъв порядък. Но е много важно да ми предоставяш списъка всеки ден, без изключение, и ще водиш бележки по развитието на всяка от тях. Ще отбелязваш онези, по които не е предприето нищо.

— Добре, сър.

— Пеещи кукли. Първият квартет — четири кукли, които пеят в синхрон.

— О, но това е прекрасно, господин Аш.

— Прототиповете трябва да се изработят така, че да не са прекалено скъпи; но не това ще е най-важното. Куклите трябва да звучат добре и да пеят дори след като паднат на пода.

— Да, сър... „паднат на пода“.

— Музей в небостъргач. Искам списък на двайсет и пет от най-подходящите свободни сгради в центъра, цени и всички останали подробности. Искам да направя музей в небето, за да могат хората да се качват и да се наслаждават на гледката от напълно остъклена галерия...

— И какво ще има в този музей, сър? Кукли?

— Да, кукли на определена тематика. Такива задачи ще получат две хиляди майстори на кукли. Ще искаме от тях да създадат три свързани фигури на тема „Човешкото семейство“. Не, четири фигури. Едната може да е дете. Описанията трябва да са точни. Но ще ми напомниш... Засега просто намери най-подходящата сграда.

— Да, сър, ще го направя — каза тя, като попълваше бележника си с писалка.

— А за пеещите кукли — всеки трябва да разбере, че накрая може да бъде събран цял хор. Едно дете или пък колекционер ще може през годините да събере цял хор, нали разбираш?

— Да, сър...

— Не искам да виждам никакви механични заготовки — всичко да е електронно, последна дума на техниката... и да се намери начин гласът на една кукла да се променя съобразно гласа на другата. Но това са подробности. Запиши...

— А материалите, сър? Порцелан?

— Не, не порцелан. В никакъв случай. Не искам да са чупливи. Помни, те не бива да се чупят, никога.

— Простете, сър.

— Аз ще проектирам лицата. Искам снимки, отвсякъде, искам да видя работата на всеки. Ако някоя старица в селце в Пиренеите прави кукли, искам да видя и нейната работа. Индия, защо нямаме никакви кукли от Индия? Знаеш ли колко пъти съм задавал този въпрос? Защо не получавам отговор? Напиши бележка до вицепрезидентите, до специалистите по маркетинг! Индия. Кой са майсторите на кукли в Индия? Мисля, че ще ида дотам, да, виж кое е най-подходящото време. Ще открия хора, които правят кукли, ако друг не може да...

Снегът валеше на парцали, прозорецът бе съвсем побелял.

Но всичко останало тънеше в мрак. Откъм улицата долитаха приглушени звуци, или пък бе от тръбите. Или от снега, който се трупаше по покрива. Или просто стъклото и стоманата на сградата въздишаха така, както въздиша дървото. Или самата сграда, с десетките си етажи, се полюшваше леко на вятъра като гигантско дърво в гората?

А той не спираше да говори, гледаше как малката ѝ ръка движи яростно писалката. Говореше за имитации на големи монументи, малка пластмасова версия на катедралата в Шартр, в която ще могат да влизат деца. Най-важен беше мащабът, пропорциите. Ами ако направи и парк с огромен каменен кръг?

— О, да, имам специална поръчка за теб утре или пък вдругиден. Не, по-късно. Но го свърши. Иди долу, в частния музей...

— Да, сър?

— Френската кукла, виждала ли си я? Моята принцеса.

— О, да, сър, онази кукла.

— Да, високата кукла с перука, обувки, рокля, бельо и прочие. Всичко е оригинално. Най-важният експонат в изложбата.

— Да, сър. Знам я много добре.

— Ще я опаковаш, но лично ти, никой друг. Ще се увериш, че е добре уплътнена, а после... после ще я изпратиш на... — На кого? Дали беше подходящо да я изпраща директно на нероденото дете? Не, ще я изпрати на Роуан Мейфеър, нали така? Разбира се. А за Майкъл ще има друг сувенир — нещо също толкова скъпоценно, изработено от

дърво. Някоя от много, много старите играчки — рицар на коня си например. Целият от дърво, с оригиналните окраски...

Не, това не беше подходящ подарък за Майкъл. Имаше друг, друг скъпоценен подарък, също толкова изискан като френската кукла. Нещо, което той искаше да попадне в ръцете на Майкъл.

Стана от бюрото и като направи знак на Лесли да не става, тръгна по коридора към спалнята си.

Беше я оставил под леглото — прост знак за Ремик, че това е нещо много ценно и слугите не бива да го докосват.

Коленичи, напипа я и я измъкна — светлината се отрази красиво на покритата със скъпоценности корица.

Изведнъж го връхлетя много стар спомен — болката, унижението, смехът на Ниниан, който му каза, че е направил ужасна глупост, като е изписал своята история на свещения език в стила на свещените книги.

Остана седнал на пода за един дълъг миг, с кръстосани крака, облегал на ръба на леглото. После взе книгата. Да, тя бе за Майкъл. Майкъл, момчето, което обичаше книги. Майкъл. Той вероятно нямаше да може да я прочете, но това нямаше значение. Майкъл щеше да я пази не по-зле от Роуан. Тя щеше да разбере това.

Когато се върна в кабинета, той носеше книгата, увита в голяма бяла кърпа.

— А тази, тази книга, ще изпратиш на Майкъл Къри. Куклата — на Роуан Мейфеър.

— Куклата Брю ли, сър? Вашата принцеса?

— Да, точно нея. Много е важно как ще я опаковаш. Може да поискам и да отнесеш подаръците лично. Не бих понесъл мисълта, че куклата може да се счупи. Нито един от подаръците не бива да се изгуби. А сега да преминем нататък. Изпрати някой да ти донесе храна, ако си гладна. Тук има бележка, че нашата „Прима балерина“ е изчерпана от пазара. Каж ми, че не е вярно.

— Вярно е.

— Пиши. Това е първият от седем факса, отнасящи се до „Прима балерина“...

И така те продължиха по списъка. Когато най-сетне Аш погледна към часовника, вече минаваше полунощ. Всъщност приближаваше един.

Още валеше сняг. Дребното лице на Лесли бе преbledняло като платно, а той самият бе достатъчно изморен, за да заспи.

Потъна в голямото меко и празно легло, като смътно долавяше, че младата Лесли още кръжи наоколо и му задава въпроси, които той вече не чуваше ясно.

— Лека нощ, скъпа — каза ѝ.

Ремик отвори за малко прозореца, както му бе наредено, и воят на вятъра заглуши всички останали звуци и съвсем навреме изличи всеки доловим шум, който се издигаше от тесните пространства между мрачните сгради. Леден полъх докосна лицето му и направи топлината на тежките завивки още по-приятна.

Не мечтай за вещици; не мисли за червените им коси; не мисли за Роуан в прегръдките ти. Не мисли за Майкъл, който държи твоята книга и ѝ се възхищава, както никой друг, освен може би онези от ордена, които бяха предали Лайтнър. Не мисли как седите тримата; не се връщай в долината, не сега, не и за дълго; не върви сред каменните кръгове; не влизай в пещери; не се поддавай на изкушенията на смъртни красавици, които умират от допира ти... Не ги призовавай, за да не чуеш хладината, отчуждението и уклончивостта на гласовете им.

Когато вратата се затвори, той вече се унасяше.

Брю. Улицата в Париж; жената в магазина; куклата в кутията; големите очи се взират в него. И внезапната мисъл, хрумнала му на улицата, под един фенер — че ще дойде момент в историята, когато парите ще правят възможни всякакви чудеса, когато преследването на богатство, дори за отделния човек, може да има огромно духовно влияние върху хиляди хора... че в света на масовото производство, преследването на богатство може да доведе до безкрайна креативност.

В един магазин на Пето авеню, само на няколко крачки от тази врата, той бе видял Книгата на Келс^[1] — съвършена репродукция, направена с много умение и любов, на скъпоценната книга, създадена преди много време на Айона.

„За човека, който обича книгите“, щеше да напише на картичката за Майкъл. Видя го как се усмихва с ръце в джобовете, точно както Самюъл винаги държеше ръцете си в джобовете. Майкъл спеше на пода, а Самюъл стоеше над него и каза заваляно: „Защо Господ не ме е направил такъв?“. Беше твърде тъжно, за да се засмеят. И онова странно изказване на Майкъл, когато стояха до оградата на Вашингтон

Скуеър, измръзнали от студ, и се чудеха защо хората стоят навън в такава време. Майкъл каза: „Винаги съм вярвал в нормалното. Мислех, че бедността не е нормална. Мислех, че е нормално, когато можеш да получаваш онова, което искаш“. Сняг, трафик, нощните скитници, очите на Майкъл, приковани в Роуан. А тя — някак далечна, тиха, не така склонна да говори като него.

Това не е сън. Това е просто тревога — тя се връща, оживява отново и го притиска. Как ли изглеждат, когато легнат заедно? Остава ли лицето ѝ като издялано от лед? А той — прилича ли на сатир, излязъл от гората? Любов между вещици...

Дали Брю ще види това от полицата на камината?

„Защото имаше нещо в начина, по който я прегръщаше.“ Това щеше да напише на Роуан. И там щеше да е синеоката кукла, която ще се вижда в нея сред диплите на плата в кутията. Той трябва да е в тон със синьото на очите ѝ. Да не забрави да им поръча.

А Роуан и Майкъл щяха да решат дали да задържат тези скъпоценни подаръци до себе си, както той бе сторил век след век, като идоли, на които се молеше. Или щяха да ги дадат на бебето на Мона. Може би големите сини очи на куклата щяха да се взират в малкото дете. Дали щяха да съзрат в тях вещерската кръв, както той би я видял, ако посмееше да иде там след раждането на бебето. Дали ще посмее поне да ги зърне всичките — семейството с вещерска кръв — от прословутата градина, където навремето се бе разхождал Лашър, а сега останките му гниеха в земята. От градината, която може би криеше друг призрак, който се вижда през малко, незабелязано зимно прозорче.

[1] Ръкописно евангелие с красиви миниатюри, създадено през IX век на остров Айона. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Пиърс ги взе от летището. Беше твърде добре възпитан, за да се поинтересува кой е собственикът на самолета или пък къде са били. А освен това изгаряше от нетърпение да ги заведе на терена за новия медицински център.

„Толкова е топло, че чак е задушно“, помисли си Майкъл. Моят любим град. Беше много щастлив, че се завръща, и все пак някак странно несигурен във всичко — дали тревата ще продължи да расте, дали Роуан отново ще се отпусне топла и доверлива в ръцете му, дали той самият ще успее да остане надалече от високия мъж в Ню Йорк, с когото го свързваше най-необикновеното приятелство.

А миналото; миналото вече не беше забавно и никога нямаше да бъде. То вече бе просто наследено бремене — бремене от проклетия и тайни.

Откъсни поглед от мъртвите; забрави за стареца, който се свлече на пода, за Аарън, къде ли бе той сега? Дали духът му се е издигнал към светлината, дали вече всичко бе простено, чисто? Прощката бе такъв дар за нас.

Стигнаха до ръба на огромен правоъгълен изкоп. На табелата пишеше „Медицински център Мейфеър“ и няколко имена и дати. А отдолу още нещо, но изписано с твърде ситен шрифт и той не можеше да го разчете. Изведнъж се зачуди дали очите му ще си останат така сини, когато вече нямаше да вижда. Дали щеше да се случи такова нещо? Дали той щеше още да се ползва със старата слава, дори и когато нямаше да може да вижда погледите на момичетата, които се обръщат след него, или как изражението на Роуан се променя и крайчетата на устните ѝ се извиват нагоре.

Опита се да се концентрира върху строежа. Той вървеше с удивителни темпове — стотици мъже работеха на четирите терена, началото на проекта за медицинския център наистина бе дадено. Нима в очите на Роуан имаше сълзи?

Да, елегантната дама с красив костюм тихо плачеше. Той се приближи до нея, защо винаги трябваше да спазват дистанция, по дяволите, майната му на приличието. Той я прегърна силно и откри с устни най-нежното местенце на врата ѝ. Целуна я, докато не усети, че тя се разшава и се наведе леко. Сладка тръпка пробяга по ръцете ѝ, когато тя докосна главата му и каза: „Добре, продължавайте. Изобщо не очаквах подобно нещо“. Обърна очи към Пиърс, срамежливия Пиърс, който се бе изчервил от тези комплименти.

— Това е мечтата, която ти ни даде, Роуан. Сега тя е и наша мечта, а нали всички наши мечти се сбъдват, защото ти си отново сред нас — ще се сбъдне и тази.

— Е, това си беше адвокатска реч, с жар и точно на място — каза Майкъл. Нима ревнуваше от това дете? Жените често оглупяваха, когато видеха Пиърс Мейфеър. Само Мона не можеше да разбере, че той е човекът за нея. Особено сега, след смъртта на Джифорд, когато той се бе отказал от братовчедка си Кланси. Все по-често сядаше близо до Мона и се взираше в нея. Да, може би започваше да проявява интерес...

Майкъл посегна към бузата на Роуан.

— Целуни ме.

— Неприлично е пред хората — измърка тя — и ти го знаеш. Работниците ни гледат.

— Надявам се — каза той.

— Да си вървим — прошепна тя.

— Пиърс, как е Мона, има ли нещо ново? — попита Майкъл, докато се качваха в колата. Беше забравил какво е да се возиш в нормален автомобил, да живееш в нормална къща и да имаш нормални сънища. Гласът на Аш звучеше дори в съня му. Чуваше мелодичния му шепот дори сега. Дали някога щяха да го видят отново? Или той щеше да изчезне зад бронзовите си врати, ще ги забрави, погълнат от своята компания, от милиардите си, и ще си спомня за тях случайно, въпреки че те можеха да му се обадят, да идат до Ню Йорк, да натиснат звънеца на вратата му в късна доба. „Нуждая се от теб.“

— А, да, Мона — отвърна Пиърс. — Е, тя се държи доста странно. Когато татко говори с нея, е звучала като надрусана. Но е добре. Мотае се насам-натам с Мери Джейн. А вчера една бригада започна работа по възстановяването на Фонтевро.

— О, много се радвам да го чуя — каза Майкъл. — Значи ще спасят това място.

— Е, налага се, тъй като Мери Джейн и баба й Доли Джейн не искат да се изнесат оттам. О, мисля, че и Доли Джейн е с тях. Сега тя изглежда като сбръчкана ябълка, но казват, че е доста енергична.

— Радвам се, че и тя е там — каза той. — Обичам старите хора. — Роуан се засмя тихо и отпусна глава на рамото му. — Може да помолим леля Вив да дойде при нас — рече той. — А как е Беа? Какво става с нея?

— Ами — започна Пиърс, като килна леко глава, — Древната Евелин направи чудеса с нея, след като се върна от болницата. Познай кой търчи всеки ден до Амелия стрийт да се грижи за нея, да я храни с рохки яйца, да я развлича и да я прегръща? Татко казва, че това е прекрасен антидот за мъката. Чудя се дали и духът на мама не е там.

— Е, значи всички новини са добри — каза Роуан с изнурена усмивка. Гласът ѝ бе дълбок, както винаги. — Сега момичетата ще бъдат с нас в къщата, тишината ще си отиде и призраците ще трябва да се оттеглят в стените.

— Нима мислите, че още са там? — попита Пиърс невинно.

Бог да благослови Мейфеър, които никога нищо не видяха и така и не повярваха.

— Не, синко — каза Майкъл. — Това е просто една голяма красива къща, която очаква нас... и идните поколения.

— Чака неродените Мейфеър — прошепна Роуан. Завиха по Сейнт Чарлз авеню — огромен коридор от ослепително зелени дъбове и слънчева сладост. Тук колите се движеха бавно покрай прекрасните къщи. Моят град, домът ми, вече всичко е наред, държа ръката на Роуан.

— А, виж, ето я Амелия стрийт — каза той.

Колко елегантна изглеждаше къщата — малко в стил Сан Франциско. Прясно боядисана в прасковено с бели кантове и зелени капаци. Плевелите бяха изчезнали. Почти му се прииска да спрат, за да види Евелин и Беа, но знаеше, че трябва да види първо Мона, да види това дете и майка едновременно. А и трябваше да бъде с жена си, да поговорят тихо в спалнята на горния етаж за всичко случило се, за онова, което бяха чули, за странните неща, които бяха видели и може би никога нямаше да споделят с друг... освен с Мона.

А утре той щеше да отиде до гробницата, където бе погребан Аарън. Щеше да направи ирландския номер и да поговори с него, на глас, сякаш очаква отговор. Ако някой не хареса това, можеше да се разкара! Всички от семейството му правеха така. Баща му отиваше в гробището „Свети Йосиф“ и говореше с баба му и дядо му. А чичо му Шеймъс, когато беше много болен, каза на жена си: „Ти пак ще можеш да ми говориш, когато си ида. Само дето аз няма да мога да ти отвръщам“.

Светлината отново се промени, притъмня. Дърветата се нижеха безкрайно, закриваха небето и го нахъсваха на парченца. Гардън Дистрикт. Първа улица. И чудо на чудесата — къщата на ъгъла с Честнът, сред банановите дръвчета и папратите, сред цъфнали азалии. Тя ги очакваше.

— Пиърс, трябва да влезеш.

— Не, чакат ме в центъра. Вие си починете. Обадете ни се, ако ви потребяваме. — Той вече се измъкваше навън, за да подаде кавалерски ръка на Роуан.

После отключи портата и им помахаша за довиждане.

Един униформен охранител вървеше покрай оградата и се скри зад къщата.

Тишината бе прекрасна. Колата се плъзна безшумно по килима от светлини и сенки. Умиращият следобед гореше топъл и спокоен. Миризмата на сладките маслини изпълваше цялата градина. А вечерта щяха да усетят и жасмина.

Аш им бе казал, че ароматът отключва спомените и те пренася в забравени светове. И беше прав. Какво би станало, ако човек е лишен от всички аромати, от които има нужда, както от въздуха?

Майкъл отвори входната врата пред жена си и в този миг почувства внезапен импулс да я пренесе на ръце през прага. По дяволите, защо не!

Тя изпищя леко от удоволствие и се вкопчи във врата му.

Най-важното при такива жестове е да не поставиш дамата в неудобно положение.

— Ето, скъпа моя, вече сме у дома — изръмжа той до нежната й шия. После пак притисна главата й назад и я целуна под брадичката. — А тук ароматът на сладките маслини отстъпва пред вечния восък за

мебели на Еужения, пред аромата на старо дърво и на нещо древно, скъпо и приятно.

— Амин — прошепна тя.

Когато той понечи да я пусне на земята, тя остана притисната към него. О, колко беше хубаво. А неговото остаряващо, изтерзано сърце не започна да тупка лудо. Тя го чуваше. Да, той бе напълно изцелен и спокоен. Притискаше я към себе си, вдъхваше аромата на чистата ѝ мека коса и се взираше надолу по сияещия коридор, покрай огромните бели врати, към далечните стенописи в трапезарията, едва докоснати от следобедното слънце. У дома. Да, това вече бе техният дом, както никога досега.

Най-сетне тя се изплъзна от него и стъпи на пода. Леко смръщи чело.

— О, не, нищо ми няма — каза тя. — Само дето спомените умират трудно, нали знаеш. Но ще си мисля за Аш, а за него е по-приятно да мислиш, отколкото за всички печални неща.

Той искаше да ѝ отвърне нещо, да ѝ каже за своята любов към Аш и още нещо — още нещо, което почти го измъчваше. Но най-добре да остави това сега, така биха го посъветвали и другите, ако можеше да ги попита. Но не можеше. Взря се в очите ѝ, като отвори своите широко, вероятно толкова широко, че изглеждаше гневен, без да е имал това намерение.

— Роуан, любов моя — каза той. — Знам, че можеше да останеш с него. Знам, че направи избор.

— Ти си моят мъж — каза тя с лека въздишка, — моят мъж, Майкъл.

Би било прекрасно да я пренесе по стълбите, но нямаше да може — не и по всичките дващест и девет стъпала. А къде ли бяха младите дами и бабата, възкръснала от мъртвите? Не, не може да се крият точно сега, освен ако по силата на лош късмет цялото племе не е излязло на ранна вечеря.

Затвори очи и я целуна отново. Никой не можеше да го спре да я целуне поне десетина пъти. Когато отново погледна нагоре, видя червенокоса красавица в края на коридора. Всъщност бяха две, едната много, много висока. Там бе и дяволитата Мери Джейн. Русата ѝ коса бе вързана чак на темето ѝ. Три от най-прекрасните шии във вселената.

Млади момичета, подобни на лебеди. Но коя бе тази невероятно висока хубавица. И, господи, защо прилича досущ на Мона?!

Роуан се обърна и се втренчи в тях.

Трите грации. Стояха до вратата на трапезарията. Лицето на Мона като че се бе размножило в два екземпляра. Това не бе прилика, а удвояване. И защо стояха така неподвижни — и трите в памучни рокли? Стояха и сезираха като нарисувани!

Той чу как Роуан ахна. Мона се затича към тях по полирания под.

— Не, не можете да й сторите нищо. Не можете. Трябва да ме изслушате.

— Господи! — прошепна Роуан и се облегна на него, цялата трепереше.

— Тя е мое дете — каза Мона. — Мое дете и на Майкъл, няма да я нараните.

И тогава го порази, както често се случва, в зашеметяваща последователност от прозрения, които го оставиха напълно без дъх. Тази млада жена бе тяхното бебе. Тя бе продукт на гигантската двойна спирала. Тя беше талтош, както и Аш беше талтош, както и онези двамата под дървото. Роуан бе на път да припадне, вече се свличаше, а болката в гърдите му беше ужасна.

Той се хвана за подпората на стълбището.

— Кажете ми, че няма да я нараните!

— Да я нараним ли? Как бих могъл? — прошепна Майкъл.

И тогава Роуан се разплака, задавено и безнадеждно, притиснала ръце към лицето си.

— Господи!

Високото момиче направи една несигурна стъпка напред, после друга. А сетне прозвуча гласът ѝ, детски, беззащитен глас, който той вече бе чувал, преди да прогърми изстрелът. Чувстваше се замаян. Слънцето залезе като по команда и в къщата се върна присъщият ѝ сумрак.

— Майкъл, седни, седни на стъпалото — каза Мона.

— Господи, стана му лошо! — каза Мери Джейн.

А Роуан се хвърли веднага към него и докосна шията му с дългите си влажни пръсти. Високото момиче каза:

— Е, аз знам, че това е страшен шок за вас. Мама и Мери Джейн от дни се притесняват за това, но аз самата съм облекчена, че най-сетне

ви видях и така най-сетне ще се стигне до решението дали мога да остана под този покрив, както се казва, като ваше дете, а също и като дете на Мона. Както можете да видите, тя сложи смарагда на шията ми, но аз ще очаквам вашето решение.

Роуан бе останала без думи. Той също. Та това бе гласът на Мона, въпреки че звучеше някак по-зряло и не така звънливо. Сякаш тя вече бе получила полагащото ѝ се огорчение от света.

Майкъл вдигна очи към нея. Водопад от яркочервени коси, женски гърди и дълги изваяни крака. А очите ѝ, очите ѝ бяха като зелен огън.

— Татко — прошепна тя и падна на колене. Дългите ѝ пръсти политнаха да докоснат лицето му.

Той затвори очи.

— Роуан — каза тя. — Обичай ме, моля те, а може би после и той ще ме обикне. — Роуан плачеше, притиснала ръце към гърлото си. Майкъл чуваше как сърцето му бие в ушите му — все по-бързо и по-бързо.

— Казвам се Мориган — продължи момичето.

— Тя е мое дете — настоя Мона. — Мое и на Майкъл.

— Мисля, че е време да ме изслушате — каза Мориган. — За да сваля бремето на решението от плещите ви.

— Скъпа, почакай малко — каза той. Примигна бавно, за да се опита да избистри погледа си.

Но нещо бе притеснило тази висока нимфа. Нещо я накара да отдръпне ръце и да помирише ръцете си. Стрелна поглед към Роуан и после към него. Стана, хукна към Роуан, преди тя да може да се отдръпне, и започна да души бузите ѝ. После се отдръпна и попита:

— Каква е тази миризма? Каква е?! Аз я познавам!

— Чуй ме — каза Роуан. — Ще поговорим. Нали това искаше. Хайде, ела. — И тя тръгна напред, като го остави да умре от сърдечен удар сам-самичък. Дори прегърна момичето през кръста, а то се взираше в нея с комично изплашен поглед.

— Миризмата е навсякъде по теб.

— И каква е тя, според теб? — попита Мона. — Какво може да е?

— Мъжки — прошепна момичето. — Те са били с него, тези двамата.

— Не, той е мъртъв — каза Мона. — Ти просто долавяш миризмата му от дъските на пода и от стените.

— О, не — прошепна Мориган. — Това е жив мъж. — Внезапно тя стисна Роуан за раменете. Мона и Мери Джейн веднага хукнаха към нея и внимателно избутаха ръцете ѝ. Майкъл вече бе на крака. Господи, това създание бе високо колкото него. Имаше лицето на Мона, но не беше Мона, не, изобщо не беше Мона.

— Тази миризма ме подлудява — прошепна Мориган. — Защо го пазите в тайна от мен? Защо?

— Дай им възможност да обяснят — примоли се Мона. — Мориган, престани, послушай ме. — И тя хвана ръцете на момичето и силно ги стисна.

Мери Джейн се бе вдигнала на пръсти и сега заяви:

— Я се успокой, дангалачке, и ги остави да ни кажат сензационната новина.

— Вие не разбирате — обяви Мориган, гласът ѝ внезапно надебеля, а огромните ѝ зелени очи се наляха със сълзи, когато пак погледна към Майкъл и Роуан. — Има мъжки, не разбирате ли? Има мъжки за мен! Мамо, ти можеш да усетиш миризмата. Кажете, че е истина! — изпищя тя. — Мамо, моля те. Не мога да издържам! — Стоновете ѝ бяха така силни, сякаш нещо се строполи по стълбището. Лицето ѝ се изкриви от болка, високото ѝ крехко тяло затрепери. Тя се приведе леко и остави двете момичета да я прегърнат, за да не се свлече на пода.

— Нека се погрижим за нея — каза Мери Джейн.

— Само обещавайте да не ѝ правите нищо, закълнете се — замоли се Мона. — И ще се срещнем да поговорим, ще...

— Кажете ми — прошепна момичето. — Кажете ми, къде е той?

Роуан избута Майкъл към асансьора и отвори рязко старата дървена врата.

— Влизай!

Последното, което той видя, когато се облегна на задната стена на кабината, бяха трите красиви памучни рокли на момичетата, които хукнаха нагоре по стълбите заедно.

Легна на леглото.

— А сега не мисли за това. Не мисли! — настоя Роуан. Мократа кърпа бе неприятна като мокра кърпа.

— Няма да умра — рече той тихо. Какво усилие му костваха тези думи. Нима отново бе победен, нима това бе поредното ужасно поражение, нима нормалният живот пак бе унищожен под неговата тежест. Бъдещето пак изглеждаше мрачно, с печалните краски на смърт и нещастия. Или пък това бе нещо, което могат да приемат и преглътнат, нещо, с което ще се справят някак, без да изгубят разсъдъка си?

— Какво ще правим? — попита го тя.

— Мен ли питаш? Какво ще правим? — Той се обърна на една страна. Болката вече бе по-слаба. Целият се беше изпотил и това го отвращаваше — чувството, неизбежната миризма. А къде бяха онези три хубавици? — Не знам какво да правим — обяви накрая.

Тя седеше неподвижна на края на леглото, с леко присвити рамене. Косата ѝ падаше по бузата, очите ѝ гледаха невиждащо.

— Дали той ще знае какво да направим? — попита Майкъл.

Тя се обърна, сякаш на пружина.

— Той ли? Не можем да му кажем. Не можеш да очакваш от него да научи подобно нещо и да не... да не полудее като нея. Това ли искаш? Искаш да дойде тук? Никой не би могъл да застане между тях.

— А какво ще стане тогава? — попита той, като се опитваше да говори силно и твърдо, макар да нямаше отговор на нито един въпрос.

— Какво ще стане? Не знам. Не знам повече от теб! Мили боже, та сега има два талтоша, живи и не са... не са...

— Какво?

— Не са зли същества, не са коварни, лъжливи и измамни създания, които се хранят от отчуждението и лудостта. Те не са такива.

— Да, добре, продължавай в същия дух. Значи не са зли, така ли?

— Не, не са, просто са друго творение на природата. — Тя се взря нанякъде и замълча. Топлата ѝ ръка лежеше върху неговата.

Само да не беше толкова изморен. А Мона, колко ли време е била сама с това създание, с нейното първородно дете — е това момиче с лебедов врат, на чието лице бяха отпечатани чертите на Мона? А Мери Джейн! Две вещици, събрани заедно.

А те през цялото време бяха така отдадени на мисията си — да спасят Юри, да открият предателите, да успокоят Аш — високото

създание, което не бе враг никому и никога нямаше да бъде.

— Какво можем да сторим? — прошепна Роуан. — Какво право имаме да се намесваме?

Той обърна глава и се опита да я види ясно. Седна бавно и отново усети болката в гърдите, вече по-слаба, някак незначителна. Зачуди се колко ли дълго човек може да изкара със сърце, което се свива от болка толкова лесно, толкова бързо. Е, не беше съвсем лесно! Все пак му трябваше появата на Мориган, за да получи сърдечен пристъп, нали така? Мориган, неговата дъщеря. Неговата дъщеря, която сега плачеше някъде в голямата къща, а до нея е майка ѝ — детето Мона.

— Роуан — каза той. — Ами ако това е триумфът на Лашър? Ами ако това е бил неговият план през цялото време?

— Как би могъл да знае това? — прошепна тя. Пръстите ѝ полетяха към устните — сигурен знак, че изпитва душевна болка и се мъчи някак да я прогони. — Не мога да убия отново! — каза тя така тихо, че прозвуча като въздишка.

— Не, не... Не искам да кажа това. Аз също не мога да го направя! Аз...

— Знам, не ти уби Емалет. Аз го направих.

— Не трябва да мислим за това сега. Трябва да решим можем ли да се справим с това сами? Ще опитаме ли? Да свикаме ли и останалите?

— Сякаш тя е някакъв натрапник, проникнал в организъм — промърмори Роуан с разширени очи. — И останалите клетки я обграждат, за да я запечатат.

— Не могат да го направят, без да я наранят. — Беше толкова уморен, почти му прималяваше. За миг му се стори, че ще повърне. Но не можеше да я изостави сега, отказваше да се превърне в срамно безполезен. — Роуан, първо семейството, да съберем семейството.

— И да ги изплашим. Не, не и Пиърс, Райън, Беа и Лоурън...

— Не можем сами, Роуан. Не можем да вземем правилното решение сами. А и момичетата, те са напълно погълнати от това, те вървят по мрачните пътеки на магията и трансформацията. Мориган им принадлежи.

— Знам — въздъхна Роуан. — Така, както той ми принадлежеше навремето, духът, който дойде при мен с лъжите си. О, по някакъв

страхлив, ужасен начин ми се иска да...

— Какво?

Тя поклати глава.

В коридора се чу шум. Вратата се откряна леко, после се затвори. Зад нея стоеше Мона, личеше, че е плакала, изглеждаше измъчена.

— Няма да я нараните.

— Не — отвърна той. — Кога се случи?

— Само преди няколко дни. Виджте, трябва да дойдете. Трябва да поговорим. Тя не може да избяга. Не би могла да оцелее сам-сама. Мисли си, че може, но не може. Не ви моля да й казвате дали наистина има мъжки, само елате и приежете моето дете, изслушайте го.

— Ще дойдем — каза Роуан.

Мона кимна.

— Но ти не си добре, трябва да си почиваш — настоя Роуан.

— От раждането е, но аз съм добре. Тя постоянно иска мляко.

— Значи няма да избяга — отбеляза Роуан.

— Вероятно не — отвърна Мона. — Но нима не разбирате?

— Че я обичаш? Да, разбираме — каза Роуан.

Мона бавно кимна и продължи:

— Елате долу. След час. Мисля, че дотогава ще се е успокоила. Купихме й много красиви дрехи. Тя ги харесва. Настоя и ние да си облечем такива. Може би ще й среща косата и ще й сложа панделка като моята. Тя е много умна. Много е умна и вижда...

— Какво вижда?

Мона се поколеба. А после отговори несигурно:

— Вижда в бъдещето.

Вратата се затвори.

Майкъл осъзна, че се е втренчил в бледия правоъгълник на прозореца. Светлината бързо изтляваше, пролетният сумрак падаше бързо. Цикадите започнаха песните си. Дали и тя чува това? Дали я успокояват? Къде ли е сега това създание, неговата дъщеря?

Посегна към лампата.

— Не, недей — спря го Роуан. Тя сега бе само силует — слабо сияние очертаваше профила й. Стаята изведнъж му се стори огромна в сумрака. — Искам да помисля. Искам да помисля на глас в мрака.

— Добре, разбирам.

Тя се обърна и много бавно, с премерени движения натрупа възглавници зад него, за да може да се облекне. Той се мразеше, че тя трябва да върши това. Отпусна се назад и си пое дълбоко дъх. Прозорецът беше сияйно бял. А после дърветата разлюляха клони, сякаш мракът отвън се опитваше да надникне в стаята. Сякаш дърветата ги слушаха.

Роуан заговори:

— Мислех си, че всъщност всички сме в подобна опасност; всяко дете може да бъде чудовище, носител на смърт. Какво би сторил, ако някъде има бебе, малко розово създание, каквото и трябва да бъде, и някоя вещица дойде, сложи ръце на него и каже: „Ще порасне голямо, ще разпали война, ще направи бомби, ще донесе смърт за хиляди, за милиони“. Би ли го преглътнал? Искам да кажа — би ли повярвал наистина? Или ще кажеш: „Не, не може да бъде“?

— Аз мисля, мисля за онова, което би имало смисъл да сторим. За това, че тя е новородена, че трябва да слуша, че всички около нея трябва да бъдат нейни учители, и с годините, когато порасне, тогава...

— Ами ако Аш умре, без дори да разбере за нея? — попита Роуан. — Помниш ли какво каза? Какво беше, Майкъл? „Ганцът, кръгът, песента...“ Или ти вярваш в предсказанието от пещерата? Ако вярваш в него, аз самата не знам дали вярвам, но ако ти вярваш, какво тогава? Ще прекараме целия си живот в усилия да ги държим разделени ли?

В стаята вече бе съвсем тъмно. Само по тавана падаха бледи и колебливи ивици светлина. Мебелите, камината, самите стени бяха изчезнали. А дърветата отвън все още се виждаха съвсем ясно — цвета им, детайлите — защото уличните лампи ги осветяваха.

Небето имаше цвят на розова плът, както се случва понякога.

— Ще слезем долу — каза той. — И ще ги изслушаме. А после вероятно ще съберем цялото семейство! Ще им кажем да дойдат всички, както дойдоха, когато ти беше на легло, когато мислехме, че ще умреш. Имаме нужда от тях. Лоурън, Пейдж, Райън, да, Райън, и Пиърс, и Древната Евелин.

— Може би — отвърна тя. — И знаеш ли какво ще стане? Те ще я погледнат, ще видят невинността и младостта ѝ, а после ще погледнат нас и ще кажат: „Нима това е вярно?“, а после ще ни умоляват да изберем верния път.

Той се смъкна внимателно от леглото, страхуваше се, че ще повърне. Тръгна през мрачната стая, като се подпираше на колоните на леглото, и после влезе в тясната бяла баня, облицована с мрамор. Изведнъж си спомни как влезе за първи път в тази част на къщата, как влязоха двамата с Роуан, за която искаше да се ожени. В тази баня имаше парченца от счупена статуя, лежаха на белите плочки, които сега сияеха меко на безцветната светлина. Какво бе това, поличба?

Господи, ако Аш я намери, ако тя го намери?! Господи боже, но това си е тяхно право, нали така?

— Това вече не е в нашата власт — прошепна Роуан в мрака.

Той се наведе над мивката, извади запушалката и изми лицето си със студена вода. В началото тя потече почти топла от тръбите, а след това стана много студена. Той се подсуши, като потупваше силно лицето си. Остави кърпата, свали сакото си и намачканата риза, пропита с потта му. Избърса се и взе дезодоранта от лавицата, за да убие миризмата. Зачуди се дали Аш може да направи същото, да прикрие миризмата си, за да не я усетят, когато се целунаха за сбогом.

А дали в древността жените са улавяли миризмата на мъжете в гората? Защо сме изгубили тази си дарба? Защото миризмата вече не е сигнал за опасност. Миризмата вече не е индикатор на никаква заплаха. Аарън не бе успял да разпознае наемния убиец. Какво общо бе имала миризмата с двата тона метал, които бяха премазали Аарън?

Извади чиста риза и лек пуловер. Облече се.

— Да слизаме ли вече? — попита той, изгаси светлината и затърси Роуан в мрака. Стори му се, че вижда силуета на сведената ѝ глава. Стори му се, че мярна тъмночервеното ѝ палто, а после наистина видя бялата ѝ блуза, когато тя се обърна. Беше облечена елегантно, типично по южняшки.

— Да вървим — каза тя с дълбок, някак заповеднически тон, който го накара да си помисли за бонбони лакта и за секс с нея. — Искам да говоря с нея.

Библиотеката. Те вече ги чакаха.

Майкъл видя, че самата Мориган се е настанила зад бюрото, царствена в бялата си дантелена рокля с висока яка и набрани ръкави. На врата ѝ имаше камей, а дългата пола се подаваше иззад махагона. Същинска близначка на Мона. А тя бе облечена в по-мека и по-неофициална рокля. Беше се свила в голямото кресло, както в първия

ден, когато той бе помолил Райън и Пиърс да му помогнат да открие Роуан. Мона — самата тя имаше нужда от майка и баща.

Мери Джейн беше в другия ъгъл — съвършена картинка в розово. „Нашите вещици се носят в пастелни цветове“, помисли си той. А и бабата. Не беше разбрал, че и тя е тук. Седеше на края на дивана. Едва сега той забеляза дребното ѝ сбръчкано лице, игривите черни очички и извитата усмивка на устните.

— Ето ги и тях! — обяви тя и протегна ръце към него. — О, и ти си Мейфеър, потомък на Жулиен. Трябваше да се досетя. — Той се наведе и я целуна. Усети миризмата на пудра от ватираната ѝ роба. Това си беше прерогатив на старците — да се разхождат постоянно по нощници и домашни роби. — Ела при мен, Роуан Мейфеър — каза тя. — Нека ти разкажа за майка ти. Тя плака, когато те взеха. Всички знаят това. Тя плака и извърща глава, когато те изтръгнаха от ръцете ѝ, и повече не можа да се съвземе.

Роуан потупа малките сухи ръце и също се наведе да я целуне.

— Доли Джейн — каза тя. — Ти присъства ли на раждането на Мориган? — Погледна крадешком към Мориган. Нямахте сили да я огледа по-внимателно.

— Разбира се — каза Доли Джейн. — Разбрах, че е от ходещите бебета, още преди да излезе от утробата. Знаех го! И помнете, каквото и да кажете, каквото и да си мислите — това дете е Мейфеър! Щом ние успяхме да преглътнем Жулиен и неговото вероломство, вие пък ще преглътнете това диво създание с дълга шия и ангелско лице! А сега слушайте. Може би никога вече няма да чуете този глас.

Майкъл се усмихна. Беше страхотно, че и тя е тук и бе поела нещата. Прииска му се да вдигне телефона веднага и да започне да вика цялото семейство. Но вместо това само седна с лице към писалището. А Роуан се настани до него.

Всички гледаха към очарователното червенокосо създание, което внезапно отпусна глава на облегалката на стола и се обгърна с ръце. Гърдите ѝ надигаха тясната дантелена блуза, талията ѝ бе така тънка, че му се прииска да я докосне.

— Аз съм твоя дъщеря, Майкъл.

— Каж ми и нещо друго, Мориган. Каж ми какво е бъдещето. Каж ми какво искаш от нас и какво да очакваме от теб.

— О, много се радвам да чуя тези думи. Чухте ли това? — Тя огледа останалите, а после спря поглед на Роуан. — Защото аз им казах, че така е писано да стане. Аз трябва да предскажа. Трябва да говоря. Трябва да обявя нещо.

— Тогава започвай, скъпа моя — каза той. И изведнъж вече не му се струваше така чудовищна; виждаше я просто като живо, човешко същество, крехко и нежно, като останалите жени в стаята, дори като самия него, който би могъл да ги задуши с голи ръце. Дори Роуан, която можеше да убие всеки човек само с мисълта си. Но не и това създание.

— Аз искам учители — обяви Мориган, — но не в училище; искам наставници, заедно с мама и Мери Джейн, искам да се образовам, да науча всичко на този свят, искам усамотение и защита, и уверението, че няма да бъда прогонена, че съм една от вас и някой ден... — И внезапно замълча. — Някой ден ще бъда наследница, както мама иска, и след мен, друга от нейния род, която вероятно ще е човек... ако вие... ако онзи мъж... ако миризмата...

— Престани с това, Мориган — обади се Мери Джейн.

— Не, нека говори — намеси се малката майка.

— Искам онова, което би поискало всяко специално дете с изключителна интелигентност и ненаситни желания, но разумно и любящо дете, да, дете, което може да бъде обичано, обучавано и контролирано.

— Значи това искаш? — попита Майкъл. — Искаш родители.

— Да, искам възрастни родители, които да ми разказват приказки, както е било навремето.

— Да — рече твърдо Роуан. — И тогава ще приемеш нашата защита, което означава и нашия авторитет и нашите напътствия, ще станеш нашето новородено дете.

— Да.

— А ние ще се грижим за теб.

— Да! — Тя се изправи леко на стола, но после спря и се облегна на голямото бюро. Ръцете ѝ приличаха на дълги, крехки кости, създадени да поддържат крила. — Да, аз съм Мейфеър. Кажете го. Аз съм една от вас. И един ден вероятно ще зачена от човек и ще се родят други като мен, от вещерската кръв, така както се родих аз. Аз имам право да съществувам, да бъда щастлива, да се уча, да се развивам...

Господи, още носите онази миризма. Не мога да ѝ устоя. Трябва да ми кажете истината.

— И какво ще стане тогава? — попита Роуан. — Ако ти кажем, че трябва да останеш тук, че си твърде млада и невинна, за да се срещнеш с този мъж, че ние ще решим кога можете да се видите...

— Ами ако ти обещаем — обади се Майкъл, — че ще му кажем за теб? И ще ти кажем къде е той, но само ако обещаеш...

— Заклевам се — изкрещя тя. — Заклевам се в каквото пожелаете.

— Нима желанието ти е толкова силно? — прошепна Мона.

— Мамо, те ме плашат.

— Ти ги държиш в ръцете си — каза Мона, свита в коженото кресло. Бузите ѝ бяха хлътнали, а кожата — съвсем бледа. — Те не биха наранили създание, което говори така добре. Ти си не по-малко човек от тях, нима не разбираш? Те го разбират. Престани с това. Продължавай.

— Дайте ми място в живота си — каза Мориган, а очите ѝ се разшириха и като че пламнаха от сълзи. — Позволете ми да бъда каквато съм. Позволете ми да зачена, ако реша. Нека бъда една от вас.

— Не можеш да идеш при него. Не можеш да бъдеш с него — каза Роуан. — Поне не още, не и преди да си способна да вземеш подобно решение.

— Мориган, престани с това — обади се Мона.

— Трябва да се успокоиш — каза Мери Джейн, приближи се предпазливо към бюрото и сложи ръце на рамената на Мориган.

— Кажим им за спомените — каза Мона. — Как ги записахме. И за онова, което виждаш.

Опитваше се да върне Мориган към разговора, да предотврати сълзите и виковете.

— Искам да ида в Донелайт, да видя равнината — каза Мориган с треперещ глас.

— Помниш ли ги?

— Да, помня как се събирахме в кръгове. Помня. Помня. Посягах към ръцете им. Помогнете ми! — извиси тя глас отново, но после запуши уста с ръка и се разрида безмълвно.

Майкъл се изправи, отиде при нея и внимателно отстрани Мери Джейн от пътя си.

— Имаш обичта ми — каза той в ухото ѝ. — Чуваш ли? Имаш я. Имаш обичта ми и всички права, които вървят с нея.

— О, благодаря ти, Господи. — Тя се облегна на него, както Роуан правеше понякога, и заплака.

Той я погали по меката коса, по-мека и по-копринена от косата на Мона. За миг си спомни как се любиха на дивана, на пода в библиотеката. А сега това, това непредсказуемо създание.

— Аз те познавам — прошепна тя и потърка чело в гърдите му. — Познавам и твоята миризма, знам всичко, което си видял, познавам миризмата на вятъра на Либърти стрийт и как изглеждаше къщата, когато за първи път влезе в нея. Знам как я промени. Познавам видовете дървесина, инструментите и какво е да нанасяш лака, да чуваш как четката се плъзга по дървото. Знам и какво е да се давиш, да ти е студено, да те стоплят, да виждаш призраци на вещици. Те са най-страшните, най-силните, освен може би призрака на талтош. Вещици и талтош, със сигурност в теб дреме един от нас, чака да излезе, да бъде прероден, да възроди расата ни. О, мъртвите знаят всичко. Не разбирам защо не говорят. Защо той не дойде при мен, защо и другите не дойдат? Те само танцуват в спомените ми и казват неща, които имат значение за тях. Татко, татко, обичам те.

— И аз те обичам — прошепна той и притисна ръка към главата ѝ. Усети, че е започнал да трепери.

— И ти знаеш — рече тя, като погледна към него, сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Ти знаеш, татко, че един ден аз ще поема контрола над всичко.

— Как така? — попита той спокойно, гърлото му се беше свило.

— Защото така трябва да стане — каза тя със същия искрен и разгорещен шепот. — Аз се уча много бързо, аз съм много силна, аз вече знам много. И когато те излязат от утробата ми, а те ще дойдат, както аз дойдох чрез мама и чрез теб, те ще имат тази сила, това знание, спомените на човеци и на талтоши. Ние се научихме от теб на амбиция. А човеците ще бягат от нас, когато разберат. Те ще бягат и светът... светът ще рухне. Не мислиш ли, татко?

Той трепереше вътрешно. Чуваше гласа на Аш. Погледна към Роуан — изражението ѝ бе напълно безстрастно.

— Писано ни е да живеем заедно — каза той. Наведе се и докосна с устни челото на Мориган. Кожата ѝ миришеше на бебе —

свежо и сладко. — Всички млади мечтаят да управляват, да доминират. А тираните в историята са все хора, които не са успели да пораснат — каза той. — Но ти ще пораснеш. Ще научиш всичко, което ще можем да ти дадем.

— Да бе, това ще е голяма работа — обади се Мери Джейн и скръсти ръце.

Той се втренчи в нея, изумен от грубостта ѝ, и от начина, по който тя се изсмя и поклати глава. Погледна и към Роуан — очите ѝ отново бяха зачервени и тъжни, тя се извърна леко встрани и се втренчи в странната си дъщеря, а после в Мона. Той не видя шок и изненада единствено на лицето на Мона — видя страх, премерен, контролиран страх.

— Сега Мейфеър са моето семейство — прошепна Мориган. — Семейство на ходещи бебета, нима не разбирате?

Всички най-могъщи трябва да се съберат. Компютърните файлове трябва да бъдат прегледани. Всички, които носят необходимите гени, трябва да се съвкупят веднага. Докато съотношението между талтоши и хора в рода не се изравни, поне дотолкова. А после ще живеем заедно... Мамо, аз трябва да поработя. Трябва да прегледам отново файловете в компютъра.

— Я сядай — обади се Мери Джейн.

Мориган се втренчи право в Роуан и попита:

— Какво мислиш и чувстваш?

— Трябва да се научиш да живееш като нас и може би някой ден ще разбереш, че това е твоят начин. В нашия свят никой не е принуждаван да се съвкупява. Никой не се бори за изравняване на числеността. Но ти ще разбереш това. Ние ще те учим и ти ще учиш нас.

— И няма да ме нараните?

— Не можем. Не бихме го направили — каза Роуан. — Не искаме да го правим.

— А онзи мъж. Онзи, който е оставил миризмата си по вас. Той също ли е сам?

Роуан се поколеба, после кимна.

Мориган се вгледа в очите на Майкъл.

— Съвсем сам, като мен?

— Дори повече — отвърна той. — Ти имаш нас, твоето семейство.

Тя стана и косата ѝ се развя. Докато прекосяваше стаята, се завъртя няколко пъти, а полите ѝ прошумоляха и отразиха красиво светлината.

— Не мога да чакам. Нямам търпение да го видя. Не мога да чакам. Само му кажете, моля ви. Оставям това на вас, оставям това на моето племе. Ела, Доли Джейн, ела, Мона. Време е да танцуваме. Мери Джейн, искаш ли да потанцуваш? А вие, Роуан, Майкъл?

Тя вдигна ръце и започна да се върти. Отпусна главата си назад, а косата ѝ сякаш стана още по-дълго. Затананика някаква песен, нещо, което Майкъл бе чувал и преди, вероятно от Теса. Теса, която бе обречена да живее сама, без да роди свое дете. Или пък Аш бе тананикал тази песен. Аш, който никога не би им простил, ако запазеха това в тайна от него. Аш, световният скиталец.

Тя падна на колене до Роуан. Двете момичета застинаха на мига, но Мона направи знак на Мери Джейн да почака.

Роуан не помръдна. Тя бе прегърнала коленете си с ръце и не потрепна, докато крехката девойка се приближаваше към нея. Мориган подуши бузите, шията, косата ѝ. После Роуан бавно се обърна и се взря в лицето ѝ.

Не, не беше човек. Господи, изобщо не беше човек. Що за създание беше?

Спокойна и овладяна, Роуан не показа с нищо мислите си. Но със сигурност усецаше някаква заплаха.

— Не мога да чакам — каза Мориган тихо. — Напишете го на камък — как се казва, къде е. Издълбайте името му на дънера на онзи погребален дъб. Напишете го някъде. Скрийте го от мен, но до мига, в който настъпи времето. Аз мога да чакам.

После се отдръпна и като се въртеше в пируети, излезе от стаята. Тананикаше си все по-високо и по-силно, докато не започна да звучи като пронизителна свирка.

Всички седяха мълчаливи. Внезапно Доли Джейн изпъшка. Беше заспала и сега се събуждаше.

— Е, какво стана? — попита тя.

— Не зная — отвърна Роуан.

Обърна се към Мона и тя отвърна на погледа. Нещо неизказано премина между тях.

— Е, най-добре да ида да я видя — каза Мери Джейн и забърза към вратата. — Преди да се хвърли на подскоци в басейна с дрехите или пък да легне на тревата и да се опита да помирише мъртвите тела.

Мона въздъхна.

— Е, какво трябва да каже майката на бащата? — попита Майкъл.

Мона се замисли, после каза:

— Да гледа, да гледа и да чака. — Обърна се към Роуан. — Вече знам защо си сторила онова, което си сторила.

— Нима? — прошепна Роуан.

— Да — отвърна Мона. — Да, знам. — Тя бавно се изправи и преди да излезе от стаята, се обърна и добави: — Но не искам да кажа... не искам да кажа, че можете да я нараните.

— Знаем, че не можем — каза Майкъл. — Освен това тя е и мое дете. Не забравяй това.

Мона го погледна измъчено, беззащитно, сякаш искаше да му каже хиляди неща, да му зададе хиляди въпроси, да му обясни. Но само поклати глава и им обърна гръб. Тръгна тихо към вратата. Но в последния момент се обърна — лицето ѝ сияеше от някаква емоция. Те видяха детето в тялото на жена, облечено с натруфената рокля. И Майкъл си помисли: „Моят грях създаде всичко това, моят грях пусна на свобода това същество, сякаш излязло от сърцето и ума на Мона“.

— Аз също усещам миризмата — каза Мона. — Това е жив мъжки талтош. Не можете ли някак да я отмиете? Натъркайте се силно със сапун. После може би тя ще се успокои, ще спре да мисли и говори за това. През нощта може да дойде в стаята ви и да се надвеси над вас. Няма да ви нарани. Всъщност тя зависи от вас.

— Как така? — попита Майкъл.

— Ако не прави, каквото ѝ кажем, никога няма да ѝ кажете за мъжкия. Съвсем просто е.

— Да, това е начин да я контролираме — съгласи се Роуан.

— Има и други начини. Тя много страда.

— Ти си изморена, скъпа — каза Майкъл. — Трябва да си починеш.

— О, ще го направим заедно. Но ако се събудите и я видите да души дрехите ви, не се плашете. Не изглежда чак толкова ужасно.

— Да, ще сме подготвени за гледката — каза Роуан.

— Но кой е той? — попита Мона.

Роуан се обърна, сякаш да се увери, че е чула правилно въпроса.

Доли Джейн, която отново бе кльомнала, се сепна с внезапно изхъркване.

— Кой е мъжкият? — попита Мона настоятелно. Очите ѝ изглеждаха полусънени от изтощение.

— Ако ти кажа, ще трябва да го запазиш в тайна от нея — каза Роуан. — Нека само ние да се нагърбим с тази задача. Имай ни доверие.

— Мамо! — извика Мориган. Валсът бе започнал, валс на Рихард Щраус — една от онези хубави плочи, които можеш да слушаш до края на живота си. Майкъл искаше да ги види как танцуват, но нещо го възпираше.

— Охраната знае ли, че тя не бива да излиза? — попита той.

— Е, не съвсем — отвърна Мона. — Мисля, че ще е по-лесно, ако им кажете да си вървят. Тя... се разстройва от тях. Ще я контролирам по-лесно, ако те си идат. Тя не би избягала, не би избягала от майка си.

— Да — каза Роуан. — Ще ги отпратим.

Майкъл обаче не беше толкова сигурен. Но все пак кимна.

— Да, ще се оправим заедно с това.

Мориган отново извика. Музиката гърмеше. Мона се обърна бавно и излезе.

По-късно през нощта той още ги чуваше да се смеят, от време на време звучеше и музика, или пък бе сънувал кулата на Стюарт Гордън? После някой започна да пише на компютъра, пак се чу смях и тих тропот по стълбите. След това приглушени гласове, млади, силни и много сладки. Пееха онази песен.

Мислеше си, че няма да заспи, но изведнъж се унесе — бе твърде изморен, нуждаеше се от почивка, от мимолетно бягство, от простия уют на белите памучни чаршафи и от топлото тяло на Роуан. Моли се, моли се за нея. Моли се за Мона. Моли се за тях...

— Отче наш, който си на Небесата, да се свети Твоето име, да дойде Твоето Царство...

Отвори широко очи. „Да дойде Твоето Царство. Не!“ Внезапният ужас бе така огромен, така необясним. Но той бе много изморен. „Да дойде Твоето Царство.“ Не можеше да спре да мисли за това. Обърна се и зарови лице в шията на Роуан.

— Обичам те — прошепна тя. Като молитва от дълбините на съня — вероятно по-успокояваща от неговата.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Чистата монотонност на снега, на безкрайните срещи, телефонните разговори и факсовете със статистика и отчети, на бизнеса, който той сам бе създал в стремежа си към натрупване на печалба и осъществяване на мечтите.

Към обед той отпусна глава на бюрото. Бяха минали цели пет дни, откакто Майкъл и Роуан си отидоха у дома и не му се бяха обадили, нито пък бяха оставили бележка. Сега той се чудеше дали неговите подаръци не са ги натъжили някак или пък не са се оказали неуместни, или пък се опитваха да го заличат от света, така както той се опитваше да изличи спомена за Теса, за мъртвия Гордън на пода, за Юри, който се препъва из стаята и кърши ръце, за студената зима в долината и подигравките на Ейкън Дръм.

Какво търсим? От какво се нуждаем? Как да разберем какво ще ни направи щастливи? Беше много лесно да вдигне телефона и да се обади на Роуан или Майкъл, и да ги попита дали са добре, дали са си отпочинали от пътуването.

Ами ако му отвърнат рязко и с неприязън, а той остане със слушалката в ръка, след като линията замлъкне след небрежното сбогуване? Не, това ще е по-лошо от нищо.

Не това искаше.

Искаше да иде там. Да ги види. Без да вдига глава от бюрото, той натисна бутона — да приготвят самолета. Ще отлети от този студен град към изгубената земя на любовта. Само да ги види, да види къщата им с топлите ѝ светлини, да погледне през прозорците, които така хубаво му описаха, и да си иде безмълвно, без да чака да го забележат. Просто ще ги погледне.

Това ще му донесе успокоение.

Навремето всички къщи бяха малки, със спуснати капаци, без прозорци, укрепени. Нямахме как да видиш обитателите им. Но сега беше различно. Можеш да зърнеш живота в тях, сякаш гледаш картина. Прозрачното стъкло бе достатъчно да отдели човек от света, да отдели

тайната почва на нечия любов. Но боговете бяха милостиви и ти можеш да надникнеш вътре. Можеш да видиш онези, които ти липсват.

Това щеше да е достатъчно. Ще го направи. И те няма да узнаят. Няма да ги изплаши.

Колата беше готова. Ремик бе изпратил чантите долу.

— Сигурно ще е хубаво да идете на юг, сър — каза той.

— Да, към лятната страна — отвърна Аш.

— Точно това означава Съмърсет в Англия, сър.

— Да, зная. Ще се върна скоро. Поддържай стаите топли. Обади ми се веднага, ако... Е, ако изникне нещо.

Здрачът бе оживен от звуци, градът бе така силно залесен, че нощните птици пееха вечерните си песни. Той слезе от колата на няколко пресечки от къщата. Знаеше пътя. Беше го видял на картата и сега вървеше покрай оградите от ковано желязо и обсипаните с розови цветове пълзящи растения по тях. Прозорците вече светеха, въпреки че небето все още сияеше и разливаше топлина.

Слушаше песните на цикадите, а скорците се спускаха надолу, като за устремна целувка, а всъщност искаха да се нахранят.

Закрачи по-бързо, като се чудеше на неравностите по тротоара, на изскочилите от местата си плочи, на покритите с мъх тухли. Тук имаше толкова много красиви неща, които да докоснеш, да видиш. Най-сетне стигна до ъгъла, където бе тяхната къща.

Ето я и нея — къщата, в която се бе родил талтош. Величествена, с красива замазка, имитираща камък. Комините се издигаха високо към облаците.

Сърцето му биеше много бързо. Неговите вещици.

Нямаше да ги безпокои. Нито да ги умолява. Само ще ги види. Простете ми, че вървя покрай вашата ограда, под надвисналите клони на цъфналите дървета. Простете ми, че ще прескоча оградата и ще се спусна във влажните храсти.

Нямаше никаква охрана. Означава ли това, че са повярвали, че никога няма да дойда, да се прокрадна нечакан, неканен? Не, не дойдох да се прокрадна. Дойдох за нещо съвсем невинно. Само да ги зърна отдалече. Не отнемам нищо на онези, които наблюдаваме.

Внимавай. Придържай се към храстите и към дългите искрящи листа, които се полюшват на вятъра. О, небето е с цвета на небето в Англия, така близко, така ярко!

А това, това е миртата, под която е стоял Лашър и е плашил малкото момче. Приканвал е Майкъл да се приближи към портата. Майкъл, вещерското дете, което духът е забелязал, материализирайки се в истинския свят от селенията на магията.

Прокара пръсти по кората на дървото. Тревата бе мека под краката му. Носеше се аромат на цветя и зеленина, на живи създания, на дишаща почва. Райско място.

Обърна се бавно и се вгледа в къщата. Към верандите с железни парапети, които се издигаха една над друга. Там горе, където лозите посягаха с безпомощните си ластари в празното пространство, сигурно е стаята на Жулиен. А там, отвъд мрежата, беше салонът.

Къде са те? Ще посмея ли да се приближа още малко? Но щеше да е ужасно, ако го открият. Точно сега, когато вечерта се спускаше с виолетовите си одежди, а цветята искряха в лехите си. Сега, когато цикадите запяха отново.

Зад дантелените завеси светнаха лампи. И осветиха картините по стените. Щеше ли да може да се приближи към прозореца, под прикритието на мрака?

Стенописи на Ривърбенд. Тях ли му бе описал Майкъл? Може би се събираха за вечеря? Вървеше възможно най-тихо по тревата. Дали приличаше на крадец? Розовите храсти го скриваха от погледа на хората в къщата.

О, бяха много. Жени — млади и стари, и мъже в костюми. Гласовете им се издигаха развълнувано. Не, не за това мечтаех. Не на това се надявах.

Обърна се към портала. Не, не можеше да си тръгне просто така. Искеше поне да зърне своите вещици.

И тогава се появи Майкъл. Като отговор на молитвата му. Жестикულიраше, като че бе леко ядосан на останалите, които също сочеха с пръсти и говореха. А после всички седнаха, като по команда, и слугите влязоха в трапезарията. Долови аромата на супа, на месо. Чужда храна.

О, ето я и неговата Роуан — влизаше в стаята. Погледна към събралите се и като че настояваше за нещо, спореше с тях, а после

покани мъжете отново да заемат местата си. Една бяла салфетка падна на пода. Стенописите сияеха със съвършените си летни небеса. Само да можеше да се приближи още малко.

Но той я виждаше добре, него също. Чуваше звъна на лъжиците. Миризма на месо, миризма на хора, миризма на...

Не, не можеше да бъде! Но миризмата бе така остра, така стара и така властна, че го завладя напълно и той за миг изгуби представа за времето. Миризма на женска!

И точно когато отново си каза, че не може да бъде, когато се оглеждаше за малката червенокоса вещица, в стаята влезе талтошът.

Той затвори очи и се заслуша в сърцето си. Вдишваше миризмата ѝ, сякаш тя се излъчваше от тухлените стени, от миниатюрните пролуки в стъклото, от Бог знае къде. Врълхиташе го, за да събуди органа между краката му, да го накара да пристъпи назад, останал без дъх, обзет от желанието да избяга, но неспособен да помръдне.

Женска. Талтош. Тук. Червената ѝ коса пламтеше под светлината на полилея, ръцете ѝ полетяха напред, когато тя заговори бързо и тревожно. Чуваха се само най-високите тонове на гласа ѝ. Господи, лицето ѝ, лицето ѝ бе на новородено. Ръцете ѝ бяха така крехки в изисканата рокля. И нейният орган, под дрехите, също пулсираше от миризмата — като цвете, което се разтваря в тъмното. Ароматът ѝ проникна в мозъка му.

Господи боже, и те бяха скрили това от него! Роуан! Майкъл!

Тя е там и те не са ми казали и никога нямаше да ми кажат.

Неговите приятели, неговите вещици!

Потръпна от студ, влуден от миризмата, и като замаян се взря в тях през прозореца. Човеци, да, не бяха свои, бяха го изолирали. А красивата принцеса стоеше сред тях и плачеше, говореше и плачеше. О, великолепно, красиво създание.

Той излезе от храстите почти без да съзнава какво прави. Застана зад една тънка дървена колона и вече можеше да чува умолителните ѝ викове:

— Тази миризма се усеща и от куклата! Аз магнах опаковката, но я усетих по куклата. Усещам я в къщата! — виеше тя.

О, новородено дете.

А кои бяха тези августейши старейшини, които нямаше да ѝ отвърнат? Майкъл направи знак да запазят спокойствие. Роуан наведе

глава. Един от другите мъже се изправи.

— Ще счупя куклата, ако не ми кажете! — запищя тя.

— Не, няма да я счупиш — извика Роуан и се втурна към момичето. — Няма, няма да я счупиш. Майкъл, вземи куклата, спри я!

— Мориган, Мориган...

Тя продължаваше да плаче, а миризмата ставаше все по-силна.

Обичам ви, помисли си Аш, и дори за миг си помислих, че ще бъда един от вас.

Разплака се, мъката беше силна. Самюъл се оказа прав. А там, зад тези тънки стъкла...

— Какво да правя — да плача ли, или да си тръгна? — прошепна той. — Или да счупя стъклото? Дали да се изправя срещу вас, срещу лъжливото ви мълчание. Защото не ми казахте! Не ми казахте! Не ми казахте! За бога, плачем като деца!

И той зариде като нея. Нима не разбират? Тя бе доловила миризмата му от подаръците, които бе изпратил. Господи, каква агония бе това за нея, за новородената!

Тя вдигна глава. Мъжете, които се бяха събрали около нея, не можеха да я накарат да седне. Какво бе видяла? Защо се обърна към прозореца? Не можеше да го види заради светлината в стаята.

Той отстъпи назад в тревата. Миризмата, да, долови миризмата, скъпа моя, моя мила новородена любима. Затвори очи и се запрепъва назад.

Тя се притисна към стъклото. Ръцете ѝ бяха разперени към рамката на прозореца. Тя знаеше, че той е там! Беше го усетила.

Какви бяха пророчествата, какви бяха плановете му, съображенията му, когато цяла вечност бе виждал женски само в мечтите си или пък безплодни и лишени от разум същества като Теса. А сега ето я нея — топла, млада. Търсеше го.

Той чу трясък на стъкло. Чу писъка ѝ и се вкамени. Тя тичаше към него.

— Ашлар! — извика тя с тънкия си глас и думите ѝ се изляха като порой. Той едва я разбираше — говореше за песните в кръга, за спомени, за него.

Роуан бе излязла на верандата. Майкъл също.

Но вече всичко бе свършило. Бяха се свършили и задълженията им.

Тя тичаше към него през мократа трева.

Влетя в прегръдките му и червената ѝ коса го обгърна. От нея се сипеха малки стъкълца. Той я притисна към себе си и усети гърдите ѝ — пулсиращите топли гърди. Плъзна ръка под полата ѝ, за да докосне топлината между краката ѝ, живата гънка, влажна и горяща за него. А тя стенеше и ближеше сълзите му.

— Ашлар, Ашлар!

— Ти знаеш името ми?! — прошепна той и я целуна силно. Как да се сдържи да не разкъса дрехите ѝ още сега?

Тя не приличаше на никоя от жените, които познаваше и помнеше. Не беше Джанет, която умря в пламъците. И не беше нужно. Тя бе самата себе си — неговата любима, неговата умоляваща, разплакана любима.

А виж вещиците — стояха като вкаменени и го гледаха. И другите излязоха на верандата — всички бяха вещици! Виж ги само! Не се и опитаха да ги разделят, да го откъснат от скъпоценната жена, която бе влетяла в прегръдките му. Роуан и Майкъл изглеждаха застинали от почуда. Или пък не. Може би не бе от почуда, а от примирение?

Той искаше да им каже, че съжалява, че трябва да я отведе. „Знам, знам. Съжалявам. Не дойдох за това. Не дойдох да ви съдя или да крада. Не дойдох да открия и да отведа любовта си.“

Тя го изяждаше с целувки, а гърдите ѝ, нежните ѝ пълни гърди... Но кой тичаше към тях по плочите. Това ли бе Мона, червенокосата вещица?

— Мориган!

— Аз си отивам, мамо, отивам си.

Изпя думите така бързо, как изобщо я разбираха? Но за него бе достатъчно. Той я вдигна и се затича. Видя как Майкъл вдига ръка за сбогом — мимолетен прост жест, който му даваше разрешение да си иде, желаше му късмет. Видя и своята красива Роуан — кимаше му. А малката вещица Мона пицеше!

Той тичаше със своята красавица в мрака, беше лека като перце. Прекоси тревата, каменната пътека и се озова в друга мрачна и ароматна градина. Беше влажна и пълна със зеленина — като древните гори.

— Това си ти, това си ти. О, миризмата от подаръците ме влудяваше.

Той я сложи на върха на стената, прескочи отвъд и отново я взе на ръце. Улиците бяха мрачни и пусти. Той едва издържаше. Хвана я за косата, дръпна главата ѝ назад и впи устни в шията ѝ.

— Ашлар, не тук! — изпищя тя, въпреки че се поддаваше на ласките му. — В долината, Ашлар, в долината, в кръга на Донелайт. Той още стои, знам, видях го.

Да, да, точно така. Не знаеше как, но щеше да издържи през дългите часове на трансатлантическия полет. Но не биваше да наранява нежните ѝ зърна, не биваше да наранява крехката ѝ сияеща кожа.

Хвана я за ръка и се затича.

Да, в долината.

— Скъпа моя — прошепна той. Хвърли последен поглед към къщата, която се издигаше тъмна и непоклатима, сякаш изпълнена с тайни, с вещици и магия. Къде ли бе сега неговата кукла, къде бе книгата му?

— Невестата ми — извика той и я притисна към себе си. — Моята новородена невеста.

Стъпките ѝ звънтяха по камъните. Той отново я взе на ръце — така щеше да тича по-бързо.

Гласът на Джанет долетя от пещерата. Стар стих, примесен със страх и разкаяние, черепи светеха в мрака.

А спомените вече не бяха остен, вече нямаше да служат само за да се подредят тегобите на нашия живот — провалите ни, грешките, необратимите загуби, унижението.

Не, спомените вече бяха нещо приятно и естествено, като тъмните дървета, които се извисяваха над главите им, като виолетовото небе с последните дръзки лъчи светлина, като вечерния шепот на природата навсякъде около тях.

Щом влязоха в колата, той я взе в скута си, разтвори роклята ѝ и я хвана за косата. Потърка кичурите в устните си, в очите си. Тя тананикаше и плачеше.

— В долината — шепнеша със зачервено лице и блеснали очи.

— Преди утрото да настъпи тук, ще бъде утро там и ние ще сме сред камъните — каза той. — Ще лежим в тревата и слънцето ще се

издига над нас.

— Зная, зная... — прошепна тя в ухото му. Той впи уста в зърното ѝ, смучеше сладкия нектар на плътта ѝ и стенеше.

Тъмната кола излетя от сенчестия сумрак, остави далече назад тъмния ъгъл и царствената къща, огромните разделени клони, които задържаха мрака като зрял плод под виолетовото небе.

А колата пое към зеленото сърце на света, понесла един мъжки и един женски талтош.

2:30 сутринта

10 юли, 1993 година

Издание:

Ан Райс. Вещиците: Талтош

Американска. Първо издание

ИК „ИнфоДАР“, София, 2009

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Мария Вачева, Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-430-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.